

РОБЪРТ ГАЛБРЕЙТ В СЛУЖБА НА ЗЛОТО

Част 3 от „Корморан Страйк“

Превод от английски: Надя Баева, 2016

chitanka.info

*На Шон и Матю Харис
Правете каквото искате с това посвещение,
само недейте...
в никакъв случай недейте да си го татуирате на
челата.*

*I choose to steal what you choose to show
And you know I will not apologize —
You're mine for the taking.*

I'm making a career of evil...
Blue Öyster Cult, „Career of Evil“, Lyrics
by Patti Smith^[1]

1

2011

THIS AIN'T THE SUMMER OF LOVE^[2]

Не беше успял да отмие всичката ѝ кръв. Тъмна линия, подобна на скоба, личеше под нокътя на средния пръст на лявата му ръка. Започна да я чопли, макар че му харесваше да я вижда там като спомен за удоволствията от предишния ден. След минута безплодни опити пъхна окървавения нокът в устата си и го засмука. Острият дъх му припомни миризмата на пороя, който беше бликнал неудържимо върху покрития с плочки под и беше оплискал чак стените. Дънките му се напоиха, а прасковенорозовите хавлиени кърпи в банята се превърнаха в окървавени парцали.

Тази сутрин цветовете изглеждаха по-ярки, светът — по-пленителен. Чувстваше се ведър и ободрен, сякаш я беше погълнал и нейният живот се бе влял в него. Убиеш ли ги, вече ти принадлежаха: беше далеч по-върховно овладяване, отколкото чрез секс. Да знаеш как изглеждат в момента на смъртта бе интимност, непостижима между две живи тела.

Обзе го порив на възбуда при мисълта, че никой нямаше представа какво е направил, нито какво още се канеше да извърши. Смучеше средния си пръст, щастлив и умиротворен, облегнат на топлата стена под слабите лъчи на априлското слънце, с поглед, вперен в къщата насреща.

Не беше елегантна къща. Беше най-обикновена. Ала безспорно по-хубаво място за живеене от миниатюрния апартамент, където вчерашните му втвърдени от кръв дрехи, напъхани в черни торби за боклук, чакаха да бъдат изгорени и където бяха ножовете му — лъснали след измиването им с белина, затъкнати зад тръбата под кухненската мивка.

Тази къща тук имаше малко дворче отпред, черна ограда от ковано желязо и отдавна некосена морава. Двете бели външни врати в близост една до друга подсказваха, че триетажната сграда е разделена на апартаменти. В този на приземния етаж живееше момиче на име Робин Елакот. Въпреки че си беше поставил за задача да узнае истинското ѝ име, мислено я наричаше Секретарката. Току-що я бе зърнал да минава пред еркерния прозорец. Познаваше се отдалеч, че е тя заради ярката ѝ коса.

Наблюдението на Секретарката беше бонус, приятна добавка. Разполагаше с няколко свободни часа, затова бе решил да дойде да я погледа. Днес беше ден за отдых между ликуването от вчерашния и утрешния ден, между удовлетворението от вече стореното и вълнението от предстоящото.

Дясната врата се отвори и Секретарката излезе, придружавана от мъж.

Все още облегат на топлата стена, той се загледа към пътя, като стоеше в профил към тях, за да изглежда, все едно чака приятел. Никой от двамата не му обърна внимание. Тръгнаха по улицата. След като им даде минута преднина, реши да ги последва.

Тя беше с дънки, тънко яке и ботуши с ниска подметка. Дългата ѝ къдрава коса леко червенееше на слънцето. Стори му се, че долавя някаква сдържаност у двойката, не разговаряха помежду си.

Биваше го да разгадава хората. Беше разгадал и очаровал момичето, което умря вчера сред окървавените прасковенорозови хавлии.

Вървеше след тях по дългата улица в жилищния квартал; беше пъхнал ръце в джобовете, запътен сякаш към магазините, а тъмните му очила не се открояваха в ярката сутрин. Клоните на дърветата се полюшваха под лекия пролетен ветрец. В края на улицата двойката пред него сви наляво към широкия оживен булевард с офиси от двете страни. Минаха покрай сградата на общината в Ийлинг с блестяща под слънцето окачена стъклена фасада.

Сега съквартирантът, или приятелят на Секретарката, или каквото там ѝ беше — с отчетливо изрязан профил и квадратна челюст — ѝ говореше. Тя му отвърна кратко и без усмивка.

Жените бяха такива дребни и мръсни душици. До една бяха намусени кучки, които очакват от мъжете да ги правят щастливи. Само

когато лежах мъртви и изпразнени от съдържание, ставах пречистени, загадъчни, дори прекрасни. Тогава бяха изцяло твои, неспособни да вдигат скандал, да се съпротивляват или да те напуснат — бяха на разположение да правиш с тях каквото искаш. Трупът на онази другата беше натезал и отпуснат, след като той източи кръвта му: превърна се в негова кукла, играчка.

Продължи да върви след Секретарката и приятеля ѝ през оживения търговски център „Аркадия“, недоловим като дух, като бог. Дали пазаруващите в съботния ден изобщо можеха да го видят, или се беше превърнал в нещо различно, двойно по-жив, получил дарбата да е невидим?

Стигнаха до автобусна спирка. Той се поспря недалеч от тях, престори се, че гледа през отворената врата на закусвалня към отрупана с плодове сергия, към картонени маски на принц Уилям и Кейт Мидълтън на витрината на магазинче за вестници и списания, а всъщност наблюдаваше отраженията им в стъклото.

Щяха да се качат на автобус 83. Той нямаше много пари в джобовете си, но му беше толкова приятно да я гледа, че не искаше да слага край все още. Качи се зад тях и чу мъжът да споменава Уембли Сентръл. Купи си билет и ги последва на горното ниво.

Двамата си намериха места един до друг в предната част на автобуса. Той седна недалеч зад тях до свъсена жена, която бе принудена да отмести пазарските си чанти. На моменти гласовете им пробиваха шума от говора на останалите пътници. Когато не приказваше, Секретарката гледаше през прозореца без усмивка на лицето. Не ѝ се ходеше там, където отиваха, сигурен бе в това. Когато отметна кичур коса от очите си, той забеляза, че носи годежен пръстен. Значи щеше да се омъжва... или поне тя така си мислеше. Той прикри усмивката си във вдигнатата яка на якето.

Лъчите на топлото обедно слънце струяха през зацапаните прозорци на автобуса. Качи се група мъже и запълни околните седалки. Двама от тях носеха ръग्би фланелки в червено и черно.

Стори му се, че в миг яркостта на деня помръкна. Тези фланелки с полумесец и звезда извикаха в ума му нежелани асоциации. Припомниха му време, когато не се чувстваше като бог. Не искаше щастливият му ден да бъде помрачен и омърсен от стари спомени, ала приповдигнатото му настроение се изгуби. Тийнейджър от групата

срещна погледа му, но припряно и разтревожено отклони очи встрани. Той се изправи ядосан и тръгна към стълбите.

Баща и малкият му син бяха стиснали металния прът до вратите на автобуса. Гневът вече с пълна сила се разрази у него: той самият би трябвало да има син. Или по-точно още би трябвало да има син. Представи си момчето, застанало до него, да го гледа с обожание като герой — само че синът му отдавна вече го нямаше и виновен за това изцяло беше човек на име Корморан Страйк.

Той щеше да отмъсти на Корморан Страйк. Щеше да изсипе куп поразии на главата му.

Когато слезе на тротоара, насочи поглед към предното стъкло на автобуса, за да зърне за последно златокосата глава на Секретарката. Щеше да я види отново след по-малко от двайсет и четири часа. Тази мисъл донякъде уталожил ненадейно обхваналата го ярост заради фланелките на „Сарацините“. Автобусът потегли, а той пое в противоположната посока и с всяка крачка се успокояваше все повече.

Имаше превъзходен план. Никой не знаеше. Никой не подозираше. А и го чакаше нещо много специално в хладилника у дома.

[1] Онова, което си изложила на показ, решен съм да открадна./ Да искам прошка не възнамерявам —/ти отредена си за мен, а не за друг./На злото в служба се поставям... Блу Ойстър Кълт, „В служба на злото“. Текст Пати Смит. — Б.пр. ↑

[2] Не е това лятото на любовта. — Б.пр. ↑

2

A rock through a window never comes with a kiss.
Blue Öyster Cult, „Madness to the Method“^[1]

Робин Елакот беше на двацет и шест, сгодена от около година. Сватбата ѝ беше планирана за преди три месеца, ала неочакваната кончина на бъдещата ѝ свекърва доведе до отлагане на церемонията. Много неща се бяха случили през трите месеца, изминали от датата на неслучилата се венчавка. Дали с Матю щяха да се разбират по-добре, ако бяха разменили обетите си един към друг, питаше се тя. По-малко ли щяха да се карат, ако на пръста ѝ, под годежния пръстен със сапфир, който вече ѝ беше леко хлабав, седеше златна халка?

Докато си проправяше път през неразборията по Тотнъм Корт Роуд в понеделник сутрин, Робин прехвърляше отново в главата си спора от предишния ден. Семената му бяха посети още преди да излязат от къщи за мача по ръгби. Всеки път, като се срещаха със Сара Шадлок и приятеля ѝ Том, Робин и Матю неизменно се скарваха — нещо, което Робин изтъкна, и кавгата, започнала още от мача, се проточи до малките часове на нощта.

— Сара наливаше масло в огъня, за да стане разправия, да му се не види, нима не схващаш? Тя беше тази, която постоянно питаше за него и се връщаше на темата, не аз...

Неспирните пътни ремонти около станцията на метрото Тотнъм Корт Роуд пречеха на придвижването на Робин до работата ѝ още от самото ѝ постъпване в частната детективска агенция на Денмарк стрийт. Настроението ѝ не се подобри от това, че се препъна в голяма купчина строителни отломки, залитна и едва след няколко крачки възстанови равновесието си. Порой от подсвирквания и похотливи забележки отекна от дълбокия изкоп в пътя, пълен с мъже с каски и флуоресцентни якета. С почервеняло лице тя тръсна червеникаворусата си коса, за да я махне от очите си, мигом ги

игнорира и се върна към натрапчивите мисли за Сара Шадлок и непрестанните ѝ лукави подпитвания за шефа на Робин.

— По странен начин е привлекателен, не мислиш ли? Малко поочукан, но на мен не ми пречи. Секси ли е на живо? Едър мъж е, нали?

Робин забелязваше как Матю стиска зъби, докато тя се опитваше да дава хладни и безразлични отговори.

— Само двамата ли сте в офиса? Ама наистина ли? Съвсем никой друг ли няма?

„Мръсница — помисли си Робин, чийто обичайно благ характер не се проявяваше по отношение на Сара Шадлок. — Нарочно го правеше.“

— Вярно ли е, че е получил медал за службата си в Афганистан? Ама наистина ли? Леле, отгоре на всичко е и герой от войната!

Робин бе сторила всичко по силите си да прекрати монолога на Сара в прослава на Корморан Страйк, но без резултат. Към края на мача вече се долавяше отчетлива хладина в отношението на Матю към годеницата му. Ала вкиснатото настроение не му попречи да се смее и шегува със Сара на връщане от Викаридж Роуд, а Том, когото Робин намираще за отегчителен и задръстен, им пригласяше с кискане, глух за всякакъв подтекст.

Побутвана от минувачи, които също се мъчеха да избегнат откритите изкопи по пътя, Робин най-сетне се добра до отсрещния тротоар, мина под скелета на бетонния монолит, който някога беше „Сентър Пойнт“ и наново се ядоса, като си припомни какво ѝ бе казал Матю към полунощ, когато караницата им се възпламени.

— Не можеш да спреш да говориш за него, а? Чух те със Сара...

— Не аз първа заговорих, а тя, не си слушал добре.

Ала Матю я имитира с оня обобщен за всички жени глас — изтънял и дебилски:

— „О, косата му е истинска прелест...“

— Дявол го взел, държиш се като параноик! — бе креснала Робин. — Сара се прехласваше по косата на Жак Бъргър, ръгбиста, не по тази на Корморан, а аз само казах...

— „Не по тази на Корморан“ — повтори той отново с идиотското пищене.

Щом зави по Денмарк стрийт, Робин беше толкова бясна, както и преди осем часа, когато изфуча от спалнята и отиде да спи на дивана.

Сара Шадлок, проклетата Сара Шадлок беше състудентка на Матю и всякак се бе домогвала да го отмъкне от Робин, неговото момиче, останало в Йоркшър... Робин би била на седмото небе, ако можеше да е сигурна, че никога повече няма да зърне Сара, но тя щеше да присъства на сватбата им през юли, без съмнение нямаше да спре да им разваля отношенията и после, и като нищо можеше някой ден да се натресе в службата на Робин, за да се запознае със Страйк, ако интересът ѝ към него беше искрен, а не целеше само да всява раздори между Робин и Матю.

„Посмъртно няма да я запозная с Корморан“, обеща си гневно Робин, докато се приближаваше към куриера, застанал пред външната врата. Държеше клипборд в едната си ръка и дълъг правоъгълен пакет в другата.

— За Елакот ли е? — попита го Робин от разстояние. Очакваше доставка на еднократни фотоапарати, които щяха да са подаръци за гостите на сватбата. Напоследък работното ѝ време беше станало толкова разтегливо, че ѝ беше по-лесно при онлайн поръчките да посочва служебния вместо домашния си адрес.

Куриерът кимна и ѝ поднесе клипборда, без да сваля шлема си за мотоциклет. Робин подписа и взе дългия пакет, който се оказа много по-тежък, отколкото очакваше; усещането бе, че вътре има само един голям предмет, който се плъзна, когато тя го постави под мишница.

— Благодаря ви — каза, но куриерът вече се бе отдалечил и праметнал крак през мотоциклета си. Чу го да отпътува, докато си отключваше, за да влезе в сградата.

Пое по металното стълбище, извиващо се около отдавна повредения старомоден асансьор с мрежа, а токчетата ѝ чаткаха отчетливо. Отключи и отвори стъклената врата с надпис „К. Б. Страйк, частен детектив“.

Умишлено беше дошла по-рано. В момента бяха затрупани със случаи и тя имаше да навакса с писмена работа, преди да започне всекидневното си наблюдение над млада руска еротична танцьорка. По шума от тежки стъпки от горния етаж разбра, че Страйк още е в апартамента си.

Робин постави продълговатия пакет върху бюрото, съблече палтото си и го окачи заедно с чантата си на закачалката зад вратата, после светна лампата, напълни и включи чайника и взе плоското ножче за отваряне на писма от бюрото си. Пак си припомни категоричния отказ на Матю да повярва, че се беше възхищавала на буйната къдрава грива на играещия по крилото Жак Бъргър, а не на късата коса на Страйк, която, честно казано, приличаше на срамно окосмяване. Заби ядно ножа за писма в ръба на пакета, разряза го и кутията се отвори пред нея.

В опаковката беше натикан отрязан женски крак, пръстите бяха прегънати, за да се събере.

[1] Камъкът в прозореца никога не идва с целувка придружен. Блу Ойстър Кълт, „Вкарай лудост в метода“. — Б.пр. ↑

3

Half-a-hero in a hard-hearted game.
Blue Öyster Cult, „The Marshall Plan“^[1]

Писькът на Робин отекна от прозорците. Тя отскочи назад от бюрото, втрещена в ужасяващия предмет върху него. Кракът беше гладък, тънък и блед и тя го бе допряла с пръст при разопаковането, усетила бе студената кожа, подобна на каучук на допир.

Успяла бе да заглуши писъка си с притиснати към устата длани, когато стъклената врата до нея се отвори със замах. Нахълта смръщеният Страйк с всичките си сто деветдесет и един сантиметра, с разкопчана риза, разкриваща по маймунски косматите му гърди.

— Ама какво става?

Той проследи ужасения ѝ поглед и видя крака. Тя почувства пръстите му да стисват силно ръката ѝ над лакътя и той я избута на стълбищната площадка отвън.

— Как пристигна?

— С куриер — отвърна тя и се остави да я поведе нагоре по стълбите. — На мотоциклет.

— Седни и чакай тук. Ще повикам полиция.

Когато я въведе в апартамента си и затвори вратата, тя остана неподвижна, с препускащо сърце, заслушана в стъпките му, отдалечаващи се към долния етаж. В гърлото ѝ се надигна кисел вкус. Крак. Току-що ѝ беше връчен крак. Преспойно го беше качила в офиса — женски крак в кашон. Чий беше? Къде се намираше останалото от жената?

Пристъпи до най-близкия стол, евтин, с метални крака и тапицирана пластмасова седалка, и седна, а дланите ѝ все още бяха притиснати към изтръпналите устни.

Междувременно Страйк стоеше до прозореца в своя кабинет, обърнат към Денмарк стрийт, и оглеждаше улицата за някаква следа от

куриера, като притискаше към ухото си мобилния телефон. Когато се върна във външния офис, вече се беше свързал с полицията.

— Крак? — повтори детектив инспектор Ерик Уордъл в другия край на линията. — Крак ли, мамка му?

— И дори не е моят размер — рече Страйк, шега, която не би си позволил в присъствието на Робин. Крачолът на панталона му беше навит и се виждаше металната протеза, която му служеше като десен пищял. Не беше успял да се облече напълно, когато чу писъка на Робин.

Още докато го казваше, си даде сметка, че е десен крак като собствения му изгубен крайник и че е отрязан под коляното, тъкмо където и неговият беше ампутиран. С още долепен до ухото телефон Страйк се взря по-отблизо в крайника и ноздрите му се изпълниха с неприятна миризма като от наскоро размразено пиле. Кожа на представител на бялата раса: гладка, бледа, небрежно обръсната, без петна с изключение на зеленикава синина на прасеца. Покаралите косъмчета бяха руси, а nelaкираните нокти — малко замърсени. Прерязаната тибия^[2] лъщеше с ледена белота в заобикалящата плът. Чист срез, според Страйк направен вероятно с брадва или с касапски сатър.

— Женски, така ли каза?

— На такъв прилича.

Страйк беше забелязал и нещо друго. На прасеца имаше белег там, където кракът беше отрязан — стар белег, несвързан с отделянето му от тялото.

Колко много пъти през детството му в Корнуол биваше изненадан, застанал с гръб към коварното море. Онези, които не познаваха океана, забравяха колко брутално и мощно удря. Загубваха ума и дума, щом се стовареше върху тях със силата на студен метал. Страхът беше нещо, с което Страйк се бе сблъсквал и справял през целия си професионален живот, ала гледката на този стар белег за миг спря дъха му от ужас, толкова по-силен, защото бе изненадващ.

— Там ли си още? — попита Уордъл отсреща.

— Какво?

Чупеният на два пъти нос на Страйк беше на един пръст разстояние от мястото, където кракът на жената беше отрязан.

Припомни си белязания крайник на дете, което никога не беше забравил... Откога не я беше виждал? На каква възраст би била сега?

— Ти ми се обади пръв — припомни му Уордъл.

— Да — каза Страйк и направи усилие да събере мислите си. — Предпочитам ти да се заемеш, но ако не ти е възможно...

— Тръгвам — обеща Уордъл. — Няма да се бавя. Стой там.

Страйк изключи телефона си и го остави настрана, все още загледан в крака. Чак сега забеляза, че под него лежеше бележка с печатен текст. Обучен от британската армия на процедурата по разследване, Страйк устоя на силното изкушение да я издърпа и прочете; не биваше да компрометира следите за криминалозите. Вместо това приклепна нестабилно, за да различи адреса, висящ наопаки върху отворения капак.

Пакетът бе адресиран до Робин, което никак не му хареса. Името ѝ беше правилно изписано, напечатано върху бял етикет заедно с адреса на офиса им. Етикетът беше залепен върху друг. Като примижа, решен да не помества кутията дори и за да прочете адреса по-лесно, видя, че изпращачът най-напред беше адресирал кутията до „Камерън Страйк“, а после бе лепнал върху етикета друг, на който пишеше „Робин Елакот“. Защо беше променил намерението си?

— Мамка му — процеди тихо Страйк.

Изправи се бавно, взе чантата на Робин от закачалката зад вратата, заключи стъклената врата и тръгна към горния етаж.

— Полицията идва насам — каза ѝ и постави чантата пред нея. — Искаш ли чаша чай?

Тя кимна.

— Да сипя ли бренди вътре?

— Ти нямаш бренди — с леко прегракнал глас изрече тя.

— Да не би да си претърсвала?

— Не, разбира се — отвърна Робин и той се усмихна на негодуванието в гласа ѝ при предположението, че може да е ровила из шкафовете му. — Просто... не си от типа хора, които държат бренди за медицински цели.

— Една бира тогава?

Тя поклати глава, неспособна да се усмихне.

Щом чаят беше готов, Страйк седна срещу нея с чаша и за себе си. Изглеждаше точно такъв, какъвто беше в действителност: едър

бивш боксьор, който пуши твърде много и злоупотребява с нездравословни храни от закувалня. Имаше плътни вежди, сплескан асиметричен нос и постоянното му изражение, когато не се усмихваше, беше сърдито. Гъстата му тъмна и къдрава коса беше още влажна от душа и ѝ напомни за Жак Бъргър и Сара Шадлок. Сега ѝ се струваше, че скандалът се е разразил преди цяла вечност. Мисълта за Матю само бегло бе минала през ума ѝ, откакто се беше качила горе. Ужасяваше се от перспективата да му разкаже за случилото се. Щеше да се ядоса. Никак не му допадаше тя да работи при Страйк.

— Ти... погледна ли го? — промърмори Робин, след като пое чашата с врял чай и я остави, без да пие.

— Да — отговори Страйк.

Тя не знаеше какво друго да попита. Отсечен крак. Ситуацията беше толкова ужасна, толкова гротескна, че всеки въпрос ѝ се струваше нелеп и неприличен. „Разпознаваш ли го? Защо са го пратили според теб?“ И най-тревожният от всички: „Защо на мен?“.

— От полицията ще искат да им опишеш куриера — посочи той.

— Знам — отвърна Робин. — Опитвам се да си припомня всичко за него.

Чу се звънецът на долната врата.

— Това ще да е Уордъл.

— Уордъл? — повтори тя стресната.

— Той е най-дружелюбното ченге, което познаваме — припомни ѝ Страйк. — Стой си, ще го доведе тук.

През последната година Страйк бе успял да настрои срещу себе си Централното полицейско управление, което не беше само по негова вина. Широкото отразяване в медиите на двата му най-изявени триумфа като детектив логично бяха подразнили онези полицаи, които той бе ударил в земята с успеха си. Уордъл обаче, който му бе помагал при първия случай, бе споделил част от славата и отношенията между двамата се бяха запазили умерено дружелюбни. Робин познаваше Уордъл само от вестникарските статии по случая. Пътищата им не се бяха пресекли в съда.

Той се оказа хубав мъж с гъста кестенява коса и шоколадовокафяви очи, облечен с кожено яке и дънки. Страйк едновременно се развесели и подразни от оценяващия поглед на Уордъл към Робин, когато влезе в стаята — обхвана бързо косата,

фигурата ѝ и очите му се поспряха на лявата ѝ ръка върху годежния пръстен със сапфир и диамант.

— Ерик Уордъл — представи се с тих глас и както отсъди Страйк, ненужно чаровна усмивка. — А това е детектив сержант Екуензи.

Отнасяше се за придружаващата го слаба чернокожа полицайка с опъната назад в кок коса. Тя отправи към Робин кратка усмивка и момичето почувства неособено логично облекчение от присъствието на жена. Детектив сержант Екуензи огледа така наречената гарсонiera на Страйк.

— Къде е въпросният пакет? — попита тя.

— Долу — отвърна Страйк и извади от джоба си ключовете от офиса. — Ще ви заведе. Как е съпругата, Уордъл? — подхвърли на излизане с Екуензи.

— Ти пък какво се загрижи за нея? — тросна се полицаят, но за успокоение на Робин се отказа от маниера си, присъщ на психолог, когато се настани на масата срещу нея и отвори бележника си.

— Той стоеше пред външната врата, когато завих по улицата — обясни Робин, щом Уордъл я попита как е пристигнал кракът. — Помислих го за куриер. Беше облечен в черни кожени дрехи, изцяло беше в черно с изключение на сините ивици на раменете на якето. Каската му също беше черна със спуснат огледален визьор. На ръст трябва да беше поне метър и осемдесет и пет. Към петнайсет сантиметра над мен, като добавим и каската.

— Телосложение? — попита Уордъл, докато водеше записки в бележника си.

— Доста едър, бих казала, макар че може би донякъде се дължеше на подплънките на якето.

Очите на Робин неволно се стрелнаха към Страйк, когато той отново влезе в стаята.

— Искам да кажа, не чак...

— Не чак дебелак като шефа ти? — вметна Страйк, дочул последната реплика, а Уордъл, доволен от всяко подкачане за сметка на Страйк, се позасмя под нос.

— Носеше ръкавици — добави Робин, която не се беше усмихнала. — Черни кожени ръкавици за мотоциклетист.

— То се знае, че ще е с ръкавици — рече Уордъл и добави нова бележка. — Вероятно не сте обърнали внимание на мотора.

— Беше хонда в червено и черно — каза Робин. — Забелязах логото, онзи крилат символ. Бих казала, че е 750 кубика. Голяма беше.

Пролича си, че Уордъл е едновременно изненадан и впечатлен.

— Тя е много запалена по коли и мотори — поясни Страйк. — Шофира като Фернандо Алонсо.

На Робин ѝ се щеше Страйк да престане с лекомислената си шеговитост. Долу в офиса имаше женски крак. Къде беше останалото от жертвата? Не биваше да се разплаква. Жалко, че точно днес не си беше доспала. Проклетият диван... Твърде много ноци бе прекарала на него напоследък.

— И ви накара да се разпишете за пратката? — попита Уордъл.

— Не бих казала, че ме е „накарал“ — отвърна Робин. — Поднесе ми клипборд и аз го направих автоматично.

— Какво имаше на клипборда?

— Приличаше на фактура или...

Тя затвори очи в опит да си припомни. Сега, като се замислеше, формулярът бе изглеждал твърде аматьорски, сякаш изработен на нечий лаптоп, и тя го каза на полицая.

— Вие очаквахте ли доставка? — попита Уордъл.

Робин обясни за еднократните фотоапарати за сватбата.

— Какво направи той, след като вие взехте кашона?

— Качи се на мотора си и си замина. Подкара към Чаринг Крос Роуд.

На вратата на апартамента се почука и влезе детектив сержант Екуензи. Носеше бележката, която Страйк бе забелязал под крака, сега вече затворена в пликче за веществени доказателства.

— Криминалистите са тук — уведоми тя Уордъл. — Тази бележка беше в кутията. Добре ще е да знаем дали означава нещо за госпожица Елакот.

Уордъл взе полиетиленовото пликче с бележката, погледна я и се намръщи.

— Някакви глупости — каза и после я прочете на глас: „A harvest of limbs, of arms and of legs, of necks“...^[3]

— „... that turn like swans...“^[4] — прекъсна го Страйк, облегнат на печката, твърде далеч, че да може да чете от бележката, — „... as if

inclined to gasp or pray“^[5].

Останалите трима го зяпнаха смаяно.

— Това е текст на песен — добави Страйк. На Робин никак не й хареса изречението му. Личеше си, че думите означават нещо за него, нещо лошо. С известно усилие обясни: — От последния куплет на „Mistress of The Salmon Salt“^[6] на Blue Öyster Cult.

Детектив сержант Екуензи вдигна грижливо очертаните си с молив вежди.

— Кои?

— Много популярна рокгрупа от седемдесетте години.

— Доколкото схващам, добре познаваш музиката им, така ли? — попита Уордъл.

— Знам тази песен — отговори Страйк.

— Имаш ли някакви догадки кой е пратил това?

Страйк се поколеба. Докато другите трима го гледаха, през ума му бързо премина объркана поредица от образи и спомени. Тих глас изрече: „Тя искаше да умре. Беше «quicklime girl»^[7]“. Тънкият крак на дванайсетгодишно момиче с белег от сребристи кръстосани линии. Малки и тъмни очи като на пор, присвити с ненавист. Татуировка на жълта роза.

А после — след останалите спомени, макар че за друг човек можеше да е първата хрумнала му мисъл — се сети за документ с описание на престъпление, в който се споменаваше за penis, отрязан от труп и изпратен по пощата на полицейски информатор.

— Знаеш ли кой го е пратил? — повтори Уордъл.

— Може би — промълви Страйк. Погледна към Робин и детектив сержант Екуензи. — Предпочитам да говорим насаме за това. Взе ли всички нужни сведения от Робин?

— Ще ни трябва името, адреса ви и прочее — каза Уордъл. — Ванеса, би ли ги записала?

Детектив сержант Екуензи пристъпи напред с бележника си. Потракващите стъпки на двамата мъже се отдалечиха. Въпреки че нямаше желание да вижда отново отрязания крак, на Робин й докривя, че беше изключена от разговора. Та нали тъкмо нейното име беше на кашона.

Ужасяващата пратка продължаваше да лежи върху бюрото долу. Детектив сержант Екуензи беше въвела още двама колеги на Уордъл:

единият правеше снимки, а другият говореше по мобилен телефон, когато началникът им и частният детектив минаха покрай тях. И двамата изгледаха с любопитство Страйк, спечелил известна слава през периода, когато бе съумял да настрои срещу себе си мнозина от колегите на Уордъл.

Страйк затвори вратата на вътрешния кабинет и с Уордъл се настаниха един срещу друг от двете страни на бюрото. Полицаят отвори бележника си на чиста страница.

— И така, кой сред онези, които познаваш, обича да разчленява трупове и да ги праща по пощата?

— Терънс Мали — отговори Страйк след моментно колебание. — Като начало.

Уордъл не записа нищо, а го изгледа вторачено.

— Терънс Мали, Багера?

Страйк кимна.

— От престъпния синдикат Харингей?

— Колко Терънс Мали, по прякор Багера, познаваш? — попита Страйк раздражен. — И колко от тях имат навик да пращат части от човешки тела?

— Как си се замесил с Багера, по дяволите?

— Покрай съвместна операция с отдел „Борба с порока“ през 2008 година. Разбиването на наркокартела.

— Когато беше арестуван и пратен в затвора?

— Именно.

— Мътните го взели — избъбри Уордъл. — Ами тъкмо това е. Той си е луд за връзване, току-що е излязъл и има лесен достъп до половината от лондонските проститутки. Ще трябва да започнем да претърсваме Темза за останалата част от тялото й.

— Да, но аз дадох показания анонимно. Не би трябвало да е разбрал, че имам нещо общо.

— Те си имат начини — увери го Уордъл. — Престъпният синдикат Харингей си е същинска мафия. Чу ли как той пратил чепа на Хатфорд Али на Иън Бевин?

— Да, чух — отвърна Страйк.

— А какво общо има песента? Жътвата на каквото там се изброява?

— Именно това ме тревожи — изрече бавно Страйк. — Твърде изпитано ми изглежда за човек от рода на Багера. И това ме кара да мисля, че може да е един от другите трима.

[1] Полугерой в жестока игра. Блу Ойстър Кълт, „Планът Маршал“. — Б.пр. ↑

[2] Дълга тръбеста кост на крака. — Б.р. ↑

[3] „Жътва от крайници, от ръце и крака, от шии...“. — Б.пр. ↑

[4] „... извъръщащи се като лебедови...“. — Б.пр. ↑

[5] „... готови сякаш за въздишка или за молитва“. — Б.пр. ↑

[6] „Господарка на осолената съомга“. — Б.пр. ↑

[7] „... момичето край варницата“, Блу Ойстър Кълт. — Б.пр. ↑

4

*Four winds at the Four Winds Bar,
Two doors locked and windows barred,
One door left to take you in,
The other one just mirrors it...*
Blue Öyster Cult, „Astronomy“^[1]

— Познаваш *четирима* души, които биха ти изпратили отрязан крак? *Четирима?!*

Страйк виждаше потресеното изражение на Робин, отразено в кръглото огледало край мивката, пред което се бръснеше. От полицията най-сетне бяха отнесли крайника, Страйк бе обявил деня за неработен и Робин си остана край малката гетинаксова маса в помещението, използвано по съвместителство като кухня и дневна, с втора чаша чай в ръце.

— Право да ти кажа — заговори той, като прекарваше бръснача по брадичката си, — според мен са само трима. Май направих грешка, като споменах пред Уордъл за Мали.

— Защо?

Страйк разказа на Робин историята за краткия си контакт с професионалния престъпник, който отчасти дължеше последния си престой в затвора на показанията на детектива.

— ... и тъй, сега Уордъл е убеден, че престъпният синдикат Харингей е разбрал кой съм, само че аз заминах за Ирак малко след като свидетелствах, а никога не съм чувал офицер от Отдела за специални разследвания да е бил разкриван след даване на показания пред съда. Плюс това текстът на песента не е в стила на Багера. Той не си пада по тънки нюанси.

— Но е рязал парчета от хора, убити от него, така ли? — попита Робин.

— Знам за един такъв случай. Но не забравяй, не е задължително извършилият това да е убил някого — направи уговорка Страйк. — Кракът може да е от вече наличен труп. Може да е взет от болница след ампутация. Уордъл ще провери всичко това. Няма да знаем много, докато криминалистите не излязат със заключения.

Той предпочете да премълчи ужасяващата вероятност кракът да е взет от още жив човек.

В последвалата пауза Страйк изплакна самообръсначката си под крана, докато Робин гледеше през прозореца, унесена в мислите си.

— Длъжен си бил да кажеш на Уордъл за Мали — заяви Робин, като се обърна отново към Страйк, който срещна погледа ѝ в огледалото. — При положение че той вече е пратил на някого... Всъщност какво точно е изпратил? — попита тя малко притеснено.

— Пенис — отговори Страйк. Изми лицето си и го избърса с кърпа, преди да продължи: — Да, може би си права. Колкото повече си мисля за това обаче, все по-сигурен ставам, че не е той. Ей сега се връщам, трябва да сменя тази риза. Откъснах две копчета от нея, когато ти писна.

— Съжалявам — промърмори разсеяно Робин, а Страйк влезе в спалнята.

Докато отпиваше от чая, тя огледа стаята, в която седеше. Никога преди не беше влизала в мансардния апартамент на Страйк. Стигала бе само до външната врата, на която да почука, за да предаде съобщение или да го събуди в най-натоварените им и безсънни периоди. Съчетанието от кухня и дневна бе тесновато, но чисто и подредено. Практически нямаше белези на индивидуалност: различни чаши за чай, евтина домакинска кърпа, сгъната до газовия котлон; никакви снимки и декоративни предмети с изключение на детска рисунка на войник, закачена с кабарче на една от стените.

— Кой е рисувал това? — попита тя, когато Страйк се появи с чиста риза.

— Племенникът ми Джак. Кой знае защо ме харесва.

— Недей да си просиш комплименти.

— Няма такова нещо. Никога не съм знаел какво да кажа на дете.

— Значи смяташ, че познаваш трима мъже, които биха...? — подхвана отново Робин.

— Имам нужда от питие — рече Страйк. — Хайде да идем в „Тотнъм“.

Нямаха никаква възможност да разговарят по пътя при невъобразимата врява от пневматичните бормашины, носеща се от изкопите в пътя, но работниците с флуоресцентни якета нито подсвиркваха, нито подвикваха на Робин сега, когато до нея вървеше Страйк. Най-после стигнаха до любимия местен пъб на детектива с неговите огледала в позлатени рамки, ламперия от тъмно дърво, блестящи кранове за бира, стъклен купол от цветно стъкло и картини с игриви хубавици от Феликс де Джонг.

Страйк поръча пинта „Дъм Бар“. Робин, която не можеше да помисли за алкохол, си поиска кафе.

— И така — каза Робин, когато Страйк се върна на високата маса под купола, — кои са тримата мъже?

— Не забравяй, че може да съм на грешен път за всички тях — предупреди я Страйк и пийна бира.

— Добре де, кои са? — подкани го Робин.

— Извратени типове, които имат основателна причина адски много да ме мразят.

В съзнанието на Страйк уплашено кльоцаво дванайсетгодишно момиче с белег на крака го наблюдаваше през сложени накриво очила. На десния ѝ крак ли беше? Не можеше да си спомни. *Господи, моля ти се, нека да не е тя...*

— Кои?! — за трети път попита Робин, вече изгубила търпение.

— Има двама от армията — каза Страйк и потърка брадичката си. — И двамата са достатъчно откачени и склонни към насилие, че да...

Прекъсна го гигантска неволна прозявка. Робин го изчака да продължи, като се почуди дали не беше излизал предишната вечер с новата си приятелка. Елин беше бивша професионална цигуларка, сега водеща в Радио Три, впечатляваща блондинка скандинавски тип, която напомняше на Робин за Сара Шадлок, само дето беше по-красива. Вероятно това бе едната причина да изпита мигновена неприязън към Елин. Другата беше, че я чу да говори за нея като за секретарка на Страйк.

— Прощавай — извини се Страйк. — Снощи седях до късно да правя записки по случая с Кан. Гроги съм.

Той си погледна часовника.

— Да слезем ли долу да хапнем? Умирам от глад.

— След малко. Още няма дванайсет. Искам да чуя за тези мъже.

Страйк въздъхна.

— Добре — каза той и понижи глас, тъй като край масата им мина един човек на път за тоалетните. — Доналд Лейн, от Кралския граничен пехотен полк. — Отново си припомни очи на пор, бликаща омраза, татуировка на роза. — Уредих го с доживотна присъда.

— Но тогава...

— Излезе след десет години — поясни Страйк. — На свобода е от 2007 година. Лейн не беше обикновена откачалка, беше животно — умно и коварно, социопат, въплъщение на самия дявол, ако питаш мен. Получи доживотна присъда заради показанията ми по случай, който не се предполагаше аз да разследвам. Беше на път да се отърве от първоначалните обвинения. Така че Лейн има много сериозна причина да ме мрази до смърт.

Ала не каза какво бе извършил Лейн, нито защо той, Страйк, го беше разследвал. В някои случаи, и то много често, когато Страйк говореше за службата си в Отдела за специални разследвания, Робин отгатваше по тона му кога бе стигнал момента да не желае да обсъжда повече въпроса. Тя никога не беше настоявала той да прекрачи границата си. Неохотно изостави темата за Доналд Лейн.

— Кой беше другият от армията?

— Ноъл Брокбанк. Пустинен плъх.

— Пустинен... какъв?

— Седма танкова бригада.

Страйк ставаше все по-лаконичен, изражението му бе мрачно. Робин се питаше дали е така, защото бе гладен — той бе от хората, които имат нужда да се подкрепят редовно, за да поддържат добро настроение — или по друга, по-разстройваща причина.

— Да идем ли вече да хапнем? — попита Робин.

— Да — отвърни Страйк, пресуши халбата си и се изправи.

Уютният ресторант в сутерена беше помещение, застлано с червен мокет, втори бар, дървени маси и стени, покрити с гравюри в рамки. Бяха първите, които седнаха вътре и поръчаха.

— Та какво казваше за Ноъл Брокбанк? — подсети Робин Страйк, след като той си избра риба и пържени картофи, а тя поръча салата.

— Да, той е друг човек с основателна причина да ми има зъб — отвърна кратко Страйк. Не искаше да говори за Доналд Лейн и показваше още по-голямо нежелание да обсъжда Брокбанк. След дълга пауза, през която бе насочил гневен поглед над рамото на Робин в нищото, Страйк каза: — Брокбанк не е наред с главата. Или поне така твърдеше.

— Ти ли го прати в затвора?

— Не — отговори Страйк.

Изражението му бе станало резервирано. Робин почака, но си личеше, че няма да чуе нищо повече за Брокбанк, затова попита:

— Ами другият?

Този път Страйк изобщо не отговори. Тя си помисли, че не я е чул.

— Кой е...?

— Не искам да говоря за това — изръмжа детективът.

Впери гневен поглед в новата си халба с бира, но Робин не се остави да бъде скастриена.

— Който и да е изпратил този крак — отбеляза тя, — го е адресирал до мен.

— Добре — промърмори Страйк след кратко колебание. — Името му е Джеф Уитъкър.

Робин потрепна от шока. Не беше нужно да пита по каква линия Страйк познава Джеф Уитъкър. Вече знаеше, макар че никога не бяха обсъждали този човек.

Ранният живот на Корморан Страйк присъстваше в подробности в интернет и постоянно бе припомнян в пресата при отразяване на негов успех като детектив. Той беше незаконен и непланиран потомък на рок звезда и жена, описвана неизменно като твърде страстен рок фен, жена, починала от свръхдоза, когато Страйк е бил двайсетгодишен. Джеф Уитъкър бе много по-младият ѝ втори съпруг, обвинен за убийството ѝ и впоследствие оправдан.

Седяха мълчаливо до пристигането на храната им.

— Защо ядеш само салата? Не си ли гладна? — попита Страйк, докато опразваше чинията си с пържени картофи. Както бе подозирала

Робин, настроението му се подобри след поемането на въглехидрати.

— Чака ме сватба — припомни кратко.

Страйк не каза нищо. Темата за фигурата ѝ определено беше извън самоналожените граници на техните отношения, за които той от самото начало бе решен, че не бива да стават твърде близки. Въпреки това намираще отслабването ѝ за прекалено. По негово мнение (а дори самата мисъл отиваше отвъд въпросните граници) тя изглеждаше по-добре с по-подчертани извивки.

— Нима няма дори да ми кажеш каква е твоята връзка с тази песен? — попита Робин след още няколко минути мълчание.

Той дъвка известно време, пи още бира, поръча нова халба „Дъм Бар“ и чак тогава каза:

— Майка ми имаше върху себе си татуировка със заглавието ѝ.

Не му беше драго да уточнява пред Робин къде точно се бе намирала татуировката. Ала вече се поразмекваше от храната и пиенето: Робин никога не бе показвала нетактичен интерес към неговото минало, а настояването ѝ да получи информация днес бе съвършено оправдано.

— Беше любимата ѝ песен. Blue Öyster Cult беше любимата ѝ група. Любима дори е слабо казано. Беше обсебена от тях.

— Нима любимата ѝ група не е била Дедбийтс? — учуди се на глас Робин, без да помисли. Бащата на Страйк навремето бе водещ вокал на Дедбийтс. Него също никога не бяха обсъждали.

— Не — отвърна Страйк и успя да докара половинчата усмивка. — Старият Джони идваше на второ място за Леда. Искала Ерик Блум, фронтмена на Blue Öyster Cult, но така и не се добрала до него. Един от малцината, които са ѝ се изплъзнали.

Робин не знаеше какво да каже. Чудила се беше преди какво ли е чувството епичната секс история на майка ти да присъства онлайн, достъпна за всички. Новата бира на Страйк дойде и той отпи, преди да продължи.

— За малко не съм бил кръстен Ерик Блум Страйк — каза той и Робин се задави с водата си. Той се засмя, когато тя се разкашля в салфетката. — Да си го кажем направо, Корморан не е много по-добро, дявол го взел. Корморан Блу...

— Блу?!

— Blue Öyster Cult, не ме ли слушаше?

— Господи — ахна Робин. — Това си го премълчаваше.

— Ти не би ли го премълчавала?

— Какво означава „Mistress of The Salmon Salt“?

— Да пукна, ако знам. Текстове им са безумни. Научна фантастика. Щури хрумки.

Глас в главата му: „Тя искаше да умре. Беше «quicklime girl».“

Отпи още бира.

— Май че никога не съм слушала Blue Öyster Cult — каза Робин.

— Слушала си ги — възрази Страйк. — „(Don't Fear) The Reaper“^[2].

— Не се... какво?

— Беше върховен техен хит. „(Don't Fear) The Reaper“.

— О... ясно.

За миг Робин стъписана си бе помислила, че той ѝ дава съвет.

Храниха се мълчаливо известно време, докато тя, неспособна да задържа повече въпроса у себе си, макар и с надежда да не прозвучи уплашена, попита:

— Защо според теб кракът е адресиран до мен?

— Много се чудих за това — отговори той — и мисля, че трябва да го приемем като безмълвна закана, така че, докато не установим...

— Няма да спра работа — гневно отсече тя. — Няма да си стоя у дома. Матю това иска.

— Значи говори с него?

Обадила му се беше по телефона, докато Страйк беше на долния етаж с Уордъл.

— Да. Ядосан ми е, че съм се подписала за пакета.

— Вероятно се тревожи за теб — изказа неискрено предположение Страйк. Беше срещал Матю при няколко случая и всеки път антипатията му към него растеше.

— Не се тревожи — троснато отвърна Робин. — Просто си е наумил, че съм дотук, вече трябва да напусна подплашена. Обаче няма да стане.

Матю беше потресен от новината, която му поднесе, но тя бе доловила и бегла нотка на задоволство в гласа му, почувствала бе неизречената му убеденост, че най-сетне тя ще разбере какъв нелеп избор е направила да постъпи при несъстоятелен частен детектив, който не може да ѝ плаща прилична заплата. Работното ѝ време при

Страйк беше дотолкова нерегламентирано, че се налагаше да получава доставки в службата, вместо в жилището си. („Не получих отрязан крак, понеже «Амазон» не могат да ми направят доставка у дома!“, разпалено бе протестирала Робин.) А отгоре на всичко сега Страйк се беше и прочул донякъде и събуждаше интереса на приятелите им. Работата на Матю като счетоводител далеч не криеше такава притегателност за околните. Обидата и ревността му бяха дълбоки и все повече тровеха отношенията им.

Страйк не беше такъв глупак, че да подтиква Робин към нелоялност спрямо Матю, за която тя да съжaliaва, щом си върне равновесието.

— Първо е поставил моето име. Вероятно или се опитва да разтревожи мен, че знае името ти, или да уплаши теб, за да спреш да работиш при мен.

— Само че аз няма да се уплаша — заяви тя.

— Робин, не е време за героизъм. Който и да е той, подсказва ни, че знае много за мен, че му е известно името ти, а след тази сутрин — и как изглеждаш. Видял те е отблизо. Не ми харесва това.

— Явно нямаш високо мнение за контрасъгледваческите ми способности.

— Говориш с човека, пратил те на най-добрия шибан курс, който можеш да откриеш, и прочел писмото им, пълно с похвали за теб, дето ми го тикна под носа — посочи Страйк.

— Ами тогава не вярваш в уменията ми за самоотбрана.

— Не съм ги виждал с очите си, разполагам само с твоята дума, че си се обучавала на такива.

— Някога да си ме хващал в лъжа за онова, което мога или не мога да правя? — парира го Робин засегнатата и Страйк беше принуден да признае, че не е имало такъв случай.

— Ами приеми го така, тогава! Няма да поемам глупави рискове. Обучил си ме да забелязвам всякакви съмнителни типове. Бездруго не можеш да си позволиш да ме пратиш у дома. И сега едва насмогваме с клиентите си.

Страйк въздъхна и разтърка лицето си с длани, опакото на които бе силно окосмено.

— Нищо след мръкване — отсеке той. — Освен това трябва да носиш у себе си аларма, и то сваятна.

— Добре — каза тя.

— Така или иначе, от следващия понеделник се заемаш с Радфорд — припомни той и тази мисъл му донесе известна утеха.

Радфорд беше заможен предприемач, който искаше да вкара в офиса си разследващ под прикритието на временен почасов служител, за да изобличи старши ръководител във фирмата, когото подозираше в криминални деяния. Робин беше очевидният избор, тъй като Страйк бе станал по-разпознаваем след втория им сензационен разрешен случай с убийство. Докато допиваше третата си бира, детективът разсъждаваше над възможността да убеди Радфорд да увеличи работното време на Робин. По-спокойно щеше да му е да знае, че тя е в безопасност в луксозната офис сграда от девет до пет всеки ден, докато бъде заловен маниакът, изпратил крака.

Междувременно Робин се бореше с пристъпи на изтощение и прилошаване. Скандалът, неспокойният кратък сън, шокът от отрязания крак, а сега й предстоеше да се прибере у дома и отново да обосновава желанието си да продължи да върши опасна работа срещу ниска заплата. Матю, някога неин основен източник на утеха и подкрепа, се бе превърнал в поредното препятствие, което трябваше да бъде заобикаляно.

Неканен и нежелан, образът на студения отрязан крак в кашона се върна в съзнанието ѝ. Питаше се кога ли ще спре да го вижда пред очите си. Връхчетата на пръстите ѝ, допрели се до него, тръпнеха неприятно. Несъзнателно тя стисна ръката си в юмрук върху скута.

[1] В „Бара на четирите ветрове“ четири вятъра духат,/две заключени врати и залостени прозорци,/една врата за влизане оставена е,/другата е нейно огледално отражение... Блу Ойстър Кълт, „Астрономия“. — Б.пр. ↑

[2] „(Не се бой от) Жътваря“ — Б.пр. ↑

5

Hell's built on regret.

Blue Öyster Cult, „The Revenge of Vera Gemini“

Lyrics by Patti Smith^[1]

Много по-късно, след като благополучно бе изпратил Робин до метрото, Страйк се върна в офиса, седна в тишината на нейното бюро и потъна в мисли.

Виждаше много разчленени трупове — и гниещи в масови гробове, и току-що разкъсани от бомби край пътя: с откъснати крайници, смляна плът, раздробени кости. Насилствената смърт бе сферата на действие на Отдела за специални разследвания, цивилното крило на Кралската военна полиция, и неговата и на колегите му рефлексна реакция често бе проявата на чувство за хумор. Беше начин за справяне с гледките на разкъсани и осакатени мъртъвци. В ОСР не се радваха на лукса да виждат труповете измити и разкрасени, положени в застлани със сатен ковчези.

Ковчези. Кашони. Кашонът, в който бе пристигнал кракът, изглеждаше съвсем обикновен. Нямаше маркировка, която да подсказва произхода му, никаква следа от предишни адреси, нищо. Всичко бе напълно организирано, внимателно подготвено, изпитано — тъкмо това го притесняваше, не толкова самият крак, колкото и зловец предмет да беше. Разтърсваше го щателният, едва ли не клиничен подход.

Страйк погледна часовника си. Тази вечер с Елин имаха уговорка да излязат. Интимната му приятелка от два месеца беше във вихъра на развод, който се водеше с дръзкия авантюризм на шахматен турнир между grosмайстори. Съпругът ѝ, с когото бяха разделени, беше много богат човек, нещо, за което Страйк не си бе давал сметка до първата нощ, когато му бе позволено да влезе в брачния дом и се озова в просторен апартамент с дървени подове и изглед към Риджънтс Парк.

Поделената родителска опека означаваше, че тя можеше да приема Страйк нощем само когато петгодишната ѝ дъщеря не беше у дома, а когато излизаха, избираха по-тихи и слабо посещавани ресторанти в столицата, тъй като Елин не искаше съпругът ѝ да знае, че тя се среща с някого. Ситуацията идеално устройваше Страйк. Вечният проблем във връзките му бе, че обичайните вечери за развлечения често бяха вечери, в които той трябваше да е навън и да проследява нечии други неверни партньори, освен това нямаше особено желание да създава близки отношения с дъщерята на Елин. Не беше излъгал Робин — той наистина не умееше да разговаря с деца.

Посегна към мобилния си телефон. Трябваше да свърши няколко неща, преди да излезе за вечерята.

При първото обаждане попадна на гласова поща. Остави съобщение на Греъм Хардейкър, бивш колега от Отдела за специални разследвания, с молба да му се обади. Нямаше представа къде е настоящото назначение на Хардейкър. При последния им разговор той очакваше преместване от Германия.

За разочарование на Страйк и вторият планиран разговор със стар приятел, чийто житейски път го бе отвел, кажи-речи, в противоположната на Хардейкър посока, не се осъществи. Страйк остави второ, почти идентично с първото съобщение, и затвори.

Той придърпа стола на Робин по-близо до компютъра, включи го и се втренчи в началната страница, без да я вижда. Образът, запълващ съзнанието му, изцяло против волята му, беше на голата му майка. Кой знаеше за татуировката ѝ? Съпругът ѝ очевидно, както и многото гаджета, минали през живота ѝ, а и всеки друг, виждал я разсъблечена в мърлявите комуни, които бяха обитавали. Замисли се и за вероятността, хрумнала му в „Тотнъм“, която не бе пожелал да сподели с Робин: че в някакъв момент Леда може да е била снимана гола. Би било напълно в нейния дух.

Пръстите му пробягаха по клавиатурата. Беше изписал „Леда Страйк го...“, преди да го изтрие буква по буква с гневни отсечени натискания с показалец. Имаше места, където никой нормален човек не би искал да пристъпва, фрази, които не би желал да остави в историята на търсене в интернет, но също така имаше, уви, задачи, които нямаше как да възложи на друг.

Той погледна кутийката на брауъра, която бе опразнил и където курсорът безстрастно мигаше насреща му, после бързо написа в привичния си стил с два пръста „Доналд Лейн“.

Имаше мнозина с това име, особено в Шотландия, но той би могъл да изключи всеки, плащал наем или гласувал на избори през периода, докато Лейн беше в затвора. След внимателно елиминиране и предвид приблизителната възраст на Лейн, Страйк стесни фокуса до човек, живял с жена на име Лорейн Макнотън в Корби през 2008 година. Сега Лорейн Макнотън беше регистрирана като живуща сама там.

Той изтри името на Лейн и го замени с „Ноъл Брокбанк“. Такива в Обединеното кралство бяха по-малко на брой от мъжете на име Доналд Лейн, но и тук Страйк стигна до задънена улица. Имаше един Н. К. Брокбанк, който бе живял сам в Манчестър през 2006 година, но ако това беше човекът на Страйк, трябва да се бе разделил с жена си. Страйк нямаше представа дали бе за добро, или за лошо...

Отпусна се в стола на Робин и започна да обмисля вероятните последствия от това да ти изпратят анонимен отрязан крак. Скоро щеше да се наложи полицията да се обърне за информация към широката общественост, но Уордъл беше обещал да предупреди Страйк, преди да дадат пресконференция. Толкова чудата и гротескна случка неизбежно щеше да се превърне в новина, но интересът щеше да се повиши допълнително — и никак не му стана драго от тази мисъл — тъй като кракът бе изпратен до неговата агенция. Корморан Страйк напоследък бе име, свързано със сензации. Разрешил бе две убийства под носа на Централното полицейско управление, а те и двете биха привлекли интереса на хората, дори да не ги бе разрешил частен детектив: първото, защото жертвата бе красива млада жена, а второто — защото бе странен и ритуален акт.

Как ли, питаше се Страйк, изпращането на крака щеше да се отрази на бизнеса, който така упорито се бе трудил да изгради? Не можеше да се отърве от чувството, че последствията вероятно щяха да бъдат сериозни. Търсенията в интернет бяха жесток барометър за статут. Скоро, при търсене на „Корморан Страйк“ в Гугъл, най-отгоре на страницата нямаше да излизат двата му най-прочути и успешни случая, а щеше да лъсне бруталният факт, че той е получател на част от тяло, човек с поне един заклет враг. Детективът беше сигурен, че

достатъчно добре разбира хората или поне комплексираните, уплашените и гневните сред тях, които бяха хлябът и маслото на частното ченге, за да е наясно, че те надали щяха да бъдат привлечени от агенция, до която се изпращат човешки крайници. В най-добрия случай новите клиенти щяха да решат, че той и Робин си имат достатъчно свои проблеми; в най-лошия — че поради безразсъдство или некадърност са се забъркали в голяма гадост.

Понечи да изключи компютъра, но размисли и с дори по-силно нежелание, отколкото бе проявил да търси голи снимки на майка си, написа „Британи Брокбанк“.

Имаше няколко с това име във Фейсбук, в Инстаграм, работещи във фирми, които той не беше чувал, сияещи на селфита. Разгледа внимателно образите. Почти всички бяха двайсет и няколко годишни, възрастта на която тя би трябвало да е сега. Можеше да изключи чернокожите, но нямаше начин да знае коя от другите — брюнетки, блондинки и червенкоси, хубави и невзрачни, засмени или тъжни на снимките или пък щракнати, без да знаят, че са снимани — е търсената от него. Нито една не носеше очила. Дали бе твърде суетна да се снима с тях? Дали не се бе подложила на лечение с лазер? Нищо чудно да отбягваше социалните медии. Бе искала да смени името си, това си го спомняше. А може би причината за отсъствието ѝ бе по-фундаментална — беше покойница.

Отново погледна часовника си: време беше да иде да се преоблече.

„Няма как да е тя — каза си. А после: — Само дано не е тя.“
Защото ако беше тя, вината бе негова.

[1] Адът е изтъкан от съжаления. Блу Ойстър Кълт, „Отмъщението на Вира, зодия Близнаци“. Текст Пати Смит. — Б.пр. ↑

6

Is it any wonder that my mind's on fire?
Blue Öyster Cult, „Flaming Telepaths“^[1]

Робин бе необичайно бдителна по време на пътуването си към къщи тази вечер и крадешком сравняваше всеки мъж във вагона със спомена си за високия човек в кожено облекло, връчил ѝ кошмарния пакет. Слаб млад азиатец в евтин костюм ѝ се усмихна обнадеждено, когато тя срещна погледа му за трети път; след което Робин упорито закова очи в телефона си и заразглежда — когато връзката позволяваше — уебсайта на Би Би Си, като се чудеше, също като Страйк, кога кракът ще се превърне в новина.

Четиридесет минути след като си тръгна от работа, тя влезе в големия магазин „Уейтроуз“ близо до нейната станция на метрото. Хладилникът въщи беше почти празен. Матю мразеше да пазарува. Макар той да отрече при предпоследния им скандал, Робин бе сигурна, че той очаква тя да върши неприятните за него задачи, понеже изкарваше по-малко от една трета от общия приход на домакинството.

Сами мъже с костюми пълнеха кошниците и количките си с готови ястия. Около нея забързано минаваха работещи жени и грабваха по пакет паста, която можеха да сготвят за минути и да нахранят цялото семейство. Изтощена на вид млада майка с мъничко бебе, пищящо в количка, се носеше по пътеките между рафтовете като замаяна пеперуда, неспособна да се фокусира, само с пликче моркови в кошницата. Робин се движеше бавно из магазина, обзета от необичайна нервност. Тук нямаше никой, който да напомня мъжа с черни кожени дрехи на мотоциклетист, никой, който да се спотайва и да си фантазира как отрязва краката на Робин... *как отрязва моите крака...*

— Ако обичате! — обади се сърдита жена на средна възраст, която се опитваше да стигне до кренвиршите.

Робин се извини и се отмести встрани, при което с изненада установи, че държи в ръце пакет с пилешки бутчета. Пусна ги в количката си и забърза към другия край на супермаркета, където сред вината и алкохола откри относително затишие. Извади мобилния си телефон и избра номера на Страйк. Той отговори при второто позвъняване.

— Добре ли си?

— Да, разбира се...

— Къде си?

— В „Уейтроуз“.

Нисък оплешивяващ мъж оглеждаше рафта с шери точно над Робин, очите му бяха на едно ниво с гърдите й. Когато тя мръдна встрани, той я последва. Робин го изгледа гневно, той се изчерви и се махна.

— Е, в „Уейтроуз“ би трябвало да си в безопасност.

— М-м... — рече Робин, загледана в отдалечаващия се гръб на плешивия. — Слушай, може и нищо да не е, но току-що си спомних: получихме няколко странни писма през последните месеци.

— Аха, писмата от откачалки.

— Моля те, не започвай.

Робин винаги беше възразявала срещу такова обобщение. Получаваха все повече ексцентрични послания, откакто Страйк бе разрешил втория си нашумял случай на убийство. Най-смислено формулираните писма съдържаха просто молба за пари, авторите им явно си въобразяваха, че Страйк вече е несметно богат. Имаше и такива, таящи своя чудата лична обида, за която апелираха Страйк да отмъсти; друга група посвещаваха цялото си време да доказват невероятни теории; някои изразяваха така неясно и объркано желанията и потребностите си, че единственото послание, което пращаха, бе за душевно заболяване; и накрая („Ето тези вече са откачалките“, отбелязваше Робин) идваха писма от двата пола, уверяващи Страйк, че го намират много привлекателен.

— Някои, адресирани до теб? — попита Страйк, станал внезапно сериозен.

— Не, до теб.

Тя го чуваше как се движи из апартамента си, докато говорят. Може би щеше да излиза с Елин тази вечер. Той никога не говореше за

връзката им. Ако Елин не се бе отбила в офиса един ден, Робин надали щеше да подозира за съществуването ѝ, докато евентуално някой ден той не се появеше на работа с венчална халка.

— Какво пишеше?

— Едното беше от момиче, което имаше намерение да отреже собствения си крак. Искаше съвет.

— Я повтори.

— Възнамеряваше да отреже собствения си крак — артикулира отчетливо Робин и една жена наблизко, която избираше бутилка розе, я изгледа стресната.

— Боже мили — промърмори Страйк. — И не ми е позволено да ги наричам откачалки. Предполагаш, че е успяла и че аз искам да го знам?

— Помислих си, че такова писмо може да има отношение — настоя уверено Робин. — Някои хора наистина режат части от себе си, това е познато явление, наричат ги... Не „откачалки“ — побърза тя да изпревари репликата му и той се засмя. — Имаше и друго писмо, подписано с инициали. Надълго и нашироко се говореше за крака ти и как авторът искал да ти даде реванш.

— Ако целта е била реванш към мен, не мислиш ли, че поне биха изпратили мъжки крак. Ще изглеждам много глупаво с...

— Спри дотук — отсече тя. — Не разбирам как можеш да се шегуваш.

— Аз пък не разбирам как ти не можеш — рече той, но добродушно.

Тя чу много познато скърцане, последвано от звучно издрънчаване.

— Отвори чекмеджето за откачалките!

— Мисля, че не е редно да го наричаш „чекмеджето на откачалките“, Робин. Малко е неуважително към нашите душевноболни...

— Ще се видим утре — пресече го тя, усмихната против волята си, и затвори, докато насреща звучеше смехът му.

Отново усети да я обзема умората, с която се беше борила цял ден, когато възобнови обиколката си из супермаркета. Усилието беше да измисли какво да ядат, не би се затруднила да пазарува по списък, направен от друг. Също като работещите майки, които се ориентираха

към бързо ястие, Робин се предаде и награби много паста. На опашката пред касата се озова зад младата жена, чието бебе най-сетне се бе изтощило от рев и сега спеше със стиснати юмручета и плътно затворени очи.

— Сладурче — подхвърли Робин, почувствала, че момичето има нужда от подкрепа.

— Само когато е заспал — отвърна майката с немощна усмивка.

Робин вече изпитваше пълно изтощение, когато влезе у дома. За нейна изненада Матю я чакаше в тясното антре.

— Аз бях напазарувал! — каза той, като видя четирите издути пазарски плика в ръцете ѝ, и тя долови в гласа му разочарованието, че благородният му жест е бил саботиран. — Пратих ти есемес, че отивам в „Уейтроуз“.

— Трябва да съм го пропуснала — отвърна Робин. — Съжалявам.

Вероятно беше дошъл по време на разговора ѝ със Страйк. Нищо чудно да се бяха намирали в супермаркета по едно и също време, само че тя, разбира се, прекара половината от посещението си там сгушена сред вината и алкохола.

Матю пристъпи напред с разперени ръце и я придърпа в прегръдка, която бе толкова демонстративно великодушна, че тя се вбеси. При все това трябваше да признае, че той както винаги изглеждаше забележително хубав в тъмния си костюм и отметната назад гъста тъмноруса коса.

— Сигурно е било много страшна гледка — промърмори той и облъхна косата ѝ с топлия си дъх.

— Да, много — потвърди тя и обви ръце около кръста му.

Ядоха паста в мир, без нито един път да споменат Сара Шадлок, Страйк или Жак Бъргър. Бясната ѝ амбиция от сутринта да накара Матю да признае, че Сара, а не тя, се е прехласвала по къдрава коса, се бе уталожила. Робин се чувства възнаградена за зрялото си поведение, когато Матю съобщи с нотка на оправдание:

— Ще ми се наложи да поработя малко след вечеря.

— Няма проблем — каза му Робин. — Така или иначе, мислех да си легна рано.

Отнесе в спалнята чаша нискокалорично горещо какао и последния брой на „Грация“, но не можеше да се съсредоточи върху

списанието. Десет минути по-късно стана да вземе лаптопа си, върна се с него в леглото и потърси в Гугъл Джеф Уитъкър.

Беше чела преди бележката в Уикипедия при едно от гузните си ровения в миналото на Страйк, но сега отдели по-голямо внимание.

Започваше с обичайните презастраховки:

Статията съдържа много неизяснени въпроси.

Статията е непълна и не всички факти са потвърдени.

Статията е плод на самостоятелно изследване.

ДЖЕФ УИТЪКЪР

Джеф Уитъкър (р. 1969 г.) е музикант, известен най-вече с брака си с рок фенката Леда Страйк, за чието убийство е обвинен през 1994 г. (1) Уитъкър е внук на дипломата сър Рандолф Уитъкър.

РАННИ ГОДИНИ

Уитъкър е отгледан от баба си и дядо си. Майка му, Патриша Уитъкър, родила го в тийнейджърска възраст, била шизофреничка (непотвърдена информация). Уитъкър никога не научил кой е баща му (непотвърдена информация). Бил изключен от училище „Гордънстън“, след като заплашил учител с нож (непотвърдена информация). Твърди, че дядо му го заключил в барака за три дни след случката — обвинение, което дядото отрича (2). Уитъкър избягал от къщи и през този период от юношеството си живял като бездомник. Твърди, че е работил като гробар (непотвърдена информация).

МУЗИКАЛНА КАРИЕРА

Уитъкър свири на китара и пише текстове на песни за поредица от траш метъл групи в края на 80-те и началото на 90-те години, сред които Ресторатив Арт, Девълхарт и Некромантик. (3) (4)

ЛИЧЕН ЖИВОТ

През 1991 г. Уитъкър се запознава с Леда Страйк, бивша приятелка на Джони Рокъби и Рик Фантони, която по това време работи в звукозаписната компания, обмисляща да подпише договор с Некромантик (непотвърдена информация). Уитъкър и Страйк се женят през 1992 г. През декември същата година тя ражда син, Суич Лавей Блум Уитъкър. (5) През 1993 г. Уитъкър е отстранен от Некромантик поради системна злоупотреба с наркотици (непотвърдена информация).

Когато Леда Страйк умира от свръхдоза хероин през 1994 г., Уитъкър е обвинен в убийството ѝ. Съдът го обявява за невинен. (6) (7) (8) (9)

През 1995 г. Уитъкър отново попада в ареста за побой и опит за отвличане на сина си, който е под попечителството на дядото и бабата на Уитъкър. Той получава условна присъда за побой над дядо си (непотвърдена информация).

През 1998 г. Уитъкър заплашва колега с нож и е осъден на три месеца затвор. (10) (11)

През 2002 г. Уитъкър е арестуван за възпрепятстване на законно погребване на труп. Установено е, че Карън Ейбрахам, с която е съжителствал, е починала от сърдечна недостатъчност, но Уитъкър е задържал тялото в апартамента им в продължение на месец. (12) (13) (14)

През 2005 г. Уитъкър е арестуван за продажба на кокаин. (15)

Робин прочете страницата два пъти. Тази вечер ѝ бе трудно да се съсредоточи. Информацията сякаш се плъзгаше по повърхността на съзнанието ѝ, без да бъде поета от него. Части от биографията на Уитъкър се открояваха със своята фрапантност. Защо човек би искал да укрива труп цял месец? Дали Уитъкър се бе опасявал, че отново ще бъде обвинен в убийство, или имаше друга причина? Трупове, крайници, парчета мъртва плът... Тя отпи от какаото и направи гримаса. Имаше вкус на ароматизиран прах; понеже се чувстваше

задължена да бъде слаба в сватбената си рокля, вече от месец се бе отказала от шоколад в истинския му вид.

Остави чашата върху нощното шкафче, пръстите ѝ се върнаха върху клавиатурата и затърсиха снимки от „процеса на Джеф Уитъкър“.

Редове с фотографии запълниха екрана и показаха двама различни Уитъкър, снимани през период от осем години, влизащи и излизащи от съответните съдилища.

Младият Уитъкър, обвинен в убийството на жена си, беше с расти, прибрани на конска опашка. Имаше нещо притегателно у него, макар и долнопробно — беше в черен костюм и вратовръзка, достатъчно висок, че да стърчи над повечето фотографи, скупчени около него. Скулите му бяха издадени, кожата — жълтеникаво бледа, а големите му очи — силно раздалечени: очи, които биха могли да принадлежат на луднал от опиум поет или на еретичен свещеник.

Уитъкър, който бе обвинен във възпрепятстване на погребването на друга жена, бе изгубил своеобразната си хубост. Беше натезжал, много късо подстриган и с брада. Само раздалечените очи бяха непроменени, както и аурата на дръзка арогантност.

Робин бавно придвижи надолу снимките. Скоро образите на „Уитъкър на Страйк“ се смениха с тези на други Уитъкър, участвали в съдебни процеси. Кръглолик афроамериканец на име Джеф Уитъкър бе подал иск срещу съседа си, задето редовно оставял кучето си да мърси моравата му.

Защо Страйк мислеше, че бившият му пастрок (странно ѝ бе да го приеме за такъв, при положение че беше само пет години по-възрастен от Страйк) би могъл да му е изпратил крака? Чудеше се кога ли Страйк бе виждал последно мъжа, за когото мислеше, че е убил майка му. Толкова много неща не знаеше за своя шеф. Той не обичаше да говори за миналото си.

Пръстите на Робин отново пробягаха по клавишите и тя написа „Ерик Блум“.

Първото, което ѝ хрумна, докато се взираше в снимките на облечения в кожени дрехи рокаджия от седемдесетте, бе, че имаше досущ същата коса като на Страйк: гъста, тъмна и къдрава. Това пък ѝ припомни Жак Бъргър и Сара Шадлок, което никак не подобри настроението ѝ. Насочи вниманието си към другите двама, споменати

от Страйк като евентуални заподозрени, но не можа да си припомни имената им. Доналд някой си? Странна фамилия, започваща с Б... Обикновено паметта ѝ беше отлична. Страйк често ѝ правеше комплименти за нея. Защо не можеше да си спомни?

От друга страна, и да можеше, би ли имало значение? Трудно бе да се открият чрез лаптоп двама мъже, които можеха да са навсякъде. Робин достатъчно дълго бе работила в детективска агенция, за да е наясно, че онези, които използваша псевдоними, не поддържаха постоянен адрес, самонастаняваха се в изоставени жилища, живееха под наем и не включваха имената си в избирателните списъци, лесно можеха да минат през широките дупки на мрежата на справки.

След като поседя замислена няколко минути и с чувството, че подвежда шефа си, Робин написа в търсачката „Леда Страйк“, след което с още по-големи угризения добави „гола“.

Снимката беше черно-бяла. Младата Леда позираше с вдигнати над главата ръце, а облак от дълга тъмна коса се стелеше над гърдите ѝ. Дори на малката снимка Робин успя да различи надписа във форма на дъга над триъгълника на срамното окосмяване. Като примигна леко, сякаш като размазваше образа смаляваше вината си, Робин извади снимката в пълен размер. Не искаше да дава увеличение, а не беше и нужно. Думите „Mistress of“ бяха съвсем отчетливи.

В съседната баня се включи вентилаторът. Стресната и с чувство за вина Робин затвори страницата, която бе разглеждала. Напоследък Матю бе развил навик да взема назаем лаптопа ѝ и няколко седмици по-рано го бе хванала да чете имейлите ѝ до Страйк. Предвид това тя отново отвори уебстраницата, изчисти историята на браузъра, въведе настройките си и след миг размишление промени паролата си на „Don'tFearTheReaper“. Това щеше да го срази.

Когато стана от леглото, за да иде да изхвърли в кухненската мивка какаото, хрумна ѝ, че не си бе дала труда да потърси сведения за Терънс Мали Багера. Разбира се, полицията имаше далеч по-добри шансове от нея и Страйк да открие лондонски гангстер.

„Така или иначе, е без значение — помисли си сънливо, докато се връщаше в спалнята. — Не е Мали.“

[1] Чудно ли е, че пожар гори в ума ми? Блу Ойстър Кълт, „Огнени телепати“. — Б.пр. ↑

GOOD TO FEEL HUNGRY^[1]

Разбира се, ако имаше ум колкото едно новородено — това беше любима фраза на майка му, тая злобна кучка („Нямаш ум колкото едно новородено, глупав малък негоднико!“) — та, ако имаше ум колкото едно новородено, нямаше да проследи Секретарката в деня, след като ѝ бе връчил крака. Само че му бе трудно да устои на изкушението, след като не знаеше кога отново ще му се удаде възможност. Подтикът да тръгне отново по петите ѝ се беше засилил през нощта, за да я види как изглеждаше сега, след като беше отворила подаръка му.

От утре свободата му щеше да бъде силно ограничена, защото То щеше да е у дома, а То изискваше вниманието му, когато присъстваше. Да поддържа То щастливо беше много важно, защото То печелеше парите. Глупаво, грозно и благодарно за прояви на обич, То почти не забелязваше, че То го издържа.

Веднага щом изпрати То на работа сутринта, побърза да излезе и да причака Секретарката на нейната станция на метрото, което бе умно решение, защото тя изобщо не отиде в офиса. Очаквал бе пристигането на крака да наруши рутинното ѝ ежедневие и се оказа прав. Той почти винаги се оказваше прав.

Умееше да следи хора. В някои моменти днес носеше плетена шапка, в други беше гологлав. Ходил бе по тениска, после с яке, после с преобърнатото второ лице на якето, ту със слънчеви очила, ту без тях.

Ценността на Секретарката за него — по-голяма от тази на всяка друга жена, ако можеше да я спипа сама — се състоеше в онова, което чрез нея щеше да причини на Страйк. Амбицията му да си отмъсти на Страйк — брутално и окончателно — се бе разраствала у него, докато не стана главно нещо в живота му. Открай време си беше такъв. Ако някой му направеше сечено, биваше белязан и в някакъв момент, щом се удадеше удобна възможност, дори да отнемеше и години, даваше му

да се разбере. Корморан Страйк му бе причинил повече вреда от всяко друго човешко същество и щеше да получи справедливо възмездие.

В продължение на няколко години бе изпуснал Страйк от поглед и тогава дойде онази вълна от известност за мръсника — прослави се, превърна се в герой. А тъкмо това той винаги бе желал за себе си, жадувал го беше. И сега все едно пиеше киселина и се давеше от подлизурските статии за гадината, ала ги четеше до една, поглъщаше каквото открие, защото човек трябва да е осведомен за мишената си, ако иска да причини максимални щети. Възнамеряваше да нанесе толкова болка на Корморан Страйк, колкото не беше по човешките възможности, а по свръхчовешките, защото той знаеше за себе си, че е нещо повече от човек. Нямаше да е тъй просто като нож, наръган между ребрата в тъмното. Не, наказанието на Страйк щеше да е по-бавно и необичайно, ужасяващо, мъчително и накрая опустошително.

Никой никога нямаше да узнае, че е негово дело. Измъкнал се беше вече три пъти: три мъртви жени и никой нямаше представа кой е извършителят. Този факт му позволяваше да чете днешната преса без следа от страх; да чувства единствено гордост и удовлетворение при истеричните описания на отрязания крак, да вдъхва излъчваните от всеки материал ужас и объркване, блеещото стъписване на масовата публика като на стадо овце, подушило вълк.

Сега му беше нужно единствено Секретарката да направи кратко отклонение по пуст участък от улица... само дето Лондон вреше и кипеше от навалица по цял ден и ето че той я наблюдаваше нервиран как се мотае пред Лондонския институт по икономика.

Тя също следеше някого и беше лесно да се отгатне обектът ѝ — жена с платиненоруси удължителни косата, която в средата на следобед бе отвела Секретарката обратно до Тотнъм Корт Роуд.

Секретарката изчезна в пъб срещу клуба за еротични танци, където беше влязла следената от нея жена. Той се почуди дали да не я последва вътре, ала тя изглеждаше опасно бдителна този ден, така че той влезе в японския ресторант с големи витрини срещу пъба, седна до маса край прозореца и я зачака да се появи.

Ще се случи, каза си, докато се взираше през тъмните си очила към оживената улица. Щеше да я спипа. Нужно бе да се вкопчи в тази мисъл, защото вечерта щеше да му се наложи да се върне при То и при

лъжовния полуживот, който позволяваше на истинския Него да се движи и диша тайно.

Зацапаното и прашно стъкло наред Лондон отразяваше незащитеното му изражение, оголено от цивилизованата маска, която слагаше, за да подлъже жени, ставащи жертви на неговия чар и ножове. На повърхността бе излязло съществото, което живееше скрито вътре, съществото, стремящо се само към едно — да установи надмощие.

[1] Хубаво е да се чувстваш гладен. — Б.пр. ↑

8

*I seem to see a rose,
I reach out, then it goes.*
Blue Öyster Cult, „Lonely Teardrops“^[1]

Напълно според очакванията на Страйк след излизането на новината за отрязания крак в медиите старият му познайник Доминик Кълпепър от „Нюз ъв дъ Уърлд“ му позвъни рано във вторник сутринта в напреднала фаза на гняв. Журналистът отказваше да приеме, че Страйк може да е имал основателни причини да не се свърже с него в същата секунда, в която е получил отрязан крайник, и че отгоре на всичко задълбочава оскърблението с отказа си да го държи в течение на новините по случая срещу солидно възнаграждение. Кълпепър беше получавал неведнъж платени сведения от Страйк и когато разговорът приключи, детективът подозираше, че занапред този източник на доходи ще е затворен за него. Кълпепър беше останал крайно недоволен.

Страйк и Робин не говориха чак до средата на следобед. С раница на гърба детективът ѝ позвъни от претъпкан експресен влак от Хийтроу.

— Къде си? — попита я.

— В пъб срещу клуба „Ментовия носорог“ — отговори тя. — Казва се „Корт“. Ами ти?

— Връщам се от летището. Бясното татенце се качи на самолета, слава богу.

Бясното татенце беше богат международен банкер, чиято съпруга бе наела Страйк да го следи. Двата водаха изключително оспорвана битка за попечителство. Отпътуването на мъжа за Чикаго даваше на Страйк няколко нощи отдиш от наблюдението над него, тъй като той имаше навик да седи в колата си в четири сутринта пред къщата на

съпругата си и да гледа с очила за нощно виждане прозореца на стаята на малките си синове.

— Ще дойда да се видим — каза Страйк. — Не мърдай оттам... освен ако Платиненорусата не отпраши с някого, то се знае.

Платиненорусата беше рускинята, студентка по икономика и еротична танцьорка. Клиентът им бе нейният приятел, мъж, на когото Страйк и Робин бяха дали прякора „Двата пъти“, защото за втори път разследваха негово гадже блондинка; вманиачен беше да узнае къде и как му изневеряват любовниците му. На Робин Двата пъти й се виждаше едновременно зловец и достоен за съжаление. Запознал се беше с Платиненорусата в клуба, който Робин наблюдаваше сега, и на двамата със Страйк им бе възложена задачата да установят дали и други мъже не се ползваха от допълнителните услуги, с които тя даряваше Двата пъти.

Дали той би го повярвал или харесал, но този път Двата пъти май бе избрал нетипично моногамно момиче. Робин я следеше вече от няколко седмици и бе установила, че тя води уединен живот, обядва сама с учебниците си и рядко общува с някого от колегите си.

— Очевидно работи в клуба, за да си помага за таксите в университета — каза бе възмутената Робин на Страйк след първата седмица на наблюдение. — Ако Двата пъти не иска други мъже да я зяпат, защо не я подкрепи финансово?

— Тя го привлича най-вече с факта, че изпълнява еротични танци пред други мъже — търпеливо обясни Страйк. — Учуден съм, че му отне толкова дълго време да се спре на някоя като нея. Възбужда го отвсякъде.

Страйк беше отишъл в клуба малко след като пое задачата и си бе осигурил услугите на брюнетка с тъжни очи и неочакваното име Рейвън, която да наглежда гаджето на клиента му. Рейвън трябваше да му се обажда веднъж на ден, за да го информира за действията на рускинята и да го уведоми незабавно, ако тя дадеше телефона си на някой клиент или му оказваше прекомерно внимание. Правилата на клуба забраняваха докосване или склоняване към близост, но Двата пъти си оставаше убеден („Горкият нещастник“, казваше Страйк), че той е само един от многото мъже, които я водят на вечеря и споделят леглото й.

— Все още не схващам защо трябва да наблюдаваме клуба — въздъхна Робин в телефона не за пръв път. — Отвсякъде можем да приемем обаждане от Рейвън.

— Знаеш защо — отвърна Страйк, пригответил се да слиза. — Той си иска снимки.

— Но на тях тя е сама и отива на работа или се връща.

— Няма значение. Това го възбужда. Освен това е убеден, че в някой от близките дни тя ще си тръгне от клуба с руски олигарх.

— Не ти ли става малко гадно от такива задачи?

— Рисковете на професията — отвърна безгрижно Страйк. — Доскоро.

Робин зачака сред тапетите с позлатени цветя. Тапицираните с брокат столове и неподходящите им по цвят абажури на лампите силно контрастираха с огромния плазмен телевизор, на който вървяха реклами за футболни мачове и кока-кола. Над тапетите стените бяха боядисани в модния бежово-сив нюанс, на който се беше спряла и сестрата на Матю за дневната си. Робин го намираще потискащ. Гледката ѝ към входа на клуба беше препречена от дървените перила на стълбището към горния етаж. Навън неспирни потоци от автомобили течаха наляво и надясно, а сред тях и много червени двуетажни автобуси, които временно закриваха заведението от поглед.

Пристигна Страйк, очевидно раздразнен от нещо.

— Изгубихме Радфорд — съобщи той и тръшна раницата си край високата масичка до прозореца, до която тя бе седнала. — Току-що ми се обади.

— Не!

— Да. Смята, че си твърде интересна за медиите, та да идеш под прикритие в офиса сега.

Медиите разполагаха с историята за отрязания крак от шест часа сутринта. Уордъл бе удържал на думата си пред Страйк и го предупреди своевременно. Детективът успя да напусне мансардния си апартамент в малките часове с достатъчно дрехи в раницата си за неколкодневно отсъствие. Знаеше, че репортерите скоро ще обсадят офиса, не му беше за пръв път.

— И не е само той — добави Страйк, като се върна при Робин с халба в ръка и седна на високия стол. — Кан също се изтегли. Щял да си потърси агенция, която не привлича телесни части.

— Проклетия — избъбри Робин и после попита: — Кое те кара да се хилиш?

— Нищо. — Не искаше да ѝ казва, че винаги му бе харесвало, когато тя изтърси „проклетия“. Думата извикваше в говора ѝ потиснатия йоркшърски акцент.

— Доходни клиенти бяха — изтъкна Робин.

Страйк се съгласи с очи, вперени във входа на „Ментовия носорог“.

— Как е Платиненорусата? Рейвън обади ли се?

Тъй като Рейвън току-що бе позвънила, Робин можа да информира Страйк, че, както винаги, новини няма. Платиненорусата беше много популярна сред посетителите и в този ден беше изпълнила три частни танца, проведени съобразно правилата на клуба, в пълно приличие.

— Чете ли статиите? — попита той и посочи към изоставен брой на „Мирър“ на съседната маса.

— Само онлайн — отвърна Робин.

— Дано доведат до някаква информация — каза Страйк. — Все някой трябва да е забелязал, че му липсва крак.

— Ха-ха — произнесе Робин.

— Мислиш, че е твърде скоро?

— Да — отговори студено Робин.

— Снощи се порових в интернет — сподели Страйк. — Брокбанк може да е бил в Манчестър през 2006 година.

— Откъде знаеш, че е точният човек?

— Не знам, но е на същата възраст, със същия среден инициал...

— Помниш инициала на второто му име?

— Да — рече Страйк. — Изглежда не е там вече. Същата история е и с Лейн. Почти сигурен съм, че е живял на адрес в Корби през 2008 година, но се е преместил. Откога — попита Страйк, взрян през улицата — онзи тип с камуфлажното яке и тъмните очила седи в отсрещния ресторант?

— От около половин час.

На Страйк му се струваше, че мъжът отвърна на погледа му през улицата и през две витрини. Широкоплещест и дългокрак, той изглеждаше твърде едър за сребристото столче. Поради плъзгащите се

отражения от коли и минувачи на Страйк му бе трудно да е сигурен, но мъжът като че имаше силно набола брада.

— Как е там вътре? — попита Робин и посочи към двойните врати на „Ментовия носорог“ под масивната метална арка.

— В стриптийз клуба ли? — попита изненадан Страйк.

— Не, в японския ресторант — подхвърли саркастично Робин. — В стриптийз клуба, естествено.

— Става — отвърна той уклончиво, без да е сигурен какво точно го пита.

— Каква е обстановката?

— Позлата. Огледала. Приглушено осветление. — Когато тя го погледна очаквателно, той добави: — В средата има пилон, там танцуват.

— Не са ли интимни танци?

— За тях има отделни кабинни.

— Как са облечени момичетата?

— Знам ли... оскъдно...

Мобилният му телефон иззвъня. Елин.

Робин извърна лице и взе да върти в ръце очила като за четене, които всъщност съдържаха малка камера — с нея снимаше движенията на Платиненорусата. Много се беше развълнувала от това приспособление, когато Страйк ѝ го връчи за пръв път, но ентусиазмът ѝ отдавна беше отшумял. Пиеше си доматиения сок и гледаше през прозореца, като се стараеше да не слуша разговора между Страйк и Елин. Той винаги поддържаше неутрален тон по телефона с приятелката си, но пък ѝ бе трудно да си представи Страйк да шепне гальовни слова на някоя. Матю я наричаше „Робси“ и „Роузи-Поузи“, когато беше в подходящото настроение, но това рядко се случваше напоследък.

— ... у Ник и Илза — казваше Страйк. — Да. Не, съгласен съм... да... добре... и на теб.

Той прекъсна разговора.

— Там ли ще отседнеш? — попита го Робин. — У Ник и Илза?

Те бяха двама от най-старите приятели на Страйк. Робин ги бе виждала при две техни посещения в офиса и беше харесала и двамата.

— Да, приемат ме, докогато искам да остана.

— Защо не у Елин? — поинтересува се Робин с риск да бъде срязана, защото беше пределно наясно за строгата граница, която Страйк поставяше между личния и професионалния си живот.

— Няма начин — отвърна той. Не изглеждаше ядосан, че е попитала, но не показва склонност да се впусне в обяснения. — Забравих — добави той, като отново хвърли поглед през улицата към японската закувалня. Масата, където бе седял мъжът с камуфлажното яке и тъмните очила, сега беше празна. — Взех ти това.

Беше аларма против изнасилвачи.

— Вече си имам — каза му Робин и я извади от джоба на палтото си.

— Да, но тази е по-добра — увери я Страйк и се зае да ѝ обяснява функциите. — Трябва ти аларма с поне 120 децибела, а и пръска нападателя с неизмиваема червена боя.

— Моята е със 140 децибела.

— И все пак мисля, че тази е по-добра.

— Дали не се обажда мъжката ти самоувереност, че всичко, избрано от теб, е по-добро от онова, което имам аз?

Той се засмя и пресуши бирата си.

— Довиждане засега.

— Къде отиваш?

— Имам среща с Пищяла.

Името ѝ беше непознато.

— Онзи, дето понякога ми осигурява информация за бартер с полицията — обясни Страйк. — Човекът, който ми съобщи кой е намушкарал с нож полицейския информатор, помниш ли? Препоръча ме като бияч на онзи гангстер.

— О, той ли? — каза Робин. — Никога не си ми споменавал името му.

— Пищяла е най-добрият ми шанс да открия къде е Уитъкър — продължи Страйк. — Може да има също информация за Мали Багера. Движи се в същите среди.

Той огледа улицата с присвити очи.

— Внимавай за онзи с камуфлажното яке.

— Изнервен си.

— И още как, Робин. — Той извади пакет цигари да са му готови за краткото разстояние пеша до метрото. — Някой ни изпрати крак,

дявол го взел.

[1] Като че роза виждам пред очите си,/протягам се към нея — тя изчезва.

Блу Ойстър Кълт, „Самотни сълзи“. — Б.пр. ↑

ONE STEP AHEAD OF THE DEVIL^[1]

Беше неочакван бонус да види Страйк от плът и кръв, вървящ по отсрещния тротоар към „Корт“.

Ама че беше затлъстял мръсникът, откакто се бяха виждали последно, че и с раница на гърба като окаян скитник, какъвто си беше някога. Въобще не се усети, че човекът, който му бе изпратил крак, се намира само на петдесет метра от него. И това ми било велик детектив! Влезе в пъба да се срещне с малката Секретарка. Почти сигурно беше, че я чука. Дано. Така онова, което щеше да ѝ причини, щеше да му донесе още по-голямо удовлетворение.

И тогава, докато се взираше през слънчевите си очила към Страйк, седнал до прозореца в заведението, стори му се, че онзи отвърна на погледа му. Естествено, не можеше да различи черти отвъд улицата през две витрини и собствените си очила с тъмни стъкла, ала нещо в поведението на далечната фигура, в лицето, извърнато изцяло в неговата посока, го накара да се напрегне до крайност. Гледаха се един друг през пътя, а уличното движение продължаваше в двете посоки, като периодично препречваше видимостта им.

Изчака момента да наближат три двуетажни автобуса, пъплещи един след друг, стана от стола си и се измъкна през стъклените врати на ресторанта към пряката.

Адреналинът бликна у него, докато събличаше камуфлажното си яке и го обръщаше наопаки. И дума не можеше да става да го захвърли в контейнер за боклук: ножовете му бяха скрити в подплатата. Зави зад ъгъла и хукна да тича.

[1] Една крачка пред Дявола. — Б.пр. ↑

10

With no love, from the past.

Blue Öyster Cult, „Shadow of California“^[1]

Непрекъснатият поток на уличното движение принуди Страйк да изчака, преди да пресече Тотнъм Корт Роуд, а очите му обхождаха отсрещния тротоар. Когато стигна до него, надникна през прозореца на японския ресторант, но никъде не се виждаше камуфлажно яке, нито пък някой от мъжете по ризи и фланелки напомняше по телосложение онзи с очилата.

Страйк усети мобилният му телефон да вибрира и го извади от джоба на якето си. Робин му пращаше есемес.

Я се стегни.

Ухилен, Страйк вдигна ръка за сбогуване към витрината на „Корт“ и се отправи към станцията на метрото.

Може би наистина просто беше изнервен, както бе казала Робин. Каква беше вероятността сбърканият, изпратил крака, да седи и да наблюдава Робин посред бял ден? И все пак, не му се бе понравил фиксираният взор на мъжа в камуфлажното яке, нито фактът, че носеше тъмни очила — денят не беше толкова ярък. Дали изчезването му от погледа на Страйк бе случайно, или умишлено?

Бедата беше там, че детективът не можеше да разчита особено на спомените си как изглеждаха тримата мъже, които го занимаваха в момента, защото не беше виждал Брокбанк от осем години, Лейн — от девет, а Уитъкър — от шестнайсет. Всеки от тях можеше да е напълнял или отслабнал, да е оплешивял, да си е пуснал брада или мустаци, да е станал инвалид или да е натрупал мускули. Самият Страйк бе изгубил

крака си, откакто не бе срещал никого от тях. Единственото, което никой не можеше да прикрие, беше ръстът. И тримата мъже, които притесняваха Страйк, бяха метър и осемдесет и пет, че и отгоре, а Камуфлажното яке бе изглеждал поне толкова висок, седнал на металния стол.

Телефонът в джоба му иззвъня, докато вървеше към станция „Тотнъм Корт Роуд“, и когато го извади, със задоволство видя, че го търси Греъм Хардейкър. Дръпна се настрана, за да не пречи на минувачите, и отговори.

— Оги? — прозвуча гласът на бившия му колега. — Какво става, приятел? Защо ти пращат крака?

— Доколкото разбирам, не си в Германия — каза Страйк.

— В Единбург съм вече от шест седмици. Тъкмо четох за теб в „Скотсман“.

Отделът за специални разследвания на Кралската военна полиция имаше служба в замъка на Единбург: 35-а секция. Беше престижен пост.

— Харди, нужна ми е услуга — подхвана Страйк. — Информация за двама души. Помниш ли Ноъл Брокбанк?

— Трудно е да го забрави човек. Седма танкова, ако не ме лъже паметта.

— Същият. Другият е Доналд Лейн. Служеше, преди да се запознаем с теб. От Кралския граничен пехотен полк. Познавах го в Кипър.

— Ще видя какво мога да направя, като се върна в службата, мой човек. В момента съм наред разорано поле.

Разговорът за общи познати бе прекъснат поради увеличаващия се шум от движението в пиковия час. Хардейкър обеща да позвъни, след като прегледа армейските регистри, и Страйк продължи към метрото.

Слезе на станция „Уайтчапъл“ трийсет минути по-късно и видя есемес от мъжа, с когото трябваше да се срещне.

Прощавай Горелка не мога днес ще ти дрънна

Причини му разочарование и неудобство, но не го изненада. При положение че Страйк не носеше пратка с дрога или пачка използвани банкноти, че нямаше да поръча сплашване или побой, беше белег на голяма почит, че Пищяла въобще се беше съгласил да определят време и място за среща.

Коляното на Страйк протестираше след цял ден на крака, но пред станцията на метрото нямаше места за сядане. Той се облегна на жълтата тухлена стена до входа и позвъни на номера на Пищяла.

— Да, казвай, Горелка.

Също както той вече не помнеше защо Пищяла беше наричан с този прякор, така нямаше и представа от къде на къде мъжът го наричаше Горелка. Знаеха се от седемнайсетгодишни и връзката между тях, макар и силна, не носеше типичните белези на юношеско приятелство. Всъщност дори не беше приятелство в обичайния смисъл, а по-скоро наложено побратимяване. Страйк беше сигурен, че Пищяла би жалил за него, в случай че умреше, но също така не хранеше съмнение, че вероятно би обрал всички ценни вещи от трупа му, ако му паднеше сгоден случай. Другите хора не биха разбрали, но Пищяла би го сторил с убеждението, че Страйк ще е доволен в отвъдното портфейлът му да се озове у неговия побратим, а не у някой анонимен използвач.

— Зает ли си, Пищял? — попита Страйк и запали нова цигара.

— Да, Горелка, няма начин да се видим днес. Какво става при теб?

— Търся Уитъкър.

— Решил си да довършиш тая работа, а?

Промяната в тона би разтревожила човек, забравил кой е Пищяла и какъв е. За него и сподвижниците му нямаше друг логичен завършек на вражда освен убийство, поради което той бе прекарал половината от живота си на възрастен зад решетките. Страйк бе учуден, че Пищяла изобщо е доживял до трийсет и пет.

— Само искам да знам къде е — натъртено изрече детективът.

Съмняваше се, че Пищяла е чул за крака. Той живееше в свят, където новините се ограничаваха до онова, което те засяга лично, и се разпространяваха от уста на уста.

— Мога да поразпитам.

— Обичайната тарифа — припомни Страйк, който имаше фиксирана уговорка с Пищяла за полезни сведения. — Задръж така.

Старият му приятел имаше навика да затваря без предупреждение, когато вниманието му биваше отклонено.

— Още ли има? — Гласът стана по-силен. Страйк правилно бе предположил, че е махнал телефона от ухото си, решил, че са приключили.

— Да — каза детективът. — Мали Багера.

Мълчанието насреща красноречиво показва, че Пищяла също не забравяше кой и какъв е Страйк.

— Това е между теб и мен, никой друг не е в течение. Никога не си ме обсъждал с Мали, нали?

След кратка пауза с най-опасния си тон Пищяла продума:

— И за чий дявол да го правя?

— Длъжен бях да попитам. Ще ти обясня, като се видим.

Опасното мълчание се проточи.

— Пищял, да съм те издънвал някога? — попита Страйк.

Ново, по-кратко мълчание и този път човекът отсреща изрече с нормалния си глас:

— Добре, ясно, Уитъкър, значи. Ще видя какво мога да направя, Горелка.

Разговорът прекъсна. Пищяла не каза дочуване.

Страйк запали нова цигара. Пътуването се бе оказало безсмислено. Щеше да се качи на обратния влак веднага щом довършеше своята „Бенсън и Хеджис“.

Входът към метростанцията гледаше към бетонно площадче, оградено от задни фасади на сгради. „Корнишонът“ — небостъргачът Сейнт Мери Акс — тази гигантска черна сграда с форма на куршум, проблясваше на далечния хоризонт. Нямаше го там преди двайсет години по време на краткия престой на семейството на Страйк в Уайтчапъл.

Страйк се огледа, но не изпита чувство на носталгия по дома, както става при завръщане. Не можеше да си припомни този бетонен терен, безличните гърбове на сгради. Дори и гарата изглеждаше само смътно позната. Безкрайната поредица от местения, характерни за живота с майка му, бе замъглила спомените за конкретните места; понякога той забравяше кой ъглов магазин в близост до кой запуснат

апартамент е бил, кой местен пъб — до кое жилище, в което се бяха самонастанили.

Смяташе да се качи обратно на метрото и все пак, преди да се усети, вървеше към онова място в Лондон, което бе избягвал в продължение на седемнайсет години: сградата, където майка му бе умряла. Беше последното свърталище на Леда, паянтова двуетажна постройка на Фулборн стрийт, едва на минута от гарата. Докато вървеше, Страйк започваше да си припомня. Разбира се: минавал бе по този метален мост над железопътната линия през подготвителната му година за университета. Припомни си и името — Касълмейн стрийт, там беше живяла една негова съученичка, момиче с изявено фъфлене...

Забави крачка, когато стигна до края на Фулборн стрийт, и изпита странно двойко усещане. Смътният му спомен за мястото, без съмнение замъглен от преднамерените му усилия да го забрави, се наслаждаше като избелял транспарант върху сцената пред очите му. Сградите бяха също тъй вехти, както ги помнеше, с лющеща се бяла мазилка, ала магазините и офисите бяха напълно непознати. Имаше усещането, че се е върнал в сънуван пейзаж, където сцената се е отместила и мутирала. Всичко бе нетрайно в по-бедните райони на Лондон, където крехкият, едва крепящ се бизнес се разрастваше, после замираще и биваше заменен с друг — слагаха и сваляха евтини фирмени обозначения, хора минаваха и заминаваха.

Отне му минута-две да идентифицира вратата на някогашното жилище, където се бяха самонастанили, защото беше забравил номера. Най-сетне я откри до магазин за евтини дрехи и в азиатски, и в западен стил — спомни си, че по негово време това бе супермаркет, държан от карибийци. Пиринчената пощенска кутия събуди у него внезапен спомен. Издрънкваше шумно, когато някой влизаше или излизаше през вратата.

По дяволите, по дяволите, по дяволите...

Запали втора цигара от угарката на предишната и с бърза крачка излезе на Уайтчапъл Роуд, където бяха наредени пазарните сергии: отново евтини дрехи, ярки пластмасови артикули. Страйк вървеше припряно, без сам да знае къде отива, и местата, край които минаваше, събуждаха нови спомени: тази зала за снукър я имаше преди седемнайсет години... също и леярната за камбани... и ето че

спомените се надигаха да го хапят, сякаш бе стъпил върху гнездо на спящи змии...

С приближаването на четиридесетте майка му бе започнала да се ориентира към по-млади мъже, но Уитъкър бе най-млад от всичките — само на двацет и една, когато тя беше започнала да спи с него. Синът ѝ беше на шестнайсет, когато тя за пръв път доведе Уитъкър у дома. Музикантът още тогава имаше занемарен вид — с бледо жълтеникаво лице и дълбоко хлътнали раздалечени очи в смайващ златистолешников нюанс. Тъмната му коса падаше на расти до раменете; не сменяше тениската и дънките си и съответно вонеше.

Банална фраза се въртеше в главата на Страйк в ритъм с крачките му, докато вървеше по Уайтчапъл Роуд.

Да се криеш на показ. Да се криеш на показ.

Естествено, хората щяха да го сметнат за вманиачен, предубеден, неспособен да се отърси от миналото. Щяха да кажат, че при вида на отрязания крак в кашона мигом е помислил за Уитъкър само защото е бил оправдан в делото за убийството на майката на Страйк. Дори и Страйк да обяснеше причините си да подозира този мъж, сигурно биха се изсмели на идеята, че тъй отявлен любител на перверзното и садистичното би отрязал женски крак. Страйк беше наясно колко дълбоко вкоренено бе вярването, че обладаните от злото прикриват опасната си наклонност към насилие и доминиране. А кичат ли се с тези си пристрастия, околните наивно се смеят и наричат това поза или го намират за странно привлекателна черта.

Леда се беше запознала с Уитъкър в звукозаписната компания, където работеше като рецепционистка — незначителна отломка от рок историята, назначена като един вид символ в приемната. Уитъкър бе китарист и текстописец за доста траш метъл групи, които една по една го бяха изхвърлили заради неговото театралничене, злоупотреба с наркотици и агресивност. Твърдеше, че срещнал Леда покрай подписване на договор, ала Леда бе споделила със Страйк, че всъщност се запознали, докато тя убеждавала охраната да не е толкова груба с младежа, когото изхвърляли от сградата. Беше го довела у дома и Уитъкър така и не си тръгна.

Шестнайсетгодишният Страйк не беше сигурен дали откритото удоволствие, демонстрирано от Уитъкър при всичко садистично и демонично, бе искрено или просто поза. Ясно му бе само, че го мрази

от дън душа, далеч повече от всеки друг любовник, когото Леда бе прибирала и после зарязвала. Принуден бе да диша вонята му, докато си пишеше домашните вечер, имаше усещането, че я вкухва. Уитъкър се бе опитвал да демонстрира снизходителност към тийнейджъра с внезапни експлозии от хапливи забележки, свидетелстващи за дар слово, което той умело прикриваше пред по-малко образованите приятели на Леда, за да им се хареса. Ала Страйк винаги бе готов да го парира с не по-малко находчиви отговори и имаше предимството да не е чак толкова надрусан като Уитъкър — по-точно надрусан, колкото можеше да е някой, живеещ в постоянен облак дим от канабис. Когато Леда не беше наблизо да го чуе, Уитъкър подиграваше Страйк за решимостта да продължи често прекъсваното си образование. Любовникът на майка му беше висок и жилест, с учудващо добре развита мускулатура за човек, водещ почти изцяло заседнал живот. Страйк вече беше над метър и осемдесет и пет и се боксираше в един местен клуб. Напрежението между двамата изпълваше задимения въздух и заплахата от насилие присъстваше постоянно.

Уитъкър прогони завинаги Луси, полусестрата на Страйк, със своя тормоз, сексуални закачки и подигравки. Разхождаше се гол из апартамента, почесваше татуирания си торс и се смееше на шока на четиринайсетгодишното момиче. Една вечер тя изтича до телефонната кабина на ъгъла на улицата и отпрати гореща молба към леля им и чичо им от Корнуол да дойдат да я вземат. Те пристигнаха призори на следващия ден, след като бяха пътували цяла нощ с кола от Сейнт Моус. Луси бе приготвила оскъдните си вещи в малък куфар. Тя никога повече не живя при майка им.

Тед и Джоун стояха на прага и умоляваха Страйк да тръгне с тях. Ала той отказа, твърдо решен да не оставя Уитъкър сам с Леда. Вече го бе чувал да развива теории при съвършено бистър ум какво ли би било чувството да отнемеш живот, сякаш ставаше дума за епикурейска наслада. Тогава не вярваше, че го мисли сериозно, но знаеше, че е способен на насилие, и го бе виждал да отправя заплахи към останалите самонастанени в жилището. Веднъж — Леда отказа да повярва, че се е случило — Страйк стана свидетел как Уитъкър се опита да смаже котка, неволно събудила го от дрямка. Корморан със сила бе измъкнал тежката подкована обувка от ръката на Уитъкър,

докато той гонеше ужасената котка из стаята, замахваше към нея, крещеше и ругаеше, настървен да накара животното да си плати.

Коляното, към което бе прикрепена протезата му, започваше да се обажда, докато Страйк все повече ускоряваше ход по улицата. Пъбът „Главата на крантата“ изникна вдясно, сякаш той го бе извикал с мисълта си — прихлупена квадратна тухлена сграда. Чак при вратата зърна облекения в черно бяч и си припомни, че „Главата на крантата“ също бе станал вече стриптийз клуб.

— Да му се не види — промърмори.

Нямаше възражения срещу оскъдно облечени жени, които да се въртят около него, докато се наслаждава на халба бира, но беше неоправдано да харчи пари за пиене на баснословни цени в подобно заведение, когато бе изгубил двама клиенти за един ден.

Ето защо влезе в съседното „Старбъкс“, намери си място и вдигна бодящия го крак върху празен стол, докато умърлушено бъркаше голямото черно кафе. Меките канапета с тапицерия в кафеникав цвят, високите чаши американско кафе с много пяна, младежите в цъфтящо здраве, работещи мълчаливо и сръчно зад безупречно чистия стъклен щанд, бяха в пълен разрез с душевната настройка на Страйк, но той упорито остана на мястото си. Не можеше да се удържи да преживява всичко отново, да си спомня...

През времето, когато Уитъкър бе живял с Леда и сина ѝ, юношеските му простъпки и прояви на насилие бяха известни само на социалните служби в Северна Англия. Той разправяше безчет истории за миналото си, все много колоритни и противоречащи си. Едва след като беше арестуван за убийство, истината изтече от хора, познавали го преди — някои се надяваха на печалба от медиите, други бяха решени да му отмъстят, трети по свой си объркан начин се стремяха да го защитят.

Той беше роден в богато семейство от висшата средна класа на дипломат с благородническа титла, когото Уитъкър до дванайсетгодишната си възраст бе мислил за свой баща. Тогава бе открил, че по-голямата му сестра, за която му бяха казали, че преподава в Лондон по системата Монтесори, всъщност е негова майка, има сериозни проблеми с алкохола и наркотиците и живее в пълна мизерия, отхвърлена от семейството си. От този момент нататък Уитъкър, бездруго проблемно дете, склонно към изблици на краен и

безогледен гняв, бе станал още по-необуздан. След като го изключиха от пансиона, се бе присъединил към местна банда, на която скоро бе станал главатар. Кулминацията на този етап от биографията му бе попадането в исправително заведение, защото бе държал опрян нож до гърлото на момиче, докато приятелите му я насилвали сексуално. На петнайсетгодишна възраст бе избягал в Лондон след поредица от дребни престъпления и там бе успял да открие биологичната си майка. Краткият ентузиазъм от срещата бе преминал почти веднага към взаимно насилие и враждебност.

— Някой седи ли тук?

Висок младеж се бе привел към Страйк и ръцете му вече стискаха облегалката на стола, на който детективът бе протегнал крака си. На Страйк той му заприлича на Матю, годеника на Робин, с чупливата си кестенява коса и красиви правилни черти. Изръмжа, свали крака си и поклати глава, после проследи с поглед младежа, който взе стола и се присъедини към група от шест-седем души. Момичетата чакаха с нетърпение връщането му, личеше си: изправиха гърбове и засияха, когато той постави стола си при тях. Дали поради приликата с Матю, или защото инстинктивно надушваше простаците, Страйк изпита смътна неприязън към момчето.

Без да допие кафето си, нервиран, задето го бяха обезпокоили, Страйк се изправи и излезе от заведението. Докато вървеше обратно по Уайтчапъл Роуд, запряска дъжд, а той отново запали цигара и престана да се съпротивлява на залялата го вълна от спомени...

Уитъкър изпитваше почти патологична потребност от внимание. Не търпеше по никаква причина и в никакъв момент интересът на Леда да се отклонява от него — било заради работата, децата, приятелите — и преценеше ли, че го е пренебрегнала, мигом насочваше проблясъците си от магнетичен чар към други жени. Дори Страйк, който го ненавиждаше до дъното на душата си, трябваше да признае, че вторият му баща притежаваше мощен сексапил и той действаше почти на всяка жена, обитавала къщата в някакъв момент.

Уитъкър беше изхвърлен от последната си група, ала продължаваше да мечтае за звездна слава. Знаеше три акорда на китара и запълваше всяко налично листче хартия с текстове на песни, които почиваха предимно на Сатанинската библия — Страйк я помнеше с черните ѝ корици, с изобразено съчетание от пентаграм и глава на

козел, винаги върху дюшека, на който спяха Уитъкър и Леда. Любовникът на майка му беше запознат в детайли с живота и кариерата на американския водач на секта Charles Manson^[2]. Дращеците звуци на стара плоча с албума на Manson „LIE: The Love and Terror Cult“^[3] беше саундтракът на подготвителната година за университета на Страйк.

Уитъкър вече беше чувал за легендарните похождения на Леда, когато я срещна, и обичаше да слуша за купоните, които бе посещавала, за мъжете, с които беше спала. Въобразяваше си, че чрез нея и той се свързва със знаменитостите и когато Страйк го опозна по-добре, стигна до заключението, че повече от всичко друго Уитъкър жадува за слава. Той не правеше морално разграничение между любимия си Manson и фигури от рода на рок звездата Джони Рокъби. И двамата бяха запечатани трайно в масовото съзнание. Manson дори го бе постигнал по-успешно, защото неговият мит не беше подвластен на мода: злото винаги си оставаше магнетично.

Ала Уитъкър не беше привлечен единствено от славата на Леда. Любовницата му беше родила деца от две богати рок звезди, които плащаха издръжка за тях. Уитъкър беше дошъл в самоволно завзетата къща с идеята, че част от стила на Леда е да живее в бохемска нищета, но че има някъде под ръка тлъста сметка, в която бащите на Страйк и Луси — Джони Рокъби и Рик Фантони — наливат щедри суми. Той сякаш не схващаше и не вярваше в истината: че след като години наред Леда бе проявявала финансова недалновидност и прахосничество, двамата мъже бяха принудени да подсигурят парите за издръжка, така че тя да не може да ги пилее. Злобните подмятания на Уитъкър на тема нежеланието ѝ да харчи за него ставаха все по-чести. Разиграваше фасони, стигащи до гротеска, задето Леда не се бе бръкнала да му купи мечтаната китара „Фендър Стратокастър“ или велурено сако на Жан Пол Готие, по което си беше паднал внезапно въпреки цялата си воня и опърпан вид.

Притискаше я все повече, като сипеше безобразни и лесно опровержими лъжи: че му е нужно спешно медицинско лечение, че дължи десет хиляди лири на мъж, който заплашва да му счупи краката. Леда ту се забавляваше, ту се разстройваше от тях.

— Миличък, нямам никакви пари — уверяваше го. — Наистина, щях ли да се стискам, ако имах?

Тя забременя, когато Страйк беше на осемнайсет и кандидатстваше в университета. Беше ужасен, но дори и тогава не очакваше майка му да се омъжи за Уитъкър. Леда винаги бе казвала на сина си, че ѝ било противно да е съпруга. Първият ѝ гастрол в брака като тийнейджърка бе продължил две седмици, след което тя беше избягала. На Уитъкър бракът също не му беше в стила.

И все пак се случи, несъмнено заради убеждението му, че това е единственият сигурен начин да докопа мистериозните скрити милиони. Церемонията се състоя в гражданската служба на кметството в Мерилибоун, където преди това се бяха оженили двама от Бийтълс. Нищо чудно Уитъкър да си бе въобразявал, че и той ще бъде сниман на входа като Пол Маккартни, само че никой не прояви интерес. Нужна бе смъртта на сияещата младоженка, та фотографите да се стекат пред стълбите на съда.

Страйк внезапно осъзна, че е извървял целия път до станция „Алдгейт Ийст“, без да е имал намерение да го прави. Нахока се сам, че е предприел това съвършено безсмислено пътешествие. Ако се беше качил на влака на „Уайтчапъл“, сега щеше отдавна да е на път към дома на Ник и Илза. Вместо това се беше отправил по най-бързия начин в погрешната посока и съумя да попадне в метрото тъкмо в пиковия час.

Едрите му габарити, към които имаше нахалството да добави и раница, пораждаха безмълвно недоволство у пътуващите, принудени да делят пространство с него, но Страйк почти не го забелязваше. С цяла глава по-висок от всички наоколо, той се хвана за ръкохватка, загледан в собственото си люшкащо се отражение в притъмнените прозорци, докато си припомняше последната част, най-лошата: Уитъкър в съда, пледиращ, че трябва да бъде пуснат на свобода, защото полицията бе забелязала несъответствия в показанията му къде е бил в деня, когато иглата е влязла в ръката на съпругата му, в обясненията му откъде е дошъл хероинът и в описанието му на навиците на Леда по отношение на наркотиците.

Върволица дрипави съквартиранти от окупираната къща бяха свидетелствали за бурните, белязани с насилие взаимоотношения на двойката, за злоупотребата на Леда с хероин във всичките му форми, за заплахите на Уитъкър, за изневерите му, за безкрайното му дрънкане на тема убийство и пари, за отсъствието на видима скръб при

откриването на трупа на Леда. Настоявали бяха отново и отново с неразумна истерия, че без съмнение Уитъкър я е убил. Защитата без усилия обори всичките им твърдения.

Студент от Оксфорд сред свидетелите на обвинението беше освежаващо разнообразие. Съдията посрещна Страйк с одобрение: беше чист, добре изразяващ се, интелигентен, макар че едрата му фигура би изглеждала застрашителна, ако не беше с костюм и вратовръзка. Обвинението бе поискало от него да отговаря на въпроси за обсебеността на Уитъкър от богатството на Леда. Страйк разказа пред смълчания съд за опитите на втория си баща да сложи ръка на състояние, съществуващо предимно в собствената му фантазия, и за непрестанните му настоявания пред нея да го включи в завещанието си като доказателство, че го обича.

Уитъкър го наблюдаваше със златистите си очи почти без сянка от емоция. В последната минута, докато даваше показания, погледите им се бяха срещнали през залата. Уитъкър бе извил ъгълчето на устата си в лека презрителна усмивка. Повдигна показалец на сантиметър и направи плавно странично движение с него.

Страйк бе съвършено наясно какво прави той. Едва забележимият жест, предназначен за него, беше умалено копие на друг, типичен за Уитъкър, който Страйк познаваше добре: хоризонтален режещ удар с длан във въздуха, насочен към гърлото на човека, който го беше ядосал.

— Ще си получиш своето — имаше навик да се заканва Уитъкър с налудничаво изцъклени жълти очи. — Ще си го получиш, и още как!

Беше се представил добре в съда. Някой от богатото му семейство се беше бръкнал за приличен адвокат. Грижливо изкъпан, с любезен тон и в костюм, той отричаше всичко с тих и почтителен глас. Беше отработил версията си преди явяването в залата. Всички опити на обвинението да обрисова действителния му портрет — Charles Manson на грамофона, Сатанинската библия на леглото, дрогираните тиради за убиването като удоволствие — бяха парирани от леко озадачения Уитъкър.

— Какво мога да ви кажа, Ваша Светлост... Аз съм музикант — заяви той в един момент. — В мрачното има поезия. Тя го разбираше по-добре от всеки друг.

Гласът му пресекна мелодраматично и той се разхлипа без сълзи. Адвокатът му побърза да го попита дали не му е нужно малко време да се съвземе.

И тъкмо тогава Уитъкър бе тръснал смело глава и бе изрекъл гномския си епитаф за смъртта на Леда:

— Тя искаше да умре. Беше „quicklime girl“.

В онзи момент едва ли някой друг бе схванал връзката освен Страйк, слушал песента безброй пъти през детството и юношеството си. Уитъкър цитираше „Mistress of The Salmon Salt“.

Тръгнал си бе от съда като свободен човек. Свидетелствата на медицинските експерти подкрепиха тезата, че Леда не е употребявала редовно хероин, ала репутацията ѝ говореше в нейна вреда. Беше вземала много други видове дрога. Беше прословута купонджийка. За мъжете с накъдрени перуки, чиято работа бе да класифицират насилствената смърт, бе напълно логично такава като нея да умре на мръсен дюшек в преследване на наслада, непостижима в реалния ѝ живот.

На стълбите пред съда Уитъкър оповести, че възнамерява да напише биография на покойната си съпруга и после изчезна от поглед. Обещаната книга никога не се появи. Синът на двойката бе осиновен от многострадалните баба и дядо на Уитъкър и Страйк не го видя никога повече. Без много шум Корморан напусна Оксфорд и постъпи в армията; Луси отиде в колеж; животът си продължи.

Периодичната поява на Уитъкър във вестниците, винаги свързана с някакво престъпно деяние, нямаше как да бъде посрещана с безразличие от децата на Леда. Естествено, името му никога не се споменаваше на първите страници: той беше съпругът на жена, известна с това, че беше спала с известни личности. Повторно отразената светлина, в която се къпеше, бе твърде мъждива.

— Той е като лайно, което не се отмива — определил го бе Страйк пред Луси, която не се засмя на това сравнение. Бе по-малко склонна дори от Робин да приема грубоватия хумор като средство за справяне с нелицеприятните житейски факти.

Уморен и все по-гладен, полюшващ се с ритъма на влака, с болящо коляно, Страйк се чувстваше потиснат и изнервен, главно от себе си. Години наред решително бе обръщал лице към бъдещето. Миналото не подлежеше на промяна: той не отричаше случилото се,

но нямаше защо да се потапя в него, излишно бе да издирва сградата, където се бяха настанили своеволно преди две десетилетия, да си припомня тракането на онази пощенска кутия, да преживява наново писъците на ужасената котка, да извиква образа на майка си в погребалното бюро — възмущено бледа в роклята си с буфан ръкави...

„Идиот нещастен — наруга се гневно Страйк, докато оглеждаше картата на метрото и се опитваше да пресметне колко смени трябва да направи, за да стигне до дома на Ник и Илза. — Уитъкър не беше изпратил крака. Просто си търсиш оправдание да му отмъстиш.“

Изпращачът на крака беше организиран, предвидлив и прецизен; онзи Уитъкър, когото беше познавал преди близо двамайсет години, бе хаотичен, импулсивен и непостоянен.

И все пак...

Ще си получиш своето...

Тя беше „quicklime girl“.

— Мамка му! — изрече Страйк гласно и предизвика смут наоколо.

Осъзнал беше, че е изпуснал станцията за прекачването си.

[1] Без любов от миналото. Блу Ойстър Кълт, „Сянката на Калифорния“. — Б.пр. ↑

[2] Чарлс Мансън е сериен убиец и водач на сектата „Семейство Мансън“, зародила се в Калифорния в края на 60-те години на ХХ век. Сред убийствата, за които е осъден като съучастник, е това на бременната Шарън Тейт (съпруга на режисьора Роман Полански). Преди да се прочуе като престъпник, за кратко се изявява като музикант. — Б.р. ↑

[3] Мансън, „ЛЪЖА: Култът на любовта и ужаса“. — Б.пр. ↑

11

*Feeling easy on the outside,
But not so funny on the inside.*
Blue Öyster Cult, „This Ain’t the Summer of
Love“^[1]

През следващите два-три дни Страйк и Робин се редуваха да следят Платиненорусата. Детективът си търсеше поводи да се срещат през работно време и настояваше асистентката му да си тръгва за къщи по светло, когато в метрото все още беше пълно с хора. В четвъртък вечер Страйк следи Платиненорусата, докато тя благополучно се озова под изпълнения с подозрения взор на Двата пъти, после се върна на Октавия стрийт в Уондсуърт, където все още живееше, за да избегне репортерите.

За втори път в детективската му кариера бе принуден да потърси убежище у приятелите си Ник и Илза. Техният дом бе, кажи-речи, единственият, който би могъл да понася за по-дълго време, и все пак се чувстваше някак бездомен в орбитата на брачна двойка, където всеки от съпрузите имаше своя кариера. При всичките недостатъци на тясната му мансарда над офиса, тя му предоставяше пълна свобода да се прибира и излиза когато си поиска, да яде в два часа през нощта, завърнал се от наблюдение на обект, да се движи по дрънчащите метални стълби без страх, че ще събуди някого. Сега се чувстваше едва ли не задължен да присъства на общите похапвания и му се струваше, че изглежда като темерут, когато бъркаше в хладилника в малките часове на нощта, макар да го бяха поканили да го прави.

От друга страна, Страйк не беше имал нужда армията да го учи на ред и дисциплина. Ранните му години, прекарани сред хаос и мръсотия, бяха предизвикали противоположна реакция. Илза вече бе коментирала факта, че Страйк се движи из къщата, без да оставя

никакви следи от присъствието си, докато съпругът ѝ, гастроентеролог, би могъл да бъде открит по пътеката от разхвърляни лични вещи и полуотворени чекмеджета.

От свои познати на Денмарк стрийт Страйк знаеше, че край вратата на офиса му все още се навъртат фоторепортери и се беше примирил, че ще прекара останалата част от седмицата в стаята за гости на Ник и Илза с нейните голи бели стени и меланхолична атмосфера на очакване на истинското ѝ предназначение. Приятелите му от години правеха неуспешни опити за дете. Страйк никога не бе питал как вървят нещата там и усещаше, че по-специално Ник му е благодарен за сдържаността.

Познаваше и двамата от дълго време, а Илза — през по-голямата част от живота си. Русокоса и очилата, тя бе родом от Сейнт Моус в Корнуол, където бе най-постоянният дом, обитаван някога от Страйк. С Илза бяха съученици в началното училище. Винаги, когато бе отивал да живее при Тед и Джоун, а това се случваше редовно в детството му, бяха възобновявали дружбата си, възникнала поради факта че Джоун и майката на Илза също бяха съученички.

Ник, чиято пясъчноруса коса беше започнала да оредява преди да навърши трийсет, беше приятел от гимназията в Хакни, където Страйк бе изкарал последните си класове. Ник и Илза се бяха запознали на празненството по случай осемнайсетия рожден ден на Страйк в Лондон, ходиха една година, после се разделиха, тъй като отидоха да учат в различни университети. След няколко години се бяха срещнали отново — по това време Илза беше сгодена за колега юрист, а Ник излизаше с колежка лекарка. Само след няколко седмици връзките им бяха приключени; година по-късно двамата се ожениха и Страйк им беше кум.

Тази вечер Страйк се прибра в къщата им в десет и половина. Когато затвори входната врата, Ник и Илза го приветстваха радостно от дневната и настояха да хапне от останалото в изобилие къри, взето от ресторант.

— Какво е това? — попита той, като оглеждаше озадачен големия национален флаг, купчина листове с изписан на ръка текст и някъде към двеста пластмасови чашки в червено, бяло и синьо.

— Помагаме за организирането на улично парти по случай кралската сватба — поясни Илза.

— Боже милостиви — промърмори мрачно Страйк и напълни чинията си с поизстинало мадраско кърви.

— Забавно ще е! Трябва да дойдеш.

Страйк ѝ хвърли поглед, който я накара да прихне сподавено.

— Добре ли мина денят ти? — попита Ник и му подаде кутийка „Тенънт“.

— Не — отвърна Страйк и пое бирата с благодарност. — Още една задача отпадна. Останах само с двама клиенти.

Ник и Илза изпъшкаха съчувстващо, след което настана дружеско мълчание, докато той ядеше кървото си. Уморен и обезсърчен, Страйк бе прекарал по-голямата част от пътуването към къщи в мисли как пристигането на отрязания крак тъкмо според опасенията му бе нанесло съкрушителен удар на бизнеса, който бе изградил с такива усилия. В момента снимката му се разхождаше онлайн и по вестниците във връзка с ужасяващ и необясним акт. Беше претекст медиите да припомнят на света, че той самият е еднокрак, факт, от който той не се срамуваше, но надали би използвал като реклама. Сякаш му се бе лепнало нещо странно и извратено. Беше белязан и опетнен.

— Някакви новини за крака? — осведоми се Илза, след като той бе унищожил значително количество кърви и беше преполовил кутията с бира. — Полицията узнала ли е нещо?

— Утре вечер имам среща с Уордъл да ме въведе в курса на нещата, но не звучеше като да са научили кой знае колко.

Не беше споделил с Ник и Илза подробности за тримата мъже, които смяташе за достатъчно опасни и отмъстителни, че да му пратят отрязан крак, но бе споменал, че е попадал на професионален престъпник, който е отрязал и пуснал като пратка анатомична част. Разбираемо, те мигом бяха възприели убеждението на Уордъл, че той трябва да е виновникът.

За пръв път от години, седнал на удобното им зелено канапе, Страйк си припомни, че Ник и Илза бяха срещали Джеф Уитъкър. Осемнайсетият рожден ден на Страйк бе отпразнуван в пъба „Бел“ в Уайтчапъл; майка му беше бременна в шестия месец. Лицето на леля му представляваше маска от неодобрение и насилена бодрост, а чичо му Тед, обикновено миротворецът, не бе в състояние да прикрие гнева и отвращението си, когато, както обикновено, надрусаният Уитъкър

прекъсна диско музиката, за да изпълни една от песните със свой текст. Страйк не бе забравил собственото си бурно негодувание, копнежа си да бъде някъде далеч, да замине за Оксфорд, да се отърве от всичко, ала надали Ник и Илза си спомняха много от този случай: бяха заплени един от друг тази вечер, омаяни от мощното си взаимно привличане.

— Тревожиш се за Робин — обади се Илза. Прозвуча повече като заключение, отколкото като въпрос.

Страйк изръмжа в знак на потвърждение с уста, пълна с хляб наан. Беше имал време да разсъждава над това през изминалите четири дни. В тази екстремна ситуация, без никаква вина от нейна страна, Робин се бе превърнала в уязвимо звено, в слабо място и той подозираше, че изпращачът на отрязания крак е бил наясно с това, когато го е преадресирал до нея. Ако служителят му беше мъж, сега нямаше да изпитва такава тревога.

Страйк не беше забравил, че до този момент Робин му бе оказвала неоценима помощ. Способна беше да убеждава свидетели да говорят, след като на него бяха отказвали да го сторят, притеснени от размерите му и чертите му, естествено излъчващи заплаха. Нейният чар и непринуденост в безброй случаи бяха прогонвали подозрения, отваряли врати, изглаждали пътя пред Страйк. Той съзнаваше, че ѝ е задължен; просто му се искаше в този момент тя да му се махне от пътя, да седи скрита, докато изпращачът на отрязания крак не бъде заловен.

— Аз харесвам Робин — заяви Илза.

— Всички харесват Робин — избъбри Страйк, налапал нов зальк хляб наан.

И така си беше. Сестра му Луси, приятели, отбиващи се в офиса, клиенти — всички изрично бяха подчертали пред Страйк колко много им допада неговата служителка. Все пак той долови бегло питане в тона на Илза, което го накара силно да се постарее да прояви неутралност по темата и беше възнаграден за това със следващия въпрос на Илза:

— А как върви с Елин?

— Добре — отвърна Страйк.

— Още ли се мъчи да те крие от бившия си съпруг? — леко язвително попита Илза.

— Ти не харесваш Елин, нали? — рече Страйк, решил за свое забавление да прехвърли неочаквано дискусията във вражеския лагер. Познаваше Илза от трийсет години и беше напълно подготвен за смутеното ѝ отричане.

— Харесвам я... тоест, не че я познавам добре, но изглежда... Важното е, че ти си щастлив.

Беше си помислил, че това ще е достатъчно да отклони Илза от темата за Робин. Не беше първата сред приятелите му, която намекуваше, че след като двамата с Робин се разбират така добре, може би има вероятност... Не бил ли обмислял да...? Само че Илза беше юрист и не беше лесно да я отклониш от разпита ѝ.

— Робин отложи сватбата си, нали? Насрочиха ли нова дата?

— Да — отсече Страйк. — Втори юли. Взема си дълъг уикенд да иде в Йоркшър, та да... да подготви каквото се подготвя за сватба. Ще се върне във вторник.

Най-неочаквано се бе превърнал в съюзник на Матю с настояването си Робин да си вземе почивка в петък и понеделник, защото го облекчаваше мисълта, че тя ще е на четиристотин километра далеч, в дома на семейството си. Беше силно разочарована, че няма да може да го придружи до „Олд Блу Ласт“ в Шордич за срещата с Уордъл, но на Страйк му се стори, че долавя бегла следа от облекчение при тези изгледи за кратка почивка.

Илза изглеждаше леко огорчена при новината, че Робин все така възнамерява да се омъжи за друг, а не за Страйк, но преди да е успяла да каже нещо, мобилният му телефон зажука в джоба му. Беше Греъм Хардейкър, някогашният му колега от Отдела за специални разследвания.

— Прощавайте — извини се на Ник и Илза, остави чинията си с къри на масата и се изправи. — Трябва да приема този разговор, важно е... Харди!

— Можеш ли да говориш, Оги? — попита Хардейкър, докато Страйк се отправяше към външната врата.

— Вече мога — отвърна Страйк, като стигна с три крачки до късата градинска пътека и излезе на тъмната улица, за да се разхожда и да пуши. — Какво имаш за мен?

— Честно казано — подхвана Хардейкър с напрегнат тон, — много ще е полезно да дойдеш тук и да хвърлиш един поглед, приятел.

Имаме една администраторка, която е голяма досадница. Отношенията ни не потръгнаха от самото начало. Ако започна да изпращам материали оттук и стигне до ушите й...

— Ами ако дойда лично?

— Нека е рано сутринта. Ще оставя материалите отворени на компютъра. Ей така, небрежно.

Хардейкър и преди беше споделял информация със Страйк, което, строго погледнато, не бе редно да прави. Току-що се бе преместил в 35-а секция и Страйк не бе изненадан, че не му се щеше да излага на риск позициите си там.

Детективът прекоси улицата и приседна на ниския градински зид пред отсрещната къща, после запали цигара и попита:

— Дали е нещо, за което си струва да бия път до Шотландия?

— Зависи какво искаш.

— Стари адреси... семейни връзки... медицински картони и психиатрични заключения ще ми дойдат добре. Брокбанк е бил уволнен по инвалидност май през 2003 година.

— Точно така — потвърди Хардейкър.

Шум зад Страйк го накара да се изправи и да се обърне. Собственикът на къщата, пред която бе седнал, изпразваше боклук в контейнера за смет. Беше дребен, около шейсетгодишен мъж и на светлината на уличната лампа Страйк видя как раздраженото му изражение се променя в угодническа усмивка при вида на високата и широкоплещеста фигура на човека насреща. Детективът се отдалечи, като отмина няколко къщи, пред които разлистени клони на дървета и живи плетове се полюляваха от лекия ветрец. Скоро тук щеше да има украса в чест на съединяването на още една двойка в брачен съюз. А в близко бъдеще предстоеше и сватбата на Робин.

— Предполагам, че не си открил много за Лейн — рече Страйк с бегло загатната въпросителна в тона. Службата на шотландеца в армията беше по-кратка от тази на Брокбанк.

— Не, но, за бога, явно е голям чешит — отвърна Хардейкър.

— Къде е отишъл след „Гласхаус“?

„Гласхаус“ беше военният затвор в Колчестър, където попадаха всички осъдени от военния персонал, преди да бъдат прехвърлени в граждански затвор.

— В затвора „Елмли“. След това нямаме нищо за него. Ще трябва да се свържеш със службата по пробации.

— Да — каза Страйк и издиша дим към звездното небе. И двамата с Хардейкър бяха наясно, че той не принадлежеше вече към никакъв вид полиция, че нямаше повече права от всеки друг цивилен гражданин за достъп до архивите на службата по пробации.

— Откъде точно в Шотландия е родом той, Харди?

— От Мелроуз. Вписал е майка си като най-близък роднина при постъпването си в армията, проверих го.

— Мелроуз — повтори замислено Страйк.

Прехвърли наум двамата си останали клиенти: възливия от пари идиот, който изживяваше тръпка в опит да докаже, че му слагат рога, и заможната съпруга и майка, плащаща на Страйк да събира доказателства за начина, по който бившият ѝ мъж дебнеше синовете им. Бащата беше в Чикаго, а Платиненорусата спокойно можеше да бъде оставена без надзор за двайсет и четири часа.

Разбира се, съществуваше и възможността никой от подозираните от него мъже да няма общо с крака и всичко да е само във въображението му.

„A harvest of limbs“...

— Колко далеч от Единбург е Мелроуз?

— На около час, час и половина път с кола.

Страйк стъпка угарката от цигарата си в канавката.

— Харди, мога да взема нощния влак в неделя, да дойда рано сутринта в службата ти и после да отскоча до Мелроуз, за да проверя дали Лейн се е върнал при семейството си, или пък знаят къде е.

— Добър план. Ще те взема от гарата, ако ми съобщиш в колко часа пристигаш, Оги. Нещо повече — добави Хардейкър в изблик на великодушие, — след като смяташ да пътуваш в рамките на деня, ще ти дам моята кола.

Страйк не се върна веднага при любопитните си приятели и студеното къри. Изпуши още една цигара, крачейки по тихата улица, потънал в мисли. После си спомни, че в неделя вечер с Елин трябваше да са на концерт в Саутбанк Сентър. Тя държеше да събуди у Страйк интерес към класическата музика, който у него беше твърде слаб и той никога не се беше опитвал да крие този факт. Погледна часовника си.

Твърде късно беше да ѝ звъни, за да отмени уговорката; реши да го направи на следващия ден.

Докато се връщаше към къщата, мислите му се отнесоха към Робин. Тя много малко говореше за сватбата, до която вече оставаха само два месеца и половина. Обясненията ѝ пред Уордъл за еднократните фотоапарати, които беше поръчала, накараха Страйк да си даде сметка колко скоро тя щеше да стане госпожа Матю Кънлиф.

„Все още има време“, помисли си. За какво точно не поясни дори пред себе си.

[1] Отстрани невъзмутим изглеждам,/но вътрешно не ми е никак леко. Блу Ойстър Кълт, „Не е това лятото на любовта“. — Б.пр. ↑

12

... the writings done in blood.

Blue Öyster Cult, „OD'd on Life Itself“^[1]

Мнозина мъже биха приели като приятно задължение да вървят срещу заплащане след надарена блондинка из Лондон, но у Страйк следенето на Платиненорусата предизвикваше нарастваща досада. След часове висене край Хаутън стрийт, където коридорите от стъкло и стомана на Лондонския институт по икономика от време на време му даваха възможност да вижда как Платиненорусата се приближава към библиотеката, Страйк я проследи до „Спеърминт Рино“ за смяната ѝ, започваща в четири часа следобед. Там вече се отклони (Рейвън щеше да го осведоми, ако Платиненорусата извършеше нещо неуместно), защото в шест часа беше срещата му с Уордъл.

Изяде един сандвич в закусвалня близо до пъба, където щяха да се видят. Мобилният му телефон иззвъня веднъж, но като видя, че е сестра му, той остави гласовата поща да се включи. Имаше смътна представа, че наближава рожденият ден на племенника му Джак, на който нямаше никакво намерение да ходи след последния път, запомнен главно с любопитството, проявено от другите майки, приятелки на Луси, и оглушителните крясъци на превъзбудени и изнервени деца.

„Олд Блу Ласт“ се намирал в горния край на Грейт Истърн стрийт в Шордич — внушителна триетажна тухлена сграда, извита като носа на кораб. Доколкото Страйк си спомняше, преди тук се помещаваше стриптийз клуб и бардак: негов и на Ник съученик беше изгубил там девствеността си с жена на годините на майка си.

Табела зад самата входна врата оповестяваше прераждането на „Олд Блу Ласт“ като музикално средище. Страйк видя, че от осем същата вечер ще има удоволствието да се наслади на изпълнение на живо на Излингтън Бойс Клъб, Ред Дрейпс, Ин Голдън Тиърс и Неон

Индекс. Стисна скептично устни, когато влезе в тъмна зала с дъсчен под, където на огромното антично огледало зад бара с позлатени букви се рекламираха марки светъл ейл от отминала епоха. От високия таван висяха сферични стъклени лампи, осветяващи множество от млади мъже и жени, повечето с вид на студенти и облечени по мода, която на Страйк му бе трудно да възприеме.

Макар в душата си да беше любителка на групи, свирещи по стадиони, майка му го беше водила по такива места, където нейни приятели се събираха за някоя и друга изява, преди да разтурят групата скарани, да се преобразуват и да се появят в друг клуб и под друго име три месеца по-късно. Страйк се изненадваше, че Уордъл е избрал „Олд Блу Ласт“ за срещата им, тъй като преди това двамата бяха сядали на по питие само в пъб „Федърс“, който беше близо до Скотланд Ярд. Причината се изясни, щом Страйк застана до полицаия, който стърчеше сам пред бара с халба в ръка.

— Жена ми много харесва Излингтън Бойс Клъб. След работа ще дойде да се видим тук.

Страйк никога не се беше срещал със съпругата на Уордъл и без да го беше мислил кой знае колко, си я беше представял като хибрид между Платиненорусата (защото погледът на Уордъл неизменно се спираше на момичета с фалшив тен и оскъдно облекло) и единствената полицейска съпруга, която познаваше — Хели, отдадена на децата, дома си и пикантните клюки. Фактът, че жената на Уордъл харесваше инди група, непозната на Страйк, въпреки факта, че вече беше предубеден срещу тях, го накара да си помисли, че тя можеше да се окаже по-интересна личност, отколкото би могло да се предполага първоначално.

— Какво имаш за мен? — обърна се Страйк към Уордъл, след като си осигури халба бира от все по-ангажирания барман. По негласно споразумение се бяха отдалечили от бара и се настаниха на последната свободна маса за двама в салона.

— Криминалозите работят по крака — каза Уордъл, когато седнаха. — На мнение са, че е на жена приблизително между петнайсет и двайсет и пет годишна, че е била мъртва при отрязването му, но не от много време с оглед на съсирването, и че кракът е държан във фризер между отрязването и предаването му на приятелката ти Робин.

Между петнайсет и двайсет и пет годишна: по изчисления на Страйк Британи Брокбанк би трябвало да е на двайсет и една.

— Не могат ли да бъдат по-точни по отношение на възрастта?

Уордъл поклати глава.

— Засега са в състояние да я определят само в тези граници.

Защо?

— Казах ти защо. Брокбанк имаше доведена дъщеря.

— Брокбанк — повтори Уордъл с тон, подсказващ, че няма спомен за такъв.

— Един от мъжете, които подозирам в изпращането на крака — поясни Страйк, като не успя да прикрие раздразнението си. — Бивш Пустинен плъх. Едър мургав мъж с деформирано ухо...

— Да, сетих се — мигом задейства паметта си Уордъл. — По цял ден ми се подхвърлят имена, приятелю. Брокбанк... Имаше татуировка на ръката над лакътя...

— Този е Лейн — поправи го Страйк. — Той е шотландецът, когото пратих в затвора за десет години. Брокбанк е онзи, дето си втълпи, че съм му причинил мозъчно увреждане.

— А, да.

— Доведената му дъщеря Британи имаше стар белег на крака. Казах ти го.

— Да, да, спомних си.

Страйк отпи от бирата си, за да потисне напирания язвителен отговор. Щеше да се чувства далеч по-уверен, че на съмненията му се гледа сериозно, ако насреща му вместо Уордъл седеше бившият му колега от Отдела за специални разследвания Греъм Хардейкър. Отношенията им с Уордъл от самото начало бяха белязани с предпазливост, а напоследък и с известна конкуренция. Страйк оценяваше детективските способности на Уордъл като по-високи от тези на няколкото други служители от Централното управление на полицията, от които имаше впечатление. Все пак Уордъл подчертано държеше повече на своите теории, отколкото на тези на Страйк, и ги обгрижваше с бащинска нежност.

— И тъй, казаха ли нещо за белега на прасеца?

— Стар. Дълго време преди настъпването на смъртта ѝ.

— Маmicата му — пророни Страйк.

Старият белег може да не представляваше особен интерес за криминалозите, но за него беше от жизнено значение. Тъкмо от това се беше опасявал. Дори Уордъл, който имаше навика да подиграва Страйк при всеки удобен случай, сякаш донякъде съпреживяваше неговата загриженост.

— Приятелю — рече той (и това също беше нещо ново), — не е Брокбанк. Мали е. — Страйк тъкмо от това се беше боял — че споменаването на Мали ще накара Уордъл да го погне до степен да изключи всички останали заподозрени, да се развълнува от перспективата тъкмо той да е човекът, разкрил придобилия печална слава престъпник.

— А доказателства? — лаконично попита Страйк.

— Престъпният синдикат Харингей търгува с източноевропейски проститутки в Лондон и Манчестър. Говорих с колеги от „Борба с порока“. Миналата седмица разбили бардак и измъкнали оттам две малки украинки. — Уордъл понижи глас още повече. — Разпитват ги полицайки. Имали приятелка, която мислела, че пристига в Обединеното кралство да работи като модел и силно се съпротивлявала да предоставя сексуални услуги, макар да я пребивали. Преди две седмици Багера я извлякъл за косата от къщата и повече не са я виждали. Багера също не се е мяркал оттогава.

— Една от многото типични прояви за Багера — каза Страйк. — Това не означава, че кракът е неин. Чувал ли го е някой някога да споменава за мен?

— Да — заяви тържествуващо Уордъл.

Страйк свали чашата, от която се канеше да отпие. Не беше очаквал утвърдителен отговор.

— Нима?

— Едно от момичетата, разпитвано от „Борба с порока“, недвусмислено твърди, че Багера неотдавна е говорил за теб.

— В какъв контекст?

Уордъл назова фамилията на богат руснак, собственик на казино, за когото Страйк беше изпълнил задача в края на предишната година. Страйк се намръщи. Както той виждаше нещата, осведомеността на Багера, че е работил за собственика на казино, по никакъв начин не доказваше да знае, че дължи именно на показанията на Страйк последния си престой в затвора. Единственото, което Страйк извлече

от тази нова информация, бе, че руският му клиент се движи в престъпни среди — факт, който вече му бе известен.

— И какво го е грижа Багера, че съм работил срещу заплащане за Арзамастцев?

— Откъде искаш да започнеш? — подхвана Уордъл с обща, нищо незначеща фраза, целяща да мине като цялостен поглед върху картината. — Синдикатът се е разпрострял на много фронтове. Накратко, имаме човек, когото си ядосал и за когото е известно, че е пращал телесни части на хора. Той изчезва заедно с момиче точно преди на теб да бъде изпратен крак на млада жена.

— Казваш го, сякаш е убедителен довод — отбеляза Страйк, който си оставаше свършено неубеден. — Поинтересува ли се поне бегло от Лейн, Брокбанк и Уитъкър?

— Естествено — отвърна Уордъл. — Възложил съм на хора да издирят всички тях.

Страйк се надяваше това да е истина, но се въздържа да разпитва по въпроса, за да не подлага на риск приятелските си отношения с Уордъл.

— Имам и запис от охранителна камера на куриера — съобщи Уордъл.

— И?

— Колежката ти е добър свидетел — каза полицаят. — Моторът наистина е бил хонда. С фалшиви регистрационни номера. Облеклото му е точно както тя го описа. Отпращил е на югозапад, към действително куриерско депо, както се оказа. За последно е уловен на камера в Уимбълдън. Оттогава няма следа от него и мотора, но, както вече казах, номерата са фалшиви. Може да е навсякъде.

— Фалшиви регистрационни номера — повтори Страйк. — Дяволски грижливо го е планирал.

Пъбът се изпълваше с посетители. Очевидно групата щеше да свири на горния етаж: хората се стичаха към вратата, водеща натам, и се чуваше познатото пищене на микрофон.

— Имам и още нещо за теб — рече Страйк без особен ентузиазъм. — Обещах на Робин да ти дам копия.

Тази сутрин преди изгрев-слънце се беше върнал в офиса си. Представителите на медиите се бяха отказали да го причакват там,

макар че позната от магазина за китари насреща го информира, че наоколо са се мотали фотографи до предишната вечер.

Уордъл, бегло заинтригуван, взе двете фотокопирани писма.

— И двете са пристигнали в последните два месеца — събщи Страйк. — Според Робин си заслужава да ги погледнеш. Още една бира? — попита с жест към почти празната чаша на Уордъл?

Уордъл зачете писмата, докато Страйк отиде да вземе по още една голяма бира за двама им. Все още държеше листа с подпис РЛ, когато той се върна. Корморан взе другия лист, изписан с четлив и закръглен почерк на ученичка.

... че ще бъде истинската аз и истински завършена само когато кракът ми вече го няма. Никой не ще да разбере, че той не е и никога няма да бъде част от мен. На близките ми им е много трудно да проумеят потребността ми да бъда с ампутиран крак, според тях всичко е в главата ми, но ти ме разбираш...

„Не си познала“, помисли си Страйк и пусна фотокопието върху масата, при което забеляза, че тя бе изписала извънредно четливо адреса си в Шепърдс Буш, така че отговорът му с наставления как най-добре да се лиши от крака си да не вземе да се изгуби. Беше подписано „Келси“, без фамилия.

Уордъл, все още задълбочен във второто писмо, изсумтя едновременно развеселен и отвратен.

— Дяволите да го вземат, чел ли си това?

— Не — отвърна Страйк.

Все повече младежи прииждаха в пъба. Двамата с Уордъл не бяха единствените към трийсет и пет годишни, но определено бяха в горната възрастова граница. Страйк се загледа в една хубавичка бледа млада жена, гримирана като звезда от четиридесетте години на двайсети век — с подчертани с черен молив вежди, алено червило и синкава коса на букли — да търси с поглед кавалера си.

— Робин чете писмата от откачалки и ако сметне за нужно, преразказва ми ги в резюме.

— „Искам да ти масажирам чуканчето“ — прочете на глас Уордъл. — „Мечтая да ме използваш като жива патерица. Ще ми се...“ Да му се не види. Това дори не е възможно физически... — Той обърна листа. — РЛ. Можеш ли да разчетеш този адрес?

— Не — отвърна Страйк, след като го разгледа с присвити очи. Почеркът беше гъст и извънредно труден за разчитане. Единствената разбираема дума в адреса на пръв прочит беше „Уолтъмстоу“.

— Нали щеше да ме чакаш на бара, Ерик?

Младата жена с бледосинята коса и алени устни бе застанала до масата им с питие в ръка. Носеше кожено яке върху лятна рокля в стила на четиридесетте години.

— Прощавай, мило, разговор по служба — невъзмутимо отвърна Уордъл. — Ейприл, Корморан Страйк. Съпругата ми — добави.

— Здравей — каза Страйк и протегна масивната си длан. Никога не би си представил, че жената на Уордъл изглежда така. По причини, които бе твърде уморен да анализира, тя го накара да харесва Уордъл повече.

— О, значи, това си ти! — възкликна Ейприл сияеща към Страйк, докато Уордъл прибираще от масата писмата, като ги сгъна и пхна в джоба си. — Корморан Страйк! Наслушах се толкова много за теб! Ще останеш ли да чуеш групата?

— Съмнявам се — отговори Страйк, но не троснато. Тя беше много хубавка.

На Ейприл ѝ личеше, че не иска да го пусне да си иде. Каза му, че очакват свои приятели, и наистина няколко минути след пристигането ѝ при тях цъфнаха шестима души. В групата имаше две жени без кавалери. Страйк се остави да го убедят да се качи горе с тях. Във вече запълнената зала имаше малка сцена. В отговор на въпросите му Ейприл обясни, че е стилистка и същия този ден е работила за снимки в списание. Освен това била, както вметна непринудено, танцьорка в бурлески.

— Бурлески? — повиши глас Страйк, за да надвика пищенето на микрофона и шума на присъстващите. „Това не е ли нещо като арт стриптийз?“, учуди се, докато Ейприл го осведомяваше, че приятелката ѝ Коко — момиче с доматеночервена коса, което му се усмихваше и шаваше с пръсти — също била бурлескна танцьорка.

Бяха дружелюбна компания и никой от мъжете не прояви към него досадната заедливост, каквато Матю демонстрираше всеки път, щом попаднеше в орбитата на Страйк. Отдавна не беше слушал жива музика. Дребничката Коко вече бе изявила желание да бъде повдигната, та да може да вижда...

Ала когато Излингтън Бойс Кълб се появи на сцената, Страйк усети, че се връща против волята си към времена и хора, за които се бореше да не мисли. Мирисът на застояла пот във въздуха, познатите звуци на настройвани китари, шумът във включения микрофон — би могъл да понесе всичко това, ако позата на вокалиста и гъвкавата му безполова фигура не му напомняха Уитъкър.

Само след четири такта от песента Страйк вече знаеше, че ще си тръгне. Не че имаше нещо лошо в техния инди рок, в който китарите бяха силно застъпени — свиреха добре и въпреки злощастната си прилика с Уитъкър водещият вокал имаше приличен глас. Ала Страйк твърде често бе попадал в такава атмосфера, без да има възможност да се махне, докато тази вечер беше свободен да излезе на тишина и чист въздух и възнамеряваше да упражни това си право.

Извика за довиждане към Уордъл, а на Ейприл помахаше с усмивка и след нейното отечно махване и намигване той си тръгна, достатъчно едър, та да си пробие лесно път през вече изпотените и задъхани хора. Добра се до изхода тъкмо когато Излингтън Бойс Кълб завършиха първата си песен. Дочу аплодисментите като приглушена градушка върху ламаринен покрив. Минута по-късно вече крачеше с облекчение сред монотонния шум на уличното движение.

[1] ... написано е с кръв. Блу Ойстър Кълт, „Свръхдоза от самия живот“. — Б.пр. ↑

13

In the presence of another world.

Blue Öyster Cult, „In the Presence of Another World“^[1]

В събота сутринта Робин и майка ѝ взеха античния семеен ланд ровър и пропътуваха разстоянието от малкия им роден град Машам до шивашкото ателие в Хароугейт, където поправяха сватбената рокля на Робин. Кройката ѝ бе променена, защото бе предвидена за венчавка през януари, а щеше да бъде облечена през юли.

— Още килограми си свалила — отбеляза възрастната шивачка, като забождаше карфици по гърба на бюстието. — Не ти трябва да слабееш повече за тази рокля. За нея трябва малко извивки.

Робин беше избрала материята и кройката преди повече от година по идея от модел на Ели Сааб, какъвто родителите ѝ, подготвящи също и сватбата на по-големия ѝ брат Стивън след шест месеца, никога не биха могли да си позволят. Дори и този по-евтин вариант би бил невъзможен при заплатата, която Робин получаваше от Страйк.

Светлината в пробната беше подходяща и все пак отражението на момичето в огледалото с позлатена рамка изглеждаше твърде бледо, а очите му — натежали и уморени. Съмняваше се дали беше сполучливо хрумване роклята да бъде без презрамки. Поначало моделът ѝ беше харесал заради дългите ръкави. А нищо чудно просто вече да не я вълнуваше толкова, защото твърде дълго беше живяла с представата за роклята.

В пробната миришеше на нов мокет и препарат за полиране. Докато майка ѝ, Линда, наблюдаваше как шивачката забожда карфиците и премята метрите шифон, Робин, потисната от собствения си образ, насочи вниманието си към малка ъглова етажерка с кристални диадеми и изкуствени цветя.

— Припомни ми, спряхме ли се на украсата за главата? — попита шивачката, която по маниер на болничния персонал имаше навика да използва първо лице множествено число. — За зимната сватба клоняхме към диадема, нали така? Мисля, че си струва да опитаме с цветя за модела без презрамки.

— Цветя ще изглеждат добре — съгласи се Линда от ъгъла на пробната.

Между майка и дъщеря имаше силна прилика. Макар че стройната ѝ някога фигура бе понаедряла, а в изгубилата блясък червеникавозлатиста коса, небрежно вдигната на кок, да белееха немалко сребристи нишки, синьо-сивите очи на Линда бяха същите като на дъщеря ѝ и сега бяха насочени към второто ѝ дете с изражение на загриженост и проникателност, което Страйк мигом би разпознал.

Робин пробва няколко венчета с изкуствени цветя, без да харесва нито едно.

— Може би ще си остана на диадемата — каза тя.

— Или пък пробвай със свежи цветя — предложи Линда.

— Да — каза Робин, внезапно нетърпелива да се махне от миризмата на мокет и от бледото си отражение в огледалото. — Да идем в цветарския магазин да проверим ще могат ли да ми изработят нещо.

Почувства облекчение да остане сама в тясното помещение за няколко минути. Докато сваляше роклята и нахлузваше отново дънките и пуловера си, опита се да анализира угнетеното си настроение. Вярно, разочарована беше, че пропуска срещата на Страйк с Уордъл, но пък бе изпитала облекчение, че ще се отдалечи на стотици километри от безликия мъж в черно, който ѝ беше връчил отрязан крак.

Само дето нямаше чувството, че е избягала. С Матю отново се бяха карали във влака, пътуващ на север. Дори тук, в пробната на Джеймс стрийт, нарастващите ѝ тревоги продължаваха да я преследват: намалелите клиенти на агенцията, страхът какво щеше да стане, ако Страйк вече нямаше възможност да я задържи на работа. След като се облече, провери мобилния си телефон. Никакви съобщения от шефа ѝ.

Четвърт час по-късно отговаряше едва ли не само едносрично сред кофите с мимози и лилии. Продавачката се суетеше, поставяше

цветя до косата на Робин и без да иска измокри кремавия ѝ пуловер със зеленикави студени капки, стекли се от дългото стъбло на роза.

— Хайде да идем в „Бетис“ — предложи Линда, когато най-накрая избраха комбинацията от цветя.

„Бетис“ в Хароугейт беше един вид местна институция — най-популярната чайна в курортния град. Пред фасадата ѝ висяха кошници с цветя, а под тавана в черно, златисто и стъкло седяха многобройни посетители сред изящни лампи, чайници с орнаменти, тапицирани кресла и сервитьорки с бродирани униформи. За Робин беше голямо вълнение в детските ѝ години да разглежда редиците от дебели марципанови прасета зад стъкления щанд, да наблюдава как майка ѝ купува някоя от луксозните плодови торти с алкохол, които вървяха всяка със своята индивидуална метална кутия.

Днес, седнала край витрината и втренчена навън в цветните лехи, наподобяващи геометрични фигури от пластилин, изработени от малки деца, Робин не пожела да яде нещо, поръча чай и отново извади мобилния си телефон. Нищо.

— Добре ли си? — попита я Линда.

— Напълно — отвърна Робин. — Просто се чудех дали няма новини.

— Що за новини?

— За отрязания крак — обясни Робин. — Снощи Страйк се е срещал с Уордъл, човек от Централното управление на полицията.

— О — промълви Линда и помежду им надвисна мълчание чак до донасянето на чая им.

Линда беше поръчала „Дебел разбойник“, една от големите кифлички на „Бетис“. Грижливо я намаза с масло, преди да попита:

— Двамата с Корморан ще се опитате сами да откриете кой е пратил крака, нали?

Нещо в тона на майка ѝ накара Робин да бъде предпазлива.

— Просто се интересуваме докъде са стигнали от полицията, нищо повече.

— Аха — рече Линда дъвчейки, без да сваля очи от дъщеря си.

Робин се почувства виновна, задето прояви раздразнителност. Сватбената рокля беше скъпа, а тя не беше показала нужното възхищение.

— Прощавай, че бях рязка.

— Няма нищо.

— Просто Матю постоянно ми натяква, задето работя при Корморан.

— Да, дочухме нещо по въпроса снощи.

— О, господи, мамо, страшно съжалявам!

Робин смяташе, че достатъчно са снишили тона по време на караницата си, та да не събудят родителите ѝ. Разправяли се бяха по целия път до Машам, бяха прекъснали враждебните действия по време на вечерята с техните, а после ги бяха възобновили в дневната, след като Линда и Майкъл си легнаха.

— Името на Корморан се споменава често. Предполагам, че Матю е...?

— Не е разтревожен — натъртено произнесе Робин.

Матю нарочно говореше за работата ѝ като за някаква смешка, но когато беше принуден да я приеме на сериозно — като например в случая с изпратения отрязан крак — проявяваше не загриженост, а гняв.

— Ами ако не е разтревожен, то е редно да бъде — заяви Линда. — Някой ти е пратил част от мъртва жена, Робин. Не чак толкова отдавна Мат се обади да ни съобщи, че си в болница със сътресение. Не ти казвам да напуснеш! — добави тя, като не позволи укорителното изражение на дъщеря ѝ да ѝ запуши устата. — Знам, че това искаш да работиш! Така или иначе — продължи тя, след като натика по-голямата половина от кифличката в ръката на Робин, — не се канех да питам дали Мат е разтревожен. Интересувах се дали не ревнува.

Робин отпи от силния си чай, специална бленда на „Бетис“. С част от ума си отбеляза, че трябва да занесе от тези пакетчета в офиса. Супермаркетът „Уейтроуз“ в Ийлинг не предлагаше нищо толкова добро. Страйк харесваше силен чай.

— Да, Мат ревнува — каза тя накрая.

— Предполагам, че няма основания?

— Разбира се, че няма! — разгорещено възкликна Робин. Почувства се предадена. Майка ѝ винаги досега беше на нейна страна, винаги...

— Няма нужда да се палиш — спокойно реагира Линда. — Не съм намекнала, че си извършила нещо нередно.

— Е, това е добре — промърмори дъщеря ѝ, като загриза кифличката, без да забелязва. — Защото не съм и извършила. Той е мой шеф и дотам.

— И твой приятел — допълни Линда, — ако се съди по това как говориш за него.

— Да — отвърна Робин, но честността я подтикна да добави: — Не е обичайното приятелство обаче.

— И защо?

— Той не обича да коментира лични неща. Все едно да изстискаш кръв от камък.

На практика той не беше споделял с нея никаква интимна информация с изключение на една паметна вечер — която почти не споменаваха помежду си оттогава — когато Страйк беше толкова пиян, че едва се крепеше на краката си.

— Но се разбирате добре, нали?

— Да, много добре.

— Повечето мъже трудно понасят половинките им да се разбират добре с други мъже.

— Е, и какво да направя? Вечно да работя само с жени?

— Не — отвърна Линда. — Просто казвам, че Матю очевидно се чувства застрашен.

Понякога Робин имаше подозрението, че майка ѝ съжалява, задето дъщеря ѝ не беше имала повече гаджета, преди да се обвърже със сегашния си приятел. Двете с Линда бяха близки; тя беше единствената ѝ дъщеря. Сега, сред шума и потракването на прибори и порцелан наоколо им, Робин осъзна от какво се страхува — да не би Линда да ѝ каже, че е твърде късно да се откаже от сватбата, ако ѝ минават такива мисли. Колкото и угнетена и уморена да беше, въпреки че зад гърба си имаха няколко трудни месеца, тя знаеше, че обича Матю. Роклята беше ушита, църквата — запазена, празненството беше почти изцяло платено. Трябваше да събере сили и да прекоси линията на финаша.

— Не съм увлечена по Страйк. А пък и той има връзка, среща се с Елин Тофт. Тя е водеща в Радио Три.

Надяваше се тази информация да отклони мислите на майка ѝ, която обичаше да слуша радио, докато готви или се занимава с градината.

— Елин Тофт? Това не е ли хубавото русо момиче, което говореше вчера по телевизията за композиторите романтици? — попита Линда.

— Вероятно — отвърна Робин с подчертана липса на ентузиазъм и въпреки че отклоняващата ѝ маневра имаше успех, промени темата. — Значи се каниш да се отървеш от ланд ровъра, така ли?

— Да. Естествено, няма да вземем нищо за него. Може да го дадем за скрап... освен ако — добави Линда, осенена от неочаквана мисъл — ти и Матю не го искате. Има платен данък за една година напред и някак си все успява да се движи.

Робин задъвка кифличката си замислено. Матю постоянно мрънкаше, задето нямаха кола — липса, която отдаваше на ниската ѝ заплата. Кабриолетът АЗ на съпруга на сестра му предизвикваше у него почти физическо страдание от завист. Робин знаеше, че не би се гордял особено да притежава очукан ланд ровър, вонящ на мокро куче и гумени ботуши, но в един часа предишната нощ в дневната Матю бе изредил заплатите на всичките им познати и в заключение бе обявил тържествено, че тази на Робин няма никаква конкуренция за последното място. С внезапен изблик на злорадство си представи как казва на годеника си: „Но вече имаме ланд ровъра, Мат, няма нужда да се мъчим да пестим за ауди!“.

— Може да ми е много полезен за работата — коментира на глас. — Ако се наложи да идем извън Лондон, няма да се налага Страйк да наема кола.

— Мхм — избъбри Линда уж разсеяно, но очите ѝ бяха приковани към лицето на Робин.

Потеглиха към дома и там завариха приятелят ѝ да слага масата заедно с бъдещия си тъст. Обикновено помагаше повече в къщата на родителите ѝ, отколкото в общия им дом.

— Как изглежда роклята? — попита той и Робин го прие като опит за помирение.

— Добре — отговори тя.

— Дали не е на лош късмет да ми я опишеш? — подхвърли Матю и когато тя не се усмихна, заключи: — Бас държа, че изглеждаш много красива в нея.

Размекнатата, тя протегна ръка към него, а той ѝ намигна и стисна пръстите ѝ. В този момент Линда тръсна купа с картофено пюре на

масата помежду им и обяви, че им е дала стария ланд ровър.

— Какво? — избъбри Матю, поразен донемайкъде.

— Винаги си казвал, че искаш кола — обади се Робин, за да се оправдае вместо майка си.

— Да, но... ланд ровърът в Лондон?

— И защо не?

— Ще му съсипе имиджа — поясни брат й Мартин, който току-що беше влязъл в стаята с вестник в ръка, отворен на страницата с конните състезания за следобеда. — На теб обаче страшно ще ти приляга, Робин. Направо те виждам как с Куцукация препускате към поредното местопрестъпление с убийство.

Квадратната челюст на Матю се стегна.

— Млъкни, Мартин — тросна се Робин на по-малкия си брат и го стрелна с гневен поглед, докато сядаше на масата. — А и много бих искала да видя как ще наречеш Страйк Куцукация в лицето му.

— Той вероятно би се засмял — рече безгрижно Мартин.

— Защото сте равни, а? — подхвърли с леден тон Робин. — И двамата имате смайващо военно минало, рискували сте живота си и сте изгубили крайник?

Мартин беше единственият от четирите деца на семейство Елакот, който не беше учил в университет и който още живееше при родителите си. Неизбежно се засягаше и при най-беглия намек, че не е постигнал достатъчно в живота.

— Това пък какво ще рече, по дяволите? Че трябва да постъпя в армията ли? — попита той с повишен тон.

— Мартин! — смъмри го остро Линда. — Внимавай с приказките!

— И с теб ли се заяжда, че още имаш два крака, Мат? — попита Мартин.

Робин пусна ножа и вилицата си и излезе от кухнята.

Образът на отрязания крак отново изникна пред нея с лъскавата бяла тибия, стърчаща от мъртвата плът, онези възмръсни нокти, чиято притежателка вероятно бе възнамерявала да почисти и лакира, преди някой да ги е видял...

И ето че сега плачеше, плачеше за пръв път, откакто й бе връчена пратката. Десенът на овехтелия мокет върху стълбището се замъгли пред очите й и тя стисна топката на вратата към стаята си, за да запази

равновесие. Отиде до леглото и се тръшна по очи върху чистата завивка, раменете ѝ се тресяха, гърдният ѝ кош се издигаше и спускаше и тя притисна длани към мокрото си лице в опит да заглуши риданията си. Не искаше никой от тях да идва, не искаше да говори и да се обяснява; единственото ѝ желание беше да е сама и да отприщи чувствата, които беше потиснала у себе си по време на работната седмица.

Това, че брат ѝ развърза език за ампутацията на Страйк, ѝ прозвуча като ехо на шегите, подхвърляни от самия детектив по повод отрязания крак. Жена бе умряла най-вероятно при жестоки обстоятелства, а изглежда никой не се вълнуваше от това колкото Робин. Смъртта и сатърът бяха свели неизвестното момиче до парче месо, до проблем, който трябваше да бъде решен, и тя, Робин, имаше чувството, че единствена си припомня как живо и дишащо човешко същество е ходило на този крак може би само допреди седмица...

След като се наплака хубавичко в продължение на десет минути, превъртя се по гръб, отвори още пълните си със сълзи очи и огледа някогашната си спалня, сякаш би могла да намери опора в нея.

Тази стая преди ѝ се струваше единственото безопасно убежище на земята. През трите месеца след напускането на университета почти не беше излизала от нея дори за да се храни. Стените ѝ тогава бяха яркорозови вследствие на собствения ѝ погрешен избор на шестнайсетгодишна възраст. Още по онова време смътно осъзнаваше, че цветът е неподходящ, но не ѝ се щеше да кара баща си да пребоядисва, затова беше покрила крещящите багри с възможно най-много плакати. Имаше голяма снимка на Дестинис Чайлд срещу леглото ѝ. Макар че сега там нямаше нищо освен бледорезедавите тапети, поставени от Линда, след като Робин бе заминала при Матю в Лондон, тя още си спомняше как Бионсе, Кели Роуланд и Мишел Уилямс се взират в нея от обложката на албума си „Сървайвър“. Образът бе неразривно свързан с най-лошия период в живота ѝ.

Сега на стените имаше само две снимки в рамки: една на Робин в униформата ѝ от шести клас в последния учебен ден (Матю беше на заден план — най-красивото момче във випуска, отказващо да направи гримаса или да сложи смешна шапка) и другата, пак на Робин, яхнала понито Ангъс — косматото, яко и упоритото създание, което бе живяло във

фермата на чичо ѝ и за което Робин душа даваше при все големия му инат.

Емоционално изчерпана и изтощена, тя примигна, за да отпъди все още напиралите сълзи, и избърса мокрото си лице с длани. От кухнята под стаята ѝ долитаха приглушени гласове. Беше сигурна, че майка ѝ бе посъветвала Матю да я остави сама за известно време. Робин се надяваше той да я послуша. Имаше чувството, че може да спи непробудно през целия остатък от уикенда.

Час по-късно все още лежеше на двойното легло и гледаше сънливо през прозореца към върха на липата в градината, когато Матю почука и влезе с чаша чай.

— Майка ти реши, че ще ти дойде добре.

— Благодаря ти — каза Робин.

— Всички ще гледаме конните надбягвания. Март е заложил голяма сума на Балабригс.

Нямаше споменаване на ставането ѝ от масата или на нетактичната забележка на Мартин. Поведението на Матю намекваше, че тя някак се е изложила, и той ѝ предлага изход от ситуацията. Беше разбрала още тогава, че той е неспособен да схване какво ѝ бяха причинили гледката на отрязания крак и докосването до него. Не, той беше просто ядосан, че Страйк, когото никой от семейство Елакот не беше виждал, отново става тема на разговора, дори през уикенда. Пак се повтаряше историята със Сара Шадлок на мача по ръгби.

— Не ми е приятно да гледам как коне чупят вратовете си — заяви Робин. — Бездруго имам да свърша нещо.

Той постоя, загледан надолу към нея, после излезе и затвори вратата една идея по-шумно, така че тя отново се открехна след него.

Робин се надигна в леглото, приглади коса, пое дълбоко дъх и отиде да вземе лаптопа си от тоалетката. Беше малко гузна за това, че го носеше при посещението у дома, и се надяваше да намери време за онова, което пред себе си наричаше „собствена линия на разследване“. Показната великодушна прошка на Матю я освободи от чувството ѝ за вина. Нека си гледаше конните състезания. Тя имаше по-важни занимания.

Вече беше прекарала няколко часа в обмисляне на две отделни, но свързани линии на разследване, породени от писмата, които тя бе настояла Страйк да отнесе на Уордъл: посланието от младата жена,

която искаше да се освободи от собствения си крак и другото — от лицето, което искаше да прави разни неща с чукачето на Страйк, при мисълта за които на Робин леко ѝ се повдигаше.

Тя открай време беше запленена от тайнството на човешкото съзнание. Университетската ѝ кариера, макар ѝ прекъсната без време, бе посветена на изучаването на психология. Младата жена, писала на Страйк, очевидно страдаше от дисоциативно личностно разстройство за телесна цялост — болестно желание за отстраняване на здрава анатомична част.

След като беше прочела онлайн няколко научни доклада по темата, Робин вече знаеше, че страдащите от въпросното разстройство са редки случаи и че точната причина за състоянието им е неизвестна. Влизането във форумите я бе осведомило каква силна неприязън изпитваха хората към жертвите на това страдание. Изобилстваха гневни обвинения към страдащите от синдрома, че жадуват за статус, сполетял други поради злополука или болест, че се стремят към внимание по грозен и извратен начин. Също толкова гневни бяха и отговорите на обвиненията: дали авторите на подобни коментари мислят, че някой сам си е пожелал да страда от въпросното психологическо разстройство? Нима не разбират колко е трудно да копнееш за парализа или ампутация? Робин се чудеше как Страйк би реагирал на историите на засегнатите от разстройството, ако някога решише да ги прочете. Подозираше, че няма да е склонен да прояви съчувствие.

Долу вратата на дневната се отвори и тя дочу за кратко гласа на телевизионния коментатор, после баща ѝ подвижна, че старият им лабрадор трябва да бъде изведен, защото пръднал, а Мартин се разсмя.

Робин се изнерви, че от преумора не можеше да си спомни името на момичето, писало на Страйк с молба за съвет как да си отреже крака. Струваше ѝ се, че е Кайли или нещо подобно. Премина към най-посещавания форум за подобни теми и заглежда потребителските имена, които можеха да ѝ навейт някакъв спомен, защото къде другаде тийнейджърка с необичайна мания би споделила фантазиите си, ако не в киберпространството?

Вратата на спалнята стоеше все още отворена след излизането на Матю и Раунтрий, прокуденият шоколадов лабрадор, нахълта вътре. Застана до Робин за дежурното си почесване зад ушите, което тя

изпълни разсеяно, после се просна до леглото. Известно време опашката му удряше в пода, след това той задряма. Под акомпанимента на хъркането му тя продължи да преглежда съобщенията в сайта.

Съвсем внезапно изпита един от приливите на вълнение, сполитащи я периодично, откакто бе започнала работа при Страйк — нейна непосредствена награда за издирена дребна информация, която можеше да означава нещо, нищо или, понякога, всичко.

Безизход: Някой знае ли нещо за Камерън Страйк?

Затаила дъх, Робин проследи кореспонденцията.

Дивапчела: Онзи енокрак детектив ли? Да, той е ветеран.

Безизход: Чух, че май си го е причинил сам.

Дивапчела: Не, ако провериш, ще видиш, че е бил в Афганистан.

Това беше всичко. Робин потърси още следи във форума, но Безизход не се появяваше повече. Това не означаваше нищо; той или тя можеше да си е променил потребителското име. Момичето продължи да търси, докато не се убеди, че е прегледало всяко кътче на сайта, но името на Страйк не излезе повече.

Вълнението ѝ се стопи. Дори да допуснеше, че авторката на писмото и Безизход са едно и също лице, убедеността ѝ, че ампутацията на Страйк е негово собствено дело, беше ясна и от самото писмо. Не съществуваха много известни хора с ампутирани крайници, на които да можеш да възложиш надежди, че състоянието им е доброволно предизвикано.

Сега от дневната долу се разнасяха насърчителни викове. Робин изостави форума и премина към втората си линия на разследване.

Щеше ѝ се да мисли, че е станала по-корава, откакто работеше в детективска агенция. И все пак първите ѝ стъпки във фантазиите на акротомофилиците — индивиди, сексуално привлечани от хора с

ампутирани крайници — до които получи достъп само с няколко кликания на мишката, ѝ причиниха присвиване под лъжичката, което се запази дълго след като излезе от интернет. Попадна на излиянията на мъж (тя поне допускаше, че е мъж), чиято най-възбуждаща сексуална фантазия беше жена с четири ампутирани крайника над коленете и лакътните стави. Явно сред тази публика много се държеше на точните места на срязване на крайниците. Друг мъж (ама наистина, нямаше как да са жени) мастурбирал от най-ранна младост с мисълта как случайно прерязва с гилотина своите крака и тези на най-добрия си приятел. Изобилстваха дискусии за очарованието на самите чуқанчета, на ограничените движения на хората с ампутации, на нещо, което според Робин беше инвалидност, представяно като екстремна проява на свързаност.

Докато характерният носов глас на коментатора на конните надбягвания гъгнеше неразбираемо откъм долния етаж, а окуражителните подвиквания на брат ѝ се засилваха, Робин прегледа още дискуссионни форуми, като търсеше едновременно споменаване на Страйк и връзка между това конкретно извращение и насилието.

Направи ѝ впечатление, че никой от хората, изливащи фантазиите си да имат ампутирани крайници или да правят секс с такива, не изглеждаше да се възбужда от насилие или болка. Дори мъжът, комуто носеше висша наслада представата как той и приятелят му заедно си отрязват краката, беше абсолютно ясен по този въпрос: гилотинирането бе просто необходимият способ да се сдобият с чуқанчета.

Дали човек, който се възбужда от Страйк заради ампутирания му крайник, би отрязал женски крак и би му го изпратил? Матю би повярвал в това, убеден, че всеки, достатъчно сбъркан да се възбужда от чуқанчета, не би се поколебал да разчлени някого. Но според онова, което Робин помнеше от писмото на РЛ и прочетените онлайн съкровени щения на други акротомофилици, тя допускаше, че РЛ си мечтае да го награди с изпълнения, които Страйк би сметнал за още по-отблъскващи от самата ампутация.

Естествено, РЛ можеше да е едновременно акротомофил и психопат...

— Да! Ура! Петстотин лири! — ревна отдолу Мартин.

Откъм антрето се разнесе ритмично потропване — явно дневната се бе видяла тясна на брат ѝ за победния му танц. Раунтрий се събуди, скочи на крака и нададе морно джафкане. От шума Робин не чу приближаването на Матю, докато той не отвори вратата. Машинално тя щракна няколко пъти с мишката, за да излезе от страниците с ампутации като сексуални фетиши.

— Здравей — каза му. — Доколкото разбирам, Балабригс е спечелил.

— Да — отвърна Матю.

За втори път този ден той протегна ръка. Робин отмести лаптопа настрани, а приятелят ѝ я дръпна, за да я изправи на крака и я прегърна. Топлината на тялото му ѝ донесе облекчение и успокоение. Не би могла да понесе още една нощ с разправии.

Тогавя той се дръпна от нея с очи, приковани към нещо над рамото ѝ.

— Какво?

Обърна се и погледна към лаптопа. Там, по средата на яркобелия екран имаше дефиниция в каре и с големи букви:

АКРОТОМОФИЛИЯ, съществително име

Парафилия, при която се извлича сексуална наслада от фантазии или актове, свързани с човек с ампутация.

Настана кратко мълчание.

— Колко коне умряха? — попита Робин сухо.

— Два — отвърна Матю и излезе от стаята.

[1] В присъствието на друг свят. Блу Ойстър Кълт, „В присъствието на друг свят“. — Б.пр. ↑

*... you ain't seen the last of me yet,
I'll find you, baby, on that you can bet.*
Blue Öyster Cult, „Showtime“^[1]

В осем и половина в неделя вечерта Страйк стоеше пред гара Юстън и пушеше последна цигара преди деветчасовото си пътуване до Единбург.

Елин беше разочарована, че той ще изпусне концерта. Вместо това прекараха следобеда в леглото ѝ — алтернатива, далеч по-предпочитана от Страйк. Красива, овладяна и доста хладна извън спалнята, в нея Елин беше значително по-освободена. Споменът за някои еротични гледки и звуци — алабастровата ѝ кожа, леко влажна под неговата уста, бледите ѝ устни, разтегнати в стон — добавяха наслада към вдишвания никотин. Пушенето не беше разрешено във великолепния апартамент на Елин на Кларънс Теръс, защото дъщеричката ѝ страдаше от астма. Така че тази почерпка след секс за Страйк бе заменена с опити да пребори дрямката, докато Елин му показваше на телевизора в спалнята запис от телевизионно предаване, в което тя говореше за композиторите романтици.

— Знаеш ли, ти приличаш на Бетовен — съобщи му тя замислено, когато камерата показва мраморен бюст на композитора.

— Бетовен със счупен нос — уточни Страйк. Казвали му го бяха и преди.

— И защо ще ходиш в Шотландия? — попита Елин, докато той прикрепяше протезата си, седнал на леглото в спалнята ѝ, декорирана в кремаво и бяло и все пак лишена от суровостта на стаята за гости у Ник и Илза.

— Ще проучвам следа — отвърна Страйк с пълното съзнание, че думите му са преувеличени. Освен подозренията си не разполагаше с

нищо, което да свърже Доналд Лейн и Ноъл Брокбанк с отрязания крак. Ала колкото и да окайваше близо тристата лири, които щеше да му струва пътуването в двете посоки, въобще не съжаляваше за решението си да отиде.

Стъпка угарката от цигарата си с тока на обувката върху протезата си, влезе в сградата на гарата, купи си плик с храна от супермаркета вътре и се качи на нощния влак.

Единичното спално купе с тясно легло и сгъваем умивалник беше мъничко, но по време на армейската си кариера беше попадал и на много по-неудобни места. Доволен беше, че леглото го побира при все високия му ръст, пък и в ограничено пространство му беше лесно да се придвижва със свалена протеза. Страдаше единствено от това, че в купето беше прекалено топло. В мансардата си поддържаше температура, която всяка негова позната жена би определила като мразовита, не че някоя жена бе преспивала там. Елин дори не беше стъпвала в апартамента му, нито пък сестра му Луси, за да не бъде разбита илюзията ѝ, че той печели добри пари. Всъщност, като се замислеше, Робин беше единствената жена, влизала там.

Влакът се разтресе и потегли. Покрай прозореца запрелитаха пейки и стълбове. Страйк се отпусна на кушетката, разви първата от франзелите с бекон и отхапа голям залък. Докато го правеше, си припомни Робин, седнала до кухненската маса, разстроена и с пребледняло лице. Облекчаваше го мисълта, че тя е у дома си в Машам, далеч от евентуална опасност. Поне една грижа можеше да махне от ума си.

Ситуацията, в която се беше озовал сега, му бе добре позната. Все едно още служеше в армията и прекосяваше Обединеното кралство по най-евтиния начин, за да се яви в единбургската секция на Отдела за вътрешни разследвания. Никога не беше работил там, но знаеше, че службата е разположена в замъка върху назъбената скална маса наскреда града.

По-късно, след като се бе клатушкал по тракация коридор, за да се изпикае, се съблече само по боксерки и легна върху тънкото одеяло да спи или по-скоро да дреме. Хоризонталното полюшване беше успокояващо, ала горещината и променящият се ритъм на влака постоянно го будеха. След пътуването му в оня „Вайкинг“, който се беше взривил в Афганистан и отнесе крака му и двама негови колеги,

на Страйк му беше трудно да го вози някой друг. Сега установи, че леката му фобия се простира и до влаковете. Свирката на локомотив, който прелетя покрай вагона му в противоположна посока, го събуди като аларма. Лекото люшване на влака на завоя го накара да си представи как огромното метално чудовище изгубва баланс, преобръща се, разбива се...

Влакът влезе в гара Единбург Уейвърли в пет и петнайсет сутринта, но закуската беше сервирана чак в шест. Страйк се събуди от шумовете на влаков служител в коридора, раздаващ подноси. Когато отвори вратата си, балансиращ на един крак, униформеният младеж не можа да сдържи шокирано ахване при вида на протезата на пода зад Страйк.

— Прощавай, приятел — побърза да се извини той със силен акцент от Глазгоу, като местеше поглед от протезата към крака на Страйк, осъзнал, че пътникът все пак не беше отсякъл собствения си крак. — Ама че съм глупчо!

Развеселен, Страйк взе подноса и затвори вратата. След безсънната нощ много повече му се искаше цигара, отколкото претоплен гумен кроасан, така че се залови да сложи протезата си и да се облече, изгълта набързо черното кафе и беше сред първите, слезли на перона в ранното шотландско утро.

Гарата му създаде странното усещане, че се намира на дъното на бездна. През стъклените шедове на тавана Страйк различаваше очертанията на тъмните готически сгради, извисяващи се над него върху по-високия терен. Намери си местенце край пиацата за таксита, където Хардейкър беше казал, че ще го посрещне, седна на студена метална пейка и запали цигара, поставил раницата в краката си.

Хардейкър се появи чак след двайсет минути и предизвика огромно разочарование у Страйк. Той беше толкова благодарен, че няма да се налага да наема кола, та му се стори невъзпитано да пита бившия си колега какво кара.

„Мини. Шибан миникупър...“

— Оги!

Изпълниха полупрегръдка и полуръкуване по американски — жест, проникнал дори във въоръжените сили. Хардейкър беше висок едва метър и седемдесет, благодушен на вид, с оредяваща мишокафеникава коса. Страйк знаеше, че безличната му външност

крие остър следователски ум. Работили бяха заедно за арестуването на Брокбанк и дори само това би било достатъчно да създаде връзка помежду им, като се има предвид до каква каша ги бе довело впоследствие.

Едва когато видя как приятелят му се сгъва с мъка в мини купъра, на Хардейкър явно му хрумна, че е трябвало да спомене марката на колата си.

— Забравил бях каква грамада си — коментира той. — Ще ти бъде ли удобно да я караш?

— О, да — отвърна Страйк и отпусна докрай пътническата седалка. — Благодаря ти, че ми услужваш с нея, Харди.

Поне беше автоматик.

Малкият автомобил се провря извън гарата и се понесе нагоре по хълма към черните като сажди сгради, които бяха надничали към Страйк през стъкления покрив. Ранната утрин бе стоманеносива.

— Прогнозата е за хубаво време по-късно — промърмори Хардейкър, докато шофираше по стръмната павирана Ройъл Майл покрай магазини, където се продаваха кариранни тъкани и шотландския флаг с лъва, покрай ресторанти и кафета, покрай билбордове, рекламиращи обиколки из обитавани от духове замъци, покрай тесни пресечки, показващи мимолетен поглед към града, простиращ се вдясно под тях.

На върха на хълма се видя и замъкът — тъмен и строг, издигащ се към небето, заобиколен от високи извити каменни стени. Хардейкър зави вдясно и се отдалечи от портите с герб, пред които вече се мотаеха туристи, решени да изпреварят струпването и опашките. При една дървена будка той съобщи името си, показва пропуска си и продължи напред към входа, прорязан във вулканичната скала, който водеше към осветен тунел, опасан с дебели кабели. Щом излязоха от тунела, се озоваха високо над града и зад подредените край парапета оръдия се разкри обвитата в мъгла гледка към островърхи кули и покриви на града в черно и златно чак до реката Фърт във Форт в далечината.

— Красиво — каза Страйк, като се приближи към оръдията, за да разгледа по-добре.

— Не е лошо — кимна Хардейкър и хвърли равнодушен поглед надолу към столицата на Шотландия. — Насам, Оги.

Влязоха в замъка през дървена странична врата. Страйк последва бившия си колега по студен и тесен коридор, облицован с каменни плочи, а после по няколко стълбищни рамена, които доста затрудниха дясната му коленна става. Тук-там по стените висяха гравюри на военни в парадни униформи от викторианската епоха.

Една врата на площадката ги отведе в коридор с офиси от двете страни; беше застлан с овехтял тъмнорозов мокет, а стените имаха болнично зелен цвят. Въпреки че Страйк никога не беше идвал тук преди, обстановката му се видя позната. Сред такава бе прекарал живота си — можеше да седне на някое от свободните бюра и до десет минути да потъне в работа.

По стените висяха плакати; един припомняше на следователите важността и процедурите, свързани със Златния час — онзи кратък отрязък от време след извършване на престъпление, когато уликите и информацията бяха най-изобилни и лесни за откриване — на друг имаше снимки на различни наркотични вещества. Имаше табла, покрити с актуална информация и крайни срокове за различни дела — от рода „очаквана проверка на телефона и ДНК анализ“, „изисква се формуляр Образец 3“ — и метални кантонерки с мобилни комплекти за сваляне на пръстови отпечатъци. Вратата към лабораторията беше отворена. Върху висока метална маса беше поставена възглавница в пластмасов калъф за улики; цялата беше в кафеникави кървави петна. В кашон до нея се мъдреха бутилки с алкохол. Където имаше кръвопролитие, винаги присъстваше алкохол. В ъгъла празно шише от уиски „Белс“ бе похлупено с червена военна барета, тъкмо онзи елемент от униформата, който бе дал прякора на отдела.

Насреща се появи жена с къса руса коса и тъмен костюм на тънко райе.

— Страйк.

Той не я позна веднага.

— Ема Даниълс. Катърик, 2002 година — поясни тя с усмивка.

— Ти нарече сержанта ни немарлив мухльо.

— О, да — каза Страйк, а Хардейкър се изхили. — Такъв беше. Подстригала си се.

— А ти се прочу.

— Силно казано — промърмори детективът.

Блед млад мъж по риза надникна от един офис по-надолу по коридора, заинтригуван от разговора.

— Бърза ме, Ема — намеси се енергично Хардейкър. — Знаех си, че ще проявят интерес, като те видят — каза той на Страйк, след като го въведе в канцеларията си и затвори вратата.

Стаята беше доста тъмна, което се дължеше основно на факта, че прозорецът гледаше към назъбена скала. Снимки на децата на Хардейкър и впечатляваща колекция от бирени халби раздвижваха интериора, представен от същия протрит розов мокет и зелени стени като в коридора отвън.

— И така, Оги — рече Хардейкър, като натисна няколко клавиша на клавиатурата, а после отстъпи мястото си пред бюрото на Страйк. — Ето го.

Отделът за специални разследвания имаше достъп до документи от трите армейски служби. На монитора беше снимката на Ноъл Брокбанк. Правена беше, преди Страйк да го срещне, преди Брокбанк да понесе удари по лицето, от които едното му око бе трайно потънало в орбитата, а ухото му бе останало завинаги деформирано. Тъмна, късо подстригана коса, издължено и тясно лице, синкаво около брадичката, и с необичайно високо чело. Страйк си бе казал при първата им среща с Брокбанк, че с тая издължена глава и несиметрични черти има вид, сякаш черепът му е бил притискан в менгеме.

— Не мога да ти позволя да принтираш нищо, Оги — предупреди Хардейкър, когато Страйк седна на стола с колелца пред компютъра. — Но пък можеш да снимаш от екрана. Кафе?

— Чай, ако ти се намира. Благодаря.

Хардейкър излезе от стаята и внимателно затвори вратата зад себе си, а Страйк извади мобилния си телефон и започна да снима. Когато се увери, че е постигнал прилична достоверност, придвижи курсора надолу да разгледа пълното досие на Брокбанк, като си отбеляза датата му на раждане и други лични данни.

Брокбанк беше роден на Коледа в същата година като Страйк. Като домашен адрес при постъпването си в армията бе посочил Бароу ин Фърнес. Малко преди участието си в Операция Гранби — по-известна на широката общественост като Първата война в Залива — се беше оженил за вдовица от войната с две дъщери, едната от тях Британи. Синът му се беше родил, докато служил в Босна.

Страйк изчете досието, като си водеше бележки чак до момента на повратните поражения, сложили край на военната кариера на Брокбанк. Хардейкър се върна в стаята с две керамични чаши, а Страйк измърмори благодарност и продължи да проучва дигиталния файл. Тук не се споменава за престъплението, в което Брокбанк беше обвинен — онова, разследвано от Страйк и Хардейкър, останали убедени във вината на Брокбанк. Фактът, че се бе изплъзнал на правосъдието, беше сред най-големите огорчения в цялата военна служба на Корморан. Най-яркият му спомен за Брокбанк бе изражението му, животински диво, когато се бе нахвърлил насреща му със счупена бирена бутилка. Ръстът му бе приблизително като на Страйк, може би беше дори по-висок. По-късно Хардейкър отбеляза, че звукът от сблъсъка на Брокбанк със стената след удара на Страйк му прозвучал, сякаш кола се е блъснала в паянтовата армейска сграда.

— Както виждам, получава тлъстичка военна пенсия — промърмори детективът, докато записваше различните места, до които тя бе изпращана след уволняването на Брокбанк от армията. Първо си бе отишъл у дома, в Бароу ин Фърнес. После — в Манчестър за близо година.

— Ха — тихичко продума Страйк. — Значи си бил ти, гадино.

Брокбанк бе отишъл от Манчестър в Маркет Харбъро, а после — отново в Бароу ин Фърнес.

— Какво е това тук, Харди?

— Психологически доклад — отговори Хардейкър, който беше седнал на нисък стол до стената и преглеждаше някакво друго досие. — Това изобщо не биваше да го виждаш. Извънредно небрежно от моя страна да го оставя там.

— Да, извънредно — съгласи се Страйк и го отвори.

Само че в психологическия доклад нямаше много, което Страйк вече да не знаеше. Едва след влизането на Брокбанк в болница беше станало ясно, че той е алкохолик. Съществуваше голям дебат между лекарите кои от симптомите му могат да бъдат отдадени на алкохола, кои на посттравматичния синдром и кои на мозъчните му увреждания. На Страйк му се наложи да потърси в Гугъл някои от термините: афазия — трудност за намиране на точната дума; дизартрия — разстройство на говора; алекситимия — трудност за разбиране и идентифициране на собствените чувства.

По онова време слабата памет се беше оказала много удобна за Брокбанк. Доколко трудно би било за него да симулира някои от тези класически симптоми?

— Не са взели предвид едно — каза Страйк, който познаваше и харесваше неколцина други мъже с травматични мозъчни увреждания. — Че той поначало си е бил мръсник.

— Самата истина — потвърди Хардейкър, като отпи от кафето си и продължи да работи.

Страйк затвори файловете за Брокбанк и отвори тези за Лейн. Снимката му напълно се покриваше със собствените му спомени за шотландеца. Беше едва двапетгодишен, когато се видяха за пръв път: широкоплещест и блед, с ниско и обрасло с коса чело, имаше малки и тъмни очички като на пор.

Страйк беше успял да си възстанови повечето подробности от кратката военна кариера на Лейн, която самият той бе прекратил. След като си записа адреса на майка му в Мелроуз, прегледа по диагонал останалото от документа и после отвори прикрепения психологически доклад.

Силни индикации за антисоциално поведение и гранични личностни разстройства... Има вероятност да представлява риск за околните...

Шумно почукване на вратата накара Страйк да затвори документите на екрана и да се изправи. Хардейкър едва беше успял да стигне до вратата, когато тя се отвори и на прага се появи строга на вид жена в костюм с пола.

— Имаш ли да ми представиш нещо за Тимпсън? — излая тя на Хардейкър, като в същото време отправи изпълнен с подозрение поглед към Страйк. Той се досети, че е знаела предварително за присъствието му.

— Аз ще тръгвам, Харди — побърза да каже Корморан. — Чудесно беше да си побърбим.

Хардейкър го запозна с административния офицер, лаконично описа предишните си отношения със Страйк и тръгна да го изпрати.

— Ще остана тук до късно — каза му, когато си стиснаха ръцете при входа. — Позвъни ми, когато знаеш в колко часа ще върнеш колата. Лек път.

Докато слизаше предпазливо по каменните стълби, Страйк нямаше как да не си помисли, че можеше да работи тук, редом с Хардейкър, подложен на познатата рутина и изисквания на Отдела за специални разследвания. Армията беше изявила желание да го задържи въпреки недъга му. Той никога не се бе разкайвал за решението си да я напусне, но това внезапно и кратко потапяне в стария му живот предизвика неизбежна носталгия.

Когато излезе под слабото слънце, греещо през прокъсаните гъсти облаци, осъзнаваше по-остро от всякога промяната в ситуацията си. Сега беше свободен, независещ от изискванията на неразумни висшестоящи и от ограниченията на офис, заобиколен от скали, но пък и лишен от властта и статута на Британската армия. Беше съвсем сам в начинанието си, което можеше да се окаже гонене на вятъра, и въоръжен само с няколко адреса, се надяваше да хване мъжа, изпратил на Робин женски крак.

[1] ... не е приключило каквото има между нас,/пак ще ме видиш, бейби, слагам бас. Блу Ойстър Кълт, „Време е за шоу“. — Б.пр.

↑

Where's the man with the golden tattoo?
Blue Öyster Cult, „Power Underneath Despair“^[1]

Както Страйк бе очаквал, шофирането на минито, дори след като бе регулирал доколкото е възможно седалката, се оказа крайно неудобно. Липсата на дясно стъпало означаваше, че трябва да натиска педала на газта с лявото. Това изискваше неудобно изкривяване на тялото му в бездруго ограниченото пространство. Чак когато напусна шотландската столица и благополучно се озова на правото шосе А7 към Мелроуз, вече можеше да насочи мислите си от механиката на шофиране на взетата назаем кола към редник Доналд Лейн от Кралския граничен пехотен полк, когото за пръв път беше срещнал единайсет години по-рано на боксовия ринг.

Беше се случило една вечер в зле осветена спортна зала, която кънтеше от виковете на петстотин войници. Тогава той беше ефрейтор Корморан Страйк от Кралската военна полиция, в отлична физическа форма, трениран и мускулест, с два здрави крака, готов да покаже какво може в армейския боксов турнир. Поддръжниците на Лейн бяха поне три пъти по-многобройни от тези на Страйк. Не опираше до лично отношение. Военната полиция по принцип беше непопулярна. Да видят Червена барета в нокаут щеше да е удовлетворяващ завършек на една вечер с добър бокс. И двамата бяха едри мъже и това беше заключителната среща за този ден. Ревът на тълпата бе проникнал във вените на състезателите като втори пулс.

Страйк си спомняше малките черни очички на противника си и острата му късо постригана коса, тъмночервеникава като лисича козина. На лявата му ръка имаше татуировка на жълта роза, простираща се от рамото чак над лакътя. Вратът му беше много по-дебел от тясната му челюст, бледите му гърди без окосмяване бяха мускулести като на мраморна статуя на Атлас, луничките, осеяли

ръцете и раменете му, се открояваха като ухапвания от насекоми върху бялата му кожа.

След четири рунда силите бяха равни, като по-младият мъж беше може би по-бърз в краката, а Страйк го превъзхождаше с техника.

В петия рунд Корморан парира, финтира към лицето, а после нанесе на Лейн удар в бърбреците, с който го просна на пода. Анти Страйк лагерът притихна, когато противникът му се стовари на ринга, после в залата отекна дюдюкане, подобно на слонски рев.

Докато реферът преброи до шест, Лейн вече се беше изправил, ала очевидно бе оставил част от дисциплината си на пода. Удари напосоки; временен отказ за брейк, който му спечели строго мъмрене от рефера; кроше след звънеца и второ предупреждение.

Минута след началото на шестия рунд Страйк успя да се възползва от западащата техника на противника си и изтласка Лейн, от чийто нос бе рукнала кръв, върху въжетата. Когато реферът ги раздели, а после им даде знак да продължат, Лейн изостави и малкото запазено цивилизовано поведение и се опита да нанесе удар с глава. Реферът понечи да се намеси и той направо откачи. Страйк едва успя да избегне ритник в чатала, после се озова притиснат в клинч, а Лейн заби зъби в лицето му. Чу сякаш някъде отдалеч виковете на рефера, а публиката внезапно притихна, ентузиазмът отстъпи на неловкост при вида на грозната сила, бликаща от Лейн. Реферът със сила раздели боксьорите и се разkreщя на Лейн, но той сякаш въобще не го чуваше, само наново събра сили и замахна към Страйк, който отстъпи встрани и нанесе тежък удар в корема на Лейн. Противникът му се преви на две, останал без въздух, и падна на колене. Страйк напусна ринга, съпроводен от слаби аплодисменти, а от ухапаната му скула течеше кръв.

Корморан, който се класира втори в турнира след сержант от парашутните части, беше преместен от Олдършот две седмици по-късно, но не преди до него да стигне слухът, че Лейн е получил наказание да не напуска казармата заради липсата на дисциплина и насилие, проявени на ринга. Наказанието би могло да е и по-строго, но, както научи Страйк, командващият офицер на Лейн приел оправданието му за смекчаващи обстоятелства. Версията му била, че е излязъл на ринга силно разстроен от новината за спонтанния аборт на годеницата му.

Дори и тогава, години преди да получи допълнителните сведения за Лейн, които сега го бяха довели на този провинциален път в наето мини, той не бе повярвал, че мъртъв зародиш би означавал нещо за животно, каквото подозираше, че се таи зад млечнобялата неокосмена кожа на Лейн. Белезите от резците му още личаха на скулата на Страйк, когато напусна страната.

Три години по-късно отиде в Кипър, за да разследва предполагаемо изнасилване. Когато влезе в стаята за разпити, за втори път се озова лице в лице с Доналд Лейн, вече понапълнял и с няколко нови татуировки, с лице, станало още по-луничаво от кипърското слънце и бръчки, вдълбани около хлътналите му очи.

Не беше изненадващо, че адвокатът на Лейн направи възражение следствието да бъде водено от човек, когото клиентът му бе ухапал навремето, така че Страйк се размени с колега, който разследваше търговия с наркотици. Седмица по-късно двамата се срещнаха на по-питие и за своя изненада Страйк установи, че колегата му е склонен да повярва на версията на Лейн, че предполагаемата жертва, местна келнерка, доброволно правила секс със заподозрения в пияно състояние. Впоследствие съжалявала, защото приятелят ѝ чул да се говори, че двамата с Лейн си тръгнали заедно от кръчмата. Нямаше свидетели на предполагаемото нападение, за което келнерката твърдеше, че било извършено с опрян до нея нож.

— Тя с типичната купонджийка — гласеше оценката на човека от Отдела за специални разследвания по повод предполагаемата жертва.

Страйк не беше в позиция да му противоречи, но не беше забравил как някога Лейн бе успял да спечели съчувствието на старши офицер след проява на насилие и неподчинение пред стотици свидетели. Когато Страйк се поинтересува за подробности от историята на Лейн и поведението му, колегата му описа умен и симпатичен човек с хапливо чувство за хумор.

— Вярно, дисциплината му куца малко — призна следователят, който се беше запознал с досието на заподозрения. — Само че не го виждам като изнасилвач. Женен е за сънародничка, тя е тук с него.

Страйк се върна да разследва под палещото слънце своя случай с наркотици. Две седмици по-късно, вече с брада, която растеше удобно бързо, когато му беше нужно да изглежда „по-малко военен“, той

лежеше на дъсчения под в опушено от дим таванско помещение и слушаше странна история. Предвид запуснатия вид на Страйк, сандалите му като на Исус Христос, торбестите шорти и всевъзможните гривни по масивните китки, за дрогирания млад кипърец до него бе оправдано да не си дава сметка, че говори пред британски военен полицаи. Бяха се проснали редом с цигари марихуана в ръце и събеседникът му споделяше с него за неколцина войници, търгуващи на острова, и то не само с канабис. Акцентът на младежа бе толкова силен, а Страйк беше тъй зает да запомня подобия на действителни имена и на псевдоними, че отначало не свърза новото име „Дънълън“ с някой познат. Едва когато кипърецът заразправя как „Дънълън“ връзвал жена си и я изтезавал, Страйк го свърза с Лейн.

— Луд човек — заключило бе момчето с волски очи. — Че нали тя ще се опита да се махне.

След внимателно и привидно небрежно подпитване Страйк установи, че Лейн лично е разправил историята на кипърца очевидно с цел отчасти да го забавлява, отчасти да спечели близост с човека, на когото продава дрога.

Сийфорт Истейт беше напечено от обедното слънце, когато Страйк отиде там на другия ден. Къщите тук бяха най-старите от всички на острова, където бяха настанени военни — боядисани в бяло и поовехтели. Избрал бе време за посещение, когато Лейн, успешно отървал се от обвинението в изнасилване, беше зает на работа. Когато позвъни на входната врата, чу само далечен плач на бебе.

— Според нас тя страда от агорафобия^[2] — сподели съседка клюкарка, побързала да доприпка отвън, за да изкаже мнението си. — Има нещо не наред там. Просто е прекалено срамежлива.

— Ами съпругът ѝ?

— Дони? О, той е душа човек — възторжено възкликна съседката. — Само да го чуете как имитира ефрейтор Оукли! Прекрасно го докарва, много е смешен.

Имаше правила, много от тях свързани с влизането в дома на друг войник без неговото изрично разрешение. Страйк потропа на вратата, но отговор не последва. Все така чуваше плача на бебето. Заобиколи от задната страна на къщата. Всички завеси бяха спуснати. Почука и на задната врата. Нищо.

Единственото му оправдание, ако трябваше да се оправдава заради действията си, щеше да бъде бебешкият плач. Можеше и да не го сметнат за достатъчно основание за влизане с взлом без съдебна заповед. Страйк изпитваше недоверие към всеки, който се осланяше твърде много на инстинкти и интуиция, но беше убеден, че ставаше нещо нередно. Имаше изострен нюх към странното и злото. През детството си се беше нагледал на неща, които други хора предпочитат да си мислят, че съществуват само по филмите.

Вратата поддаде и се отвори на второто блъскане с рамо. В кухнята се носеше лоша миризма. Никой не беше изхвърлял боклука от дни. Той влезе по-навътре в къщата.

— Госпожо Лейн?

Никой не отговори. Слабият плач на бебето се носеше от горния етаж. Той се качи по стълбите, като не спираше да подвиква пътьом.

Вратата към основната спалня беше отворена. Стаята беше в полумрак. Вонеше отвратително.

— Госпожо Лейн?

Тя беше гола, вързана за едната китка за таблата на леглото, частично покрита със силно окървавен чаршаф. Бебето лежеше на дюшека до нея само по памперс. Страйк веднага забеляза, че изглежда някак спаружено и има нездрав вид.

Той прекоси стаята, за да я освободи, а другата му ръка вече бъркаше в джоба за мобилния телефон, за да повика линейка, но тя промълви с пресекващ глас:

— Не... вървете си... махнете се...

Страйк рядко бе виждал такъв ужас. В своята безчовечност мъжът ѝ се беше превърнал за нея в едва ли не свръхчовешка фигура. Дори когато Страйк развързваше китката ѝ, цялата окървавена и подута, тя го умоляваше да я остави там. Лейн ѝ бил казал, че ще я убие, ако бебето не е по-кратко, когато се върне. Тя изглеждаше неспособна да си въобрази бъдеще, в което съпругът ѝ да не бъде нейният всемогъщ тиранин.

Доналд Лейн беше осъден на шестнайсет години затвор за онова, което бе причинявал на съпругата си, и именно показанията на Страйк го пратиха зад решетките. До последно Лейн отричаше всичко,

твърдеше, че жена му сама се връзвала, че ѝ харесвало така, че била чалната, че не се грижела за бебето, че се опитвала да го натопи без вина, че било скроена работа.

Страйк едва ли пазеше по-гадни спомени в съзнанието си. Странно, че ги съживи, докато минито се движеше покрай зелени хълмове, искрящи под засилващото се слънце. Гледката бе необичайна за Страйк. Огромните маси гранит, заоблените хълмове излъчваха чуждоземна величественост в своята голота и спокойна шир. Повечето от детството си бе прекарал на морския бряг с вкус на сол във въздуха. Това бе гориста местност с река, загадъчна и тайнствена по различен начин от Сейнт Моус, градчето с неговата дълга история на контрабандисти, с бряг, отрупан с колоритни къщи.

Докато отминаваше впечатляващ виадукт вдясно, мислеше за психопати и как ги имаше навсякъде, не само по запуснати гета и бордеи, но дори тук, на това място, белязано с ведре красота. Такива като Лейн наподобяваха плъхове: човек знаеше, че ги има, но не се замисляше за тях, докато не се озовеше лице в лице с някой.

Два миниатюрни каменни замъка стърчаха като часовои от двете страни на пътя. Докато Страйк влизаше в родния град на Доналд Лейн, слънцето се показва изцяло и грейна с пълна сила.

[1] Къде е мъжът със златната татуировка? Блу Ойстър Кълт, „Силата зад отчаянието“. — Б.пр. ↑

[2] Вид тревожно разстройство, при което пациентите преживяват немотивирани пристъпи на паника при пребиваване в места, откъдето не е възможно бързо напускане или излизане, или не е възможно навременно получаване на помощ в случай на прилошаване или криза. — Б.р. ↑

16

*So grab your rose and ringside seat,
We're back home at Conry's bar.
Blue Öyster Cult, „Before the Kiss“^[1]*

Зад стъклената врата на магазин на главната улица висеше домакинска кърпа. Декорирана беше с графични рисунки на местни забележителности, но онова, което привлече вниманието на Страйк, бяха стилизираните жълти рози, досущ като татуировката, която си спомняше върху якия бицепс на Доналд Лейн. Спря се да прочете стихчето в средата:

*It's oor ain toon
It's the best toon
That ever there be:
Here's tae Melrose,
Gem o' Scotland,
The toon o' the free.^[2]*

Беше оставил мини купъра на паркинга до абатството, чиито тъмночервени дъги се издигаха на фона на бледосиньото небе. По-назад, на югоизток беше тройният връх на Ейлдън Хил, който Страйк беше забелязал на картата и който придаваше отличителен драматизъм на линията на хоризонта. Поръча си кифличка с бекон в близко кафе и я изяде на външна маса, а после запали цигара и изпи втория си силен чай за деня. След това той пое пеша да търси Уинд, домашния адрес, който Лейн бе посочил шестнайсет години по-рано при постъпването

си в армията и за чието произношение Страйк не беше съвсем сигурен дали е Уинд или Уайнд.

Огряно от слънцето, градчето изглеждаше проспериращо. Страйк вървеше по стръмната главна улица към централния площад, където сред леха от цветя се издигаше стълб, увенчан с еднорог. На кръгъл камък в настилката бе написано старото римско име на града — Тримонциум, и Страйк се досети, че то вероятно е свързано с тривърхия хълм недалеч.

Като че бе пропуснал Уинд, уличка, която според картата на телефона му беше пресечка на главната. Върна се назад и откри тесен проход между зидовете вдясно, по който би могъл да мине само пешеходец и който водеше към сенчест вътрешен двор. Старият семеен дом на Лейн имаше яркосиня външна врата с няколко стъпала отпред.

Страйк почука и почти веднага му отвори миловидна тъмнокоса жена, твърде млада, за да е майката на Лейн. Когато Страйк обясни причината за посещението си, тя отговори с мек акцент, който му се стори привлекателен:

— Госпожа Лейн? Че тя не живее тук вече повече от десет години.

Преди да е имал време да се разочарова, тя добави:

— Сега е на Дингълтън Роуд.

— Дингълтън Роуд? Това далече ли е?

— Малко по-нагоре. — Жената посочи зад себе си вдясно. — Не знам номера, съжалявам.

— Няма проблем. Благодаря ви за помощта.

Докато се връщаше назад през сенчестия проход към слънчевия площад, му хрумна, че ако не се брояха сквернословията, които Лейн бе ръсил като млад войник в ухото на Страйк на боксовия ринг, всъщност никога не го бе чувал да говори. Тъй като все още работеше под прикритие по своя случай с наркотиците, беше наложително да не го виждат да влиза и излиза от щаба в този вид с брада, така че разпитът на Лейн след ареста му бе проведен от други. По-късно, след като приключи успешно разследването си и бе гладко обръснат, Страйк даде показания срещу Лейн в съда, но вече се беше качил на самолет, за да отпътува от Кипър по времето, когато онзи се бе изправил да отрече, че е връзвал и подлагал на мъчения съпругата си. Докато

прекосяваше Пазарния площад, Страйк се запита дали шотландският му акцент не беше една от причините хората с такава готовност да вярват и да прощават на Дони Лейн, както и да го смятат за симпатичен. Спомни си, че е чел някъде как рекламни агенти използват шотландски акцент, за да създадат впечатление за искреност и честност.

Единственият пъб, който бе видял до момента, беше недалеч, на улица, по която Страйк мина на път към Дингълтън Роуд. В Мелроуз очевидно имаха слабост към жълтия цвят: въпреки че стените бяха бели, вратите и прозорецът на пъба се открояваха в ярко лимоненожълто в комбинация с черно. Предвид разположението на градчето навътре в сушата, пъбът се наричаше „Кораба“ и това предизвика у родения в Корнуол Страйк развеселено учудване. Той пое по Дингълтън Роуд, който се виеше под мост, преминаваше в баир и се губеше от поглед в далечината.

Понятието „недалеч“ беше относително, както Страйк неведнъж бе имал възможност да установи, откакто бе изгубил прасеца и стъпалото си. След десет минути вървене по стръмно нанагорнище вече съжеляваше, че не се е върнал до паркинга край абатството да вземе минито. На два пъти пита жени по улицата дали знаят къде живее госпожа Лейн, ала макар да бяха учтиви и дружелюбни, нито една не можа да му отговори. Продължи напред леко запотен покрай редица от бели къщурки, докато насреща му се зададе възрастен мъж с каскет от туид, повел черно-бяло бордър коли.

— Извинете — заговори го Страйк. — Случайно да знаете къде живее госпожа Лейн? Забравил съм номера.

— Госпожа Лейн? — рече собственикът на кучето и изпитателно огледа Страйк изпод гъстите си прошарени вежди. — Да, тя ми е съседка, живее до мен.

Слава тебе, господи.

— Третата къща оттук — посочи мъжът. — С каменния кладенец отпред.

— Много ви благодаря — каза Страйк.

Когато зави по пътеката към дома на госпожа Лейн, видя, че старецът още стоеше на същото място и го наблюдаваше, въпреки че колито се опитваше да го тегли по нанадолнището.

Бунгалото на госпожа Лейн изглеждаше чисто и спретнато. Каменни животни в стил „Дисни“ осейваха моравата и надзъртаха измежду лехите. Външната врата беше в сянка, разположена странично на фасадата. Едва когато вдигна ръка към чукчето, на Страйк му дойде наум, че след броени секунди можеше да се озове пред Доналд Лейн.

В продължение на цяла минута след почукването му не се случи нищо, освен че възрастният стопанин на кучето се върна по стъпките му и застана до портата на госпожа Лейн, втренчил се в него без капка неудобство. Страйк заподозря, че човекът е съжалил, задето е посочил дома на съседката си, и проверява дали едрият непознат не идва с лоши намерения, само че грешеше.

— Тя е вътре — подвижна той на Страйк, който се колебаеше дали да почука повторно. — Само че е хахава.

— Каква е? — попита Страйк, като потропа отново.

— Дементна е — преведе старецът за англичанина и направи няколко крачки към него.

— Аха — промълви Страйк.

Вратата се отвори и се появи миниатюрна съсухрена старица в тъмносин домашен халат, която отправи към Страйк разфокусиран злобен поглед. На брадата ѝ стърчаха няколко твърди косъма.

— Госпожа Лейн?

Тя не отговори, само го гледаше с очи, които му бяха познати, и макар сега да бяха кървясали и избледнели, личеше, че навремето са били остри и малки като на пор.

— Госпожо Лейн, търся сина ви Доналд.

— Не — изрече тя изненадващо разпалено. — Не.

После отстъпи назад и затръшна вратата.

— Проклетия — промърмори Страйк под носа си и това го подсети за Робин. Тя със сигурност по-успешно от него би предразположила дребната старица. Обърна се бавно, като се чудеше дали има някой друг в Мелроуз, който би могъл да му помогне, и се озова лице в лице със стопанина на кучето, който се бе приближил още повече и изглеждаше донякъде развълнуван.

— Вие сте детективът — заяви. — Онзи детектив, дето прати сина ѝ в затвора.

Страйк беше смаян. Не можеше да си обясни как така случаен стар шотландец бе успял да го разпознае. Известността му не беше чак

от такъв порядък. Всеки ден вървеше по улиците на Лондон, без никой да го е грижа кой е, и освен ако не се срещаше с човек, чувал името му в контекста на разследване, рядко го свързваха с вестникарските материали за успешните му случаи.

— Ами да! — рече възрастният човек с нарастваща възбуда. — С жена ми сме приятели на Маргарет Бъниън. — И като видя недоумението, изписало се по лицето на Страйк, поясни: — Майката на Рона.

На Страйк му отне няколко секунди да изрови от претоварената си с информация памет факта, че съпругата на Лейн, младата жена, която бе открил вързана за леглото под окървавен чаршаф, се казваше Рона.

— Когато Маргарет ви видя във вестниците, каза ни: „Това е той, момъкът, дето отърва нашата Рона!“. Отлично сте се справили, не ще и дума. Мирувай, Ули! — сгълча той нетърпеливото коли, което все така се дърпаше на каишката си към пътя. — О, да, Маргарет следи всичко, което вършите, всички статии по вестниците. Открихте кой е убил онова момиче, моделката... а също и писателя! Маргарет никога не забрави какво сторихте за дъщеря ѝ, никога!

Страйк измърмори нещо неразбираемо, надяваше се да е прозвучало като благодарност за високата оценка на Маргарет.

— За какво ви е да говорите с дъртата госпожа Лейн? Да не би Дони да е сторил друга пакост?

— Опитвам се да го открия — отвърна уклончиво Страйк. — Знаете ли дали е в Мелроуз?

— О, надали е тук. Идва да види майка си преди няколко години, но май не се е мяркал оттогава. Малко градче е, щеше да се разчуе, че Дони Лейн се е върнал.

— А според вас госпожа... Бъниън ли казахте?... Би ли имала...

— Би се видяла с вас на драго сърце — развълнувано го увери старецът. — Не, Ули — рече на колито, което пак го потегли към портата. — Мога да ѝ позвъня по телефона. Тя е наблизко, в Дарник. Това е съседното село. Да ѝ се обадя ли?

— Ще ви бъда задължен.

Страйк придружи стареца до съседната къща и изчака в малка и безупречно чиста дневна, докато домакинят възбудено говореше по телефона под съпровода на все по-гневното скимтене на кучето.

— Тя каза, че ще дойде — съобщи възрастният мъж, закрил слушалката с длан. — Искате ли да се видите с нея тук? Добре дошли сте. Жена ми ще направи чай...

— Благодаря, но имам да свърша някои неща — излъга Страйк, който се съмняваше във възможността за плодотворен разговор в присъствието на този толкова съпричастен свидетел. — Питайте я дали е свободна за обяд в пъб „Кораба“. След час, да речем.

Решимостта на колито да извоюва разходката си наклони везните в полза на Страйк. Двата мъже излязоха от къщата и тръгнаха заедно надолу по хълма, а колито постоянно се дърпаше напред и принуждаваше Страйк да върви с по-бърз ход по наклона, отколкото го устройваше. Той с облекчение се сбогува с услужливия си нов познат на Пазарния площад. Старецът му помахаше весело и се отдалечи по посока на река Туийд, а детективът, вече леко накуцващ, тръгна надолу по главната улица, за да убие времето до срещата в „Кораба“.

В дъното на пътя видя нова експлозия от черно и яркожълто, която обясняваше цветовете на „Кораба“. Тук отново присъстваше жълтата роза на табела, гласяща „Клуб по ръгби на Мелроуз“. Страйк се спря с ръце в джобовете, загледан над ниския зид към гладко и равно зелено игрище, заобиколено с дървета; жълтите колове на вратите за ръгби светеха на слънцето, отдясно бяха трибуните, а отвъд се издигаха заоблените хълмове. Теренът бе поддържан както подобава за място на преклонение и като цяло съоръжението беше отлично за такова малко градче.

Загледан към ширналата се кадифено гладка трева, Страйк си припомни как вонящият Уитъкър пушеше в ъгъла на жилището, където се бяха самонастанили, а до него Леда със зяпнала уста слушаше истории от тежкия му живот — доверлива и ненаситна като неоперено птиче, както Страйк го виждаше сега, за локумите, които ѝ разтягаше Уитъкър. За Леда международното лятно училище „Гордънстън“ беше все едно „Алкатраз“ и бе направо безобразие, че нейният слабичък поет е бил пратен в студената шотландска зима да търпи негодите на кал и дъжд.

— Ръгби ли, любими? О, горкото ми бебче... ти да играеш ръгби!

Когато седемнайсетгодишният Страйк (по онова време с подута устна от боксовия клуб) се беше разсмял тихичко над домашните си, Уитъкър се изправи и кресна с противния си хулигански изговор:

— Ти пък на какво се хилиш, главчо?

Уитъкър не понасяше някой да се смее за негова сметка. Имаше нужда от възхищение, копнееше за него, но когато такава отсъстваше, беше склонен да приеме страха и дори отвращението като свидетелство за собствената си власт, докато присмехът бе свидетелство, че човекът насреща се смята за нещо повече от него и съответно му бе нетърпим.

— На теб би ти харесало, нали, тъп сополанко? Дай ти да се перчиш сред ръгбистите. Накарай богатото му татенце да го прати в шибания „Гордънстън“! — креснал бе Уитъкър на Леда.

— Успокой се, миличък — каза му тя, а после с по-строг тон добави: — Не, Корм!

Страйк се беше изправил наежен, готов да удари Уитъкър. Това беше моментът, в който бе най-близо да го направи, но майка му бе застанала помежду им, опряла по една длан в гърдите и на двамата.

Страйк примигна и ярко огряното от слънцето игрище, място, където мнозина бяха дали всичко от себе си и бяха преживявали силни емоции, отново дойде на фокус пред погледа му. Долавяше мириса на листа, трева и затоплен асфалт от пътя зад него. Обърна се и бавно пое към „Кораба“, зажаднял за питие, само че коварното му подсъзнание не бе приключило още с него.

Гледката на това равно игрище за ръгби бе отключила и друг спомен: как чернокосият и тъмноок Ноъл Брокбанк тича насреща му със счупена бирена бутилка в ръка. Брокбанк беше масивен, як и бърз. Страйк си спомни как самият той бе замахнал с юмрук край бирената бутилка и бе нанесъл удара в мига, когато стъклото бе докоснало шията му...

Фрактура в основата на черепа, така го бяха нарекли. Кървене от ухото. Тежка мозъчно-черепадна травма.

— Мамка му, мамка му, мамка му — мърмореше си Страйк под нос в такт с крачките си.

Лейн — заради него си тук.

Мина под металния галеон с яркожълти платна над вратата на „Кораба“. Вътре имаше табела, гласяща „Единственият пъб на Мелроуз“.

Атмосферата вътре мигом му подежда успокояващо: топли цветове, блестящо стъкло и месинг; мокет, напомнящ съшитото от

кафеникави, червени и зелени парчета плат юрганче; прасковени стени и камък. Навсякъде имаше нови индикации за спортната мания, царяща в Мелроуз: черни дъски, обявяващи предстоящи мачове, няколко огромни плазмени екрана и, над писоара (часове бяха минали, откакто Страйк се беше облекчил за последен път) — малък, монтиран на стената телевизор, та да не бъде изпуснат възлов момент тъкмо когато мехурът не можеше повече да бъде игнориран.

Като имаше предвид, че му предстои връщане до Единбург с колата на Хардейкър, той си взе пинта „Джон Смит“ и седна на тапицираното с кожа канапе, обърнато към бара. Прегледа ламинираното меню, надяваше се Маргарет Бъниън да бъде точна, защото току-що беше осъзнал, че е гладен.

Тя се появи пет минути по-късно. Макар почти да не си спомняше как изглеждаше дъщеря ѝ, а самата госпожа Бъниън да не беше виждал никога, изражението ѝ на тревожно очакване я издаде, когато се спря на прага, загледана в него.

Страйк се надигна, а тя пристъпи напред, стиснала с две ръце каишката на голямата си черна чанта.

— Това сте вие — изрече жената задъхано.

Беше около шейсетгодишна, дребна и крехка на вид, носеше очила с метални рамки, косата ѝ беше ситно накъдрена, а изражението ѝ — тревожно.

Страйк протегна масивната си ръка и стисна нейната, леко трепереща, студена и с фини кости.

— Баща ѝ е в Хауик днес. Обадих му се, не може да дойде, но помоли да ви предам, че никога няма да забравим какво сторихте за нашата Рона — изрече тя на един дъх. После се отпусна на канапето до Страйк, без да сваля очи от него. В поведението ѝ се долавяше страхопочитание и нервност. — Никога не ви забравихме. Четем за вас по вестниците. Много съжаляваме за крака ви. Онова, което сторихте за Рона...

Очите ѝ внезапно се напълниха със сълзи.

— ... бяхме толкова...

— Радвам се, че можах да...

Да намери детето ѝ голо и окървавено на леглото? Едно от най-тежките задължения в работата му беше да обсъжда с близките какво са понесли любимите им хора.

— ... че можах да ѝ помогна.

Госпожа Бъниън издуха носа си в кърпичка, която измъкна от дъното на черната си чанта. Личеше си, че е от поколението жени, които никога не влизат сами в пуб и в никой случай не си купуват сами питиета от бара, при положение че присъства мъж, който да ги отмени в това изпитание.

— Нека ви взема нещо.

— Само портокалов сок — продума задъхано тя, докато бършеше очите си.

— И нещо за ядене — подкани я Страйк, нетърпелив да поръча за себе си панираната треска с пържени картофи.

Когато даде поръчката на бара и се върна при нея, тя го попита по каква работа е в Мелроуз и причината за тревожността ѝ се изясни веднага.

— Да не би Дони да се е върнал? Тук ли е?

— Не, доколкото знам — отвърна Страйк. — Нямам представа къде е.

— Мислите ли, че има нещо общо с...

Гласът ѝ се беше снижил до шепот.

— Четем пресата. Разбрахме, че някой ви е изпратил... един...

— Да — каза Страйк. — Не знам дали той има нещо общо, но искам да го намеря. Явно е идвал тук да види майка си, след като са го пуснали от затвора.

— Трябва да беше преди четири или пет години — поясни Маргарет Бъниън. — Появи се на прага ѝ и със сила влезе в дома ѝ. Тя е болна от алцхаймер, не е могла да го спре, но съседите се обадили на братята му, те дошли и го изхвърлили.

— Наистина ли?

— Дони е най-малкият. Има четирима по-възрастни братя. Всичките са корави мъже. Джейми живее в Селкирк. Завтекъл се по най-бързия начин към дома на майка си. Казват, че го ударил и го проснал в несвяст.

Тя отпи от портокаловия сок и продължи:

— Узнахме пълни подробности за случилото се. Приятелят ни Брайън, с когото сте се запознали днес, видял боя, защото станал на улицата. Четирима срещу един, всички му се нахвърлили с крясъци. Някой повикал полицията. Джейми получи предупреждение, но не го

беше грижа. Не искали да припарва нито до тях, нито до майка им. Накараха го да си плюе на петите и да побегне от града. Аз бях ужасена за Рона — сподели тя. — Винаги е казвал, че ще я открие, щом веднъж излезе на свобода.

— И направи ли го? — попита Страйк.

— Оох, да — промълви нещастно Маргарет Бъниън. — Знаехме, че ще я потърси. Тя се премести в Глазгоу и постъпи на работа в туристическа агенция. И той все пак я откри. Шест месеца тя живя в страх, че той ще се появи, и един ден това се случи. Дошъл в апартамента ѝ една вечер, но бил болен. Вече не бил същият човек.

— Болен ли? — остро попита Страйк.

— Не си спомням какво точно беше страданието му, май че някаква форма на артрит. Рона каза, че бил много напълнял. Отишъл една вечер в апартамента ѝ, след като я проследил, но слава на бога — изрече с жар госпожа Бъниън, — годеникът ѝ бил останал да пренощува. Той се казва Бен — добави тя ентусиазирано и повехналите ѝ бузи поруменяха. — Полицай е.

Каза го, като явно очакваше Страйк да остане изключително доволен да го чуе, сякаш и двамата с Бен членуваха в някакво престижно братство.

— Сега са женени — съобщи госпожа Бъниън. — Нямаат деца, защото... Е, вие знаете защо...

И неочаквано зад очилата на госпожа Бъниън бликнаха сълзи и потекоха по лицето ѝ. Ужасът отпреди едно десетилетие беше внезапно оживял.

— Той е пъхал нож вътре в нея — прошепна госпожа Бъниън.

Довери му се, като че той беше лекар или свещеник, сподели му тайните си, които ѝ тежеха и за които не можеше да говори с приятелите си. А той вече знаеше най-лошото. Жената отново бръкна в черната чанта за кърпичката си, а Страйк си припомни широката ивица кръв върху чаршафите, възпалената кожа на китката, която Рона се беше опитвала да освободи. Слава богу, че майка ѝ не можеше да види образите в главата му.

— Пъхал е нож в нея... и се опитваха да... сецате се... да възстановят...

Госпожа Бъниън пое дълбоко треперлив дъх и тогава на масата им пристигнаха две чинии с храна.

— Но двамата с Бен си правят чудесни ваканции — зашепна тя трескаво, като бършеше бузите си и повдигаше очила да изтрие очите си. — Развъждат... развъждат... немски... немски овчарки.

Колкото и гладен да беше, на Страйк му се отяде след тези приказки за стореното на Рона от Лейн.

— Двамата с Лейн имаха дете, нали? — попита той, като си припомни немощото скимтене на бебето до окървавената му дехидратирана майка. — Трябва да е... колко... към десетгодишно вече?

— Той... почина — прошепна тя и от брадичката ѝ покапаха сълзи. — Синдром на внезапна бебешка смърт. Поначало беше болнав. Случи се два дни, след като арестуваха Дони. Той ѝ позвънил по телефона от затвора и ѝ казал, че е наясно как тя... тя е убила бебето... и че той ще убие нея, щом излезе...

Страйк за кратко положи длан върху рамото на хлипащата жена, после се изправи и отиде при младата барманка, която ги наблюдаваше със зяпнала уста. Брендито изглеждаше твърде силно за крехката като врабче жена зад него. Джоун, лелята на Страйк, която беше само малко по-възрастна от госпожа Бъниън, приемаше порто с медицинска цел. Така че той ѝ поръча една чаша и ѝ я отнесе.

— Ето. Изпийте това.

Наградата му беше нови сълзи, но след дълго бърсане с вече подгизналата кърпичка тя рече с треперещ глас:

— Много сте мил.

Сръбна от портото, въздъхна и примигна срещу него с русите си мигли, а очите ѝ бяха розови като на прасенце.

— Имате ли представа къде е отишъл Лейн след посещениято си при Рона?

— Да — прошепна тя. — Бен задейства връзките си в службата по пробации. Очевидно е отишъл в Гейтсхед, но не знам дали още е там.

Гейтсхед. Страйк си припомни оня Доналд Лейн, когото беше издирил онлайн. Дали се беше преместил от Гейтсхед в Корби? Или това беше просто съименник?

— Така или иначе, никога повече не е безпокоил Рона и Бен — каза госпожа Бъниън.

— Не се учудвам — подхвърли Страйк като взе вилицата и ножа си. — Ченге и немски овчарки. Да не е кръгъл глупак я.

Тя сякаш извлече кураж и утеха от думите му и с плаха насълзена усмивка се залови с порцията си макарони със сирене.

— Оженили са се млади — коментира Страйк, който желаше да научи възможно повече за Лейн, нещо, което да го насочи към връзките и навиците му.

Тя кимна, преглътна и каза:

— Прекалено млади. Тя започна да се среща с него, когато беше само на петнайсет, и ние бяхме крайно недоволни. Бяхме чували разни неща за Дони Лейн. Едно момиче се беше оплакало, че ѝ се натрапвал със сила на дисковечер на младите фермери. Нещата не стигнаха доникъде, полицията каза, че нямало достатъчно доказателства. Опитвахме се да предупредим Рона, че ще бере ядове с него — въздъхна тя, — но това само засили решимостта ѝ. Винаги си е била твърдоглава.

— Вече е бил обвинен в изнасилване? — попита Страйк. Рибата и пържените му картофи бяха отлични. Пъбът се пълнеше с хора, за което той беше благодарен, защото вниманието на барманката беше отвлечено от тях.

— О, да, цялото им семейство са груби хора — рече госпожа Бъниън с онази типично провинциална критичност, която бе добре позната на Страйк от собствената му младост. — Братята му вечно участваха в сбивания, постоянно си имаха неприятности с полицията, но той беше най-лошият от всички тях. Собствените му братя не го харесваха. Честно казано, май и майка му не го харесваше. Носеха се клюки — сподели тя в изблик на откровение, — че той не бил дете на бащата. Родителите все имаха разпавии и бяха разделени по времето, когато тя трябва да е забременяла с Дони. Говореха, че имала закачка с един местен полицай. Не знам дали е вярно. Полицаят си тръгна, господин Лейн отново се върна при нея. Но знам със сигурност, че господин Лейн никога не е обичал Дони. Хората разпавяха, че причината била, че не бил негов син. Той беше най-необузданият от всичките. Едро момче. Влезе в младежките седморки...

— Седморки?

— Седморките по ръгби — обясни тя и дори тази дребна и възпитана дама беше изненадана, че Страйк не разбра веднага нещо,

което за Мелроуз бе като че повече религия, отколкото спорт. — Само че го изгониха. Нямаше никаква дисциплина. Някой изрови „Грийнярдс“ седмица, след като беше изпъден. Игрището — добави тя, забелязала недоумението на невежия англичанин.

Портото я беше направило бърбтива. Думите вече се лееха от нея.

— После той започна да тренира бокс. Биваше го да омайва с приказки обаче. Когато Рона се хвана с него — тя беше на петнайсет, а той на седемнайсет — разни хора ме уверяваха как всъщност не бил лошо момче. О, да — закима тя срещу Страйк, — онези, които не го познаваха добре, изпитваха симпатия към него. Стига да поискаше, Дони Лейн умееше да бъде чаровник. Но питайте Уолтър Гилкрисст дали е очарователен. Уолтър го уволни от фермата си заради постоянни закъснения и скоро след това „някой“ подпали хамбара му. Така и не се доказа, че е бил Дони. Не се доказа също, че той е изровил игрището, но за мен няма съмнение във вината му. Рона не щеше да ни чуе. Въобразяваше си, че го познава. Бил неразбран и не знам си още какво. А ние сме били предубедени и тесногръди. Той искаше да постъпи в армията. Тъкмо ще се отървем, помислих си. Надявах се тя да го забрави, ако замине там. А после той се върна. Направи й дете, но тя пометна. Беше ми ядосана, защото казах...

Тя не пожела да повтори какво е казала, но Страйк можеше да се досети.

— После тя вече не искаше да говори с мен и при следващия му отпуск отиде при него и се ожениха. Аз и баща й не бяхме поканени. Заминаха заедно за Кипър. Но си знам, че той уби котката ни.

— Какво? — ахна смаян Страйк.

— Сигурна съм, че е бил той. Последния път, когато видяхме Рона, преди да се омъжи за него, й казахме, че прави ужасна грешка. Същата вечер не можахме да открием Пърди. На другия ден лежеше мъртъв в задния двор. Ветеринарят каза, че бил удушен.

На плазмения екран зад нея облеченият в червен екип Димитър Бербагов приемаше поздравления за гола си срещу Фулъм. Въздухът бе изпълнен от шотландска реч. Звънтяха чаши и тракаха прибори, докато сътрапезничката на Страйк говореше за смърт и осакатяване.

— Знам, че той е убил Пърди — заяви разпалено тя. — Вижте само какво стори на Рона и бебето. Той е самото зло.

Тя отново взе да разкопчава чантата си и извади отвътре няколко снимки.

— Мъжът ми все ме пита: „Защо ги пазиш? Изгори ги“. Но винаги съм знаела, че един ден може да ни потрѣбват негови снимки. Ето — рече тя и ги натика в нетърпеливите ръце на Страйк. — Вие ги вземете, задръжете ги. Гейтсхед. Знам, че там е отишъл.

По-късно, след като тя си тръгна, отново разплакана и сипеща благодарности, Страйк плати сметката и се отправи към семейна месарница, която бе забелязал при разходката си из градчето. Там си купи пай с еленско, защото подозираше, че ще е по-вкусен от всичко, предлагано на гарата, откъдето щеше да вземе нощния влак до Лондон.

Върна се до паркинга по къса улица, където цъфтяха златисти рози, и отново се замисли за татуировката върху онази яка ръка.

Някога, преди години, за Дони Лейн бе означавало нещо да принадлежи към този прелестен градец, заобиколен от селскостопанска земя под зора на тривърхия хълм. И все пак той се бе оказал непочтен селскостопански работник, неспособен да бъде част от отбора играч и далеч не бе актив за населено място, гордеещо се с дисциплина и честен труд. Мелроуз бе плюл на подпалвача на хамбари, на удушвача на котки, на унищожавачия ръгби игрища, тъй че Лейн бе потърсил убежище на място, където мнозина бяха откривали или своето спасение, или неизбежно възмездие: британската армия. Когато бе стигнал до затвора, а той го бе изригнал обратно в света, беше се опитал да се върне у дома, ала там никой не го беше искал.

Дали Доналд Лейн бе намерил по-топъл прием в Гейтсхед? Дали не се беше преместил оттам в Корби? Или, запита се Страйк, докато с мъка се напъхваше в минито на Хардейкър, това не бяха просто междинни спирки по пътя му към Лондон и него самия?

[1] Грабни си розата и заеми по-предно място,/отново у дома сме, в кръчмата на Конри. Блу Ойстър Кълт, „Преди целувката“. — Б.пр. ↑

[2] Нашият роден град е това,/най-хубавият град,/който има на света./Да живее Мелроуз,/перла на Шотландия/и люлка на свободни хора. Джак Дръмънд, „Тост за Мелроуз“/. — Б.пр. ↑

THE GIRL THAT LOVE MADE BLIND^[1]

Вторник сутрин. То спеше след нощ, която нарече дълга и тежка. Сякаш го беше грижа, макар да бе принуден да се преструва, че е така. Беше убедил То да иде да си легне и когато задиша дълбоко и равномерно, той остана загледан в него известно време. Представяше си как изтръгва проклетия живот от това тяло, представяше си отворените очи, борбата за въздух, лицето, бавно придобиващо морав цвят...

Когато вече беше сигурен, че няма да събуди То, излезе тихо от спалнята, облече яке и пое в ранната сутрин да открие Секретарката. Това бе първият му шанс да я следи от дни наред, а беше закъснял, за да я поеме по пътя ѝ от нейната метростанция. Най-доброто, което можеше да стори, бе да се навърта около началото на Денмарк стрийт.

Забеляза я отдалеч: с тази ягодиворуса коса на вълни нямаше как да я сбърка. На суетната кучка явно ѝ харесваше да се откроява в тълпата, иначе щеше да я покрие, или да я отреже, или да я боядиса. Те всички до една търсеха внимание, знаеше го със сигурност.

Когато тя наближи, безпогрешният му инстинкт за настроеността на другите хора му каза, че нещо се е променило. Гледаше надолу, докато вървеше, раменете ѝ бяха прегърбени, не забелязваше околните, движещи се край нея, стиснали чанти, чаши с кафе, телефони.

Той се размина на косъм с нея. Беше толкова близо, че би подушил парфюма ѝ, стига да не бяха на тази оживена улица, изпълнена с автомобилни газове и прахоляк. Тя му обърна внимание, колкото ако беше колче на тротоара. Това го ядоса малко, макар че поначало намерението му беше да мине покрай нея незабелязан. Беше я избрал специално, а тя го третираше с безразличие.

От друга страна, направи откритие: тя беше плакала часове наред. Знаеше как изглеждат жените, когато им се случваше това,

виждал го беше много пъти. Харесваше им да са в ролята на жертва. На човек му се налагаше да ги убие, за да ги накара да млъкнат.

Той се обърна и я последва за кратко до Денмарк стрийт. Жените в нейното състояние често бяха по-податливи, отколкото когато не са така стресирани или уплашени. Кучките забравяха рутинните навици, с които се пазеха от такива като него: да държат на определени места ключове, телефони, аларми за изнасилване, да се движат на групи. Ставаха уязвими, благодарни на добра дума и съчувствено ухо от всекиго. Тъкмо така беше обработил То.

Ускори крачка, когато тя зави по Денмарк стрийт, която репортерите вече бяха напуснали като безперспективна след осем дни обикаляне. Тя отвори черната врата на офиса и влезе вътре.

Дали щеше пак да излезе, или се канеше да прекара деня със Страйк? Много се надяваше двамата да спят заедно. И като нищо го правеха. Как иначе — по цял ден бяха сами заедно в службата.

Отстъпи назад в един вход, извади телефона си и в същото време държеше под око прозореца на втория етаж на номер двайсет и четири.

[1] Момичето, което любовта ослепи. — Б.пр. ↑

I've been stripped, the insulation's gone.
Blue Öyster Cult, „Lips in the Hills“^[1]

Първата сутрин, когато Робин беше пристъпила в офиса на Страйк, бе и първата ѝ сутрин на сгодена жена. Днес, докато отключваше стъклената врата, си припомни как беше наблюдавала сапфира на пръста си да потъмнява малко преди Страйк да изхвърчи отвътре, при което я блъсна и за малко да я убие, ако беше паднала надолу по металното стълбище.

На ръката ѝ вече нямаше пръстен. Мястото, където бе стоял месеци наред, беше свръхчувствително, сякаш я бе оставил дамгосана. Носеше малка пътна чанта с дрехи за преобличане и тоалетни принадлежности.

Не може да плачеш тук. Тук не бива да плачеш.

Тя изпълни машинално обичайните задачи в началото на работния ден: свали палтото си, окачи го с чантата си на закачалката до вратата, напълни и включи чайника, а сака си тикна под бюрото, за да не го види Страйк. Постоянно ѝ се налагаше да се обръща назад, за да провери дали е свършила каквото е имала наум, чувстваше се като отделена от тялото си, като призрак, чиито студени пръсти можеха да се промушват през дръжките на чанти и чайници.

Четири дни бяха достатъчни да се прекрати връзка, продължила девет години. Четири дни на растяща враждебност, на излезли наяве огорчения, на разменени обвинения. Някои от тях изглеждаха толкова тривиални, като си помисли човек. Ланд ровърът, конните състезания, решението ѝ да вземе лаптопа си при пътуването до дома. В неделя настана дребнава разправия по въпроса чии родители плащат за сватбените коли, която пък доведе до спор за жалката ѝ заплата. Когато в понеделник сутринта се качиха в ланд ровъра, за да се върнат в Лондон, вече почти не си говореха.

А снощи, у дома в Уест Ийлинг, се бе разразил бурният скандал, пред който всички предишни караници бледнееха и изглеждаха като слаби потрепервания, предвещаващи сеизмичната катастрофа, която щеше да докара пълно опустошение.

Страйк скоро щеше да слезе. Тя го чуваше как се движи в апартамента на горния етаж. Робин знаеше, че не бива да изглежда разтреперана и неспособна да се справи със задълженията си. Работата бе единственото, което имаше сега. Трябваше да си намери стая в нечий апартамент, нищо повече не можеше да си позволи с мизерното заплащане от кантората. Опита се да си представи бъдещите си съквартирантки. Щеше да е като завръщане към студентското общежитие.

Не мисли за това сега.

Докато правеше чая, осъзна, че е забравила да донесе кутийката с пакетчета чай от „Бетис“, която беше купила малко след като пробва сватбената си рокля за последен път. Мисълта едва не я срина, но тя събра цялата си воля, за да устои на напирания плач, отнесе чашата си с чай при компютъра, готова да се заеме с имейлите, на които не бе успяла да отговори през седмицата им на изгнание извън офиса.

Знаеше, че Страйк току-що се е върнал от Шотландия: пътувал беше с нощния влак. Щеше да го заприказва за това при появата му, за да отклони вниманието му от зачервените ѝ подпухнали очи. Преди да излезе от апартамента сутринта, се беше постарала да подобри вида им със студена вода и лед, но с ограничен успех.

Матю се беше опитал да прегради пътя ѝ, когато излизаше от жилището им. Той също изглеждаше ужасно.

— Слушай, трябва да поговорим. Трябва.

„Вече не — помисли си Робин и поднесе чашата с горещ чай към устните си с треперещи ръце. — Вече не трябва да правя нищо, което не искам.“

Храбрата мисъл бе подкопана от едничка гореща сълза, която потече без предупреждение по бузата ѝ. Ужасена, тя я изтри припряно; не вярваше, че са ѝ останали още сълзи за проливане. Обърна се към монитора и почти без да съзнава какво пише, натрака на клавиатурата отговор към клиент, оспорващ фактурата си.

Стъпки по раздрънканото стълбище отвън я накараха да се стегне. Вратата се отвори. Робин вдигна очи. Мъжът, застанал там, не

беше Страйк.

Прониза я първичен, инстинктивен страх. Нямаше време да анализира защо непознатият бе упражнил такъв ефект върху нея; само знаеше, че той е опасен. В един миг бе преценила, че няма да може да стигне до вратата навреме, алармата ѝ против изнасилвачи беше в джоба на палтото, а най-доброто ѝ оръжие беше ножът за отваряне на писма на сантиметри от лявата ѝ ръка.

Мъжът беше изпит и блед, с бръсната глава, с няколко лунички, пръснати по широкия нос, устата му беше разтегната и с плътни устни. Татуировки покриваха китките, кокалчетата на ръцете и шията му. Отстрани в ухилената му уста проблясваше златен зъб. Дълбок белег прорязваше лицето му от средата на горната устна към скулата му и придърпваше крайчето ѝ нагоре в постоянна присмехулна гримаса тип Елвис. Облечен беше с торбести дънки и горнище от анцуг, а от него се носеше силен мирис на застоял тютюн и канабис.

— Здравсти — рече той. Щракна няколко пъти с пръсти, докато прекосяваше стаята. Щрак-щрак-щрак. — Е, к'во, самичка ли си тук?

— Не — избъбри тя с пресъхнала уста. Искаше да грабне ножа за писма, преди той да се е приближил още. Щрак-щрак-щрак. — Шефът ми е...

— Пищял! — раздаде се гласът на Страйк откъм прага.

Непознатият се извърна.

— Горелка — каза той, спря да щрака с пръсти и вдигна ръка за поздрав. — Живо-здраво, брат.

„Мили боже“, помисли си Робин, отмаляла от облекчение. Защо Страйк не я беше предупредил, че този човек ще дойде? Извърна се и се залови отново с имейла, та Страйк да не види лицето ѝ. Докато детективът въвеждаше Пищяла във вътрешния кабинет и затваряше вратата зад тях, Робин дочу името Уитъкър.

При други обстоятелства щеше да иска да е там и да слуша. Довърши имейла си и реши, че е редно да им предложи кафе. Най-напред отиде да наплиска лицето си с още студена вода в малката баня на стълбищната площадка, в която все така се разнасяше силна миризма на канал въпреки всички ароматизиращи препарати, които тя купуваше с парите за дребни разноски.

Междувременно Страйк беше успял да разгледа Робин достатъчно добре, че да бъде шокиран от вида ѝ. Никога не я беше

виждал толкова бледа, нито очите ѝ — толкова подпухнали и кървясали. Дори когато седна зад бюрото си, нетърпелив да чуе с каква информация за Уитъкър Пищяла бе дошъл в офиса му, през ума му мина мисъл: „Какво ѝ е сторил този негодник?“. За част от секундата, преди да се фокусира върху госта си, си представи как фрасва здравата Матю и изпита наслада.

— Изглеждаш доста ядосан, Горелка? — попита Пищяла, като се отпусна на стола насреца и ентусиазирано защрака с пръсти. Имаше този тик още от юношеска възраст и Страйк окайваше човека, който би направил опит да го спре.

— Гроги съм — обясни Страйк. — Само преди два часа се върнах от Шотландия.

— Никога не съм ходил в Шотландия — отбеляза Пищяла.

Страйк не беше чувал гостът му някога в живота си да е напуснал Лондон.

— Е, какво имаш за мен?

— Той още се навърта наоколо — каза Пищяла и спря щракането с пръсти, колкото да извади пакет цигари „Мейфеър“ от джоба си. Запали една с евтина запалка, без да пита Страйк дали не възразява. Детективът вдигна рамене мислено, извади една от своите „Бенсън и Хеджис“ и си услужи със запалката на Пищяла. — Видях дилъра му. Каза ми, че онзи бил в Катфорд.

— Нима е напуснал Хакни?

— Освен ако не е оставил там свой клонинг, така трябва да е станало, Горелка. За клонинги не съм проверявал. Срещу допълнително заплащане мога да го свърша.

Страйк изсумтя развеселен. Хората, които подценяваха Пищяла, поемаха голям риск. Той изглеждаше, сякаш беше опитвал всяка незаконна субстанция на света, и неспособността му да седи мирно често караше познатите му да мислят, че е дрогиран с нещо. В действителност беше много по-съсредоточен и трезв от доста бизнесмени в края на работния им ден, макар и да притежаваше нелечими престъпни наклонности.

— Имаш ли адрес? — попита Страйк и придърпа към себе си бележник.

— Още не — отвърна Пищяла.

— Той работи ли?

— Разправя наляво и надясно, че бил мениджър на някаква метъл банда.

— Но?

— Сутенъор е — изтърси без заобикалки Пищяла.

На вратата се почука.

— Някой иска ли кафе? — попита Робин.

Страйк отгатна, че тя умишлено държи лицето си в сянка. Очите му се стрелнаха към лявата ѝ ръка: годежният пръстен го нямаше там.

— Благодарско — обади се Пищяла. — С две бучки захар.

— За мен чай, благодаря — каза Страйк, проследи я с поглед как излиза, а после извади от бюрото си стария метален пепелник, който беше свил от бар в Германия. Побутна го към Пищяла, преди дългата пепел от цигарата му да е паднала на пода.

— Откъде знаеш, че е сутенъор?

— Познавам една засукана мацка, дето мачка чаршафите с него — отвърна Пищяла. — Казва, че живеели заедно. Много е млада. Едва е излязла от възрастта „прокурорско чедо“.

— Ясно — каза Страйк.

Беше имал работа с проституцията в разните ѝ аспекти още откакто стана следовател, но това тук беше различно: ставаше дума за втория му баща, човек, когото майка му беше обичала и окичвала с романтичен ореол, от когото беше родила дете. Почти можеше да подуши отново Уитъкър — мръсните му дрехи, животинската му воня.

— Катфорд — повтори той.

— Да. Ще продължа да разузнавам, ако искаш — каза Пищяла и пренебрегвайки пепелника, изтърси пепелта си на пода. — Колко струва това според теб, Горелка?

Докато още преговаряха по хонорара му, дискусия, протичаща с чувство за хумор, но и с пълното съзнание на двамата, че Пищяла няма да си мръдне пръста без заплащане, Робин донесе кафето. Напълно осветено, лицето ѝ изглеждаше като на призрак.

— Приключих с най-важните имейли — каза тя на Страйк, като се преструваше, че не забелязва настойчивия му поглед. — Отивам да подхвана Платиненорусата.

Пищяла очевидно много се заинтригува от последната фраза, но никой не си направи труда да му обясни.

— Добре ли си? — попита я Страйк, като му се щеше гостът му да не присъства.

— Напълно — отвърна Робин с неуспешен опит за усмивка. — Ще се видим по-късно.

— Отива да подхване Платиненорусата? — повтори любопитно Пищяла, когато се чу затварянето на входната врата.

— Въобще не е така пикантно, както ти звучи — подхвърли Страйк и се облегна на стола си, за да погледне през прозореца. Робин излезе от сградата, облечена с шлифера си, отправи се нагоре по Денмарк стрийт и се скри от поглед. Едър мъж с прилепнала шапка излезе от магазина за китари насреща и тръгна в същата посока, но вниманието на Страйк вече беше насочено към Пищяла, който каза:

— Вярно ли е, че някой ти е изпратил крак, Горелка?

— Да — отвърна Страйк. — Отрязан, поставен в кашон и предаден лично.

— Да му се не види и шибаната работа — промълви Пищяла, който не се шокираше никак лесно.

След като той си тръгна с пачка банкноти за вече предоставени услуги и с обещанието за същата сума при нови сведения за Уитъкър, Страйк се обади по телефона на Робин. Тя не вдигна, но това не беше необичайно, ако беше на място, където не можеше да говори свободно. Той ѝ прати есемес:

Каж ми, когато си на място, където можем да се срещнем.

После седна на освобождения от нея стол, за да даде и той своя дял в отговаряне на запитвания и плащане на фактури.

Не му бе лесно обаче да се съсредоточи след две нощи подред, прекарани в спален вагон. Пет минути по-късно провери мобилния си телефон, но Робин още не беше отговорила, така че той се залови да си приготви още един чай. Когато доближи керамичната чаша до устните си, усети бегъл дъх на канабис, предаден от докосването, докато с Пищяла се бяха ръкували за сбогуване.

Познатият му беше родом от Канинг Таун, но имаше братовчеди в Уайтчапъл, които преди двайсет години бяха подхванали вражда с

конкурентна банда. Готовността на Пищяла да помогне на братовчедите си беше довела дотам, че бе останал да лежи сам в канавка на Фулборн стрийт с обилно кръвене от раната на устата и бузата си, която го бе оставила трайно обезобразен. Там го бе открила Леда Страйк, отскочила да си купи хартийки за свиване на цигари.

За Леда беше невъзможно да отмине кървящо момче на възрастта на собствения ѝ син. Въобще не я бе смутил фактът, че то стиска окървавен нож и крещи смъртни заплахи, явно под въздействие на някакъв наркотик. Пищяла осъзнал, че му бършат кръвта и му говорят с тон, какъвто не бил чувал, откакто майка му умряла, когато бил на осем години. Категорично отказал предложението на непознатата жена да повика линейка от страх какво можела да му стори полицията (той току-що бил наръгал с нож един от противниците си в бедрото). Затова Леда прибегнала към единствената алтернатива — отвела го в жилището, където семейството ѝ се бе самонастанило, и лично се погрижила за него. След като нарязала лейкопласт и неумело наредила парчетата върху дълбоката рана в подобие на шевове, тя му забъркала буламач, обилно наръсен с цигарена пепел, и поръчала на смаяния си син да намери дюшек, на който Пищяла да може да легне да спи.

От самото начало Леда се беше отнасяла към Пищяла, сякаш бе отдавна зачезнал племенник, и в замяна той ѝ даряваше обожание, на каквото бе способно само смазано от живота момче, вкопчило се в спомена за любящата си майка. След като раната му позарасна, той се възползваше редовно от поканата ѝ да се отбива винаги щом му се прииска. Пищяла разговаряше с Леда, както не би могъл да го прави с никое друго човешко същество, и вероятно бе единственият, който не виждаше никакъв недостатък у нея. Почитта, която изпитваше към нея, се разпростря и по отношение на Страйк. Двете момчета, които във всяко друго отношение се различаваха до крайност, бяха обединени от безмълвна, ала силна омраза към Уитъкър, който ревнуваше от новия елемент в живота на Леда, но не смееше да го третира с презрението, демонстрирано към сина ѝ.

Страйк беше уверен, че Уитъкър е разпознал у Пищяла същия дефицит, от който страдаше самият той: липса на нормални граници. Уитъкър правилно бе заключил, че завареният му син тийнейджър може и да го искаше мъртъв, но се въздържаше да не наскърбява майка си, зачиташе закона и беше решен да не предприема фатален ход, с

който да унищожи собственото си бъдеще. Пищяла обаче си нямаше хабер от подобни ограничения и продължителните му периоди на съжителство с проблемното семейство поддържаха крехко равновесие при нарастващата склонност на Уитъкър към насилие.

Всъщност тъкмо редовното пребиваване на Пищяла в квартирата успокои Страйк, че може да замине за университета. Не беше успял да намери сили, за да изрази с думи най-големия си страх, когато се сбогуваше с Пищяла, но той го разбра.

— Нямай грижа, Горелка. Бъди спокоен.

И все пак той не можеше винаги да е там. В деня на смъртта на Леда Пищяла бе на една от дългите си командировки, свързани с търговията с дрога. Страйк никога нямаше да забрави мъкмата му, огромното му чувство за вина, неудържимите му сълзи при следващата им среща. Докато Пищяла договарял добра цена за кило първокласен боливийски кокаин в Кентиш Таун, Леда Страйк бавно се бе вкочанявала върху мръсен матрак. При аутопсията бе установено, че тя е спряла да диша цели шест часа, преди някой от съквартирантите да се опита да я разбуди от толкова продължителния сън.

Също като Страйк и Пищяла бе убеден от самото начало, че Уитъкър я е убил. Скръбта и желанието му за моментално възмездие бяха тъй неудържими, че Уитъкър можеше само да е благодарен за ареста си, иначе Пищяла всякак щеше да го докопа. Неразумно призован на свидетелското място да даде показания колко майчински е била настроена жертвата и как не е докосвала хероин в живота си, Пищяла бе креснал: „Този мръсник го е сторил!“, и при опита си да се прехвърли през бариерата и да се добере до Уитъкър, бе изведен с груба сила от съда.

Страйк съзнателно избута настрани тези спомени за отдавна погребано минало, които никак не миришеха по-хубаво при повторното си изравяне, отпи от горещия чай и отново провери мобилния си телефон. Все още нямаше нито дума от Робин.

[1] Оголено е съществуването ми, без изолация останах. Блу Ойстър Кълт, „Устни сред хълмовете“. — Б.пр. ↑

WORKSHOP OF THE TELESCOPES^[1]

Още щом зърна Секретарката тази сутрин, му стана ясно, че нещо я е извадило от равновесие. Ето я, седнала до прозореца в „Гарик“, големия студентски ресторант, обслужващ Лондонския институт по икономика. Днес беше направо грозновата. Подпухнала, със зачервени очи, бледа. Дори да седнеше редом с нея, глупавата кучка нямаше да го забележи. Съсредоточена върху мърлата със сребриста коса, която работеше на лаптопа си през няколко маси, тя не хабеше вниманието си за мъже. Това го устройваше. Не след дълго, така или иначе, щеше да го забележи. И той щеше да е последното нещо, видяно от нея на този свят.

Днес не беше нужно да влиза в ролята на Хубавеца; никога не им даваше сексуални аванси, когато бяха разстроени. В такива случаи играеше приятел в нужда, добрия непознат чичко. „Не всички мъже са такива, миличка. Ти заслужаваш някой по-добър. Нека те изпратя до къщи. Хайде, качи се, ще те откарам.“ Можеше да направиш едва ли не всичко с тях, стига да успееш да ги накараш да забравят, че имаш мъжки полов член.

Той влезе в оживения ресторант, взе си кафе и седна в един ъгъл, откъдето можеше да я наблюдава в гръб.

Годежният ѝ пръстен го нямаше. Това беше интересно. Хвърляше нова светлина върху сакчето, което тя ту премяташе през рамо, ту криеше под маси. Нима възнамеряваше да спи другаде, а не в апартамента в Ийлинг? Възможно ли бе веднъж и тя да върви по пуста улица, някоя къса пресечка без осветление или през безлюден подлез?

Първия път, когато бе убил, стана точно така — просто му се удаде да се възползва от момента. Спомняше си случилото се кадър по кадър, защото беше вълнуващо и ново. Това беше още преди да го

издигне до изкуство, преди да започне да го третира като игра, каквато си беше.

Тя бе пълничка и мургава. Приятелката ѝ тъкмо си беше тръгнала, качи се в кола на клиент и изчезна. Онзи в колата нямаше идея, че беше избрал коя от двете да преживее нощта.

А той самият междуременно шофираше нагоре и надолу по улицата с нож в джоба си. Когато се увери, че тя е сама, съвсем сама, спря до нея и се наведе през пътническата седалка да я заговори през прозореца. Устата му беше пресъхнала, докато я питаше за условията ѝ. Тя се съгласи на цена и се качи в колата. Откара я до задънена улица, където нямаше осветление, нито минувачи, които да ги смущават.

Той си получи онова, което бе поискал, а после, докато тя се изправяше, преди още да е вдигнал ципа си дори, я удари, запрата я във вратата на колата и темето ѝ издрънча в стъклото. Преди да е издала и звук, той вече беше извадил ножа.

Тъпият шум от проникването на острието в плътта ѝ... топлината от бликналата кръв по ръцете му... Тя дори не изпищя, а само ахна и простена, потъваше все по-надолу в седалката, докато той забиваше ножа в нея отново и отново. Беше откъснал златен медальон от шията ѝ. Тогава не му бе хрумвало да си запази значим трофей: късче от нея, а вместо това изтри длани в роклята ѝ, докато тя седеше отпусната до него и потрепваше в мъртвешки спазми. Придвижи се на заден ход по улицата, треперещ от страх и приповдигнато усещане. После подкара извън града с трупа до себе си, като внимателно се придържаше към позволената скорост и поглеждаше на всеки няколко секунди в огледалото за обратно виждане. Имаше едно място, което бе отишъл да огледа само дни преди това — обрасла с трева канавка в безлюдна местност. Тя тупна тежко, когато я изгъркаля вътре.

Още имаше онзи медальон заедно с няколко други сувенири. Те бяха неговото съкровище. Питаше се какво ли да си вземе от Секретарката.

До него младеж китаец четеше нещо от таблет. „Бихейвиористична икономика“. Тъпи психологически брътвежи. Беше се срещнал с психолог веднъж, принудиха го.

— Разкажи ми за майка си.

Дребният плешив мъж действително бе изрекъл смешната фраза, това клише. Предполагаше се, че психолозите са умни хора. Играл му

бе по свирката ей така, за собствено забавление, и каза на идиота, че майка му беше студена, гадна и сбъркана кучка. Раждането му ѝ беше донесло неприятности и срам, все едно ѝ беше дали той ще живее, или ще умре.

— Ами баща ти?

— Аз нямам баща — беше отговорил.

— Искаш да кажеш, че никога не си се виждал с него?

Мълчание.

— Не знаеш кой е той ли?

Мълчание.

— Или просто не го харесваш?

Не отвърна нищо. Омръзнало му бе да играе по свирката на онзи. Хората явно бяха в мозъчна смърт, щом се връзваха на тези щуротии, но той и бездруго отдавна беше наясно, че всички околни страдат от мозъчна смърт.

Във всеки случай беше казал истината: той нямаше баща. Мъжът, играл тази роля, онзи, който го беше налагал през ден („суров, но справедлив човек“), не го беше осиновил. Насилие и отхвърляне, това означаваше семейството за него. В същото време домът бе мястото, където се беше научил на оцеляване, на умно боксиране. Винаги бе съзнавал, че е по-висше създание, дори когато като дете се криеше под кухненската маса. Да, дори тогава знаеше, че е създаден от по-добър материал, отколкото мръсника, който му налиташе с грамадни си юмрук и изкривено лице...

Секретарката се изправи, тъй като уличницата със сребрилата коса излизаше, прибрала лаптопа си в калъф. Той изгълта кафето си на един дъх и ги последва.

Тя беше толкова лесна днес, толкова лесна! Изгубила бе всичката си предпазливост; едва събираше ума си колкото да следи платиненорусата пачавра. Качи се на същия влак в метрото като тях двете и застана гърбом към Секретарката, но наблюдаваше отражението ѝ между протегнатите ръце на група новозеландски туристи. Без никакво затруднение се сля с тълпата зад нея, когато тя слезе от влака.

Тримата се движеха в индийска нишка: среброкосата уличница, Секретарката и той нагоре по стълбите, по тротоара, по улицата към „Спеърминт Рино“... Той вече закъсняваше с прибирането си у дома,

но не можеше да устои на това. Тя не оставаше навън по тъмно преди и липсата на годежния пръстен представляваше добавка към една изключителна възможност. Просто щеше да се наложи да измисли някаква история за пред То.

Среброкосата изчезна в клуба. Секретарката забави ход и застана нерешително на тротоара. Той извади мобилния си телефон и хлътна в сенчест вход, като не преставаше да я наблюдава.

[1] Семинар по телескопско наблюдение. — Б.пр. ↑

20

I never realized she was so undone.
Blue Öyster Cult, „Debbie Denise“
Lyrics by Patti Smith^[1]

Робин беше забравила обещанието си към Страйк да не остава навън по тъмно. Всъщност дори не беше забелязала, че слънцето е залязло, докато не осъзна, че около нея се движат коли с включени фарове. Платиненорусата бе променила редовните си навици днес. По това време вече би трябвало да е от часове в „Спеърминт Рино“ и да танцува полугола пред непознати мъже, а не да крачи по улицата съвсем облечена — с дънки, ботуши на висок ток и велурено яке с ресни. Вероятно работеше на нова смяна, но скоро благополучно щеше да се върти около пръта, което изваждаше на преден план въпроса къде щеше Робин да прекара нощта.

Мобилният ѝ телефон цял ден вибрираше в джоба ѝ. Матю ѝ беше пратил повече от трийсет съобщения.

Трябва да говорим.
Позвъни ми, моля те.
Робин, не можем да разрешим нищо, ако не говориш
с мен.

Когато денят започна да преваля, а тя не наруши мълчанието си, той бе започнал с опити да ѝ се обади. После тонът на есемесите му се промени.

Робин, знаеш, че те обичам.

Иска ми се да не се беше случвало. Иска ми се да можех да променя станалото, но не мога.

Аз те обичам, Робин. Винаги е било така, винаги ще бъде така.

Тя не му върна съобщение, нито отговори на обажданията му, нито му позвъни. Знаеше само, че не би понесла да се върне в апартамента, не и тази вечер. А какво щеше да стане утре или на следващия ден, нямаше представа. Беше гладна, изтощена и вцепенена.

Страйк беше станал почти също толкова настойчив в късния следобед.

Къде си? Обади ми се, моля те.

Тя му написа съобщение, защото и с него не искаше да говори.

Не мога да говоря. Платиненорусата не е на работа.

Със Страйк винаги бяха поддържали емоционална дистанция и тя се боеше, че ако той бъде мил с нея, може да се разплаче и да покаже слабост, недопустима за негова сътрудничка. Практически не им бяха останали клиенти и при тегнещата над нея заплаха от страна на мъжа, изпратил крака, тя не биваше да дава на Страйк нови основания да я прати у дома.

Той не остана удовлетворен от отговора й.

Обади ми се спешно.

Тя го игнорира. Можеше изобщо да не го е получила, защото беше близо до метрото, когато съобщението пристигна, а малко покъсно наистина нямаше връзка, докато с Платиненорусата пътуваха към Тотнъм Корт Роуд. Когато излезе от метростанцията, Робин откри

още едно неотговорено обаждане от Страйк и ново съобщение от Матю.

Трябва да знам ще се прибереш ли у дома довечера. Побърквам се от тревога за теб. Просто ми напиши, че си жива, само за това те моля.

— О, я не се ласкай — промърмори Робин. — Сякаш бих се самоубила заради теб.

Бегло познат шкембест мъж в костюм мина покрай нея, осветен от рекламата над входа на „Спеърминт Рино“. Беше Двата пъти. Робин се почуди дали си е въобразила, че той ѝ се подсмихна самодоволно.

Нима щеше да влезе вътре да гледа как приятелката му танцува за други мъже? Възбуда ли извличаше от това животът му да бъде документиран? Що за откачалка точно беше?

Робин се извърна настрани. Трябваше да вземе решение какво ще прави тази вечер. Едър мъж с прилепнала шапка водеше спор по мобилния си телефон в тъмен вход на стотина метра разстояние.

Изчезването на Платиненорусата беше лишило Робин от непосредствена цел. Къде щеше да спи? Докато стоеше там, група млади мъже минаха преднамерено близо до нея, като единият дори се отърка в сака ѝ. Подуши бира в дъха му.

— Костюма ли си носиш вътре, миличка?

Даде си сметка, че стърчи пред стриптийз клуб. Машинално тръгна по посока на офиса на Страйк и тогава мобилният ѝ извъня. Без да се замисли, отговори.

— Къде се дяна, по дяволите? — прозвуча в ухото ѝ сърдитият глас на Страйк.

Тя едва имаше време да се зарадва, че не е попаднала на Матю, преди той да продължи:

— Цял ден се мъча да се свържа с теб. Къде се намираш?

— На Тотнъм Корт Роуд — отговори тя и побърза да се отдалечи от все още подвикващите ѝ мъже. — Платиненорусата едва сега влезе вътре и Двата...

— Аз не ти ли казах да не оставаш навън по тъмно?

— Тук е добре осветено — оправда се Робин.

Мъчеше се да си спомни дали е забелязвала наблизително туристически хотел от системата „Травълдж“. Трябваше ѝ нещо чисто и евтино. Непременно евтино, защото щеше да харчи от общата сметка и бе твърдо решена да не надхвърля сумата, която тя е внесла.

— Добре ли си? — попита Страйк вече не така агресивно.

В гърлото ѝ се надигна буца.

— Добре съм — отвърна насилено спокойно, колкото можа. Опитваше да се държи професионално, така, както би искал Страйк.

— Още съм в офиса — уведоми я той. — Ти на Тотнъм Корт Роуд ли каза, че си?

— Прощавай, трябва да затварям — изрече с напрегнат и студен тон и прекрати разговора.

Страхът, че ще се разплаче, дотолкова я завладя, че ѝ се наложи да затвори. Уплаши се, че той щеше да ѝ предложи да се срещнат и видеха ли се, тя би му разказала всичко, а това беше недопустимо.

Внезапно по бузите ѝ потекоха сълзи. Нямахше си никой друг. Ето на! Призна си го най-после. Хората, с които вечеряха през уикенда, с които ходеха на ръग्би мачове, бяха все приятели на Матю, негови колеги, бивши състуденти. Тя си нямаше никого освен Страйк.

— О, боже — проплака, като изтри очите и носа си с ръкава на шлифера.

— Добре ли си, гълъбче? — подвижна беззъб скитник от един вход.

Не можеше да си отговори защо накрая се озова в „Тотнъм“, освен че персоналът я познаваше, ориентирана беше за дамската тоалетна и това беше пъб, където Матю никога не бе стъпвал. Нужно ѝ беше тихо кътче, където да потърси на спокойствие евтино място за преспиване. Също така жадуваше за пиене, което беше много нетипично за нея. След като наплиска лицето си със студена вода в тоалетната, взе си чаша червено вино, отнесе я на маса и отново извади телефона си. Беше пропуснала още едно обаждане от Страйк.

Мъжете на бара я поглеждаха. Сецаше се как изглежда — сама, със следи от сълзи по лицето, със сак до себе си. Е, нищо не можеше да направи по въпроса. Написа в мобилния си телефон „Травълдж“ в близост до Тотнъм Корт Роуд и изчака бавния отговор, като пиеше виното си може би по-бързо, отколкото бе редно да го прави на празен стомах. Не беше закусвала и обядвала, изяла беше само пликче чипс и

ябълка в студентското кафе, където Платиненорусата беше седяла да учи.

Имаше „Травълдж“ в Хай Холборн. Той би трябвало да ѝ свърши работа. Поуспокои се донякъде, като знаеше вече къде ще прекара нощта. Отиде да си вземе втора чаша вино, като внимаваше да не среща погледа на никого от мъжете край бара. Вероятно трябваше да се обади на майка си, хрумна ѝ внезапно, но такава перспектива отново заплашваше да я разплаче. Все още не бе готова да понесе обичта и разочарованието на Линда.

Едър мъж с прилепнала шапка влезе в пьба, но Робин решително не отместваше поглед от чашата си с вино и парите, с които плащаше. Не искаше да дава и най-малкия повод на изпълнените с надежда мъже наоколо, че има желание някой от тях да се присъедини към нея.

Втората чаша вино значително я отпусна. Тя си припомни как Страйк толкова много се беше напил в същия този пьб, че едва можеше да ходи. Това беше единствената вечер, когато бе споделил лична информация. Може би тази бе истинската причина да бъде тук, помисли си и вдигна очи към пьстрия стъклен купол отгоре. Това беше бар, където отиваш да пиеш, когато откриваш, че любимият ти човек не ти е верен.

— Сама ли сте? — чу мъжки глас.

— Чакам някого — отвърна.

Беше ѝ малко размазан, когато вдигна поглед към него — жилест рус мъж с бледосини очи. Видя, че не ѝ е повярвал.

— Може ли да почакам с вас?

— Не може, никакви такива, мамка му — прозвуча друг мъжки глас, много познат.

Беше пристигнал Страйк — висок, смръщен, отправил гневен поглед към непознатия, който се оттегли с подвита опашка при приятелите си на бара.

— Какво правиш тук? — попита Робин, изненадана да открие, че езикът ѝ бе изтръпнал и натезжал след двете чаши вино.

— Теб търся — отвърна Страйк.

— Но как разбра, че съм тук?

— Нали съм детектив. Колко такива изпи? — попита той, като погледна към чашата ѝ с вино.

— Само една — излъга тя, така че той отиде до бара да ѝ вземе нова и бира „Дъм Бар“ за себе си. Докато поръчваше, едър мъж с прилепнала шапка се изниза през вратата, но Страйк бе по-заинтересуван да държи под око русия, който още зяпаше Робин и май се отказа от нея едва когато детективът се появи отново с двете питиета и се настани насреща ѝ.

— Какво става?

— Нищо?

— Не ми ги пробутвай тия. Изглеждаш като самата смърт.

— Е — рече Робин и отпи юнашка глътка вино, — приеми, че духът ми се повдигна с помощта на малко алкохол.

Страйк се изсмя кратко.

— Защо носиш сак със себе си? — Когато тя не отговори, зададе нов въпрос: — Къде ти е годежният пръстен?

Тя отвори уста да отвърне, но предателско желание да заплаче се надигна и удави думите. След кратка вътрешна борба и още една глътка вино промълви:

— Вече не съм сгодена.

— И защо?

— Много интересно, че тъкмо ти питаш.

„Пияна съм — помисли си тя, сякаш се наблюдаваше отстрани, напуснала тялото си. — Напих се от две чаши и половина вино, след като не съм спала и яла.“

— Кое му е интересното? — попита Страйк объркан.

— Ние не говорим за лични... ти не говориш за лични неща.

— Спомням си, че ти излях душата си в същия този пъб.

— Веднъж — уточни Робин.

От поруменелите ѝ бузи и затруднения ѝ говор Страйк отсъди, че не беше на втората си чаша вино. Едновременно развеселен и загрижен, той каза:

— Мисля, че трябва да хапнеш нещо.

— Точно същото ти казах и аз — отвърна Робин — онази вечер, когато ти беше така... И накрая ядохме кебап. Аз от своя страна — заяви тя с достойнство — не искам кебап.

— В Лондон сме — подсети я Страйк. — Все можем да ти намерим нещо, дето да не е кебап.

— Обичам чипс — каза Робин и той отиде да ѝ вземе.

— Е, какво става? — попита я, когато се върна. След като я наблюдава известно време как се мъчи да отвори пакетчето, взе го от нея и свърши това сам.

— Нищо. Тази вечер ще спя в „Травълodge“, това е всичко.

— В „Травълodge“.

— Да. Има един такъв... Има един в...

Тя погледна към безжизнения си телефон и се сети, че е забравила да го зареди предишната вечер.

— Не си спомням къде е точно — продума. — Просто ме остави, добре съм — добави и взе да рови из сака си за нещо, в което да издуха носа си.

— Да — натъртено рече той, — сега, като те видях, напълно се уверих в това.

— Добре съм — настоя тя ядосано. — Утре ще съм точна на работа, сам ще видиш.

— Мислиш, че тръгнах да те търся, защото се безпокоя за работата?

— Не бъди добър! — изстена тя и зарови лице в салфетките си. — Не мога да го понеса! Бъди нормален!

— И какъв съм, като съм нормален? — попита той озадачен.

— Намусен и некомуника... некомуникатив...

— За какво искаш да комуникираме?

— За нищо конкретно — излъга тя. — Просто... да запазим професионалния тон.

— Какво се е случило между теб и Матю?

— А какво се случва между теб и Елин?

— Какво значение има това в случая? — смая се той.

— Същото е — заяви уклончиво тя и пресуши третата си чаша. — Бих искала още едно...

— Ще получиш безалкохолно този път.

Тя заразглежда тавана, докато го чакаше. Там бяха изрисувани театрални сцени. В дъното беше изобразена Титания сред група феи.

— С Елин нещата вървят добре — каза ѝ той, като седна, решил, че обмен на информация ще е най-лесният начин да я накара да говори за проблемите си. — Устройва ме да не се вживяваме прекалено. Тя има дъщеря, с която не иска да се сближавам много. Преминава през труден развод.

— О — промълви Робин и примигна насреща му над чашата си с кока-кола. — Как се запозна с нея?

— Чрез Ник и Илза.

— А те откъде я познават?

— Не я познават. Бяха организирали парти и тя дойде с брат си. Той е лекар, колега на Ник. Въобще не я бяха виждали преди това.

— О — каза отново Робин.

За кратко беше забравила собствените си беди, разсеяна от това надничане в личния живот на Страйк. Толкова нормален и незабележителен. Парти и той отишъл да заговори красива блондинка. Жените харесваха Страйк — до това заключение беше стигнала през месеците на съвместната им работа. Когато постъпи в началото, не разбираше какво намираха у него. Той беше толкова различен от Матю.

— Илза харесва ли Елин? — попита Робин.

— Ъ-ъ... мисля, че да — излъга Страйк.

Робин отпи от кока-колата си.

— Добре — рече Страйк, с мъка въздържащ нетърпението си. — Твой ред е.

— Разделихме се — каза тя.

Техниката на разпити го беше научила да запазва мълчание и след около минута това му решение беше възнаградено.

— Той... каза ми нещо снощи — промълви тя.

Страйк чакаше.

— И след това нещо вече не може да има връщане назад.

Беше бледа и овладяна, но той долавяше дълбокото ѝ огорчение. Все така мълчеше и чакаше.

— Спал е с друга — промълви с изтънял глас.

Настана пауза. Тя взе пакетчето с чипс, установи, че няма нищо в него и го пусна на масата.

— Мамка му — процеди Страйк.

Беше изненадан. Но не че Матю е спал с друга, а че си е признал. Хубавият млад счетоводител беше оставил у него впечатление за човек, който си подрежда живота така, че да му е удобно.

— И не само веднъж — добави Робин все така задавено. — Правил го е от месеци. С жена, която и двамата познаваме. Сара Шадлок. Тя е негова стара приятелка от университета.

— Господи — рече Страйк. — Съжалявам.

Той наистина съжаляваше искрено за болката ѝ. Ала това ѝ откровение беше породило и други чувства — чувства, които той обикновено държеше под контрол, защото ги смяташе за неуместни и опасни. Ето че сега те се бяха разбушували и пробваха силата си срещу поставените от него ограничения.

„Не бъди наивен глупак — смърти се сам. — Нищо не би могло да излезе от това. Само ще се издъниш зверски.“

— Кое го е подтикнало да ти каже? — попита Страйк.

Тя не отговори, но въпросът върна сцената в съзнанието ѝ с поразителна яснота.

Дневната им със стени в цвят магнолия беше твърде тясна да побере двойка в състояние на тъй силен гняв. Пътували бяха през целия път от Йоркшър с ланд ровъра, който Матю не искаше. Някъде по пътя вбесен беше подхвърлил, че е само въпрос на време Страйк да започне да сваля Робин и нещо повече, подозирал, че тя ще приеме това на драго сърце.

— Той е мой приятел и толкова! — креснала бе тя на Матю, застанала между евтиното им канапе и още неразопакованите пътни чанти. — И намеците ти, че се възбуждам от него поради факта че кракът му е...

— Ама че си наивна! — кресна ѝ в отговор той. — Приятел ти е само докато те придърпа в леглото си, Робин!

— По какво съдиш? И ти ли използваш такава тактика, преди да скочиш на колежките си?

— Естествено, че не, по дяволите. Само че очите ти направо засияват, като говориш за него. Той е мъж, само двамата сте в офиса...

— С него сме приятели, както вие със Сара Шадлок сте приятели, а никога не сте...

Тя го бе прочела по лицето му. Изражение, каквото не бе виждала преди, премина като сянка. Гузното съзнание, като че овеществено, пропълзя по високите скули, ясно очертаната брадичка, в лешниковите очи, които тя бе обожавала с години.

— Или сте...? — В тона ѝ внезапно прозвуча колебание. — Правил ли си го?

Той се поколеба твърде дълго.

— Не — изрече насилено, като филм на пауза, пуснат на ход. — То се знае, че не...

— Направил си го — продума тя. — Спал си с нея.

Виждаше го на лицето му. Той не вярваше в приятелството между мъж и жена, защото никога не беше имал такава. Двамата със Сара бяха любовници.

— Кога? — попита тя. — Още *тогава*... или...?

— Не съм...

Тя чу немощния протест на човек, съзнаващ, че е изгубил, дори желаещ да изгуби. Тази мисъл я преследва през цялата нощ и през деня след това: на някакво ниво той беше искал Робин да знае.

Странното й спокойствие, повече стъписано, отколкото обвинително, го бе повело да й разкаже всичко. Да, било тогава. Чувствал се ужасно заради това... Но той и Робин не спели заедно по онова време, една вечер Сара го утешавала и... ами... нещата излезли от контрол...

— Тя те е *утешавала*? — повтори Робин. Тогава най-сетне яростта й бликна и я освободи от състоянието на вцепенено неверие. — Утешавала е *теб*?

— За мен също беше труден период, ако искаш да знаеш! — викна той.

Страйк гледаше как Робин несъзнателно разгърси глава в опит да я проясни, но при спомените бузите й се зачервиха, а очите й заблестяха отново.

— Какво каза? — попита тя объркана Страйк.

— Чудех се кое го е накарало да ти каже.

— Не знам. Бяхме насред скандал. Той мисли... — Тя пое дълбоко дъх. Две трети бутилка вино на празен стомах я подведе да стане и тя откровена като Матю. — Не вярва, че с теб сме само приятели.

За Страйк това не дойде като изненада. Долавял бе подозрителност във всеки поглед на Матю, отправян към него, комплексираност във всяка хаплива забележка по негов адрес.

— И така — продължи Робин с пресекващ глас, — посочих му, че наистина сме само приятели и че и той самият има платонична приятелка, добрата Сара Шадлок. И тогава всичко излезе наяве. Двамата със Сара са имали връзка в университета, докато аз... докато си бях у дома.

— Толкова отдавна? — учуди се Страйк.

— Според теб не бива да отдавам значение, ако е било преди седем години, така ли? — попита тя. — Ако оттогава ме е лъгал при всяка от срещите ни с нея?

— Просто се изненадах — с равен глас отвърна Страйк, отказващ да бъде въввлечен в караница, — че си е признал след толкова дълго време.

— Е, той се срамува — поясни Робин. — Заради това, че се е случило в такъв момент.

— В университета? — озадачи се Страйк.

— Беше точно след напускането ми — уточни Робин.

— А — рече Страйк.

Никога не бяха обсъждали какво я бе накарало да напусне следването си по психология и да се върне в Машам.

Робин не бе възнамерявала да разправя случката на Страйк, но тази вечер цялата ѝ решимост се давеше в малкото море от алкохол, което бе вкарала в гладното си и изтощено тяло. Какво толкова, ако му кажеше? Без тази информация не би разполагал с цялата картина, за да я посъветва какво да прави занапред. А си даде смътно сметка, че разчиташе на неговата помощ. Дали ѝ харесваше, или не — дали на него му харесваше, или не — Страйк беше най-добрият ѝ приятел в Лондон. Никога преди не беше осъзнавала така остро този факт. Алкохолът, от друга страна, проясняваше погледа ѝ. Не беше случайна сентенцията „In vino veritas“. Страйк сигурно я знаеше. Имаше странния навик от време на време да ръси латински цитати.

— Аз не исках да напусна университета — подхвана Робин бавно и усещаше как главата ѝ се върти, — но нещо се случи и после имах проблеми...

Така не се получаваше. Не ставаше ясно.

— Прибирах се от гостуване при приятелка в друго общежитие — заразказва тя. — Не беше чак толкова късно... някъде към осем вечерта... но по местните новини бяха пуснали предупреждение за него...

И така не ставаше. Твърде много подробности. Нужно бе да изложи самите голи факти, не да го въвежда в цялата обстановка, както ѝ се бе наложило да го прави в съда.

Тя вдиша дълбоко, погледна Страйк в лицето и прочете по него бавно осъзнаване на случилото се с нея. Облекчена, че не е

задължително да нарича нещата с имената им, го попита:

— Моля те, би ли ми взел още чипс?

Подаде ѝ пликчето мълчаливо, когато се върна от бара. Изражението му не ѝ хареса.

— Само не си мисли... Няма никакво значение! — отчаяно изрече тя. — Бяха някакви дващсет минути от живота ми. Просто ми се случи. Това не съм аз. Не ме определя като личност.

Страйк се досети, че тя декламира фрази, втълпени ѝ по време на някаква терапия. Интервюирал беше жертви на изнасилване. Познаваше формулировките, които им бяха поднасяни, за да осмислят нещо, неразбираемо за жена. Вече си обясняваше много неща у Робин. Например продължителното ѝ обричане на Матю: безопасното момче от родния град.

Само че подпийналата Робин прочете в мълчанието на Страйк онова, от което най-много се страхуваше: промяна в начина, по който я възприема, прекатегоризирането ѝ от равна в жертва.

— Няма никакво значение! — заяви бурно. — Аз съм си същата!

— Знам това — каза той, — и все пак е ужасно, че ти се е случило.

— Ами да... така беше... — промърмори тя умиловивена. После се разпали отново: — Моите показания го заковаха. Бях забелязала разни неща за него, докато... Имаше петно бяла кожа под ухото, наричат го витилиго. И едната му зеница беше фиксирана, разширена.

Тя малко заваляше думите, докато опразваше лакомо третия си пакет чипс.

— Опита се да ме удуши. Отпуснах се и се направих на мъртва, а той хукна. Беше нападнал още две момичета с маска на лицето си и никоя от тях не можа да даде никакви сведения на полицията за него. Благодарение на моята информация го хванаха.

— Това не ме учудва — каза Страйк.

Отговорът му ѝ се стори удовлетворителен. Седяха мълчаливо около минута, докато тя дояде чипса.

— Обаче след това не бях способна да изляза от стаята си — продължи тя, сякаш не бе имало пауза. — Накрая от университета ме пратиха у дома. Предполагаше се да прекъсна само за един семестър, но... никога повече не се върнах.

Робин се замисли над този факт, втрещена в пространството. Матю беше настоял тя да си остане къщи. Когато се излекува от агорафобията си, а това отне повече от година, започна да го посещава в университета му в Бат и двамата се разхождаха хванати за ръка сред старинни каменни сгради, по виетци се улички, по обраслите с дървета брегове на река Ейвън. Всеки път, когато излизаха с приятели, Сара Шадлок присъстваше, превиваше се от смях на шегите на Матю, докосваше ръката му, постоянно обръщаше разговора колко добре са си прекарвали, когато Робин, досадната приятелка от къщи, не беше с тях.

„Тя ме утешаваше. За мен също беше труден период.“

— И така — рече Страйк. — Трябва да ти измислим място, където да пренощуваш.

— Ще ида в „Травъл...“

— Не, никакви такива.

Той нямаше да допусне тя да отседне някъде, където анонимни хора се движеха по коридорите или можеха да влязат направо от улицата. Нищо чудно да беше параноичен, но държеше тя да е на място, където писък не би се изгубил сред неистовия шум на моминско парти или нещо от сорта.

— Мога да спя в офиса — предложи Робин, — ако още държиш онова походно легло...

— Няма да спиш в офиса — отсеке той. — Знам добро място. Леля ми и чичо ми бяха отседнали там, когато дойдоха да гледат „Капан за мишки“. Хайде, дай ми сака.

Веднъж преди бе прегръщал Робин през рамото, но онзи беше съвсем друг случай — тогава я беше използвал вместо бастун. Този път тя беше тази, която едва успяваше да се движи по права линия. Обхвана я през кръста и я задържа стабилна, докато излизаха от пъба.

— На Матю никак не би му харесало това — промърмори тя.

Той не отговори нищо. Въпреки всичко чуто, не беше тъй сигурен, колкото Робин, че с връзката е приключено. Бяха заедно от девет години, в Машам чакаше готова сватбена рокля. Той предпазливо се бе въздържал да критикува Матю, защото думите му можеше да бъдат повторени пред бившия годеник при нови разправии, каквито със сигурност предстояха — деветгодишни отношения не можеха да

бъдат прекратени само за една вечер. Реши да се въздържа изцяло заради Робин, иначе той самият никак не се боеше от Матю.

— Кой беше онзи мъж? — сънливо попита Робин, след като извървяха стотина метра в мълчание. — Мъжът сутринта... Помислих, че може да е оня с крака... уплаши ме до смърт.

— А... това е Пищяла. Той е стар приятел.

— Много е стряскащ.

— Пищяла не би те наранил — увери я Страйк. Но после допълни: — Не го пускай, като си сама в офиса.

— Защо?

— Би задигнал всичко, което не е заковано. Такъв си е.

— Къде се запозна с него?

Докато той ѝ разказваше историята за Пищяла и Леда, стигнаха чак до Фрит стрийт с нейните тихи градски къщи, излъчващи достойнство и ред.

— Тук ли? — зяпна Робин, когато спряха пред хотел „Хазлит“. — Не мога да отседна тук, ще е много скъпо!

— Аз плащам — заяви той. — Приеми го като годишната премия. Никакви спорове — добави точно преди вратата да се отвори. Усмехнат младеж отстъпи, за да ги пропусне да влязат. — По моя вина имаш нужда от сигурно убежище.

Лобито, облицовано с ламперия, беше уютно и създаваше атмосфера на частна къща. Имаше само един вход и никой не би могъл да отвори вратата му от външната страна.

След като даде на младежа кредитната си карта, Страйк съпроводи несигурната Робин до стълбите.

— Утре сутринта можеш да си почиваш, ако...

— Ще бъда на линия в девет — обеща тя. — Корморан, благодаря за... за...

— Няма защо. Наспи се добре.

Фрит стрийт беше тиха, когато той затвори зад себе си вратата на „Хазлит“. Страйк пое по пътя си с ръце в джобовете и дълбоко умислен.

Била е изнасилена и оставена със заблудата, че е мъртва. Боже милостиви.

Осем дни по-рано някакъв мръсник ѝ беше връчил отрязан женски крак, а тя не бе отронила и дума за миналото си, не беше

поискала специално отношение или отпуск, не се бе отклонила по никакъв начин от професионализма, с който подхождаше към работата си всеки ден. Той беше настоявал, без да знае нищо за миналите ѝ преживелици, тя да носи най-добрата аларма против изнасилвачи, да не остава навън по тъмно и да му се обажда редовно по време на работния ден...

В мига, когато Страйк осъзна, че не върви към Денмарк стрийт, а се отдалечава от нея, забеляза само на двайсет метра от себе си, на ъгъла на Сохо Скуеър да се върти здравеняк с прилепнала шапка. Огънчето на цигарата му бързо изчезна, когато мъжът се извърна и се отдалечи припряно.

— Един момент, приятел!

Гласът на Страйк отекна сред пустия площад и той самият забърза. Мъжът с шапката не само не се обърна, а затича напред.

— Хей! Приятел!

Страйк също затича, като коляното му протестираше при всяка разтърсваща го крачка. Човекът се озърна веднъж, след което рязко сви вляво, а детективът го гонеше бързо, колкото му бе възможно. Като излезе на Карлайл стрийт, Страйк огледа примижал тълпата около входа на „Тукан“ и се почуди дали мъжът се бе присъединил към нея. Задъхан изтича покрай посетителите на пъба, спря на пресечката с Дийн стрийт и се огледа за целта си. Имаше избор да свие вляво, вдясно или да продължи по Карлайл стрийт. Във всяка посока имаше многобройни входове и пространства, водещи към сутерени, в които мъжът с прилепналата шапка би могъл да се скрие, ако вече не се беше метнал на минаващо такси.

— Да му се не види — промърмори Страйк. Кракът го болеше на мястото при контакта с протезата. Цялото му впечатление от непознатия се свеждаше до висока и широкоплещеста фигура, тъмно палто и шапка и подозрителния факт, че бе побегнал, когато го извика, преди да чуе дали Страйк няма да го попита колко е часът, да му поиска огънче или да го помоли да го упъти.

По сляпа догадка се отправи надясно по Дийн стрийт. Уличното движение фучеше наоколо му в двете посоки. В продължение на близо час детективът продължи да обхожда района, като надничаше в тъмни входове и подстъпи към сутерени. Съзнаваше, че, общо взето, това е вятър работа, но ако бяха следвани от мъжа, изпратил крака, той

очевидно бе безразсъден гадняр, който не би се подплашил от неумелата гонитба на Страйк, за да се отдалечи от Робин.

Скитници в спални чували отправяха ядосани погледи към Страйк, когато той се приближаваше повече, отколкото си позволяваха останалите минувачи; на два пъти подплаши котки зад контейнери за смет, но мъжът с прилепналата шапка не се мяркаше никъде.

[1] Така и не осъзнах колко бе сломена тя. Блу Ойстър Кълт, „Деби Дениз“. Текст Пати Смит. — Б.пр. ↑

21

*... the damn call came,
And I knew what I knew and didn't want to
know.*

Blue Öyster Cult, „Live for Me“^[1]

Робин се събуди на следващата сутрин с главоболие и тежест под лъжичката. Обърна се върху непознатите възглавници и колосани бели чаршафи и събитията от предишната вечер нахлуха в съзнанието ѝ. С тръсване на глава отметна косата от лицето си, надигна се до седнало положение и се огледа. Между четирите резбовани колони на леглото виждаше очертанията на стаята, слабо осветена от гънката ивица ярка светлина помежду брокатените завеси. Когато очите ѝ свикнаха с полумрака, различи в позлатена рамка на стената портрет на дебел господин с бакенбарди. Това явно беше онзи тип хотел, който хората използваха за удобна почивка в града, а не за да си отспиват с махмурлук и с няколко набързо нахвърлени в сак дрехи.

Дали Страйк не я бе настанил сред този старомоден лукс като предварителна компенсация за сериозния разговор, който щеше да подхване с нея днес?_ Очевидно преживяваш много емоционален момент... Мисля, че ще е разумно да си вземеш отпуск и да си починеш._

Две трети бутилка лошо вино и му беше разказала всичко. Със слаб стон Робин отново се отпусна върху възглавниците, покри лице с ръце и се остави на спомените, които, възползвали се от слабостта ѝ, нахълтаха с удвоена настойчивост.

Изнасилвачът беше носил гумена маска на горила. Придържал я беше към земята с тежестта на цялата си ръка върху гърлото ѝ, казал ѝ беше, че ще умре, докато я изнасилва, заплашил беше да я души, докато изкара живота от нея. Мозъкът ѝ се бе превърнал в алена

кухина, с бликаща в нея паника. Неговите длани бяха стегнати като примка около шията ѝ, оцеляването ѝ зависеше единствено от способността ѝ да се престори на мъртва.

По-късно имаше дни и седмици, когато я изпълваше усещането, че наистина е умряла и е останала впримчена в тяло, с което не чувства никаква връзка. Изглеждаше ѝ, че единственият начин да се защити, е да се изолира от собствената си плът. Дълго време бе минало, преди да е способна отново да поеме контрол над себе си.

Той беше кротък в съда, мек като памук — „да, ваша светлост“, „не, ваша светлост“, безличен бял мъж на средна възраст с румен тен, ако се изключеше бялото петно под ухото му. Бледите му очи мигаха твърде често — очи, които през дупките на маската бяха просто цепки.

Стореното ѝ от него разклати цялата представа за мястото ѝ в света, прекрати обучението ѝ в университета, прати я обратно в Машам. Принуди я да изтърпи мъчителен съдебен процес, в който кръстосаният разпит бе едва ли не също толкова травматичен като самото нападение, защото тезата на обвинението беше, че тя е предизвикала у него натрапчиви мисли за секс. Месеци наред виждаше ръцете му в ръкавици да се протягат към нея от сенките и да я придърпват. Разви пълна непоносимост към физически контакт, бил той и нежна прегръдка от член на семейството ѝ. Той омърси първата ѝ и единствена сексуална връзка, защото с Матю се наложи да започнат наново, стъпка по стъпка, измъчвани от страх и вина.

Робин притисна силно ръце към очите си, като че можеше насила да заличи всичко това в ума си. Сега, разбира се, тя знаеше, че младият Матю, когото бе смятала за изпълнен със себеотрицание модел на доброта и разбиране, в действителност беше блудствал с голата Сара в студентската си квартира в Бат. През това време Робин лежеше с часове в самотното си легло в Машам и се взираше с неவிждащ поглед в плаката на Дестинис Чайлд. Сама сред тишината на „Хазлит“, Робин се замисли за пръв път над въпроса дали Матю би я напуснал заради Сара, ако беше щастлива и непокосена, и дали с Матю не биха се разделили по естествен път, ако тя беше завършила образованието си и получила диплома.

Робин отпусна ръце и отвори очи. Днес те бяха сухи; имаше усещането, че е изплакала всичките си сълзи. Болката от признанието на Матю не я пронизваше вече. Чувстваше я някак тъпа и бледнееща

пред по-непосредствената паника, че може да е застрашила служебните си позиции. Как можа да е толкова глупава, че да разправи на Страйк какво ѝ се е случило? Не се ли научи какво ти идва до главата, когато си откровен?

Година след изнасилването, когато агорафобията беше вече преодоляна, когато теглото ѝ се нормализира, когато беше нетърпелива да се върне в света и да навакса изгубеното време, беше изразила неопределен интерес към „нещо, свързано“ с работата на криминален следовател. Без университетска диплома и при положение че самочувствието ѝ твърде скоро бе разпердушинено, не беше посмяла да изкаже гласно желанието си да се занимава с детективски разследвания. И добре че се случи така, защото всичките ѝ познати до един се бяха опитали да я откажат дори от неясно изразения ѝ интерес да работи по периферията на полицейската дейност. Включително изпълнената ѝ с толкова разбиране майка. Бяха приели тази ѝ нова страст като белег за продължаващата болест, симптом на неспособността да обърне гръб на случилото се.

Но не беше истина, желанието ѝ далеч предшестваще акта на изнасилване. Още на осемгодишна възраст беше уведомила братята си, че ще лови крадци, при което те ѝ се присмяха без основание, просто защото беше момиче и тяхна сестра. Робин се надяваше реакцията им да не е действително отражение на оценката им за нейните способности, а чисто и просто мъжки рефлекс, но все пак се чувстваше неуверена да заяви ясно интересите си пред тримата си шумни и критични братя. Пред никого не беше признала, че е избрала да учи психология с плахото намерение да се профилира в следователска работа.

Преследването на тази цел беше провалено от насилника. Това беше още нещо, което ѝ бе отнел. Беше се оказало прекалено трудно да запази амбицията си, докато се съвземаше от състояние на крайна уязвимост, когато всички около нея непрекъснато очакваха нов срыв. От изтощение и чувство на задължение към семейството си, тъй закрилническо и любящо към нея в мига ѝ на най-голяма нужда от тях, тя беше оставила отколешната си мечта да повехне и всички се бяха зарадвали, че вече я няма на хоризонта.

И ето че тогава агенция за наемане на временни служители погрешка я прати при частен детектив. Трябваше да остане там една

седмица, а така и не си беше тръгнала. Приела го бе като истинско чудо. Първо по чист късмет, а после чрез талант и усърдие бе станала ценна и незаменима за борещия се да оцелее Страйк. Робин се беше озовала тъкмо там, където се беше виждала във фантазиите си, преди абсолютно непознат да я използва за сексуална игричка като заменяем предмет без стойност, а после да я пребие и души.

Защо, защо беше разказала на Страйк за премеждието си? Той се тревожеше за нея още преди да му разкрие мрачната случка от миналото си. А как щеше да се чувства сега? Щеше да реши, че е твърде уязвима за този тип работа, Робин беше сигурна в това. А после щеше да се освободи от нея с убеждението, че не е способна да поеме сериозни отговорности, което му бе нужно у пълноценен сътрудник.

Тишината в стаята, белязана със старинна атмосфера на спокойствие и солидност, ѝ се стори потискаща.

Робин се измъкна изпод тежките завивки, прекоси дъсчения под и отиде в банята, където имаше само вана върху крака като на граблива птица и липсваше душ. Петнайсет минути по-късно, докато се обличаше, мобилният ѝ телефон (слава богу, хрумнало ѝ бе да го зареди предишната вечер) зазвъня върху нощното шкафче.

— Здравей — каза Страйк. — Как си?

— Добре — отвърна тя с колеблив глас.

Обаждаше се да ѝ каже да не отива на работа, беше сигурна.

— Уордъл се обади току-що. Открили са останалото от тялото.

Робин се отпусна на мъничката табуретка, притиснала с две ръце телефона до ухото си.

— Какво? Къде? Коя е тя?

— Ще ти разкажа, като те взема. Искат да говорят с нас. Ще те чакам отпред в девет. Непременно хапни нещо — добави той.

— Корморан! — побърза да каже тя, за да му попречи да затвори.

— Какво?

— Значи, още съм... още съм на работа, така ли?

Последва кратка пауза.

— Какви ги приказваш? Естествено, че още си на работа.

— И ти не си... аз съм още... нищо не се е променило? — избъбри тя.

— Ще изпълняваш ли каквото ти казвам? — попита той. — След като съм наредил в никой случай да не оставаш навън по тъмно, ще ме

слушаш ли вече?

— Да — отвърна тя с леко разтреперан глас.

— Хубаво. Ще се видим в девет часа.

Робин изпусна дълбока и разтърсваща въздишка на облекчение. Не беше я отписал, още я искаше. Когато понечи да остави мобилния си на нощното шкафче, забеляза, че през нощта е пристигнало най-дългото съобщение, което беше получавала някога.

Робин, не мога да заспя от мисли за теб. Нямам представа колко много искам това да не се бе случило. Постъпих отворително и няма оправдание за мен. Бях на 21, тогава не знаех онова, което знам сега: че няма друга като теб и че никоя не бих могъл да обичам, както обичам теб. Оттогава за мен не е имало друга освен теб. Ревнувам те от Страйк и ти може би ще кажеш, че нямам право да ревнувам заради стореното от мен, но сигурно подсъзнателно знам, че заслужаваш някой по-добър от мен, и това ме измъчва. Знам само, че те обичам, че искам да се оженя за теб. Ако ти вече не го искаш, ще ми се наложи да го приема, но, моля те, Робин, пиши ми, за да знам, че си добре, моля те. Мат xxxxxxxxxx

Робин остави отново телефона върху нощното шкафче и продължи да се облича. Поръча си кафе и кроасан от румсървис и беше изненадана колко по-добре се почувства, след като ги погълна. Едва тогава отново прочете съобщението от Матю.

... сигурно подсъзнателно знам, че заслужаваш някой по-добър от мен, и това ме измъчва...

Това беше трогателно и съвсем не в стила на Матю, който често бе изразявал мнението, че да се цитира подсъзнателното е просто шарлатанство. По петите на тази мисъл обаче дойде друга: че Матю никога не бе изключил Сара от живота си. Тя беше сред най-близките му приятели от университета, прегръщала го бе нежно на погребението на майка му, често излизаше на вечеря с тях заедно с приятеля си, все още флиртуваше с Матю и подклаждаше разправии между него и Робин.

След кратка вътрешна борба му прати съобщение:

Добре съм.

Чакаше отпред на стълбите пред „Хазлит“, чиста и спретната както винаги, когато черното такси спря край тротоара в девет без пет.

Страйк не се беше обръснал и при неговата бързо растяща брада лицето му изглеждаше нечисто.

— Гледа ли новините? — попита я веднага щом тя се качи в таксито.

— Не.

— Медиите тъкмо са научили. Видях го по телевизията, преди да тръгна.

Той се наведе напред, за да затвори пластмасовата преграда между тях и шофьора.

— Коя е тя? — попита Робин.

— Още не са я идентифицирали официално, но Уордъл смята, че е двайсет и четири годишна украинка.

— Украинка? — повтори стъписана Робин.

— Да. — Той се поколеба, после каза: — Хазайката ѝ я открила разчленена във фризера на хладилник в собствения ѝ апартамент. Десният крак липсва. Категорично е тя.

Вкусът на пастата за зъби в устата на Робин стана химически; кроасанът и кафето се преобърнаха в стомаха ѝ.

— Къде е апартаментът?

— На Конингъм Роуд в Шепърд Буш. Да ти говори нещо?

— Не, аз... о, боже. О, боже! Момичето, което искаше да си отреже крака?

— Очевидно.

— Но нейното име не беше украинско.

— Според Уордъл може да е използвала измислено. Нали знаеш... проститутките така правят.

Таксито ги отвеждаше по Пал Мал към Ню Скотланд Ярд. От двете страни прелитаха бели неокласически сгради — величествени, надменни и неподатливи на смайването на простосмъртното човечество.

— Стана както Уордъл очакваше — каза Страйк след продължителна пауза. — Теорията му за крака беше, че е на украинска проститутка, видяна за последно с Мали Багера.

Робин отгатваше, че това не е всичко. Погледна го напрегнато.

— В апартамента ѝ е имало писма от мен — каза Страйк. — Две писма, подписани с моето име.

— Но ти не ѝ написа отговор!

— Уордъл знае, че са фалшиви. Очевидно и името ми са написали погрешно — Камерън. Но все пак се налага да ме разпита.

— Какво пише в писмата?

— Не искаше да ми каже по телефона. Но се държи много почтено — отбеляза Страйк. — Не се прави на гадняр.

Пред тях се издигна Бъкингамският дворец. Гигантската мраморна статуя на кралица Виктория се намръщи на обърканата Робин с нейния махмурлук, после се изгуби от поглед.

— Сигурно ще ни карат да гледаме снимки на тялото, за да видят можем ли да я идентифицираме.

— Добре — каза Робин със спокойна решителност, каквато не чувстваше.

— А ти как си? — попита Страйк.

— Добре съм — отвърна му. — Мен не ме мисли.

— И без това се канех да позвъня на Уордъл тази сутрин.

— Защо?

— Снощи, като си тръгнах от „Хазлит“, видях едър мъж с прилепила черна шапка да се мотае в една пряка. Имаше нещо в излъчването му, което не ми хареса. Извиках му, канех се да му поискам огънче, а той побегна. Само не ми казвай — предупреди Страйк, макар че Робин не бе издала и звук, — че съм изнервен и ми се привиждат разни неща. Мисля, че той ни е следил, а ще ти кажа и друго. Според мен беше в пъба, когато пристигнах. Не забелязах лицето му, видях го само в гръб, като си тръгна.

За негова изненада Робин не понечи да му възрази. Вместо това се намръщи съсредоточено, като се опитваше да извика в съзнанието си бегъл спомен.

— Знаеш ли... вчера аз също забелязах едър мъж с прилепнала шапка... Да, беше в един вход на Тотнъм Корт Роуд. Но лицето му беше в сянка.

Страйк изруга полугласно.

— Моля те, само не ми казвай да спра да работя — изрече Робин с изтънял глас. — Много ти се моля. Обичам си работата.

— Ами ако мръсникът следи теб?

Тя не можа да потисне тръпка на страх, но решимостта надделя над него. Да помогне за залавянето на този звяр, който и да беше той, щеше да е по-важно едва ли не от всичко друго...

— Ще бъда много бдителна. Имам две аларми против изнасилвачи.

Това ни най-малко не успокои Страйк.

Слязоха при Ню Скотланд Ярд и веднага бяха отведени горе, в офиса, представляващ общо обширно помещение, където Уордъл стоеше по риза и говореше на група свои подчинени. Когато видя Страйк и Робин, той веднага остави колегите си и поведе детектива и сътрудничката му в съседната приемна.

— Ванеса! — извика през вратата, докато новодошлите заемаха местата си до овалната маса. — У теб ли са писмата?

Детектив сержант Екуензи се появи малко след това с два напечатани листа, поставени в пластмасови джобове и копие от писмо, което Страйк разпозна като едно от написаните на ръка, дадено от него на Уордъл в „Олд Блу Ласт“. Детектив сержант Екуензи отправи към Робин ободряваща усмивка, която ѝ се стори малко прекалена, после седна до колегата си с бележник в ръка.

— Искате ли кафе или нещо друго? — попита Уордъл.

Страйк и Робин поклатиха глави. Следователят плъзна писмата по масата към Корморан. Той прочете и двете, преди да ги подаде на Робин.

— Не съм писал нито едно от двете — заяви Страйк.

— Така си и мислех — кимна Уордъл. — Вие не сте ли отговаряли от името на Страйк, госпожице Елакот?

Робин поклати глава.

Първото писмо съдържаше признание, че Страйк наистина сам е уредил ампутирването на собствения си крак, защото искал да се отърве от него, и обяснение как историята за атентата в Афганистан била сложен план за прикритие. Няма да предства как Келси е открила това, но я умоляваше да не казва на никой друг. После фалшивият Страйк се

съгласяваше да ѝ помогне с нейното собствено „избавление“ и питаше къде и кога могат да се срещнат лице в лице.

Второто писмо беше кратко и потвърждаваше, че детективът ще иде да я посети на трети април в седем часа вечерта.

И двете писма бяха подписани „Камерън Страйк“ с плътно черно мастило.

— Това — каза Страйк, като придърпа отново към себе си втория лист хартия, след като Робин го прочете, — подсказва, че тя уж ми е писала междуременно, за да предложи място и час за среща.

— Коего ме води към следващия ми въпрос — заяви Уордъл. — Получихте ли второ писмо?

Страйк погледна към Робин, а тя поклати глава отрицателно.

— Добре — каза Уордъл. — За протокола: кога пристигна първоначалното писмо от... — Той погледна фотокопието. — ... от Келси, както се е подписала?

Отговори Робин:

— Държа плика в чекмеджето за отка... — Бегла усмивка пробяга по лицето на Страйк. — ... в чекмеджето за несвързани с пряката ни работа неща. Можем да проверим пощенския код, но доколкото си спомням, получи се в началото на годината. Може би през февруари.

— Добре, отлично — рече Уордъл. — Ще пратим човек да вземе този плик. — Той се усмихна на Робин, която изглеждаше разтревожена. — Успокойте се, вярвам ви. Някоя пълна откачалка се опитва да натопи Страйк. Няма никаква логика във всичко това. Защо му е на него да убие жена с нож, да я разчлени и после да прати крака ѝ до собствения си офис? Защо му е да оставя писма от себе си в апартамента ѝ?

Робин се опита да отвърне на усмивката му.

— Била е убита с нож? — намеси се Страйк.

— Още работят, за да разберат кое я е убило на практика — отвърна Уордъл, — но има две дълбоки рани в торса и са почти сигурни, че са нанесени, преди да е започнал да я разчленява.

Под масата Робин сви юмруци и заби нокти дълбоко в дланите си.

— А сега — обърна се към тях Уордъл и детектив сержант Екуензи щракна химикалката си, готова да пише, — името Оксана

Волошина говори ли ви нещо?

— Не — отвърна Страйк, а Робин поклати глава.

— Изглежда, че това е истинското име на жертвата — поясни Уордъл. — С него е подписала наемния си договор, а хазайката твърди, че ѝ показала документ за самоличност. Представила се за студентка.

— Представила се? — попита Робин.

— Още уточняваме каква е била наистина — отговори Уордъл.

„Естествено — помисли си Робин, — очаква да е била проститутка.“

— Английският ѝ е бил добър, ако се съди по писмото — коментира Страйк. — Стига, разбира се, наистина тя да го е писала.

Робин го погледна объркана.

— След като някой фалшифицира писма от мое име, защо да не го прави и от нейно? — обясни репликата си Страйк.

— Искаш да кажеш с цел да те накара действително да комуникираш с нея?

— Да, да ме примами към среща или оставяща следи кореспонденция, която да ме уличава след нейната смърт.

— Ванеса, иди виж дали снимките от трупа са годни за гледане — поръча Уордъл.

Детектив сержант Екуензи напусна стаята. Стойката ѝ беше като на модел. Вътрешностите на Робин се сгърчиха от паника. Сякаш усетил това, Уордъл се обърна към нея и каза:

— Не е нужно вие да ги гледате, ако Страйк...

— Трябва и тя да ги види — обади се Корморан.

Уордъл явно се стъписа, а Робин, макар да се постара да не го покаже, се зачуди дали Страйк не се опитва да я сплаши, за да съблюдава правилото да не стои навън по тъмно.

— Да — заяви тя, като много успешно имитира спокойствие. — Смятам, че трябва и аз да ги видя.

— Никак не са... приятни — предупреди Уордъл, като се изрази необичайно меко.

— Кракът беше изпратен до Робин — припомни му Страйк. — Съществува също толкова голям шанс, колкото и за мен, тя да е виждала жената преди. Робин ми е партньор, вършим една и съща работа.

Момичето стрелна Страйк със страничен поглед. Никога преди това не я бе описвал като свой партньор пред някого или поне тя не беше чувала да го прави. Той не я гледаше. Робин отново прехвърли вниманието си към Уордъл. Колкото и притеснена да беше, след като чу, че професионално Страйк я поставя на равна нога със себе си, каквото и да ѝ предстоеше да види, не биваше да излага нито себе си, нито него. Когато детектив сержант Екуензи се върна със снопче фотографии в ръка, Робин преглътна мъчително и изправи гръб.

Страйк ги взе пръв и реакцията му не беше окуражаваща.

— Да го вземат дяволите...

— Главата е най-добре запазена — тихо вметна Уордъл, — защото той я е поставил във фризер.

По същия начин, по който би дръпнала инстинктивно ръка от нещо горещо, Робин трябваше да се пребори със силен порив да се извърне, да затвори очи, да запокити снимката надалеч. Вместо това тя я пое от Страйк и я погледна. Имаше чувството, че червата ѝ се втечняват.

Отрязаната глава седеше на остатък от шията, втречена сляпо в обектива, с очи толкова заледени, че цветът им не се виждаше. Устата бе зейнала и разкриваше тъмна празнина. Кафявата коса беше вкоравена, с ледени късчета по нея. Бузите бяха закръглени, брадата и челото — покрити с акне. Изглеждаше по-млада от двайсет и четири.

— Познавате ли я?

Гласът на Уордъл прозвуча стряскащо близо до Робин. Имаше усещането, че е пропътувала дълго разстояние, докато се бе взирала в отрязаната глава.

— Не — отвърна Робин.

Остави снимката и пое следващата от Страйк. В хладилника бяха натикани ляв крак и две ръце и бяха започнали да се разлагат там. След като се беше стегнала максимално, за да хвърли поглед на главата, не беше предполагала, че може да види каквото и да било по-лошо, и се засрами от лекия писклив звук на потрес, който издаде.

— Да, ужасяващо е — промълви детектив сержант Екуензи. Робин срещна погледа ѝ с благодарност.

— Има татуировка на китката на лявата ръка — посочи Уордъл и им подаде трета снимка, на която съответната ръка лежеше простряна върху маса.

На Робин вече определено ѝ се гадеше, но погледна и различи „1D“, изписано с черно мастило.

— Не е нужно да гледате торса — каза Уордъл, събра снимките и ги върна на детектив сержант Екуензи.

— Къде е бил той? — попита Страйк.

— В банята — отговори Уордъл. — Там я е убил, в банята. Вътре беше като в кланица. — Поколеба се. — Кракът не е единственото, което е отрязал от нея.

Робин беше доволна, че Страйк не попита какво друго липсва. Не ѝ се вярваше, че ще издържи да го чуе.

— Кой я е открил? — попита Страйк.

— Хазайката — каза Уордъл. — Тя е възрастна, припадна веднага след появата ни там. На инфаркт приличаше. Откараха я в болницата „Хамърсмит“.

— Какво я е накарало да се отбие?

— Миризмата — отговори Уордъл. — Позвънили ѝ от долния апартамент. Решила да отиде рано преди редовното си пазаруване, за да завари Оксана у дома. Когато тя не отговорила на звъненето, хазайката си отключила сама.

— От долния апартамент не са ли чули викове или нещо друго?

— Той е разделен на стаи, обитавани от различни студенти. Съвършено безполезни са като свидетели — коментира Уордъл. — Силна музика, посетители, които идват и си отиват по всяко време. Гледаха ни тъпо като овце, като ги попитахме не са ли чули нещо от горния етаж. Момичето, което беше позвънило на хазайката, изпадна в пълна истерия. Каза как никога нямало да си прости, че не се обадила още веднага, щом надушила лошата миризма.

— Да бе, това щеше всичко да промени — подхвърли Страйк. — Щяхте да ѝ наместите главата обратно и тя щеше да се оправи.

Уордъл се засмя. Дори детектив сержант Екуензи се поусмихна.

Робин се изправи рязко. Снощното вино и тазсутрешният кроасан се преобръщаха болезнено в стомаха ѝ. Извини се с изтънял глас и бързо се отправи към вратата.

[1] ... проклетото обаждане дойде/и аз узнах каквото узнах и каквото не исках да чувам. Блу Ойстър Кълт, „Живей за мен“. — Б.пр.

↑

*I don't give up but I ain't a stalker,
I guess I'm just an easy talker.*
Blue Öyster Cult, „I Just Like To Be Bad“^[1]

— Благодаря, схванах идеята на черния хумор — заяви Робин час по-късно, едновременно нервирана и развеселена. — Може ли да продължим нататък?

Страйк се разкая за духовитостта си в приемната, защото сътрудничката му се върна от двайсетминутното си посещение в банята бяла като платно и малко лепкава. Ментовият лъх, разнасящ се от нея, подсказваше, че отново си е мила зъбите. Той предложи вместо да вземат такси, да подишат въздух, като изминат пеша краткото разстояние по Бродуей до „Федърс“, най-близкия пъб, където поръча чай за двама им. Лично той беше готов за бира, но Робин не беше обучена да съчетава кървави подробности с алкохол и Страйк се опасяваше да не би ако надигне халба, да затвърди убедеността ѝ, че е емоционално закоравял.

В единайсет преди обед в сряда във „Федърс“ цареше тишина. Седнаха на маса в дъното на големия пъб, далеч от двама цивилни полицаи, които разговаряха приглушено до прозореца.

— Разправих на Уордъл за приятелчето ни с прилепналата шапка, докато ти беше в банята — каза Страйк на Робин. — Обеща да прати цивилен детектив около Денмарк стрийт да държи мястото под око няколко дни.

— Според теб дали репортерите ще се върнат? — попита Робин, която още не бе имала време да се тревожи за това.

— Надявам се, че не. Уордъл няма да оповестява фалшивите писма. Казва, че ако го стори, ще играе по свирката на оня побъркан. Клони към версията, че убиецът наистина е искал да натопи мен.

— А ти не го вярваш, така ли?

— Не — отвърна Страйк. — Не е чак толкова ненормален. Нещо по-странно става тук.

Той замълча и от уважение към мисловния му процес Робин също не заговори.

— Тероризъм, така го наричам аз — изрече бавно Страйк, като почеса небръснатата си брадичка. — Опитва се да ни притесни, да обърка живота ни възможно най-много. И нека си го признаем: успява. Полицията идва в офиса ни, вика ни в Скотланд Ярд, изгубихме повечето си клиенти, ти си...

— За мен не се тревожи! — побърза да каже Робин. — Не искам да ме мислиш...

— По дяволите, Робин — изруга Страйк в изблик на гняв, — и двамата видяхме онзи тип вчера. Уордъл е на мнение, че трябва да те накарам да си седиш у дома и аз...

— Умолявам те — промълви тя с наново събудени страхове от сутринта, — не ме карай да спра работа.

— Не си струва да бъдеш убита, за да избягаш от личния си живот!

Той мигом съжали, че го е изрекъл, като я видя как трепна болезнено.

— Не използвам службата си като бягство — продума. — Аз обичам работата си. Тази сутрин се събудих и направо ми призля при мисълта за онова, което ти разказах снощи. Уплаших се, защото може да си помислиш, че не съм корава вече...

— Това няма нищо общо с онова, което ми разказа снощи и дали си корава, или не. Говорим за психопат, който може да те следи, който вече е насякъл жена на парчета.

Робин изпи хладкия си чай и не каза нищо. Умираще от глад. Ала само при мисълта да яде храна от пълб, в която присъства месо под някаква форма, по главата ѝ изби пот.

— Няма начин да е било първо убийство, нали? — зададе реторичен въпрос Страйк, а тъмните му очи бяха приковани към ръчно изрисуваните имена на бири над бара. — Обезглавил я е, отрязал е крайниците, взел е части от нея. Не се ли иска практика за това?

— Най-вероятно да — съгласи се Робин.

— Доставило му е удоволствие да го върши. Устроил си е монооргия в онази баня.

Робин вече не беше сигурна дали изпитва глад, или гадене.

— Садистичен маниак ми има зъб и е решил да обедини хобитата си — разсъждаваше на глас Страйк.

— Това отговаря ли на профила на някого от мъжете, които подозираш? — попита Робин. — Знаеш ли дали някой от тях е убивал преди?

— Да — отсече Страйк. — Уитъкър. Той уби майка ми.

„Но по много различен начин“, помисли си Робин. Игла, а не нож, бе сложила край на живота на Леда Страйк. От уважение към детектива, който изглеждаше мрачен, тя не изрече гласно мисълта. После си припомни нещо друго.

— Предполагам, знаеш — каза предпазливо, — че Уитъкър е държал мъртвото тяло на друга жена в апартамента си близо месец.

— Да — отвърна Страйк, — чух.

Новината бе стигнала до него, когато беше на Балканите, съобщила му я беше сестра му Луси. Той бе открил в интернет снимка на Уитъкър как влиза в съда. Бившият му пастрок беше трудно разпознаваем с късо остриганата си коса и с брада, но имаше все същите втрещени златисти очи. Версията на Уитъкър, ако Страйк си спомняше правилно, беше, че се боял от „още едно фалшиво обвинение“ в убийство, затова се опитал да мумифицира трупа на жената, като го увил в чували и го скрил под дъските на пода. Защитникът бе пледирал пред съдия, несклонен да прояви съчувствие, че новаторският подход на клиента му се дължал на проблем, развит вследствие на тежка злоупотреба с наркотици.

— Но не я беше убил той, нали? — попита Робин, като се мъчеше да си припомни какво пишеше в Уикипедия.

— Била е мъртва от цял месец, затова се съмнявам, че е било лесно да се направят заключения при аутопсията — отвърна Страйк. — Лично аз бих заложил, че той я е убил. Колко трябва да не му върви на един човек, че две от приятелките му да умрат у дома край него, без той да има пръст в това? Уитъкър обичаше смъртта, падаше си по труповете. Твърдеше, че бил гробар като тийнейджър. Околните го вземаха за човек, стигащ до крайности в слабостта си към готиката, или за евтин позьор с неговите некрофилски текстове на песни,

Сатанинската библия и прочее глупости. Но той беше зъл и аморален негодник, който разправяше на всеки срещнат, че е зъл и аморален негодник. И какъв беше резултатът? Жените се надпреварваха да се докопат до него. Имам нужда от питие — заяви Страйк. Изправи се и тръгна към бара.

Робин остана загледана след него, леко стъписана от внезапния му гняв. Мнението му, че Уитъкър бе убил два пъти, не беше подкрепено нито от съдилищата, нито, доколкото тя знаеше, от полицейското разследване. Беше привикнала с настояването на Страйк фактите да се събират и документират грижливо и щателно, с честите му напомняния, че предчувствията и антипатиите могат да имат информативна стойност, но не бива да се допуска те да диктуват посоката на едно разследване. Разбира се, тук ставаше въпрос за родната майка на Страйк...

Той се върна с пинта светла бира „Никълсънс“ и две менюта.

— Прощавай — измърмори, — размислих се за неща, за които не се бях сецал дълго време. Тези проклети текстове на песни...

— Да — каза Робин.

— Да му се не види, няма как да е Багера — заяви объркано и нервно Страйк, като прекара ръка през гъстата си къдрава коса, от което тя си остана съвършено непроменена. — Той е професионален гангстер! Ако е открил, че съм дал показания срещу него и е търсил възмездие, щеше да ме гръмне, дявол го взел. Не би се халосвал с отрязани крака и откъси от песни, като знае, че ще пратя полицията по петите му. Той е бизнесмен.

— Уордъл все още ли си мисли, че е той?

— Да — отговори Страйк, — но би трябвало да е наясно по-добре от всеки друг, че процедурите по вземане на анонимни показания са желязно изпипани. Ако не бяха, из целия град щяха да се въргалат мъртви ченгета.

Въздържа се да критикува повече полицаия, макар да му струваше усилие. Човекът прояви разбиране и отзивчивост, когато би могъл да създаде ядове на Страйк. Детективът не беше забравил, че когато за последен път си беше имал вземане-даване със служители на Централното управление на полицията, беше прекарал цели пет часа в стая за разпити само заради един каприз на зле настроени към него ченгета.

— Ами двамата, които си познавал в армията? — попита Робин, като понижи глас, защото на близка маса се настаняха група жени полицейски служители. — Брокбанк и Лейн. Някой от тях извършвал ли е убийство? Знам, че са били войници — побърза да добави тя, — но имам предвид извън бойни действия.

— Не бих се учудил, ако науча, че Лейн е очистил някого — каза Страйк, — но доколкото знам, не беше го правил, преди да влезе в затвора. Беше използвал нож срещу бившата си жена, това е доказан факт. Беше я връзвал и наранявал. Прекара цяло десетилетие в затвора, но се съмнявам, че са успели да го превъзпитат. На свобода е от четири години: достатъчно време да извърши убийство. Не ти казах, че срещнах бившата му тъща в Мелроуз. Според нея е отишъл в Гейтсхед, когато е излязъл от затвора, а знаем, че може да е бил в Корби през 2008 година... но — допълни Страйк — тя ми каза също така, че бил болен.

— От какво?

— От някаква форма на артрит. Не знаеше подробности. Може ли човек в лоша физическа форма да извърши онова, което видяхме на снимките? — Страйк взе менюто. — Така. Аз умирам от глад, а ти от два дни не си яла нищо освен чипс.

След като Страйк поръча морска треска с пържени картофи, а Робин — плато със сирене, туршия и хляб, той направи завой към нова тема на разговор.

— Жертвата изглеждаше ли ти двацет и четири годишна?

— Аз... не мога да преценя — заекна Робин, като се помъчи да прогони от съзнанието си гладките пълни бузи, заледените бели очи. — Не — отговори след кратка пауза. — Стори ми се, че... изглежда по-млада.

— На мен също.

— Аз... ще отскоча до банята.

— Добре ли си?

— Пишка ми се... пих много чай.

Той я проследи с поглед, довърши бирата си, като през това време обмисляше нещо, което още не беше споделил с Робин или с някой друг.

Жена следовател в Германия му беше показала есето на детето. Страйк още си спомняше последното изречение, написано със

спретнат момичешки почерк върху лист бледорозова хартия.

Жената променила името си на Анастасия, боядисала косата си и никой не разбрал къде отишла, просто изчезнала.

— Това ли искаш да направиш, Британи? — попитала бе следователката тихо на записа, който Страйк гледа по-късно. — Искаш да избягаш и да изчезнеш ли?

— Това е просто разказче! — настояла бе Британи, като се опита да се изсмее пренебрежително. Извиваше пръстчетата си, а единият ѝ крак беше почти усукан около другия. Тънката ѝ русолява коса висеше безжизнено край бледото луничаво лице. Очилата ѝ изглеждаха паянтови. На Страйк му бе заприличала на жълто вълнисто папагалче. — Всичко е моя измислица!

ДНК анализът скоро щеше да установи коя е била жената в хладилника, а после полицията щеше да проучи коя е била в действителност Оксана Волошина — ако това беше истинското ѝ име. Страйк не можеше да прецени дали не го гони параноя, задето продължава да вярва, че тялото принадлежи на Британи Брокбанк. Защо в първото писмо до него беше използвано името Келси? Защо главата изглеждаше толкова млада с пухкави по детински бузи?

— Вече трябваше да съм поела следенето на Платиненорусата — рече тъжно Робин, като погледна часовника си, щом се върна и седна отново до масата. Близо до тях служителка в офис изглежда празнуваше рождения си ден. Под шумния смях на колегите си тя разопакова един от подаръците — бюстие в черно и червено.

— Няма защо да се тревожиш за нея — рече разсеяно Страйк и в този момент им сервираха обяда. Той се храни мълчаливо няколко минути, после остави ножа и вилицата си, извади бележника си, погледна нещо в записките, които бе направил в кабинета на Хардейкър в Единбург, и взе телефона си. Робин го гледаше как набира думи и се чудеше какво всъщност прави.

— Така — каза Страйк, след като прочете резултатите. — Утре заминавам за Бароу ин Фърнес.

— Какво? — озадачена попита Робин. — Защо?

— Брокбанк е там... или се предполага, че е там.

— Откъде знаеш?

— Установих в Единбург, че там изпращат пенсията му и току-що издирих стария семеен адрес. В къщата сега живее жена на име Холи Брокбанк. Очевидно е роднина. Би трябвало да знае къде е той. Ако мога да установя, че е бил в Къмбрия през последните няколко седмици, ще знаем, че не той е разнасял крака и те е дебнал в Лондон, нали така?

— Какво не ми казваш за Брокбанк? — попита Робин с присвити синьо-сиви очи.

Страйк игнорира въпроса.

— Искам да седиш у дома, докато съм извън града. Майната му на Двата пъти, може само себе си да вини, ако Платиненорусата забегне с друг клиент. Ще оживеем и без неговите пари.

— Така ще останем само с един клиент — изтъкна Робин.

— Имам усещането, че ще сме без нито един, ако не бъде заловен този умопобъркан — отсече Страйк. — Никой няма да иска да припари до нас.

— И как ще стигнеш до Бароу? — попита Робин.

У нея зрееше план. Нима беше предусетила тъкмо такова развитие на нещата?

— С влак — отвърна той. — Знаеш, че сега не мога да си позволя да наема кола.

— А какво ще кажеш — изрече тържествуващо Робин — аз да те закарам с моя нов... всъщност е направо античен, но се движи съвсем добре... ланд ровър?

— Че откога се сдоби с ланд ровър?

— От неделя. Това е старата кола на родителите ми.

— Аха — отрони той. — Е, това звучи чудесно...

— Но?

— Не, ще ми е от голяма помощ...

— Но? — настоя Робин, която отгатваше, че той има някакви резерви.

— Не знам колко дълго ще се забавя там.

— Няма никакво значение. Така или иначе, ми нареди да кисна у дома.

Страйк се поколеба. Питаше се доколко желанието ѝ да го закара се коренеше в надеждата да нарани Матю. Ясно си представяше как ще погледне счетоводителят на едно неопределено дълго пътуване на север сами двамата с пренощуване. Чистите професионални отношения не включваха използването един на друг за пораждане на ревност у партньорите.

— О, по дяволите — изруга неочаквано и бръкна в джоба за мобилния си телефон.

— Какво има? — попита разтревожена Робин.

— Току-що си спомних, че снощи трябваше да имам среща с Елин. Съвсем ми изскочи от ума. Чакай ме тук.

Той излезе на улицата и остави момичето да се храни. Докато гледаше едрата фигура на Страйк, който крачеше напред-назад пред прозорците на пъба с притиснат до ухото телефон, тя се запита защо Елин не се беше обадила или не беше написала съобщение, за да го попита къде е? Без значение какво бе заподозрял Страйк, имаше само една стъпка до това тя да си зададе за пръв път въпроса — какво ли щеше да каже Матю, ако тя се върнеше само за да вземе ланд ровъра и изчезнеше със сак с дрехи за няколко дни.

„Няма право да недоволства — каза си в опит да бъде дръзка и независима. — Вече не му влиза в работата.“

И все пак мисълта, че ще види Матю макар и за кратко, я притесни.

Страйк се върна и направи гримаса.

— Заклеймен съм — обяви лаконично. — Променихме срещата за довечера.

Робин не разбираше защо това, че Страйк отиваше да се срещне с Елин, развали настроението ѝ. Предположи, че е заради умората ѝ. Последните трийсет и шест часа ѝ бяха поднесли напрежение от разнообразен характер, което не можеше да бъде преодоляно само с един обяд в пъб. Чиновниците на близката маса вече пицяха от смях, когато младата жена отвори друг подарък — чифт пухкави белезници.

„Не празнува рожден ден — осъзна Робин. — Ще се омъжва.“

— Е, ще те карам ли, или какво? — попита малко рязко тя.

— Да — отвърна Страйк, който, изглежда, беше започнал да харесва идеята (или просто беше въодушевен от мисълта за срещата с Елин?). — Знаеш ли, това ще е чудесно. Благодаря ти.

[1] Не се отказвам, но и не дебна обсебен,/със думи да омайвам съм способен. Блу Ойстър Кълт, „Харесва ми да съм лош“. — Б.пр. ↑

Moments of pleasure, in a world of pain.
 Blue Öyster Cult, „Make Rock Not War“^[1]

На следващата сутрин мъгла се стелеше на плътни и меки пластове, подобни на паяжина, над върховете на дърветата в Риджънтс Парк. Страйк, който мигом прекрати звъненето на алармата, за да не събуди Елин, застана, балансиращ на единственото си стъпало, край прозореца, спуснал зад гърба си завесата, за да не влиза вътре светлината. Цяла минута се визира в призрачния парк и беше като омагьосан от ефекта на ранното утринно слънце върху разлистените клони, издигащи се над море от пара. Красота можеше да се открие навсякъде, ако човек отделеше време да я потърси, ала в битката на ежедневието беше лесно да се забрави съществуването на този напълно безплатен лукс. Носеше подобни спомени от детството си, особено от онези периоди от него, прекарани в Корнуол: проблясването на морето, зърнато за пръв път сутрин, синьо като криле на пеперуда; загадъчният сенчесто изумруден свят на Прохода Гънера в парка Триба; далечни бели платна, пърхащи като морски птици над бурни оловносиви вълни.

Зад него Елин се размърда и въздъхна в тъмното легло. Страйк излезе предпазливо иззад завесите, взе протезата си, подпряна на стената, и седна на стол да си я постави. После, все така движещ се възможно най-тихо, се отправи към банята с дрехите си в ръка.

Предишната вечер бяха имали първия си скандал: повратен момент във всяка връзка. Пълната липса на обратна връзка, след като той не се беше появил за срещата им във вторник, би трябвало да му послужи като предупреждение, само че междувременно беше твърде зает с Робин и разчленен труп, та да мисли дълго по въпроса. Вярно, тя се бе държала леденостудено, когато той ѝ се обади да се извини, но фактът, че така лесно се съгласи на нова среща, не го беше подготвил

за нов леден прием, когато се появи пред нея от плът и кръв със закъснение от двайсет и четири часа. След като вечеряха под съпровода на болезнено скован разговор, той бе предложил да си тръгне и да я остави да се цупи на воля. Тя се ядоса за малко, когато той посегна към палтото си, но беше като немощен пламък от влажна кибритена клечка; след което тя се разрази в съзлива полуизвинителна тирада. От излиянията ѝ той научи първо, че тя ходи на психотерапия, второ, че психотерапевтът е идентифицирал у нея тенденция към пасивна агресивност, и трето, че била толкова дълбоко оскърбена, задето не се появил във вторник, че изпила цяла бутилка вино сама пред телевизора.

Страйк отново се извини, обясни ѝ, че е ангажиран със заплетен случай, развил се в сложна и неочаквана посока, изрази искрено разкаяние, че е забравил срещата им, но добави, че ако тя не може да му прости, все пак е по-добре да си иде.

Тя се хвърли в обятията му и се озоваха право в леглото, след което правиха най-добрия секс в цялата им кратка връзка. Страйк си даде сметка, че му се е разминало твърде леко. Ако беше забравил да иде на среща с Шарлот, жената, с която беше поддържал интимни отношения на пресекулки в продължение на шестнайсет години, в момента щеше да има физически рани по себе си, щеше да я издирва някъде рано призори или да се опитва да я спре да не скочи от високия балкон.

Бе наричал любов онова, което изпитваше към Шарлот, и то си оставаше най-силното чувство, което бе преживявал към жена. По болката, която му бе причинило, и по трайните си остатъчни ефекти повече напомняше вирус, който дори и сега не бе сигурен, че е преодолял. Да не я вижда, никога да не ѝ се обажда, да не използва новия имейл адрес, който бе създала, за да му покаже разстроеното си лице в деня на сватбата си със старо гадже: това бе неговото самопредписано лечение, с което държеше симптомите под контрол. Ала съзнаваше, че е излязъл донякъде осакатен от тази връзка, че никога вече не би могъл да изпитва някогашните силни чувства. Огорчението на Елин от предишната вечер не бе стигнало до същината му, както някога се бе случвало с това на Шарлот. Имаше усещането, че способността му да обича е притъпена, че нервните ѝ окончания са прерязани. Не бе имал намерение да наранява Елин; не му бе приятно

тя да плаче; и все пак не изпитваше особена съпричастност към болката ѝ. Ако трябваше да е искрен, с част от съзнанието си обмисляше обратния маршрут до дома си, докато тя проливаше сълзи.

Страйк се облече в банята, излезе безшумно в слабо осветеното антре, където прибра бръснарските си принадлежности в пътната чанта, която бе приготвил за пътуването до Бароу ин Фърнес. Вдясно от него имаше откритата врата. Инстинктивно я бутна и тя се отвори по-широко.

Момиченцето, което никога не беше срещал, спеше тук, когато не беше в дома на баща си. Стаята в бяло и розово беше безупречно чиста и подредена, с изрисувани феи по тавана около корнизите. На етажерка бяха прилежно строени барбита с безизразни усмивки и с ярки блузки върху заострените гърди. Бял килим, имитация на мечешка кожа с глава, застилаше пода пред миниатюрното креватче с четири колони.

Страйк не познаваше почти никакви малки момичета. Имаше двама кръщелници, донякъде натрапени му, както и трима племенници. Най-старият му приятел от Корнуол имаше дъщери, но Страйк практически никога не бе общувал с тях; втурваха се покрай него във вихър от конски опашки и небрежни помахания: „Здрасти, чичо Корм, чао, чичо Корм“. Разбира се, беше израснал със сестра, макар че Луси никога не беше глезена с луксозно креватче с бонбоненорозов балдахин, нищо че може би силно си е мечтала за такава.

Британи Брокбанк беше имала плюшено лъвче. Припомни си го ей така, изведнъж, докато гледаше полярната мечка на пода: плюшено лъвче с комично лице. Беше го облякла в розова поличка и то лежеше на канапето, когато вторият ѝ баща се бе нахвърлил срещу Страйк със счупено бирено шише в ръка.

Детективът се върна обратно в коридора и бръкна в джоба си. Винаги носеше у себе си бележник и химикалка. Надраска набързо бележка до Елин, като спомена най-хубавата част от предишната вечер, и я остави на масичката в антрето, за да не рискува да я събуди. После, също така тихо, както беше направил всичко друго, метна през рамо пътната си чанта и излезе от апартамента. Имаше среща с Робин в осем часа на метростанция „Уест Ййлинг“.

* * *

Последните следи от мъгла се вдигаха от Хейстингс Роуд, когато Робин излезе от къщата си, объркана и с натежали очи, с пликче храна в едната ръка и пътна чанта с чисти дрехи в другата. Отключи багажника на стария сив ланд ровър, пъхна дрехите вътре и забърза към шофьорското място с храната.

Матю току-що се беше опитал да я прегърне в антрето и тя се противопостави със сила, опряла две ръце на топлите му гладки гърди — отблъсна го и му викна да се маха. Той беше само по боксерки. Боеше се, че сега навлича бързешком дрехи, готов да я подгони. Тръшна вратата на колата и закопча колана, нетърпелива да тръгне, но тъкмо завъртя ключа в стартера и Матю изскочи от къщата бос, само по тениска и долнище от анцуг. Никога не бе виждала толкова уязвимо изражение на лицето му.

— Робин — извика той, когато тя настъпи газта и се отдели от тротоара. — Обичам те. Обичам те!

Тя завъртя волана и излезе от мястото за паркиране, като се размина с хондата на съседите само на сантиметри. Виждаше как Матю се смаява в огледалото за обратно виждане. Той, с неговия пълен самоконтрол, бе крещял с пълно гърло, че я обича, като рискуваше да си навлече любопитството, присмеха и презрението на съседите.

Сърцето ѝ бумтеше болезнено в гърдите ѝ. Часът беше седем и петнайсет, Страйк още нямаше да е дошъл на метростанцията. Робин зави вляво в края на улицата с единственото намерение да се отдалечи от Матю.

Беше станал призори, докато тя се опитваше да си приготви багажа, без да го събуди.

— Къде отиваш?

— Да помогна на Страйк в разследването.

— Заминаваш с преспиване ли?

— Така се очаква.

— Къде?

— Не знам точно.

Боеше се да му каже кое е мястото да не би да реши да ги последва. Държанието на Матю, когато се бе прибрала предишната вечер, я остави напълно разтърсена. Той плака и я умолява. Никога не го беше виждала такъв, дори и след смъртта на майка му.

— Робин, трябва да говорим.

— Говорихме достатъчно.

— Майка ти знае ли къде отиваш?

— Да.

Лъжеше. Робин още не беше съобщила на майка си за разваления годеж, нито че заминава на север със Страйк. В края на краищата тя беше на двайсет и шест години, на майка ѝ не ѝ влизаше в работата. Ала знаеше, че Матю всъщност я пита дали е казала на майка си, че сватбата отпада, защото и двамата бяха наясно: тя не би отпътувала със Страйк неизвестно за къде, ако годежът им още беше в сила. Пръстенът със сапфира си беше там, където го остави — на книжния рафт при старите му учебници по счетоводство.

— О, по дяволите — прошепна Робин и замига, за да прогони сълзите, докато завиваше напосоки по тихите улици, като се опитваше да отклони съзнанието си от голия си пръст и от спомена за съкрушеното лице на Матю.

* * *

Краткото ходене пеша отведе Страйк много по-далеч, отколкото предполагаше самото разстояние. Това, мислеше си той, докато пушеше първата си цигара за деня, беше Лондон: тръгваш от тиха и подредена улица със симетрични къщи, напомнящи сладоледена торта. Съседът руснак на Елин с костюм на тънко райе се качваше в аудито си и детективът получи отсечено кимване в отговор на своето „Добро утро“. Повървя малко, мина покрай статуята на Шерлок Холмс при станцията на Бейкър стрийт и вече седеше в мърлявия влак на метрото, заобиколен от бърбещи си работници поляци, съвсем свежи и делово настроени в седем сутринта. Слезе на оживената гара Падингтън, като си пробиваше път с пътната си чанта през рамо покрай кафенета сред тълпи пътуващи. Докато пропътува няколкото спирки във влака за Хийтроу, се озова сред многобройно семейство от Югозападна Англия,

вече облечени като за Флорида въпреки острия хлад на ранното утро. Следяха притеснено названията на станциите, стиснали дръжките на куфарите си, като че се опасяваха от предстоящо нападение и обир.

Страйк пристигна на станция „Уест Ййлинг“ петнайсет минути по-рано, отчаяно копнеещ за цигара. Пусна сака до краката си и запали с надеждата, че Робин няма да е прекалено точна. Съмняваше се, че тя би му разрешила да пуши в ланд ровъра. Ала едва беше дръпнал няколко пъти, когато иззад ъгъла се зададе масивна кола, зад предното стъкло на която се виждаше отличителната червеникавозлатиста глава на Робин.

— Не ми пречи, че пушиш — подвикна тя сред шума на двигателя, когато той нарами сака си и понечи да изгаси цигарата, — стига само да държиш прозореца отворен.

Той се качи вътре, метна пътната си чанта на задната седалка и затръшна вратата.

— Бездруго не може да завони по-зле от сега — подхвърли Робин, докато сменяше скоростите с обичайната си сръчност.

Страйк си сложи колана, докато се отделиха от тротоара и ускори. Огледа интериора на колата. Беше доста поизвехтял и миризмата на гумени ботуши и лабрадор наистина бе ясно доловима. Напомни на Страйк за военните автомобили, които бе карал по всевъзможни терени в Босна и Афганистан, но в същото време добавяше нещо към общата картина на произхода на Робин. Този ланд ровър говореше за кални пътища и разорани полета. Той си спомняше как му бе казала, че чичо ѝ живеел във ферма.

— Имала ли си някога пони?

Тя го погледна изненадана. В този кратък миг той забеляза подпухналите ѝ очи, бледността ѝ. Очевидно не беше спала много.

— От къде на къде ти дойде наум да ме питаш?

— Това ми прилича точно на кола, с която се ходи на конни състезания.

В отговора ѝ се долови съвсем лека резервираност.

— Да, имах пони.

Той се разсмя, смъкна стъклото на прозореца докрай и опря върху него лявата си ръка с цигарата.

— Какво смешно има?

— Не знам. Как се казваше?

— Ангъс — отвърна тя. — Голям проклетник беше. Вечно ме хвърляше.

— Нямам доверие на коне — подхвърли Страйк и продължи да пуши.

— Яздил ли си някога?

Беше ред на Робин да се усмихне. Хрумна ѝ, че едно от малкото места, където Страйк би почувствал дискомфорт, бе на гърба на кон.

— Не — отвърна той. — И възнамерявам да оставя нещата така.

— Чичо ми има порода коне, които биха те издържали — осведоми го Робин. — Клайдсдейл. Много са масивни.

— Схванах намека — сухо отвърна Страйк и тя се разсмя.

Докато Робин се провираше сред все по-сгъстяващото се улично движение, той пушеше мълчаливо и си мислеше колко му харесва да я кара да се смее. Установи също, че се чувства по-щастлив и по-комфортно, седнал в поразнебитения ланд ровър, бърбейки си на незначителни теми с Робин, отколкото на снощната вечеря с Елин.

Не беше човек, който да се успокоява с удобни лъжи. Би могъл да изтъкне аргумента, че Робин въплъщава непринудените приятелски отношения, а Елин — клопките и удоволствията на сексуалната връзка. Знаеше, че истината е по-сложна и се усложняваше още повече от факта, че пръстенът със сапфир вече го нямаше на ръката на Робин. От мига, в който се срещнаха, беше наясно, че тя ще е заплаха за душевното му спокойствие. Но да застраши най-доброто и пълноценно служебно сътрудничество в живота си би било акт на съзнателен автосаботаж, който той, след изживяната продължителна и разрушителна връзка, след усилията и саможертвата, вложени в изграждане на бизнеса му, не можеше и нямаше да допусне.

— Умишлено ли ме игнорираш?

— Какво?

Нищо чудно наистина да не я е чул добре при това трещене на стария двигател.

— Попитах как вървят нещата с Елин.

Никога преди не го бе питала открито за негова връзка. Страйк предполагаше, че споделеното помежду им преди две вечери ги беше направило по-близки. Той лично би го избегнал, стига да беше възможно.

— Добре — отвърна кратко, хвърли угарката от цигарата си и вдигна стъклото, което малко намали шума.

— Значи ти прости, така ли?

— За какво?

— Задето напълно забрави, че имате среща! — възкликна Робин.

— А, това ли? Да. Всъщност, не... но после да.

В този момент Робин зави по шосе А40 и завоалираният отговор на спътника ѝ внезапно породил ярък образ в съзнанието ѝ: едрото космато тяло на Страйк с неговия крак и половина, преплетено с това на Елин, руса и алабастрово бяла върху също така безукорно белите чаршафи... Нямахше съмнение, че чаршафите на Елин са бели, чисти и навяващи нещо скандинавско. Вероятно имаше кой да се грижи за прането ѝ. Тя беше издигната социално, твърде заможна, за да ги гладни сама, както правеше Робин пред телевизора в тясната дневна в Ийлинг.

— А как е при теб с Матю? — попита Страйк, когато вече стъпиха на магистралата. — Как мина?

— Добре — отвърна Робин.

— Глупости — отсече Страйк.

Макар от нея да се изтръгна неволен смях, Робин донякъде се ядоса на настояването му за повече информация, когато той самият бе казал толкова малко за Елин.

— Иска да се сдобрим и да сме заедно.

— Естествено, че това ще иска — подхвърли Страйк.

Робин не беше сигурна какво да отвърне на това, макар че несъмнено ѝ стана приятно да го чуе. Хрумна ѝ, че шефът ѝ за пръв път даваше някаква индикация, че я вижда като жена, и тя си отбеляза фразата му, за да я обмисли насаме по-късно.

— Извини ми се и ме помоли отново да си сложа пръстена — допълни Робин. Остатъчна лоялност към Матю ѝ попречи да уточни, че той плака и я умолява. — Само че аз...

Гласът ѝ пресекна и макар че на Страйк му се искаше да чуе още, не ѝ зададе повече въпроси, а свали стъклото и запали нова цигара.

* * *

Спряха за кафе при бензиностанцията Хилтън Парк. Робин отиде до тоалетната, а Страйк се нареди на опашка в „Бъргър Кинг“. Застанала пред огледалото, тя провери мобилния си телефон. Както беше очаквала, там се мъдреше съобщение от Матю, но тонът вече не беше умолителен и търсец помирение.

Ако спиш с него, всичко ще е завинаги свършено между нас.

Може да си мислиш, че ще направиш нещата квит, но не е същото. Онова със Сара беше отдавна, бяхме хлапета още и целта ми не беше да те нараня. Помисли си какво захвърляш, Робин. Обичам те.

— Извинете — промърмори Робин и се отмести, за да даде достъп на нетърпеливо момиче до сешоара за ръце.

Отново прочете съобщението на Матю. Удовлетворяващ приток на гняв заличи съчувствието и болката ѝ от сутринта. Това тук беше истинският Матю, каза си: „Ако спиш с него, всичко ще е завинаги свършено между нас“. Значи не ѝ беше повярвал, че е сериозна, когато свали пръстена си и му заяви, че вече няма желание да се омъжи за него? Щяло да е „свършено завинаги“ само когато Матю кажеше?... „но не е същото“. Нейната изневяра по дефиниция щеше да е по-лоша от неговата. За него пътуването ѝ на север бе просто упорство да получи възмездие. Мъртвата жена и убиец на свобода бяха претекст да даде израз на женската си злоба.

„Върви по дяволите“, каза си, тикна телефона си в джоба и се върна в кафето, където Страйк ядеше двоен кроасан с наденичка и бекон.

Той забеляза зачервеното ѝ лице и стегнатата челюст и отгатна, че Матю имаше пръст в тази работа.

— Всичко наред ли е?

— Напълно — отвърна Робин и преди той да е успял да попита нещо друго, сама зададе въпрос: — Ще ми разкажеш ли най-сетне за Брокбанк?

Питането ѝ прозвуча по-агресивно, отколкото беше възнамерявала. Тонът на съобщението от бившия ѝ годеник я беше

изнервил и в същото време я бе накарал да се запита къде ли щяха да спят със Страйк тази нощ.

— Щом искаш — отговори кротко детективът.

Извади телефона от джоба си, щракна на снимката на Брокбанк, свалена от компютъра на Хардейкър и го подаде през масата на Робин.

Тя заразглежда издълженото мургаво лице под гъста черна коса, което изглеждаше странно, но не грозно. Сякаш прочел мисълта ѝ, Страйк отбеляза:

— Сега е по-зле. Снимката е правена при постъпването му в армията. Едното му око е хлътнало навътре, а ухото му е деформирано.

— Колко е висок? — попита Робин, като мислеше за куриера, извисяващ се над нея с кожените си дрехи и каска с огледален визьор.

— Колкото мен или малко повече.

— Каза, че си го срещнал в армията?

— Да — отвърна Страйк.

Минаха няколко секунди и тя вече си мислеше, че няма да ѝ каже нищо повече.

Но всъщност разбра, че той просто изчакваше мъж и жена на възраст, които се чудеха къде да седнат, да се отдалечат достатъчно, за да не ги чуят. Когато се махнаха, Страйк каза:

— Той беше майор от Седма бронирана бригада. Ожени се за вдовицата на един колега. Тя имаше две малки дъщери. После имаха свое дете, момче.

Фактите му изплуваха, когато препрочиташе досието на Брокбанк, но истината бе, че Страйк никога не ги беше забравял. Числеше се към случаите, които запомняш завинаги.

— По-голямата доведена дъщеря се казваше Британи. На дванайсетгодишна възраст Британи споделила за сексуален тормоз пред съученичка в Германия. Приятелката каза на майка си и тя съобщила пред съответните органи. Свързаха се с нас да се намесим. Аз не я интервюирах лично, направи го жена следовател. Просто гледах записа.

Старанието ѝ да изглежда като възрастна и да се владее беше онова, което го измъчваше тогава. Ужасена беше какво ще се случи със семейството, след като се е раздрънкала, и се опитваше да си вземе думите назад.

Не, разбира се, че не била казвала на Софи как той заплашвал да убие по-малката ѝ сестра, ако го издаде! Не, не че Софи лъжела, просто това било шега. Била питала Софи как се предпазва да няма бебе само от любопитство, всеки се интересувал от такива неща. Естествено, той не бил казвал, че ще накълца майка ѝ на малки парченца, ако проговорила за него. А онова за крака ѝ? А, това ли? И то било на шега, всичко било на шега. Казал ѝ, че имала белези по крака, защото той за малко не ѝ го отрязал, когато била мъничка, но тогава влязла майка ѝ и го видяла. Обяснил, че го направил, защото газила из лехите му с цветя като съвсем малко дете, но, разбира се, това било шега и майка ѝ щяла да потвърди. Заплела се в някаква бодлива тел и се порязала зле при опит да се освободи. Да питат майка ѝ. Той не я бил порязал. Татко ѝ никога не би могъл да го стори.

Неволната гримаса, появила се на лицето ѝ при усилието да изрече „татко“, още беше в паметта на Страйк: беше му заприличала на малко дете, опитващо се да нагълта цяло парче студена карантия под заплаха от наказание. Беше само на дванайсет години, а вече бе наясно, че животът за семейството ѝ ще е поносим само ако мълчи и приема безропотно всичко, което му се прииска да прави с нея.

Страйк се беше настроил против госпожа Брокбанк още от първото им интервю. Беше слаба, прекалено силно гримирана, без съмнение жертва посвоему, но той бе останал с впечатлението, че преднамерено бе пожертвала Британи, за да спаси другите си две деца, като се правеше, че не забелязва дългите отсъствия от къщи на съпруга си и голямата си дъщеря. За него решимостта ѝ да не знае бе равностепенна на съучастничество. Брокбанк бе заплашил Британи, че ще удуши и майка ѝ, и сестра ѝ, ако проговори какво прави с нея в колата, когато я води на дългите екскурзии в близката гора и по разни тъмни пресечки. Щял да нареже всички на парченца и да ги зарови в градината. После щял да вземе Райън — малкия син на Брокбанк и единствен член на семейството, на когото той май държеше — и да заминат някъде, където никой нямало да ги намери.

— Беше шега, просто шега. Всички тези приказки не ги казах сериозно.

Преплитащи се тънки пръстчета, изкривени очила, крака, още недостатъчно пораснали, че да стигнат до пода. Тя все така категорично отказваше да бъде подложена на медицински преглед,

когато Страйк и Хардейкър отидоха в къщата на Брокбанк да го приберат за разпит.

— Беше пиян, като се появихме там. Казах му за какво сме дошли и той ми се нахвърли със счупена бирена бутилка. Свалих го с един удар — каза детективът без следа от самохвалство, — само че не биваше да го докосвам. Не беше необходимо.

Никога преди не го беше признавал гласно, макар че Хардейкър (който го бе подкрепил безрезервно при последвалата анкета) също го знаеше.

— След като ти се е нахвърлил с бутилка...

— Можех да му я отнема, без да го просвам.

— Каза, че бил едър...

— Много пиян беше. Бих успял да се справя с него, без да го удрям. Хардейкър присъстваше, бяхме двама срещу един. Да си кажа право, доволен бях, че ми се нахвърли. Искях да го ударя. Едно дясно кроше и го вкарах в несвяст. И тъкмо така му се размина.

— Размина му се?

— Отърва се — поясни Страйк, — излезе чист.

— Как така?

Корморан отпи още кафе. Очите му бяха разфокусирани, припомняше си.

— Вкараха го в болница, след като го ударих. Получи масивен епилептичен пристъп, когато се свести. Травматично мозъчно увреждане.

— О, господи — промълви Робин.

— Наложил се спешна операция, за да бъде спряна мозъчният кръвоизлив. Продължаваше да има припадъци. Диагностицираха травматично мозъчно увреждане, посттравматично разстройство и алкохолизъм. Не беше годен да бъде изправен пред съд. Адвокатите му се развихриха. Повдигнато ми беше обвинение за побой. За щастие, моите адвокати установиха, че в седмицата, преди да го ударя, играл ръгби. Поразровиха се и установиха, че сто и двайсет килограмов уелсец го блъснал с коляно в главата и го проснал на игрището. Младши медик не забелязал кръвенето от ухото, защото бил целият омазан с кал и покрит с натъртвания. Просто му казали да иде у дома и да си почива. Оказа се, че са пропуснали фрактура в основата на черепа, което правният ми екип установи, когато накара лекарите да

прегледат отново рентгеновата снимка, направена след мача. Черепната фрактура беше причинена от уелския нападаател, не от мен. Дори и при това положение, ако няхах Харди като свидетел, че Брокбанк ми налетя със счупена бутилка, щях да съм затънал до шия. Накрая приеа, че съм действал при самозащита. Нямаше как да знам, че черепът му вече е пукнат и какви поражения ще му нанесе с моя удар. Междувременно откриха детско порно на компютъра му. Историята на Британи отговаряше на показания, че често е била забелязвана сама с втория ѝ баща в колата му. Учителката ѝ беше разпитана и каза, че в училище ставала все по-затворена. Гаврил се беше с нея две години и я беше заплашвал, че ще убие нея, майка ѝ и сестра ѝ, ако каже на някого. Беше успял да я убеди, че навремето се е опитал да ѝ отреже крака. Имаше белези около пиццала. Уверил я, че тъкмо го режел с рендето, когато майка ѝ се появила и го спряла. При интервюто майката заяви, че белезите са от инцидент, който претърпяла като съвсем малка.

Робин не каза нищо. Беше притиснала и двете ръце към устата си, очите ѝ бяха разширени. Изражението на Страйк беше направо плашещо.

— Той лежеше в болницата, където се опитваха да овладеят припадъците му, и щом някой се опиташе да го разпита, симулираше обърканост и амнезия. Около него постоянно кръжаха адвокати, надушили тлъсто заплащане: лекарска небрежност, побой. Твърдеше, че самият той бил жертва на сексуален тормоз, че детското порно било симптом на душевните му проблеми, на алкохолизма му. Британи упорстваше, че всичко си е измислила, майката крещеше срещу всички, че Брокбанк никога не е докосвал и с пръст някое от децата, че бил идеалният баща, че вече изгубила един съпруг и сега била на път да изгуби втори. Шефовете пожелаха обвиненията да бъдат свалени. Признаха му инвалидност — каза Страйк и тъмните му очи срещнаха синьо-сивите на Робин. — Измъкна се безнаказан с изплатени компенсации и солидна пенсия и замина, като отведе и Британи.

[1] Сладостни моменти в свят на болка. Блу Ойстър Кълт, „Правете рок, не война“. — Б.пр. ↑

*Step into a world of strangers
 Into a sea of unknowns...*
 Blue Öyster Cult, „Hammer Back“^[1]

Тракацията ланд ровър поглъщаше разстоянието със стоическа компетентност, но пътуването на север вече беше започнало да изглежда безкрайно, преди да се появят първите табели за Бароу ин Фърнес. По картата не се разбираше точно колко далеч се намира морското пристанище и колко е изолирано. На Бароу ин Фърнес не му беше писано през него да минават на път или да го посещават случайно, селището представляваше географска задънена улица.

Пътуваха през най-южните райони на Езерната област, покрай хълмисти поля със стада овце, каменни зидове и живописни селца, които напомняха на Робин за родния ѝ Йоркшър, през Улвърстън („Родно място на Стан Лоръл^[2]“), докато за пръв път зърнаха широк естуар, подсказващ за приближаването им към брега. По пладнe най-сетне се озоваха в отблъскващ промишлен район. От двете страни на пътя имаше складове и фабрики, които бележеха периферията на града.

— Ще хапнем нещо, преди да отидем у Брокбанк — каза Страйк, който от пет минути разучаваше карта на Бароу. Презираше електронните устройства за навигация с аргумента, че хартията не я чакаш да се даунлоудне, нито пък информацията изчезва при неблагоприятни условия. — По-нагоре има обществен паркинг. На кръговото кръстовище се отбий вляво.

Минаха покрай порутения страничен вход към Крейвън Парк, домашния стадион на „Бароу Рейдърс“. С изострено внимание дали няма да зърне някъде Брокбанк, Страйк обхващаше специфичната атмосфера на мястото. След като беше родом от Корнуол, очакваше да

види морето, да го вкуси във въздуха, но усещането беше сякаш са на километри навътре в сушата. Първоначалното впечатление беше за търговски център извън града, тъй като от всички страни ги заобикаляха ярки фасади на аутлети по главната улица, ала тук-там, гордо и сякаш не на място, помежду магазини и пицарии се възправяха истински архитектурни съкровища, които свидетелстваха за проспериращо индустриално минало. Митница в стил ар деко бе превърната в ресторант. Викториански технически колеж, украсен с класически скулптури, носеше надписа „Labor Omnia Vincit“^[3]. Малко по-нататък следваха редови къщи — кошерт, където живееха работниците.

— Никога не бях виждал толкова много пъбове — сподели Страйк, докато Робин сви в паркинга. Щеше му се бира, но с девиза „Labor Omnia Vincit“ наум се съгласи с предложението на Робин да хапнат по нещо набързо в близко кафене.

Априлският ден беше слънчев, ала вятърът носеше със себе си пронизващ студ от невидимото море.

— Не си правят кой знае каква реклама, а? — промърмори той, като видя названието на кафенето „Последно убежище“. Насреща му имаше магазин с име „Втори шанс“, където продаваха дрехи втора употреба и очевидно процъфтяваща заложна къща. Въпреки отблъскващото име „Последно убежище“ се оказа уютно и чисто заведение, пълно с бърбиви възрастни жени, и двамата се върнаха на паркинга добре заситени.

— Няма да е лесно да бъде наблюдавана къщата му, ако се окаже, че няма никой — каза Страйк, като показва на Робин картата, щом седнаха отново в ланд ровъра. — На права задънена улица е. Няма места за спотайване.

— Хрумвало ли ти е — не съвсем на шега подхвърли Робин, когато потеглиха, — че Холи е Ноъл? Че може да е претърпял смяна на пола?

— Ако е така, ще е лесен за откриване — каза Страйк — с двуметров ръст на високи токове и деформирано ухо. Тук завий вдясно — упъти я, след като минаха покрай нощен клуб „Бедняка“. — Ей, ама в Бароу не си поплюват да наричат нещата с истинските им имена, а?

Гигантска кремава сграда с надпис „Бей Системс“ върху фасадата напълно затуляше брега и морето. Беше без прозорци и сякаш

се простираше на цял километър, безлика и заплашителна.

— Според мен Холи ще се окаже сестра или може би нова съпруга — каза Страйк. — Завий вляво... На неговата възраст е. Така, търсим Станли Роуд... като гледам, ще се озовем точно до „Бей Системс“.

Както беше казал Страйк, Станли Роуд беше права отсечка с къщи от едната страна и висока тухлена стена с бодлива тел в горния край от другата. Зад тази безкомпромисна бариера се издигаше някак зловеща на вид сграда на фабрика, бяла и без прозорци, въздействаща притеснително със самите си размери.

— „Граница на ядрен обект“ — прочете Робин надпис на стената и намали скоростта на ланд ровъра до пълзене по улицата.

— Строят подводници — отбеляза Страйк, като гледаше нагоре към бодливата тел. — Навсякъде полицейски предупреждения, виж...

Улицата без изход беше пуста. Свършваше с малък паркинг край детска площадка. Докато паркираше, Робин забеляза предмети, заседнали в бодливата тел на върха на стената. Топката явно беше попаднала там случайно, но имаше и малка розова количка за возене на кукли, неспасяемо заплетена. Стана ѝ някак неприятно при вида ѝ: някой нарочно я беше метнал там, за да не може да бъде достигната.

— Ти пък защо слизаш? — попита я Страйк, като се появи откъм задната страна на автомобила.

— Канех се да...

— Аз ще се разправам с Брокбанк, ако е там — заяви Страйк и запали цигара. — Не искам ти да го доближаваш.

Робин се върна в ланд ровъра.

— Постарай се да не го удряш пак — промърмори към отдалечаващата се фигура на Страйк, докато той накуцваше леко към къщата с изтръпнало от пътуването коляно.

Някои от къщите имаха чисти прозорци и спретнато подредена зад тях украса; останалите бяха с мрежести завеси, някои замърсени, други — не чак толкова. Малко на брой изглеждаха позапуснати отвън и ако се съдеше по зацапаните вътрешни первази — мърляви отвътре. Страйк почти беше стигнал до кафява врата, когато внезапно се закова на място. Робин забеляза, че в края на улицата се появиха мъже в сини работни гащеризони и каски. Дали един от тях беше Брокбанк? Затова ли се беше спрял Страйк?

Не. Просто беше приел телефонно обаждане. Обърна гръб и на вратата, и на мъжете. Пое бавно назад към Робин и крачката му вече не беше целенасочена, а безцелното бродене на човек, съсредоточен върху гласа, който влизаше в ухото му.

Един от мъжете в гащеризони беше висок, тъмен и брадат. Дали Страйк го беше видял? Робин слезе от колата и като се преструваше, че пише съобщение, направи няколко снимки на работниците, като даде възможно най-близък зум. Те завиха зад ъгъла и се скриха от поглед.

Страйк беше спрял на десетина метра от нея, пушеше и слушаше събеседника си по мобилния телефон. От горния прозорец на най-близката къща към двамата им се вираше белокоса жена. За да уталожить подозренията ѝ, Робин се извърна с гръб към къщите и щракна огромното ядрено съоръжение, като се правеше на туристка.

— Беше Уордъл — обади се Страйк зад гърба ѝ. Изглеждаше мрачен. — Тялото не е на Оксана Волошина.

— Откъде знаят? — попита смаяна Робин.

— Оксана си била у дома, в Донецк, вече от три седмици. За роднинска сватба. Не са говорили с нея лично, но се чули по телефона с майка ѝ и тя каза, че Оксана е там. Междувременно хазайката се била свързала достатъчно да обясни на полицията, че била особено шокирана, защото знаела, че Оксана си е заминала за Украйна за някакъв празник. Споменала също, че главата не приличала много на нейната.

Детективът пхна телефона в джоба си с намръщена физиономия. Надяваше се тази новина да насочи вниманието на Уордъл към някой друг, а не към Мали.

— Прибери се в колата — поръча, все така замислен, и отново тръгна към къщата на Брокбанк.

Робин се върна на шофьорската седалка на ланд ровъра. Жената от горния прозорец все така наблюдаваше.

Две полицайки в пелерини със светлоотразителни ивици се зададоха по улицата. Страйк беше достигнал кафявата врата. Потропването на метал върху дърво прокънтя по улицата. Никой не отвори. Тъкмо се канеше да потропа повторно, когато полицайките стигнаха до него.

Робин се надигна на мястото си, зачудена какво може да иска полицията от него. След кратък разговор тримата се отправиха към

ланд ровъра.

Робин свали стъклото на прозореца си, внезапно почувствала се гузна без никаква причина.

— Искат да знаят — подвижна Страйк, когато приближи достатъчно, че да бъде чути — дали аз съм господин Майкъл Елакот.

— Какво? — избъбри Робин, напълно объркана от споменаването на името на баща ѝ.

Хрумна ѝ нелепата мисъл, че Матю е пратил полицията подире им. Но защо би им казал, че Страйк е баща ѝ? След като включи каква е работата, мигом заговори:

— Колата е регистрирана на името на баща ми. Нещо нередно ли съм направила?

— Паркирали сте на двойна жълта линия — отбеляза сухо едната полицайка. — Но не затова сме тук. Снимахте съоръжението. Спокойно — добави тя, като видя паниката на Робин, — хората го правят всеки ден. Охранителните камери ви заснеха. Може ли да видя шофьорското ви свидетелство?

— О — промълви Робин, мярнала ироничния поглед на Страйк. — Аз просто... реших, че ще се получи арт снимка, нали разбирате? Бодливата тел, бялата сграда, облаците...

Тя подаде документа, като старателно и обидено избягваше очите на Корморан.

— Господин Елакот е ваш баща, така ли?

— Той просто ни услужи с колата, това е всичко — обясни Робин, ужасена, че от полицията може да се свържат с родителите ѝ и така те да разберат, че е била в Бароу, без Матю, без пръстен, необвързана...

— И къде живеете двамата?

— Ние не сме... не живеем заедно — отвърна Робин.

Дадоха имената и адресите си.

— Посещавате някого, така ли, господин Страйк? — попита втората полицайка.

— Ноъл Брокбанк — отвърна без колебание Страйк. — Стар приятел. Минавах оттук и реших да му се обадя.

— Брокбанк — повтори полицайката и върна на Робин свидетелството ѝ. Момичето се надяваше жената да го познава, което

би компенсирало гафа ѝ. — Хубава местна фамилия. Добре, приключихме. И без повече снимки тук.

— Много съжалявам — изрече само с устни Робин към Страйк, когато полицайките се отдалечиха. Той поклати глава и макар и подразнен, ѝ се усмихна.

— Арт снимка... бодливата тел... небето...

— А ти какво би обяснил? — попита тя. — Нямахте как да им призная, че всъщност снимах работниците, защото си мислех, че един от тях може да е Брокбанк. Виж...

Но когато извади на екрана снимката на работниците, сама осъзна, че най-високият от тях, мъж с румени бузи, късоврат и с големи уши, не беше човекът, когото търсеха.

Вратата на близката къща се отвори. Появи се белокосата жена, която ги беше гледала от прозореца. Буташе пазарска количка от кариран плат. Сега изражението ѝ беше ведро. Робин беше сигурна, че е видяла как от полицията идват и си отиват и вече се е успокоила, че не са шпиони.

— Постоянно се случва — подвикна високо тя и гласът ѝ прокъртя по улицата. Изговорът ѝ беше непознат за Робин, която смяташе, че различава акцента от Къмбрия, след като бе родом от съседното графство. — Навсякъде са поставили камери. Тук сме свикнали.

— Веднага откриха лондончаните — подхвърли дружелюбно Страйк, с което пробуди любопитството ѝ и я накара да се спре.

— Ама вие от Лондон ли сте? И сте дошли чак до Бароу?

— Търсим стар приятел. Ноъл Брокбанк — уточни Страйк и посочи надолу по улицата. — Само че никой не отвори у тях. Трябва да е на работа.

— Ноъл казахте? А не Холи, така ли?

— На драго сърце бихме се срещнали с Холи, стига да е тук — каза Страйк.

— Тя ще да е на работа сега — каза съседката, като погледна часовника си. — В пекарната във Викърстън. Или пък — подхвърли жената с бегла следа от мрачен хумор — я потърсете в „Гарваново гнездо“ довечера. Обикновено там виси.

— Ще пробваме в пекарната, тъкмо ще я изненадаме — каза Страйк. — Къде точно се намира?

— Малка бяла сграда на ъгъла на Венджънс стрийт.

Благодариха ѝ и тя пое по пътя си, доволна, че е услужила.

— Правилно ли чух? — промърмори Страйк, след като благополучно се озоваха обратно в ланд ровъра. — Венджънс стрийт? Улица на отмъщението?

— Така прозвуча — отвърна Робин.

Краткото пътуване ги отведе през мост над естуара, където по мръсната на вид вода подскачаха лодки. Утилитарни промишлени сгради покрай брега отстъпиха на още улици с редови къщи, някои облицовани с камък, други — тухлени.

— Имена на кораби са — направи догадка Страйк, докато се движеха по улица с названието „Амфитрита“.

Венджънс стрийт се простираше върху хълм. След кратко проучване откриха малката боядисана в бяло пекарна.

— Това е тя — каза Страйк в мига, когато Робин спря пред стъклената врата. — Трябва да му е сестра, погледни я само.

На Робин работничката в пекарната ѝ се видя по-грубовата от повечето мъже. Имаше същото издължено лице и високо чело като Брокбанк, очите ѝ бяха очертани с плътна очна линия, гарвановочерната ѝ коса беше опъната в неугледна конска опашка. Под бялата престилка носеше черна тениска с къс ръкав, която разкриваше масивните ѝ ръце, покрити с татуировки от раменете до китките. На ушите ѝ висяха по няколко златни халки. Вертикалната бръчка между веждите ѝ придаваше постоянно ядосано изражение.

Пекарната бе претъпкана с клиенти. Докато гледаше как Холи опакова печива, Страйк си припомни пайчетата с еленско от Мелроуз и устата му се напълни със слюнка.

— Пак бих хапнал.

— Не можеш да говориш с нея там — посочи Робин. — По-добре да я посетим у дома ѝ или в кръчмата.

— Ами отбий се тогава набързо да ми вземеш нещо тестено.

— Само преди час ядохме кифлички с кренвирши!

— Е, и какво? Да не съм на диета я?

— И аз вече не съм — измърмори Робин.

Храброто ѝ изявление ѝ припомни сватбената рокля без презрамки, която още я чакаше в Хароугейт. Наистина ли не възнамеряваше да се вмести в нея? Цветята, кетъринга, шаферките,

изборът на пръв танц — нима всичко това отпаднаше вече? Изгубени депозити, подаръци за връщане, стъписани физиономии на близки и приятели, когато им каже...

Ланд ровърът беше студен и неудобен. Тя се чувстваше много уморена след дългото шофиране и за няколко секунди — толкова бяха нужни за слабото предателско свиване на сърцето ѝ — от мисълта за Матю и Сара Шадлок отново ѝ се доплака.

— Имаш ли нещо против да пуша? — попита Страйк и без да чака отговор, свали стъклото и пусна вътре студен въздух.

Робин преглътна възражението си, той все пак ѝ беше простил за полицайките. Хладният повей ѝ помогна да събере кураж за онова, което трябваше да му каже.

— Не можеш да разпитваш Холи.

Той се извърна към нея, озадачено намръщен.

— Важно е да свариш Брокбанк неподготвен, но ако Холи те познае, ще го предупреди, че си го погнал. Ще трябва аз да го направя. Измислих начин.

— Само че няма да го бъде — с равен тон изрече Страйк. — Няма гаранция, че не живее с нея или само през няколко улици. А той е побъркан тип. Надуши ли нещо гнило, ще стане опасен. Няма да го правиш сама.

Робин придърпа палтото по-плътно около себе си и попита спокойно:

— Искаш ли да чуеш идеята ми, или не?

[1] Влизаш в свят на непознати,/в море от неизвестност... Блу Ойстър Кълт, „Дръж предпазителя вдигнат“. — Б.пр. ↑

[2] Британски актьор, писател и филмов продуцент (1890–1965), станал известен като част от комедийния тандем „Лоръл и Харди“. — Б.р. ↑

[3] Латинска сентенция — „Упоритият труд побеждава всичко“ (Вергилий). — Б.р. ↑

There's a time for discussion and a time for a fight.
Blue Öyster Cult, „Madness to the Method“^[1]

На Страйк не му харесваше, но беше принуден да признае, че планът на Робин беше добър и че опасността Холи да предупреди Брокбанк натежаваше спрямо евентуалния риск за сътрудничката му. И така, когато в пет часа следобед Холи си тръгна от работа с колежка, беше последвана от вървящия пеша Страйк, макар да не подозираше за присъствието му. Междувременно Робин подкара колата към безлюдна отсечка на пътя край блатист пущинак, извади сака от багажника, махна дънките си и obu по-елегантни, макар и поомачкани панталони.

Караше обратно по моста към центъра на Бароу, когато Страйк й се обади, че Холи не се е прибрала у дома си, а се е отправила директно към пъба в края на нейната улица.

— Чудесно, така ще е дори по-лесно — викна Робин по посока на мобилния си телефон, който лежеше на предната пътническа седалка, включен на високоговорител. Ланд ровърът вибрираше и трещеше около нея.

— Какво?

— Казах, че според мен... Няма значение, почти съм там!

Страйк я чакаше пред паркинга на „Гарваново гнездо“. Тъкмо беше отворил вратата към пътническото място, когато Робин изшептя:

— Наведи се, наведи се!

Ходи се беше появила на вратата на пъба с халба в ръка. Беше по-висока от Робин и два пъти по-масивна в черната си тениска с прихлупен ръкав и дънки. Тя запали цигара и насочи присвити очи към околния пейзаж, като ги спря за кратко върху непознатия ланд ровър.

Страйк се бе шмугнал на предната седалка по най-бързия начин и държеше главата си наведена. Робин натисна газта и мигом подкара колата.

— Въобще не задържа поглед върху мен, докато я следях — изтъкна Страйк и се изправи в нормална стойка.

— И все пак е добре да не те вижда — настоя Робин. — Може да ти обърне внимание и да си припомни.

— Прощавай, забравих, че си завършила курса по следене със специална похвала — подхвърли Страйк.

— Я вземи се гръмни — просъска му Робин в изблик на гняв.

— Само се пошегувах — промълви изненадан Страйк.

Тя обърна обратно на едно разширение по-нагоре по улицата, което не се виждаше от входа на „Гарваново гнездо“, и провери чантата си за малкото пакетче, което бе купила по-рано следобеда.

— Чакай ме тук.

— Как ли пък не? Ще бъда на паркинга и ще се оглеждам за Брокбанк. Дай ми ключовете.

Тя му ги връчи неохотно и слезе. Страйк я наблюдаваше как върви към пъба и се чудеше кое я бе ядосало така внезапно. Може би Матю бе омаловажил постиженията ѝ в курса, смятайки ги за второстепенни.

„Гарваново гнездо“ се издигаше на пресечката на Фери Роуд и Станли Роуд. Беше масивна сграда от червени тухли с форма на барабан. Холи все още стоеше на входа, пушеше и отпиваше от бирата си. В стомаха на Робин запърхаха пеперуди от нервност. Тя сама се беше предложила за тази задача и сега единствено нейна бе отговорността да узнае местонахождението на Брокбанк. Глупостта ѝ да насочи полицията към тях по-рано я беше направила докачлива и ненавременната шега на Страйк ѝ беше припомнила прикрито презрителните коментари на Матю относно обучението ѝ в методи за контранаблюдение. След като я поздрави формално за високите ѝ оценки, Матю беше намекнал, че наученото от нея е чисто и просто проява на здрав разум.

Мобилният телефон на Робин извъня в джоба ѝ. Като усещаше върху себе си погледа на Холи, докато приближаваше, Робин го извади да провери кой я търси. Беше майка ѝ. Отстрани щеше да изглежда твърде необичайно да не приеме разговора, затова вдигна телефона до ухото си.

— Робин? — прозвуча гласът на Линда, когато тя минаваше покрай Холи, без да я погледне. — Ти в Бароу ин Фърнес ли си?

— Да — отвърна Робин. Изправена пред две вътрешни врати, избра лявата, която я отведе в обширен и мрачен салон с висок таван. Двама мъже във вече познатите сини гащеризони играеха бiliarд на маса край вратата. Робин по-скоро усети, отколкото видя как няколко глави се обърнаха към непознатата посетителка. Като избягваше какъвто и да било контакт с очи, тя продължи към бара, без да прекъсва разговора си.

— Какво правиш там? — попита Линда и без да изчака отговор, продължи: — От полицията ни се обадиха по телефона да питат дали баща ти ти е дал колата!

— Беше недоразумение — отвърна Робин. — Мамо, не мога да говоря в момента.

Вратата зад нея се отвори, влезе Холи, скръстила татуираните си ръце, и хвърли към Робин кос преценяващ поглед, в който тя долови враждебност. Ако не се броеше късо подстриганата барманка, двете бяха единствените жени тук.

— Звъняхме в апартамента — продължи майка й нехаеща — и Матю каза, че си заминала с Корморан.

— Да — потвърди Робин.

— А като попитах ще имате ли време да се отбиете за обяд този уикенд...

— Каква работа имам в Машам този уикенд? — попита Робин озадачена. С крайчеца на окоето си видя Холи да сядна на столче пред бара и да бърбри с други мъже в сини работни дрехи от близката фабрика.

— Нали е рожденият ден на бащата на Матю — поясни майка й.

— Да, разбира се — каза Робин. Съвсем беше забравила. Щеше да има парти. Толкова отдавна стоеше на календара, че Робин беше привикнала да го вижда и съвсем беше забравила, че пътуването до Машам е действително намерение.

— Робин, наред ли е всичко?

— Както ти казах, мамо, в момента не мога да говоря — повтори Робин.

— Ти добре ли си?

— Да — нетърпеливо отвърна Робин, — съвсем добре съм. Ще ти позвъня по-късно.

Тя затвори и се обърна към бара. Барманката, която чакаше да получи поръчката ѝ, я оглеждаше също така проникателно като бдителната съседка на Станли Роуд. Робин бе доловила у тукашните хора повишена предпазливост, но сега си даваше сметка, че тяхното не беше шовинистичен антагонизъм на местните към непознати, а самозащита на хора със съмнителен бизнес.

— Здравейте, не знам дали можете да ми помогнете. Търся Холи Брокбанк. Казаха ми, че може да е тук.

Барманката обмисли питането на Робин, после отвърна без усмивка:

— Ето я там, в другия край на бара. Ще желаете ли нещо?

— Чаша бяло вино, моля.

Жената, чиято роля играеше, би пила вино, Робин го знаеше. Би била невъзмутима при загатнатото недоверие на барманката и инстинктивния антагонизъм на Холи и нямаше да ѝ мига окото, че играчите на билиард я оглеждат от горе до долу. Жената, на която се преструваше, беше хладнокръвна и амбициозна.

Робин плати за питието си, после се отправи към Холи и тримата мъже, които си бърбеха с нея на бара. Любопитни, но сдържани, те замълчаха, като видяха, че Робин се е насочила към тях.

— Здравейте — каза Робин с усмивка. — Вие ли сте Холи Брокбанк?

— Да — отвърна Холи с мрачно изражение, след което избърби нещо неразбрано.

— Моля?

Усещаше подигравателните погледи върху себе си и само със силата на волята успя да запази усмивката си.

— Коя... сте... вие? — с имитация на лондонски акцент повтори Холи.

— Казвам се Вениша Хол.

— О, няма да ти излезе късметът — ухили се широко Холи към един от мъжете, които се изкикотиха.

Робин извади визитка от чантата си, прясно разпечатана този следобед на машина в търговски център, докато Страйк бе останал край пекарната на Холи да я наглежда. Негово бе предложението да използва средното си име. („Създава впечатление за претенциозна южнячка.“)

Робин протегна визитката, погледна дръзко силно гримираните очи на Холи и повтори:

— Вениша Хол. Аз съм адвокат.

Усмивката на Холи се изпари. Намръщена зачете визитната картичка, една от общо двеста, с които Робин се сдобил срещу четири лири и петдесет пенса.

ХАРДЕЙКЪР И ХОЛ

АДВОКАТИ, СПЕЦИАЛИЗИРАЩИ В ТЕЛЕСНИ ТРАВМИ

ВЕНИША ХОЛ

Старши съдружник

Тел: 0888 789654

Факс: 0888 465877

Email: venetia@h&hlegal.co.uk

— Търся брат ви Ноъл — каза Робин. — Ние...

— Как разбрахте, че съм тук?

В недоверието си беше настръхнала като сърдита котка.

— Една съседка предположи, че мога да ви открия тук.

Мъжете в сини работни дрехи до Холи се изхилиха.

— Ние може би имаме добри новини за брат ви — продължи храбро Робин. — Опитваме се да го открием.

— Нито го знам къде е, нито ме е грижа.

Двама от работниците се изнизаха към маса встрани. На бара остана само един от тях. Усмихна се леко, забелязал неудобството на Робин. Холи пресуши бирата си, бутна банкнота от пет лири към останалия мъж и му поръча да ѝ вземе още една. После стана от столчето и се отправи към дамската тоалетна, размахвайки ръце сковано като мъж.

— С брат ѝ не си говорят — намеси се барманката, която се беше приближила, за да подслушва. Изглежда изпитваше бегло съчувствие към Робин.

— А вие не знаете ли къде е Ноъл? — попита Робин, вече изпитваща отчаяние.

— Не се е мяркал тук повече от година — отвърна жената. — Ти знаеш ли го къде е, Кевин?

Приятелят на Холи отвърна само с вдигане на рамене и поръча бира за Холи. Акцентът му беше от Глазгоу.

— Е, жалко — каза Робин, а чистият ѝ спокоен глас въобще не издаваше лудешкото биене на сърцето ѝ. Ужасяваше я мисълта, че ще се върне при Страйк с празни ръце. — Можеше да има голяма парична компенсация за семейството, стига да успее да го открие.

Тя се обърна да си върви.

— За семейството или за него? — попита остро мъжът от Глазгоу.

— Зависи — невъзмутимо заяви Робин и се обърна към него. Предполагаше се, че Вениша Хол не би била дружелюбна към хора, несвързани с делата ѝ. — Ако членове на семейството е трябвало да поемат ролята на болногледачи... Но ми трябва подробности, за да преценя. Някои роднини — излъга Робин — са получавали значителни парични компенсации.

Холи се връщаше. Изражението ѝ стана буреносно, като видя Робин да разговаря с Кевин. Мнимата адвокатка тръгна към тоалетната с бумтящо в гърдите сърце и се питаше дали лъжата, която беше изтърсила току-що, щеше да даде плодове. Ако се съдеше по лицето на Холи, когато двете се разминаха, беше по-вероятно да бъде приклепена при мивките и пребитата.

Ала когато излезе от тоалетната, видя сестрата на Брокбанк и Кевин, опрели нос в нос на бара. Робин беше наясно, че не бива да упорства повече: Холи или щеше да захапне въдицата, или нямаше да го стори. Тя върза по-стегнато от обикновено колана на палтото си и пое покрай тях към вратата, без да бърза, но съвсем целенасочено.

— Ей!

— Да? — попита Робин малко хладно, защото Холи беше груба, а Вениша Хол беше привикнала да се отнасят към нея с някакво ниво на респект.

— Хубаво де, каква е цялата тази работа?

Макар че на Кевин явно му се искаше да участва в разговора, личеше си, че отношенията му с Холи не са чак толкова напреднали, че

тя да го допусне при обсъждане на финансови въпроси. Той се отдалечи нацупен към един от игралните автомати.

— Да седнем ей там — предложи Холи, като взе новата си чаша бира и посочи на Робин ъглова маса до пиано.

По перваза на пъба бяха подредени кораби в бутилки: красиви и крехки изделия в сравнение с огромните чудовища, строени отвъд стената пред прозорците. Шареният мокет на пода успешно прикриваше многобройните лекета; растенията в саксии зад завесите изглеждаха тъжни и повехнали, но неподходящата украса и спортни трофеи придаваха уют на големия салон, а яркосините работни дрехи на клиентите навяваха асоциации за братство.

— „Хардейкър и Хол“ представляват голяма група военни, претърпели сериозни травми извън бойното поле — започна да рецитира Робин предварително подготвената си реч. — Докато преглеждахме архивите, попаднахме на случая с брат ви. Естествено, няма как да сме сигурни, докато не разговаряме с него, но той има пълните основания да добави името си към списъка на ищците. Делото му е от типа с високи очаквания да бъде спечелено. Ако той се присъедини към нас, ще засилим натиска върху армията да плати. Колкото повече ищци наберем, по-добре. На господин Брокбанк това няма да му струва нищо, естествено. Ако не спечели — обяви тя, имитирайки телевизионните реклами, — няма да плаща разноски.

Холи не каза нищо. Лицето ѝ остана сурово и изопнато. По всичките ѝ пръсти освен на онзи, където се слагаше брачната халка, имаше евтини пръстени от жълто злато.

— Кевин спомена нещо, че близките можели да получат пари.

— О, да — оживено отвърна Робин. — Ако уврежданията на Ноъл са повлияли на семейството...

— Повлияха, и още как — изръмжа Холи.

— Как? — поинтересува се Робин и извади бележник и молив от праметнатата през рамото си чанта.

Предвиждаше, че алкохолът и огорчението ще са най-големите ѝ съюзници, за да извлече максимум информация от Холи, която вече я блазнеше шансът да разправи история като за пред адвокат.

Първата ѝ грижа беше да смекчи вече създаденото впечатление за враждебност към пострадалия ѝ брат. Тя предпазливо разказа на Робин как Ноъл постъпил в армията на шестнайсет години. Бил ѝ

отдал всичко, тя била неговият живот. О, да, хората не си давали сметка за саможертвите, които правели войниците... Знаела ли Робин, че Ноъл бил неин близък? Да, родени били на Коледа — Ноъл и Холи...

Докато разказваше цензурираната история на брат си, тя представяше и себе си в благоприятна светлина. Мъжът, с когото беше споделяла обща утроба, се отправил към света, пътувал, сражавал се, бил повишаван в чин в Британската армия. Храбростта и авантюризмът му рефлектираха върху нея, останала си в Бароу.

— ... и се ожени за жена на име Айрийн. Вдовица. Взе я с две деца. Господи. Ни едно добро дело не остава ненаказано, нали такава беше приказката?

— Какво имате предвид? — любезно попита Вениша Хол, като поклащаше остатъка от топлото и кисело като оцет вино в чашата си.

— Ожени се и имаше син от нея. Прекрасно момченце... Райън... Истинска прелест. Не сме го виждали вече от... шест години ли станаха? Или седем? Кучка. Да, Айрийн просто духна един ден, докато той бил на лекар. Отведе и децата, а синът му беше всичко за него. Та толкова по въпроса, дето се вземали за в болест и здраве... Съпруга, няма що. Заряза го, когато най-много имаше нужда от подкрепа. Кучка.

И тъй, пътищата на Ноъл и Британи се бяха разделили отдавна. А дали той не си бе поставил за цел да проследи доведената си дъщеря, която винеше също толкова, колкото Страйк, за тежките си поражения? Робин запази неутрално изражение, докато сърцето ѝ препускаше. Щеше ѝ се да може да прати съобщение до Страйк на мига.

След като жена му го напуснала, Ноъл се явил неканен на прага на семейния дом, миниатюрната къща на Станли Роуд, в която Холи била живяла през целия си живот и която обитавала сама след смъртта на втория си баща.

— Прибрах го — рече Холи и изпъна гръб. — Семейството си е семейство.

Не спомена за завоалираните обвинения на Британи. Холи разиграваше загрижената и предана сестра, но Робин вече бе достатъчно опитна, за да знае, че и в престореното изпълнение има зрънца истина, които могат да бъдат отсети от очевидната плява.

Питаше се дали Холи знаеше за изобличаването в сексуален тормоз над дете. Все пак беше се случило в Германия и не беше се стигнало до повдигане на обвинение. Ала ако Брокбанк наистина е бил с мозъчно увреждане при изписването си, би ли имал съобразителността да премълчи причината за позорното си оттегляне от армията? Ако е бил невинен и с размътено съзнание, не би ли говорил, може би дори неспирно, за несправедливостта, погубила перспективите му?

Робин взе на Холи трета голяма бира и умело я насочи към темата за поведението на Ноъл, след като го бяха категоризирали като инвалид.

— Не беше същият човек. Пристъпи. Припадъци. Пиеше шепи лекарства. Тъкмо бях приключила с грижите по втория ми баща, който претърпя инсулт, и Ноъл взе че ми се изтърси у дома с неговите конвулсии и...

Холи удави края на изречението в надигнатата чаша с бира.

— Лош късмет — коментира Робин, която вече си водеше записки в малко тефтерче. — Проблемно ли беше поведението му? Семействата често посочват това като най-тежката последица.

— Да — отвърна Холи. — Характерът му преди не беше прекрасен, а хич не се подобри от това, че му бяха разбълникали мозъка в главата. На два пъти направо порути къщата. Вечно беснееше и вдигаше скандали. Е, онзи вече се и прочу — заключи мрачно Холи.

— Моля? — попита Робин недоумяваща.

— Шибаната гадина, дето го преби.

— Гадина...?

— Проклетият Камерън Страйк!

— А, да — пророни Робин, — чувала съм го.

— Е, как не, нали е частен детектив сега, пишат го по всички вестници! Тогава беше проклет полицаи и така преби Ноъл, че го осакати за цял живот...

Опяването продължи известно време в същия дух. Момичето си водеше бележки и чакаше Холи да каже по каква причина военната полиция беше отишла при брат й, но тя или не знаеше, или твърдо беше решила да не казва нищо. Единственото сигурно беше, че Ноъл Брокбанк изцяло обвиняваше действията на Страйк за своята епилепсия.

След година, прекарана сякаш в чистилицето, през която Брокбанк изливал върху сестра си и къщата ѝ всичките си огорчения и лоши настроения, заминал за Манчестър да работи като охрана в заведение, служба, която му уредил приятел от Бароу.

— Значи е бил достатъчно здрав, че да работи? — опита се да уточни Робин, защото картината, която ѝ бе обрисувала Холи, бе на човек, неспособен да контролира пристъпите си на гняв.

— Е, да, тогава беше горе-долу добре, стига да не пиеше и да си вземаше лекарствата. Доволна бях да му видя гърба. Направо ми взе здравето, докато беше тук — заяви Холи, внезапно припомнила си, че има обещана парична компенсация за онези, на които се е отразила зле травмата на роднините им. — Взех да получавам пристъпи на паника. Ходих и при джипито. Има го записано в документите ѝ.

Следващите десет минути бяха изпълнени с подробен преразказ как лошото поведение на Брокбанк се отразило на живота на Холи. Робин кимаше съчувствено и вмъкваше насърчителни фрази от сорта „Да, чувала съм това и от други роднини“ и „О, да, това ще има тежест в изложението“. После Робин предложи на вече укротената Холи четвърта бира.

— Този път аз ще почерпя — рече сестрата на Брокбанк и се опита да стане.

— Не, не, плащам с пари на фирмата, отредени за разноски — възрази Робин. Докато изчакваше изливането на нова пинта „Макюън“, тя провери мобилния си телефон. Пристигнало беше поредното съобщение от Матю, което тя пренебрегна, и едно от Страйк. Отвори го.

Всичко наред ли е?

Да — отговори му с есемес.

— И тъй, брат ви е в Манчестър — заговори тя с Холи, щом се върна на масата.

— Не — отвърна Холи, като отпи юнашка глътка „Макюън“. — Уволнили го.

— О, така ли? — учуди се Робин с готов в ръката молив. — Ако е в резултат на медицинското му състояние, може да помогнем за

неправомерно уволнение...

— Не е било заради това — отсече Холи.

Странно изражение пробяга по навъсеното ѝ лице: проблясък на сребрист лъч между буреносни облаци, нещо мощно, което се опитваше да пробие.

— Върна се тук — каза тя — и всичко се започна наново...

Последваха още описания на насилие, ирационален гняв, изпотрошени мебели. Накрая Брокбанк си намерил нова работа „в охранителната сфера“ и заминал за Маркет Харбъро.

— И оттам се върна — продължи Холи, а пулсът на Робин се ускори.

— Значи е тук, в Бароу? — попита.

— Не — отвърна Холи. Вече беше пияна и ѝ ставаше все по-трудно да поддържа линията на разговора, която искаше да следва. — Върна се само за две седмици, но този път му заявих, ще насъскам полицията по него, ако пак се появи, така че се махна окончателно. Имам нужда да пусна една вода — заяви Холи — и от цигара. Ти пушиш ли?

Робин поклати глава. Холи се изправи с известно олюляване и тръгна към дамската тоалетна, което даде възможност на Робин да извади телефона си от джоба и да напише съобщение на Страйк.

Казва, че не бил в Бароу и не е със семейството си. Тя е пияна.

Още я обработвам. Кани се да излезе да пуши, снижавай се.

Когато натисна бутона за изпращане, съжали да не би последното да предизвика нови саркастични забележки по повод уменията ѝ в контранаблюдението, но телефонът ѝ изжува почти моментално и тя прочете единствената дума:

Дадено.

Когато Холи най-сетне се върна на масата, силно миришеца на „Ротманс“, носеше чаша бяло вино, която плъзна към Робин и пета голяма бира за себе си.

— Много благодаря — каза Робин.

— Та така — продължи Холи, сякаш не бе имало прекъсване в разговора им. — Присъствието му тук много се отрази на здравето ми.

— Не се съмнявам — кимна Робин. — Значи, господин Брокбанк живее в...?

— Все на бой налиташе. Нали ви казах за оня път, дето ми блъсна главата в хладилника?

— Да, казахте ми — търпеливо потвърди Робин.

— И как ми насини окото, като се опитах да го спра да не троши мамините чинии...

— Ужасно. Със сигурност ви се полага някаква парична компенсация — излъга Робин и като игнорира слабото угризение, се насочи направо към централния въпрос. — Допускахме, че господин Брокбанк е тук, защото тук се изплаща пенсията му.

Реакциите на Холи бяха по-забавени след четири пинти и половина бира. Обещанието да бъде компенсирана за страданията ѝ я беше оживило. Дори дълбоката бръчка, която животът бе изрязал между веждите ѝ и която ѝ придаваше вид на перманентно ядосана, като че се бе поизгладила. Споменаването на пенсията на Брокбанк обаче мигом я настрои отбранително.

— Не, няма такова нещо — отрече Холи.

— Според нашите документи е така — настоя Робин.

Игралният автомат дрънчеше и просветваше в ъгъла; билиардните топки потракваха; местен акцент се смесваше с шотландски. Проблясък на интуиция у Робин ѝ даде отговора: Холи си присвояваше военната пенсия.

— Разбира се — подхвърли Робин с убедителна небрежност, — наясно сме, че не е задължително господин Брокбанк да я получава лично. Понякога роднини са упълномощени да вземат парите, ако пенсионерът няма тази възможност.

— Да — побърза да каже Холи. По бледото ѝ лице изби руменина на петна. Тя ѝ придаде момичешко излъчване при все многобройните татуировки и пиърсинги. — Аз му я вземах, като се уволни, нали получаваше припадъци.

„Защо — запита се Робин, — ако е бил толкова възпрепятстван медицински, си е прехвърлил пенсията в Манчестър, после в Маркет Харбъро и после отново в Бароу?“

— Вие ли му я изпращате сега — поинтересува се Робин, — или той вече може да си я получава сам?

— Вижте какво... — подхвана Холи.

На ръката над лакътя ѝ имаше татуировка с крилат шлем, който подрипна, когато тя се наведе към Робин. От бирата, цигарите и захарта дъхът ѝ беше станал възкисел и остър. Робин не трепна.

— Вижте какво — повтори Холи, — на хората се изплащат обезщетения, ако са били... пострадали по някакъв начин, да речем...

— Да, така е — кимна Робин.

— Ами ако някой е бил... ами ако е трябвало социалните служби да... да вземат някакви мерки, а не са го сторили?

— Би зависило от обстоятелствата — уклончиво отвърна Робин.

— Майка ни си отиде, когато бяхме на девет години — съобщи Холи. — Остави ни с втория ни баща.

— Съжалявам — отрони Робин, — трябва да е било много тежко.

— Бяха седемдесетте години — продължи Холи. — Никой и пръста си не мръдваше за посегателства над дете.

Сякаш оловна тежест падна в стомаха на Робин. Облъхваше я лошият дъх на Холи, лицето ѝ на петна бе приближено до нейното. Жената нямаше представа, че съчувствено настроената адвокатка, обещала ѝ куп лесни пари, е само мираж.

— Причиняваше го и на двама ни — каза Холи. — За пастрока си говоря. Ноъл също си беше изпатил от ранна възраст. Криехме се заедно под леглото. После брат ми почна да го прави на мен. Но знайте — заяви тя внезапно много сериозна, — Ноъл можеше да бъде и добър. Бяхме много близки, а това се случи, като бяхме съвсем малки. Само че — и тонът ѝ издаваше усещането за двойно предателство, — като станахме на шестнайсет, той си тръгна оттук, за да постъпи в армията.

Робин, която не беше възнамерявала да пие повече, взе чашата и пое голяма глътка. Вторият насилник на Холи бе също и неин съюзник срещу първия, по-малката от двете злини.

— Истински негодник беше — заговори пак Холи и Робин отгатна, че имаше предвид втория си баща, не близнака си, който я

беше насилвал и после бе запитал в чужбина. — Претърпя трудова злополука, когато бях на шестнайсет, та оттам насетне вече можех полесно да се справям с него. Промислени химикали. Мръсникът вече не можеше да го вдига. Пиеше обезболяващи на поразия. А после получи инсульта.

Злобата, изписана по лицето на Холи, подсказа на Робин що за грижи трябва да бе получил пастрокът ѝ от нея.

— Мръсник — повтори тя полугласно.

— Посещавали ли сте изобщо психолог? — чу се Робин да пита.

„Наистина звуча като претенциозна южнячка.“

Холи изсумтя.

— Не, по дяволите. Вие сте първата, на която разказвам това. Сигурно сте се наслушали на много такива истории.

— О, да — потвърди Робин. Дължеше го на Холи.

— При последното идване на Ноъл му казах да не припарва тук — заяви жената, която вече заваляше думите след всичката изпита бира. — Заплаших го: не се ли махнеш, ще ида в полицията да разправа всичко, което си ми причинявал преди, пък да видим какво ще кажат там, след като толкова момиченца се оплакват, че ги обарваш.

При тази фраза виното съвсем се вкисна в устата на Робин.

— По тази причина са го уволнили в Манчестър. Опипвал тринайсетгодишна. Сигурно и в Маркет Харбъро е станало същото. Не пожела да ми каже защо се е върнал, но аз си знам, че пак е направил нещо такова. Учил се бе от най-добрите в занаята — отбеляза Холи. — Е, мога ли да подам иск?

— Според мен — подхвана колебливо Робин, опасяваща се да не даде съвет, който още повече да навреди на изстрадалата жена пред нея — ще е най-разумно да отидете в полицията. Къде всъщност е брат ви? — попита тя, вече отчаяно желаеща да получи нужната информация и да се махне.

— Не знам — отговори Холи. — Като го заплаших, че ще ида в полицията, направо превъртя, но после...

Тя измърмори нещо неразбираемо, от което се открие само думата „пенсия“.

„Казал ѝ е, че може да му прибира пенсията, ако не иде в полицията.“

И ето че тя бе на път да се вкара рано в гроба, като се пропиваше с парите, които брат ѝ беше дал, за да не разкрива, че я е насилвал. Холи знаеше почти със сигурност, че той продължава „да обарва“ други малки момичета... Дали беше научила някога за обвиненията на Британи? Грижа ли я бе изобщо? Или белегът бе толкова загрубял върху собствените ѝ рани, че я правеше безчувствена за страданията на други деца? Все още живееше в къщата, където се бе случило всичко, където предните прозорци гледаха към тухлена стена с бодлива тел... Защо не беше избягала, чудеше се Робин. Защо и тя не се беше махнала като Ноъл? Защо бе останала в къщата, обърната към високата стена без прозорци?

— Нямате ли негов телефонен номер или нещо такова? — попита Робин.

— Не — отвърна Холи.

— Може да получите добра сума, ако ми намерите някакъв контакт — отчаяно настоя момичето, пратило по дяволите всякакъв финес.

— Имам му стария номер — изфъфли Холи, след като се рови няколко минути в замъгленото си съзнание и се взира безплодно в телефона си. — В Маркет Харбъро...

Отне дълго време да открият телефонния номер в последната месторабота на Ноъл, но най-сетне се добраха до него. Робин го записа, после извади десет лири от портмонето си и ги тикна в приелата ги на драго сърце ръка на Холи.

— Бяхте много отзивчива, много ми помогнахте.

— Бездруго всичките са гадове до един.

— Да — рече Робин, без да има и бегла идея с какво се съгласява.

— Ще се свържа с вас. Имам адреса ви.

Тя се изправи.

— Да. Довиждане. Всичките са гадове до един.

— За мъжете говори — поясни барманката, дошла да прибере няколко от празните чаши пред Холи, като се усмихна на недоумението на Робин.

— А, да — избъбри Робин почти несъзнателно. — Самата истина. Много благодаря. Довиждане, Холи... Всичко хубаво...

[1] Има си време за разговор и време за бой. Блу Ойстър Кълт,
„Вкарай лудост в метода“. — Б.пр. ↑

Desolate landscape, Storybook bliss...

Blue Öyster Cult, „Death Valley Nights“^[1]

— От загубата за психологията спечели детективската професия — отбеляза Страйк. — Дяволски добре си се справила, Робин.

Той вдигна кутийката си с бира „Макюън“ в тост към нея. Седяха в паркирания ланд ровър и похапваха риба и пържени картофи недалеч от закусвалня „Олимпик“ с храна за вкъщи. Осветените й прозорци подчертаваха заобикалящия мрак. Силуети минаваха начесто пред ярките правоъгълници и се трансформираха в триизмерни човешки същества, когато влизаха в оживената закусвалня, а после отново се превръщаха в сенки навън.

— Значи, жена му го е напуснала.

— Да.

— И според Холи оттогава не е виждал децата?

— Точно така.

Страйк отпи замислен от бирата си. Искаше му се да вярва, че Брокбанк наистина е загубил контакт с Британи, но злият негодник като нищо можеше някак да я е открил.

— Ала все така не знаем къде е той — въздъхна Робин.

— Знаем, че не е тук и че не е идвал от близо година — посочи Страйк. — Знаем, че още ме обвинява за всичките си беди, че все така блудства с малки момичета и че е далеч по-вменяем, отколкото са го мислили в болницата.

— Защо реши така?

— Явно си е мълчал за обвинението в сексуален тормоз над дете. Хваща се на работа, при положение че може да си седи у дома и да претендира за помощи на основание инвалидност. Вероятно работейки, получава повече шансове да среща момичета.

— Недей — спря го Робин, тъй като споменът за признанията на Холи беше изместен от този за замразената глава, която изглеждаше толкова млада, с пухкави бузи, с изненадано изражение.

— И тъй, и Брокбанк и Лейн са на свобода някъде из страната, и двамата ме мразят до смърт.

Докато дъвчеше картофки, Страйк взе да рови в жабката и извади оттам пътен атлас. Известно време мълчаливо разгръщаше страниците му. Робин зави останалото от рибата и картофите си във вестника и каза:

— Трябва да се обадя на майка ми. Ще се върна след мъничко.

Облегната на улична лампа на известно разстояние, тя набра номера на родителите си.

— Добре ли си, Робин?

— Да, мамо.

— Какво става между теб и Матю?

Робин отпрати поглед към рехаво осеяното със звезди небе.

— Мисля, че се разделихме.

— Мислиш? — Не звучеше нито шокирана, нито натъжена, просто заинтересувана от пълните факти.

Робин се страхуваше, че ще се разплаче, когато ѝ се наложи да го изрече на глас, ала никакви сълзи не запариха в очите ѝ, нито ѝ се наложи да се насилва, така че гласът ѝ да звучи спокойно. Може би закоравяваше. Отчайващата житейска история на Холи Брокбанк, жестокият край на непознатото момиче в Шепърдс Буш определено променяха нещата.

— Случи се в понеделник вечер.

— Заради Корморан ли е всичко?

— Не — отговори Робин. — Заради Сара Шадлок. Оказа се, че Мат спял с нея по времето, когато бях... у дома. Когато... сецаш се кога. След като напуснах университета.

Двама младежи излязоха с криволичене от „Олимпик“, очевидно пияни, и взеха да си крещят ругатни един на друг. Единият забеляза Робин и сръчка другия с лакът. Тръгнаха към нея.

— Добре ли си, миличка?

Страйк излезе от колата и тръшна вратата. Надвишаваше с цяла глава и двамата. Младежите се отдалечиха, без да гъкнат. Той запали цигара и се облегна на колата, а лицето му беше в сянка.

— Мамо, там ли си още?

— И той ти каза това в понеделник вечерта? — попита Линда.

— Да — каза Робин.

— Защо?

— Отново се разправяхме на тема Корморан — промърмори Робин, осъзнавайки присъствието на Страйк само на метри от нея. — Казах му, че нашето е само платонична връзка като неговата със Сара. Тогава видях лицето му... и той си призна.

Майка ѝ издаде продължителна и дълбока въздишка. Робин изчака за мъдри или утешителни думи.

— Мили боже — промълви Линда. Последва ново дълго мълчание. — Но как си ти наистина, Робин?

— Добре съм, мамо, честно. Работя. Това ми помага.

— От къде на къде се озова тъкмо в Бароу?

— Опитваме се да открием един от мъжете, които Страйк подозира, че са изпратили крака.

— Къде сте отседнали?

— Мислим да отидем в „Травълдж“ — отговори Робин. — В отделни стаи, естествено — побърза да добави.

— Говорила ли си с Матю, откакто замина?

— Не престава да ми праща съобщения, че ме обичал.

Като го каза, се сети, че така и не беше прочела последното.

— Съжалявам — каза Робин на майка си. — За роклята, за приема, за всичко... Страшно много съжалявам, мамо.

— Тези неща са ми последна грижа — каза Линда и попита отново: — Ти добре ли си, Робин?

— Да, добре съм, гарантирам ти. — Поколеба се и после добави едва ли не предизвикателно: — Корморан се държа прекрасно.

— И все пак ще трябва да разговаряш с Матю — каза Линда. — След всичкото това време заедно... не може да не говориш с него.

Самообладанието на Робин се пропука; гласът ѝ затрепери от гняв, а ръцете ѝ се разтресоха, когато думите се изляха от нея.

— Бяхме на ръгби мач със Сара и Том само преди две седмици. Все се навърта около него, дори след като завършиха университета. Спали са, докато аз бях... докато аз... Така и не я изключи от живота си, тя вечно го прегръщаше, флиртуваше с него, предизвикваше караници между двама ни. На ръгби мача подхвана темата за Страйк:

„О, той е толкова привлекателен. И сте само двамата в офиса, така ли?“ А аз през цялото това време смятах, че интересът е само от нейна страна. Знаех, че се е опитала да го вкара в леглото в университета, но никога не съм... Година и половина са продължавали да спят заедно и знаеш ли какво ми каза той? Тя го утешавала... Трябваше да се примирия и да приема, че тя ще присъства на сватбата, след като бях поканила Страйк, без да съобщя на Мат, и това щеше да е наказанието ми, защото не я исках там. Мат постоянно обядва с нея, когато се случи близо до работата ѝ.

— Ще дойда в Лондон да те видя — отсече Линда.

— Не, мамо...

— Само за един ден. Ще те заведе на обяд.

Робин се засмя леко.

— Мамо, аз нямам обедна почивка. Службата ми не е такава.

— Ще дойда в Лондон, Робин.

Станеше ли гласът на майка ѝ твърд като сега, нямаше никакъв смисъл да се спори с нея.

— Нямам представа кога ще се върна.

— Е, ще ме уведомиш и аз ще взема влака.

— Аз... о, добре — каза Робин.

След като си казаха довиждане, тя осъзна, че най-сетне в очите ѝ са бликнали сълзи. Колкото и да се противеше външно, мисълта, че ще види Линда, ѝ донесе голяма утеха.

Погледна към ланд ровъра. Страйк все така беше облегнат на него и също водеше разговор по телефона. А дали не се преструваше? Беше говорила високо. Той умееше да бъде тактичен, когато реши.

Погледна телефона в ръцете си и отвори съобщението на Матю.

Майка ти се обади. Казах ѝ, че си заминала по работа. Уведоми ме, ако искаш да предупредя татко, че няма да присъстваш на тържеството за рождения му ден. Обичам те, Робин. Мxxxxx

Ето го, пак запя старата песен: не вярваше, че отношенията им са приключили. *Уведоми ме, ако искаш да предупредя татко...* Сякаш беше буря в чаша вода, сякаш тя не би стигнала чак до там, че да не

присъства на тържеството на баща му... *Дори не харесвам проклетия ти баща...*

Ядосана, написа и изпрати отговор.

Разбира се, че няма да дойда.

Качи се обратно в колата. Страйк като че наистина разговаряше по телефона. Пътният атлас лежеше разтворен на пътническата седалка. Беше разглеждал град в Лестършър — Маркет Харбъро.

— Да, и на теб — чу Страйк да казва. — Да. Ще се видим, като се върна.

„Елин“, каза си тя.

Той влезе в колата.

— Уордъл ли беше? — попита тя невинно.

— Елин — отвърна той.

„Знае ли тя, че си заминал с мен? Че сме сами двамата?“

Робин усети как се изчервява. Не знаеше откъде се бе взела тази мисъл. Та нали въобще не бяха...

— Искаш да идем в Маркет Харбъро ли? — попита тя, взела в ръце картата.

— Бихме могли — отвърна Страйк, като отпи от бирата си. — Това е последното място, където Брокбанк е работил. Там може да открием следа. Глупаво би било да не проверим. А ако ще минем оттам...

Той взе атласа от ръцете ѝ и разлисти няколко страници.

— Само на двайсет километра е от Корби. Може да проверим дали Лейн, живял там при жена през 2008 година, е нашият Лейн. Тя още е там, казва се Лорейн Макнотън.

Робин вече беше свикнала с невероятната памет на Страйк за имена и подробности.

— Добре — каза тя, доволна, че сутринта щеше да донесе още разследване, а не просто едно дълго шофиране обратно към Лондон. Може би, ако откриеха нещо интересно, щяха и втори път да пренощуват далеч от къщи и нямаше да ѝ се налага да вижда Матю още дванайсет часа. Ала тогава си припомни, че бившият ѝ годеник, така или иначе, щеше да пътува на север за рождения ден на баща си и

нямаше да го има следващата нощ. Апартаментът щеше да е на нейно разположение.

— Възможно ли е да я е проследил? — зачуди се Страйк на глас след известно мълчание.

— Извинявай... какво? Кой?

— Възможно ли е Брокбанк да е открил Британи и да я е убил след всичкото това време? Или аз съм изцяло на погрешна следа поради ужасната вина, която изпитвам?

Той леко блъсна с юмрук вратата на ланд ровъра.

— Но пък да вземем крака — продължи Страйк в спор със себе си. — Има същите белези като нейния. Това е било важна тема помежду им: „Като беше малка, бях започнал да ти режа крака, но влезе майка ти“. Проклет зъл мръсник. Кой друг би ми изпратил крак с белези?

— Ами — проговори бавно Робин, — мога да се сетя за причина да бъде избран крак и тя да няма нищо общо с Британи Брокбанк.

Страйк се обърна да я погледне.

— Продължавай.

— Убиецът на момичето, който и да е той, би могъл да ти изпрати коя да е част от нея и да постигне същия резултат — каза Робин. Ръка или... или гърда... — Тя полагаше всички усилия да поддържа тона си равен. — За полицията и репортерите, които са ни налетели, не би имало разлика. Бизнесът ни все така щеше да е компрометиран и ние щяхме да сме потресени. Само че той е избрал да изпрати десен крак, отрязан на същото място, където е ампутиран твоят.

— Предполагам, че се връзва с проклетата песен. Само че... — Страйк се отказа от мисълта си. — Не, говоря глупости. Ръка би свършила същата работа в това отношение. Или шия.

— Определено създава асоциация с твоята травма — каза Робин. — Какво означава за него твоят липсващ крак?

— Един бог знае — отвърна Страйк, изучаващ профила ѝ, докато тя говореше.

— Героизъм — заяви Робин.

Страйк изсумтя.

— Няма нищо героично в това да се озовеш на погрешното място в погрешното време.

— Ти си награден ветеран.

— Не ме наградиха, задето станах жертва на взрив. Случи се преди това.

— Никога не си ми го казвал.

Тя се обърна с лице към него, но той не се остави да бъде отвлечен от темата.

— Продължавай. Защо крак?

— Нараняването ти е получено по време на война. Олицетворява храброст, преодоляване на тежки обстоятелства. Всеки път, като говорят за теб в медиите, споменават ампутирания ти крак. Мисля, че за него той се свързва със слава, с постижения и... и чест. Опитва се да принизи травмата ти, да я обвърже с нещо ужасно, да подмени у широката общественост образа ти на герой с такъв на човек, който получава части от разчленено момиче. Иска да ти причини неприятности, да, но едновременно с това и да те срине публично. Той е човек, желаещ онова, което имаш ти, стремящ се към признание и значимост.

Страйк се наведе и извади втора кутийка „Макюън“ от кафяв плик в краката си. Щракването при отварянето на халката отекна в студения въздух.

— Ако си права — продума Страйк, като наблюдаваше виещия се в мрака дим от цигарата си, — ако яростта на този маниак се дължи на факта, че съм придобил известност, Уитъкър се нарежда начело в списъка. За това си е мечтал открай време: да бъде знаменитост.

Робин изчака. Не ѝ беше казал практически нищо за втория си баща, макар че интернет ѝ беше предоставил много подробности, премълчани от Страйк.

— Беше най-противният паразит, когото съм срещал някога — изрече детективът. — Типично би било за него да се опита да изцеди малко слава за себе си от някой друг.

Тя усещаше как той отново започва да се изпълва с гняв, седнал до нея в тясното пространство. Реагираше последователно при споменаване на всеки от тримата заподозрени: Брокбанк пораждаше у него чувство за вина, Уитъкър — гняв, единствено Лейн обсъждаше с известна обективност.

— Пищяла нищо ли не е открил още?

— Каза, че живеел в Катфорд. Ще го открие. Уитъкър ще е там, в някой мръсен ъгъл. Категорично е в Лондон.

— Защо си толкова сигурен?

— Тегли го към Лондон — отвърна Страйк, загледан към редовите къщи отвъд паркинга. — Родом е от Йоркшър, но вече е чиста проба кокни.

— Не си го виждал от цяла вечност, нали?

— Не ми е нужно да го виждам. Познавам го. Той е от ония боклуци, които се стичат към столицата да намерят голямата веселба и никога не си отиват. Въобразяваше си, че Лондон е единственото място, което го заслужава. Дай му на Уитъкър най-голямата сцена.

И все пак вторият му баща никога не бе успял да си проправи път извън мръсните места на столицата, където престъпността, бедността и насилието се развъждаха като бактерии, същата онази нелицеприятна среда, която Пищяла още обитаваше. Никой, който не е живял там, не би могъл да разбере, че Лондон сам по себе си представлява отделна страна. Може да го мразеха, защото бе съсредоточил повече власт и пари от всеки друг британски град, но не успяваха да схванат, че бедността носеше свой собствен характер там, където всичко струваше повече, където безпощадната граница между успешните и неуспешните бе постоянно и болезнено видима. Разстоянието между апартамента на Елин в сградата като сладоледена торта на Кларънс Теръс и мърлявата квартира в Уайтчапъл, където майка му беше умряла, се измерваше в няколко километра. Ала ги разделяха непреодолими различия, лотарията на произхода и шанса, погрешната преценка или щастливата звезда. И майка му, и Елин бяха красиви жени, и двете интелигентни, ала едната бе затънала в тресавището на дрогата сред утайката на човечеството, а другата живееше в лукс и безупречна чистота с изглед към Риджънтс Парк.

Робин също си мислеше за Лондон. Градът бе запленил Матю, ала той нямаше интерес към лабиринтите на световите, които тя обхождаше всекидневно покрай детективската си работа. Матю бе вперил развълнуван поглед към лъскавото лустро: най-привлекателните ресторанти, най-добрите райони за живеене, сякаш Лондон бе една гигантска дъска на „Монопол“. Винаги бе изпитвал известна скептичност по отношение на Йоркшър и родния им град Машам. Баща му беше родом от Йоркшър, докато майка му беше от

Съри и неизменно бе създавала впечатлението за многострадална жертва заради преместването си на север. Не се уморяваше да поправя Матю и сестра му Кимбърли, ако използваха типични за Йоркшър думи или фрази. Преднамерено неутралният акцент на Матю бе породил известна неприязън у братята на Робин, когато двамата бяха започнали да излизат заедно: въпреки нейните протести и типично йоркшърската му фамилия те бяха доловили у него южняшкото парвеню.

— Сигурно има нещо по-особено у хората, родените тук — промълви Страйк, загледан в къщите насреца. — Това място е като изолиран остров. Не бях чувал такъв акцент преди.

Наблизо прозвуча мъжки глас. Запя песен, която на Робин ѝ се стори като църковен химн в началото. После се присъединиха и други гласове, а вятърът смени посоката си и те успяха да чуят част от текста съвсем отчетливо:

*Friends to share in games and laughter
Songs at dusk and books at noon...^[2]*

— Училищна песен — каза Робин усмихната. Вече ги виждаше: група мъже на средна възраст с черни костюми, пеещи с пълно гърло, които се задаваха по Бъклю стрийт.

— Явно погребват стар съученик — отбеляза Страйк. — Погледни ги.

Когато облечените в черно мъже се изравниха с колата, един от тях забеляза, че Робин ги наблюдава.

— Гимназия „Бароу Бойз“! — подвикна ѝ той и размаха юмрук, като че току-що беше отбелязал гол. Мъжете нададоха възгласи, но в подпийналото им поклащане имаше меланхолия. Отново подхванаха песента, докато се скриваха от поглед.

*Harbour lights and clustered shipping
Clouds above the wheeling gulls...^[3]*

— Все местни хора са — каза Страйк.

Мислеше си за мъже като своя чичо Тед, корнуолец до мозъка на костите си, който живееше и щеше да умре в Сейнт Моус, част от самата същност на градчето. Щяха да го помнят, докато имаше живи местни хора, и да се усмихва от избелели снимки на доброволците в бреговата охрана по стените на пъбовете. Когато Тед си отидеше от света — а Страйк се надяваше, че има двайсет-трийсет години дотогава — щяха да му правят помен също като на безименния възпитаник на гимназията в Бароу: с пиене и сълзи, но и с прослава на онова, което им беше дал. А с какво бяха запомнени Брокбанк, насилникът на деца, и Лейн, мъчителят на съпругата си, в своите родни места? Съгражданите им изпитваха облекчение, че са се махнали, потръпваха от страх, че може да се върнат, оставили бяха след себе си хора с разбит живот и безброй лоши спомени.

— Да тръгваме ли? — попита тихо Робин и Страйк кимна. Пусна угарката от цигарата си в кутийката с един пръст бира в нея, тя леко просъска и угасна.

[1] Околност запустяла, блаженство като в книга с приказки... Блу Ойстър Кълт, „Ноци в Долината на смъртта“. — Б.пр. ↑

[2] С приятели играем и се смеем,/денем сме заедно над книгите, а вечер — с песните... — Б.пр. ↑

[3] Кораби са скупчени в осветеното пристанище./Над стрелкащи се чайки облаци надвисват. — Б.пр. ↑

A dreadful knowledge comes...

Blue Öyster Cult, „In the Presence of Another World“^[1]

В „Травълодж“ им дадоха стаи през пет врати една от друга. Робин се бе ужасила, че мъжът на рецепцията ще им предложи двойна стая, но Страйк го изпревари с небрежната фраза „две единични стаи“, преди той да има време да си отвори устата.

Беше нелепо внезапно да изпитат неудобство, след като цял ден бяха прекарвали в по-голяма близост в ланд ровъра, отколкото в асансьора. Робин се почувства странно да пожелае лека нощ на Страйк, когато стигна до вратата на стаята си; не че той забави крачка. Просто ѝ каза „Лека нощ“ и продължи към своята стая, но изчака пред вратата, преди тя да се справи с картата си за отключване и да влезе след смутено махване с ръка.

Защо му помахаша? Глупаво.

Пусна сака си на леглото и отиде до прозореца, откъдето се откриваше мрачна гледка към същите промишлени сгради, край които бяха минали на влизане в града часове по-рано. Имаше усещането, че са напуснали Лондон много по-отдавна, отколкото бе в действителност.

Отоплението беше твърде засилено. Робин с мъка отвори заялия прозорец и в задушната и тясна квадратна стая нахлу хладен въздух. Включи телефона си да се зарежда, съблече се, сложи нощница, изми си зъбите и легна между хладните чаршафи.

Все още чувстваше необяснима нервност при мисълта, че спи само през пет стаи от Страйк. За всичко беше виновен Матю, естествено. „Ако спиш с него, между нас е свършено завинаги“.

Непокорното ѝ въображение внезапно ѝ поднесе почукване на вратата, след което Страйк се самопоканваше под някакъв претекст...

Не ставай смешна.

Завъртя се в леглото и притисна пламналото си лице до възглавницата. Що за мисли? Проклет да е Матю, че ѝ вкарваше глупости в главата, като съди по себе си...

Междувременно Страйк още не се беше добрал до леглото. Усещаше се скован след дългите часове неподвижно седене в колата. Свалянето на протезата му донесе облекчение. Макар че душът не беше особено удобен за еднокрак човек, той го използва, като предпазливо се държеше за дръжката от вътрешната страна на вратата, и се опита да отпусне бодящото го коляно с топла вода. Избърса се с кърпа, внимателно се добра до леглото, включи телефона си на зареждане и се пъкна гол между чаршафите.

Докато лежеше с длани под главата и се взираше в тъмния таван, си мислеше за Робин през пет стаи от него. Питаше се дали Матю ѝ беше пратил ново съобщение, дали не разговаряха по телефона в момента, дали тя не използваше уединението си да си поплаче за пръв път този ден.

През пода долитаха шумове от нещо, което наподобяваше ергенско парти: шумни мъжки смехове, подвиквания, затръшващи се врати. Някой пусна музика и басите забумтяха в стаята му. Това му напомни за нощите, когато спеше в офиса си и музиката, носеща се от „12 Бар кафе“ отдолу, вибрираше в металите крака на походното му легло. Надяваше се шумът да не е толкова силен в стаята на Робин. Тя имаше нужда да си почине, утре щеше да шофира на разстояние от още четиристотин километра. Страйк се прозя, завъртя се на една страна и въпреки тътена на музиката и виковете почти веднага заспа.

* * *

На следващата сутрин се срещнаха в салона за закуска. Корморан прикри Робин, докато тя крадешком напълни повторно термоса им с кафе на бюфета, след което и двамата сложиха по няколко препечени филийки в чиниите си. Страйк устоя на изкушението да вземе пълна английска закуска и се възнагради за въздържанието си, като мушна пакетирани кейкчета в раницата си. В осем часа отново бяха в ланд ровъра и пътуваха през разкошната природа на Къмбрия с тревисти

хълмове и торфени терени под забуленото в лека мъгла синьо небе и стъпиха на магистрала М6 в посока юг.

— Съжалявам, че не мога да те отменя при шофирането — каза Страйк, докато отпиваше от кафето си. — Тоя съединител ще ме убие. Ще убие и двама ни.

— Не ми пречи — успокои го Робин. — Знаеш, че обичам да шофирам.

Продължиха в дружелюбно мълчание. Тя беше единственият човек, когото Страйк би търпял да го вози при всичките му вкоренени предубеждения срещу жените шофьори. Обикновено си мълчеше на тази тема, но скептицизмът му произтичаше от немалко негативни преживявания като пътник, возен от нервната му и некадърна на волана корнуолска леля, от разсеяната Луси, от Шарлот, безразсъдно флиртуваща с опасността. Една бивша приятелка от Отдела за специални разследвания, Трейси, беше компетентна като шофьор. Но въпреки това дотолкова се беше парализирала от страх на един висок и тесен алпийски път, че спря, почти задушавана от паника, като отказваше да му отстъпи волана, но и неспособна да продължи.

— Матю харесва ли ланд ровъра? — попита Страйк, докато профучаваха по надлез.

— Не — отвърна Робин. — Той иска А3 кабриолет.

— Типично — промърмори под нос Страйк, така че да не се чуе в трещящата кола. — Простак.

Отне им четири часа да стигнат до Маркет Харбъро, град, който, както установиха по пътя, нито Страйк, нито Робин бяха посещавали. Подходът към него се виеше през красиви селца — къщи със сламени покриви, църкви от седемнайсети век, градини с жив плет, подрязан във всевъзможни форми, улици с жилищни сгради, носещи имена от сорта „Гърненце с мед“. Страйк си припомни високата стена с бодлива тел и фабриката за подводници отвъд нея, които представляваха гледката от родния дом на Ноъл Брокбанк. Какво ли го бе довело в тази околност с пасторална красота и очарование? Що за бизнес бе този, чийто телефонен номер Холи беше дала на Робин и който сега беше скътан в портфейла на Страйк?

Впечатлението за антична елегантност се засили още повече, когато стигнаха самия Маркет Харбъро. Богато украсената стара църква на свети Дионисий се издигаше гордо в сърцето на града, а до

нея посред централната улица се мъдреше забележителна постройка, напомняща къща от трупи на дървени кокили.

Откриха място за паркиране зад чудатата сграда. Нетърпелив да пуши и да изпъне коляното си, Страйк слезе, запали цигара и се зачете в табела, която информираше, че къщата на кокили е била училище, построено през 1614 година. Библейски цитати, изписани със златни букви, изпъстриха фасадите ѝ.

„Човек съди по лицето, а Господ — по сърцето.“

Робин остана в ланд ровъра и разгърна картата, за да открие най-добрия маршрут до Корби, следващата им спирка. Страйк допуши цигарата си и се върна на седалката до нея.

— Добре, ще пробвам телефонния номер. Ако ти се ще да се поразгъпчеш, да знаеш, че почти съм свършил цигарите.

Робин извъртя очи в гримаса, но взе подадената ѝ банкнота от десет лири и тръгна да дири „Бенсън и Хеджис“.

При първия опит на Страйк номерът беше зает. При втория отговори женски глас със силен акцент:

— Масажно студио „Тайландска орхидея“, какво обичате, моля?

— Здравейте — каза Страйк. — Един приятел ми даде вашия номер. Къде се намирате?

Тя му съобщи адрес на Сейнт Мерис Роуд и след кратка консултация с картата той установи, че е само на минути разстояние.

— Дали някоя от вас, дами, е свободна за мен тази сутрин?

— Каква бихте предпочели?

Видя в страничното огледало, че Робин се връща. Червеникаворусата ѝ коса се вееше свободно от вятъра, а в ръката ѝ проблясваше златист пакет „Бенсън и Хеджис“.

— Тайландка — заяви Страйк след моментно колебание.

— Имаме две дами тайландки свободни за вас. Какво точно обслужване желаете?

Робин отвори шофьорската врата и влезе.

— А какво предлагате? — поинтересува се Страйк.

— Еротичен масаж от една дама с масла, деветдесет лири. Еротичен масаж от две дами с масла, сто и двайсет. Пълен масаж тяло в тяло на голо с масла, сто и петдесет. Екстрите ги договаряте с дамата. Става ли?

— Става, бих искал... ъ-ъ... с едната дама — съобщи Страйк. — Ще бъда при вас след малко.

Той затвори.

— Оказа се масажно студио — каза той на Робин, — но не от този вид, където човек би отишъл за болящо коляно.

— Нима? — стъписа се тя.

— Навсякъде ги има — вдигна рамене той.

Разбираше объркването ѝ. Гледката пред тях — църквата, прастарото училище на кокили, оживената и просперираща главна улица, знамето с кръста на свети Георги, къдрещо се от ветреца пред близкия пъб — беше достойна за постер, рекламиращ града.

— Какво смяташ да правиш... къде е това?

— Не е далеч — отвърна той и ѝ показа мястото на картата. — Но първо ще ми трябва банкомат.

Нима той наистина се канеше да плати за масаж, смая се Робин, само че не знаеше как да формулира въпроса, нито пък беше сигурна, че иска да чуе отговора. Спря пред едно устройство, за да даде възможност на Страйк да увеличи овърдрафта си с още двеста лири, последва указанията му и стигна до Сейнт Мерис Роуд, който беше пресечка в края на главния булевард. Улицата се оказа съвършено почтена на вид. От двете страни имаше брокерски офиси за недвижими имоти, спа салони за разкрасяване, адвокатски кантори, като повечето бяха в големи самостоятелни сгради.

— Ето го — посочи Страйк, когато минаха покрай дискретна къща на един ъгъл. Надпис с лъскави лилави и златисти букви гласеше Масажно студио „Тайландска орхидея“. Само тъмните щори на прозорците загатваха за дейности, отиващи по-далеч от раздвижването на болезнени стави с медицинска цел. Робин паркира в странична улица и проследи с поглед Страйк, докато се скри зад ъгъла.

Когато се приближи към входа, той забеляза, че орхидеята, изобразена на лъскавата табела отгоре, удивително много напомняше вагина. Натисна звънеца и вратата мигом бе отворена от дългокос мъж, висок почти колкото самия него.

— Току-що се обадох по телефона — обясни Страйк.

Охранителят изръмжа и му кимна по посока на плътна черна завеса по-навътре. Зад нея имаше малко фоайе, застлано с мокет с два дивана, където по-възрастна тайландка седеше с две свои по-млади

сънароднички, едната от които изглеждаше около петнайсетгодишна. На телевизор в ъгъла вървеше „Стани богат“. При влизането му отегчените изражения на момичетата се оживиха. По-възрастната жена се изправи. Дъвчеше енергично дъвка.

— Вие се обадохте, нали?

— Да — потвърди Страйк.

— Желаете ли питие?

— Не, благодаря.

— Искате тайландско момиче, така ли?

— Да — отговори Страйк.

— Коя искате?

— Нея — каза Страйк и посочи по-младото момиче, облечено в розова блуза с деколте лодка, кадифена минипола и евтини на вид лачени обувки на висок ток. Тя се усмихна и стана. Кльощавите ѝ крачета бяха като на фламинго.

— Добре — отвърна събеседничката му. — Първо плащате, после отивате в частна кабина. Става ли?

Страйк ѝ подаде деветдесет долара и избраницата му го поведе сияещо напред. Имаше тялото на подрастващо момче, ако се изключеха очевидно фалшивите гърди, които му напомниха пластмасовите барбита на рафта в детската стая у Елин.

До частната кабина се стигаше по къс коридор: малка стаичка само с един прозорец, закрит с черни щори, със слабо осветление, наситена с аромата на сандалово дърво. В ъгъла беше сместен душ. Масажната маса беше от изкуствена черна кожа.

— Искате ли душ преди масажа?

— Не, благодаря — отговори Страйк.

— Тогава се съблечете там — каза тя и посочи тясно пространство в другия ъгъл, оградено със завеса, където Страйк с голяма мъка би се поместил със своя ръст от сто деветдесет и три сантиметра.

— По-доволен ще съм да си остана с дрехите. Искам да говоря с теб.

Тя не изглеждаше учудена. Явно ги бе виждала всякакви.

— Да сваля ли блузата? — предложи жизнерадостно и посегна към фльонгата на тила си. — За свалена блуза се плащат десет лири допълнително.

— Не — каза Страйк.

— Ръчно облекчаване? — гласеше следващата й оферта с поглед към ципа на панталоните му. — Ръчно облекчаване с масла? Двайсет лири допълнително.

— Не, само искам да говоря с теб — повтори Страйк.

По лицето й пробяга съмнение, а после внезапно бе обзета от страх.

— От полицията ли сте?

— Не — вдигна ръце Страйк, сякаш се предаваше. — Не съм от полицията. Търся мъж на име Ноъл Брокбанк. Работил е тук. Вероятно на входа, бил е охранител.

Избрал бе точно това момиче, защото изглеждаше съвсем млада. Като познаваше наклонностите на Брокбанк, предполагаше, че той може да е потърсил контакт по-скоро с нея, отколкото с другите служителки, но тя поклати глава.

— Той се махна — каза.

— Знам — отвърна й Страйк. — Опитвам се да разбера къде е отишъл.

— Мама го уволни.

Дали собственичката наистина беше нейна майка, или това беше почетна титла? Страйк предпочиташе да не замесва Мама в това. Изглеждаше хитра и корава жена. Като нищо щеше да го принуди да се изръси за нещо, което би се оказало информация без стойност. А у момичето, избрано от него, се долавяше благоприятна наивност. На нея не й беше хрумвало да му поиска допълнително заплащане за сведенията, че Брокбанк е бил тук, но си е заминал, защото е бил уволнен.

— Ти познаваше ли го? — попита я Страйк.

— Беше уволнен в седмицата, когато постъпих.

Момичето погледна към вратата.

— Дали някой друг тук има номер за връзка с него или знае къде е отишъл?

Тя се поколеба. Страйк извади портфейла си.

— Двайсет лири — обеща той, — ако ме запознаеш с някой, който разполага с информация къде се намира той сега. Парите си остават за теб.

Тя се заигра с подгъва на кадифената си пола, досущ като дете, втренчена в него, после грабна двете десетачки от ръката му и ги пъкна дълбоко в джоба на полата си.

— Стойте тук.

Той седна на масата от изкуствена черна кожа и зачака. Малката стаичка беше чиста като в уважаващ се балнеосанаториум и на Страйк това му хареса. Намираше мръсотията за силно антисексуална; винаги му напомняше за майка му и Уитъкър в онази мърлява квартира с лекъосаните дюшеци и непоносимата воня на втория му баща. А тук, край ароматните масла, спретнато строени на странично шкафче, беше трудно да не те сполетят еротични мисли. Идеята за масаж тяло в тяло на голо с ароматни масла далеч не му се виждаше отблъскваща.

По необяснима причина мислите му се насочиха към Робин, която седеше в колата отвън. Той бързо се изправи на крака, сякаш заловен да прави нещо компрометиращо, и тогава съвсем наблизко прозвучаха сърдити гласове, говорещи на тайландски. Вратата се отвори рязко и се появиха Мама и избраното от него момиче, силно уплашено.

— Платихте за масаж с едно момиче! — изтъкна гневно Мама.

Също като протезето си и тя стрелна очи към ципа му. Проверяваше да види вършена ли е работа, дали той не се опитва да мине тънко и да получи повече.

— Той размисли — уверяваше я отчаяно момичето. — Иска две момичета, една тайландка и една руса. Нищо не сме правили. Той размисли.

— Платихте само за едно момиче — извика отново Мама и насочи към Страйк пръст с квадратен нокът.

Страйк чу приближаването на тежки стъпки и предположи, че идва дългокосият портиер.

— Готов съм — предложи той, като се ругаеше вътрешно — да платя и за масажа с две момичета.

— Още сто и двайсет? — кресна Мама, неспособна да повярва на ушите си.

— Да — каза той. — Добре.

Тя го накара да се върне във фойето и да плати. Там седеше червенокоса със свръхтегло в дълбоко изрязана рокля от ликра. Погледна го с надежда.

— Той иска руса — заяви съучастничката на Страйк, след като той подаде още сто и двайсет лири и лицето на червенокосата помръкна.

— Ингрид е с клиент — отсече Мама и тикна парите на Страйк в чекмеджето. — Ще чакате тук, докато се освободи.

И тъй, той седна между кльощавата тайландка и червенокосата и всички гледаха „Стани богат“, докато в коридора не се появи дребен мъж с костюм и бяла брада, който мина забързано, избягвайки да погледне когото и да било, и изчезна навън зад черните завеси. Пет минути по-късно дойде стройна изрусена жена, за която Страйк предположи, че е на неговата възраст; беше облечена в лилава рокля от ликра и с ботуши до коляното.

— Вървете с Ингрид — нареди Мама, а Страйк и момичето покорно поеха обратно към малката стаичка.

— Той не иска масаж — обясни задъхано първото момиче на блондинката, когато вратата се затвори. — Интересува се къде е отишъл Ноъл.

Русата намръщено огледа Страйк. Може и да беше два пъти повече на години от колежката си, но беше хубава, с тъмнокафяви очи и високи скули.

— За какво ви трябва? — попита с чист есекски акцент и добави спокойно: — От полицията ли сте?

— Не — отвърна Страйк.

Внезапно лицето ѝ се оживи от осъзнаване.

— Я почакайте — изрече бавно. — Знам кой сте... вие сте онзи Страйк! Камерън Страйк! Детективът, който хвана убиеца на Лула Ландри и... Боже, някой не ви ли изпрати крак неотдавна?

— Да, така беше.

— Ноъл беше направо обсебен от вас! — възкликна тя. — Кажиречи, само на тази тема говореше, след като ви показаха в новините.

— Сериозно ли?

— Да, все повтаряше как сте му причинили мозъчно увреждане!

— Не мога да си присвоя цялата заслуга за това. Значи го познавахте добре?

— Не чак толкова добре — отвърна тя, правилно интерпретирала въпроса му. — Познавах Джон, негов приятел от север. Беше чудесен човек, един от редовните ми клиенти, преди да замине за Саудитска

Арабия. Мисля, че са били съученици. Стана му мъчно за Ноъл, защото е служил в армията и си имаше проблеми, затова го препоръча за работа тук. Обясни, че не му потръгнало в живота. Убеди ме да дам стая под наем на Ноъл при мен.

Тонът ѝ ясно подсказваше, че според нея съчувствието на Джон към Брокбанк е било незаслужено.

— И как беше?

— Отначало се държеше прилично, но след като свали гарда, постоянно се пенеше за нещо. За армията, за вас, за сина си. Побъркан е на тема сина си и как ще си го върне. Твърдеше, че по ваша вина сега не можел да го вижда, но аз не успях да схвана логиката му. На всеки би станало ясно защо бившата му жена не го иска близо до момчето.

— И защо?

— Мама го завари да държи внучката ѝ на коленете си и да ѝ бърка под полата — каза Ингрид. — Тя е на шест години.

— А — промълви Страйк.

— Замина, без да си плати наем за две седмици, и повече не го видях. Но съм благодарна, че се махна.

— Знаете ли къде отиде, след като беше уволнен?

— Нямам представа.

— Значи нямате начин да се свържете с него?

— Сигурно пазя мобилния му номер — каза тя. — Но не знам дали той още го използва.

— Бихте ли ми го дали?

— Изглеждам ли като да нося мобилен телефон у себе си? — попита тя и вдигна високо ръцете си. Ликрата и ботушите очертаваха плътно всяка нейна извивка. Щръкналите ѝ зърна личаха ясно под тънката тъкан. Поканен да я огледа, Страйк се насили да поддържа контакт с очи.

— Бихте ли се срещнали с мен по-късно да ми го дадете?

— Не ни е позволено да обменяме адреси и телефонни номера с клиенти. Такива са условията тук, миличък, по тази причина ни се забранява да носим телефони. Ето какво — каза тя, като го измери от горе до долу. — Като знам кой си и как си фраснал мръсника, а отгоре на това си герой от войната, готова съм да се видя с теб, като свърша работа.

— Би било чудесно — зарадва се Страйк. — Много благодаря.

Не знаеше дали не си е въобразил, че в очите ѝ проблесна флиртаджийско пламъче. Нищо чудно да се бе поддадал на аромата на масажни масла и на скорошните си мисли за топли хлъзгави тела.

Двайсет минути по-късно, след като изчака достатъчно дълго, че Мама да остане доволна от свършената работа, Страйк напусна „Тайландска орхидея“ и пресече улицата до мястото, където Робин го чакаше в колата.

— Двеста и трийсет лири за стар номер на мобилен телефон — изпъшка той, когато потеглиха към градския център. — Дано поне си струва. Търсим улица „Адам и Ева“. Кафето се казва „Апълби“. Тя ще се види там с мен след малко.

Робин намери място за паркиране. Зачакаха, като обсъждаха казаното от Ингрид и похапваха кейкчетата, прибрани от Страйк на закуска. Робин беше започнала да разбира причината за леко наднорменото тегло на Страйк. Никога преди не бе провеждала разследване, траещо повече от двама и четири часа. Когато човек бе принуден да се храни само в попътни закувални и в движение, лесно превключваше на шоколад и нездравословни храни.

— Ето я и нея — каза Страйк четиридесет минути по-късно, слезе от ланд ровъра и се отправи към „Апълби“.

Робин разгледа приближаващата се блондинка, сега облечена в дънки и късо палто от имитация на лисица. Имаше тяло на модел и подсети Робин за Латиненорусата. Минаха десет минути, после петнайсет. Не се показваха нито Страйк, нито момичето.

— Колко време е нужно да се вземе телефонен номер? — изрече сърдито сама на себе си тя. Вече ѝ ставаше студено в колата. — Мислех, че искаш да идем в Корби.

Беше я уверил, че нищо не се е случило, но знаеше ли човек? Може и да беше. Може би момичето бе намазало Страйк с масла и...

Робин забарабани с пръсти по волана. Замисли се за Елин и как би се почувствала тя, ако знаеше какво е правил Страйк този ден. После подскочи леко, като се сети, че цял ден не е поглеждала телефона си да види дали Матю не е оставил ново съобщение. Извади го от джоба си и видя, че нищо не е получила. След като го бе уведомила, че твърдо няма да отиде на рождения ден на баща му, беше млъкнал.

Блондинката и Страйк излязоха от кафенето. На Ингрид, както изглеждаше, не ѝ се щеше да пусне Страйк. Когато той ѝ махна за довиждане, тя се наведе напред и го целуна по бузата, после се отдалечи със секси походка. Той видя, че Робин го наблюдаваше, и влезе в колата с позасрамена гримаса.

— Това изглеждаше интересно — коментира Робин.

— Не чак толкова — отвърна Страйк и ѝ показа в телефона си номер, обозначен като „Мобилен на Ноъл Брокбанк“. — Тя просто се разбъбри.

Ако Робин беше колега мъж, със сигурност щеше да добави: „Сваляше ме сериозно“. Ингрид беше флиртувала безсрамно на масата, като преглеждаше бавно списъка на контактите си и се чудеше на глас дали още пази номера, докато Страйк взе да се притеснява, че няма да научи нищо от нея. После се поинтересува дали някога са му правили истински тайландски масаж, взе да подпитва по каква причина търси Ноъл, да любопитства за случаите, които беше разрешил, особено за този с красавицата супермодел, първият, донесъл му известност. Накрая с топла усмивка настоя той да вземе и нейния номер „ей така, за всеки случай“.

— Искаш ли да пробваш с номера на Брокбанк сега? — попита Робин, припомнила си как Страйк огледа задните части на отдалечаващата се Ингрид.

— Какво? Не. Това трябва да се обмисли. Може да имаме само един шанс, ако той вдигне. — Погледна часовника си. — Да тръгваме, не искам да пристигнем много късно в Корби...

Телефонът в ръката му иззвъня.

— Уордъл — каза Страйк.

Той прие разговора и включи на високоговорител, така че и Робин да чува.

— Какво ново?

— Идентифицирахме трупа — съобщи Уордъл. Нотка в гласа му подсказваше, че името ще им е познато. В кратката пауза образът на момиченцето с неговите малки, подобни на птичка очи, пробяга в паника през съзнанието на Страйк.

— Казва се Келси Плат и е момичето, което ти е писало за съвет как да отреже крака си. Била е на шестнайсет години.

Страйк бе обзет едновременно от облекчение и недоверие. Заопипва за писалка, но Робин вече записваше.

— Карала курс за гувернантки в някакъв колеж и така се запознала с Оксана Волошина. Келси по принцип живеела със сестра си и партньора на сестрата. Казала им, че заминава на някакъв стаж от колежа за две седмици. Не са съобщили за изчезването ѝ, защото не били разтревожени. Очаквали я да се върне чак довечера. Оксана твърди, че Келси не се разбирала със сестра си и я помолила да остане две седмици в дома ѝ, за да си отдъхне от нея. Очевидно момичето е планирало всичко, като ти е писало именно от онзи адрес. Сестрата е напълно съсипана, разбираемо. Още не мога да изкопча нищо смислено от нея, но потвърди, че почеркът на писмото е на Келси, а фактът, че е искала да се освободи от крака си, не ѝ дойде като пълен шок. Имаме ДНК проби от четката за коса на момичето. Съвпада. Тя е.

Седалката на Страйк проскърца, когато той се доближи поплътно до Робин да погледне записките ѝ. Дрехите му ѝ замирисаха на цигари и носеха бегъл лъх на сандалово дърво.

— Значи, със сестрата живее партньор? — попита той. — Мъжливи?

— Не можеш да го прикачиш на него — предупреди го Уордъл и Страйк се досети, че самият Уордъл вече се бе помъчил да го направи. — Пенсиониран пожарникар на четиридесет и пет, далеч не в прекрасна физическа форма. Болни бели дробове и желязно алиби за въпросния уикенд.

— Уикенд...? — подхвана Робин.

— Келси напуснала апартамента на сестра си вечерта на първи април. Знаем, че трябва да е умряла на втори или на трети, доставили са ви крака на четвърти. Страйк, ще ми трябваш тук, за да отговориш на още въпроси. Рутинно е, но трябва да снемем официалните ти показания за онези писма.

Нямаше кой знае още какво за казване. След като прие благодарността на Страйк, че ги е уведолил, Уордъл затвори. Настана мълчание, по време на което Робин се разтрепери от вторичния шок.

[1] Задава се ужасяващо прозрение... Блу Ойстър Кълт, „В присъствието на друг свят“. — Б.пр. ↑

... oh Debbie Denise was true to me,
 She'd wait by the window, so patiently.
 Blue Öyster Cult, „Debbie Denise“ Lyrics by
 Patti Smith^[1]

— Цялото това пътуване бе загуба на време. Не е Британи. Няма как да е Брокбанк.

Облекчението на Страйк бе неимоверно. Багрите по улица „Адам и Ева“ внезапно се избистриха, минувачите изпъкваха по-ярко, изглеждаха по-симпатични, отколкото преди да получи обаждането. Значи, все пак Британи бе жива някъде. Случилото се не беше по негова вина. Кракът не беше нейният.

Робин не казваше нищо. Чуваше тържествуването в гласа на Страйк, усещаше облекчението му. Тя, разбира се, никога не беше срещала Британи Брокбанк и докато от една страна се радваше, че момичето е живо и здраво, оставаше си налице фактът, че друго момиче е умряло при ужасни обстоятелства. Вината, от която се бе освободил Страйк, легна тежко на нейната съвест. Тя беше тази, прочела по диагонал писмото на Келси и пъкнала го в чекмеджето на откачалките, без да му отговори. Дали нещо би се променило, питаше се Робин, ако се беше свързала с Келси и я беше посъветвала да потърси квалифицирана помощ? Или ако Страйк ѝ се беше обадил и беше обяснил, че е изгубил крака си във войната, и каквото и да са ѝ наговорили за неговата травма, е било лъжа? Обзета от гузни мисли, Робин усещаше всичките си вътрешности сгърчени.

— Сигурен ли си? — попита тя гласно след цели пет минути мълчание, през което и двамата бяха потънали в собствените си мисли.

— За какво да съм сигурен? — обърна се към нея Страйк.

— Че няма как да е Брокбанк.

— След като не е Британи... — подзе Страйк.

— Току-що ми каза, че онова момиче...

— Ингрид?

— Ингрид — с леко раздражение повтори Робин, — да. По нейните думи Брокбанк е бил обсебен от теб. Държи те отговорен за мозъчното си увреждане и за загубата на семейството си.

Страйк я гледаше смръщен и замислен.

— Онова, което казах снощи — как убиецът иска да те принизи и да омаловажи геройството ти през войната — би паснало идеално с всичко, известно ни за Брокбанк — продължи Робин. — Не мислиш ли, че като е срещнал тази Келси, това, че може би е видял белега на крака ѝ, същия като на Британи, или думите ѝ, че иска да се освободи от него, може да са отключили нещо. Все пак не знаем какво точно се случва при мозъчно увреждане...

— Мозъкът му не е чак толкова увреден — процеди Страйк. — Преструваше се в болницата. Сигурен съм.

Робин не отговори нищо, а се загледа в хора, излезли да пазаруват и движещи се нагоре-надолу по улица „Адам и Ева“. Завиждаше им. Каквито и свои грижи да си имаха, те надали включваха осакатяване и убийство.

— Правиш логични заключения — каза накрая Страйк. Робин отгатваше, че е отнела ентусиазма му от облекчилата го новина. Той погледна часовника си. — Хайде, да тръгваме за Корби, ако искаме да свършим нещо там днес.

Бързо изминаха двайсетте километра между двата града. По намръщеното изражение на Страйк Робин съдеше, че разсъждава над дискусиата им за Брокбанк. Пътят не беше забележителен с нищо, околният пейзаж бе еднообразен, с някой и друг жив плет или дърво край пътя.

— И тъй, Лейн — каза Робин в опит да изтръгне Страйк от потискащ унес. — Припомни ми за него.

— Лейн, да — изрече бавно Страйк.

Права беше да предполага, че е потънал в мисли за Брокбанк. Сега се принуди да се съсредоточи, да прегрупира мислите си.

— Лейн беше връзвал и наранявал с нож жена си. Два пъти е бил обвиняван в изнасилване, доколкото знам, но така и не си е платил за това. Опита се да ми отхапе половината лице на боксовия ринг. Общо

взето, е хитър мръсник и склонен към насилие, но, както ти казах, според бившата му тъща е бил болен, като е излязъл от затвора. Твърди, че заминал за Гейтсхед, но надали е останал дълго там, ако е живял с тази жена в Корби през 2008 година — каза Страйк и отново провери картата за улицата на Лорейн Макнотън. — Възрастта съвпада, периодът също... ще видим. Ако Лорейн я няма, ще се върнем след пет часа.

Като следваше насоките на Страйк, Робин мина през самия център на Корби, изобилстващ от бетон и тухли и с издигащ се голям мол. Силуетът на централната част се оформяше от гъсто застроени общински административни сгради, покрити с антени, подобни на желязна растителност. Нямаше централен площад, нито древна църква, още по-малко — училище, съградено от дървени трупи. Градоустройството на Корби бе съобразено с приютяването на огромен приток работници мигранти през четиридесетте и петдесетте години; повечето от сградите имаха безрадостен утилитарен вид.

— Половината от имената на улиците са шотландски — отбеляза Робин, след като бяха отминали Аргил стрийт и Монтроуз стрийт.

— Нищо чудно, наричали са града Малката Шотландия — поясни Страйк и забеляза табела, упътваща към Единбург Хаус. Чувал беше, че по време на индустриалния си разцвет Корби е имал най-многобройното шотландско население южно от границата. От балконите на апартаменти висяха знамена с типично шотландски символи.

— Лесно е да се разбере защо Лейн се е чувствал повече у дома си тук, отколкото в Гейтсхед. Може би е имал познати в района.

Пет минути по-късно се озоваха в старата част на града, в чиито красиви каменни сгради се долавяше нещо от атмосферата на селото, каквото бе представлявало Корби, преди тук да се настани стоманодобивната промишленост. Малко по-късно стигнаха до Уелдън Роуд, улицата на Лорейн Макнотън.

Къщите се издигаха на групи от по шест, всяка двойка — огледален образ на съседната, така че входните им врати бяха редом една на друга, а прозорците бяха разположени обратно. В каменния корниз над всяка врата бе издълбано име.

— Ето я нейната — посочи Страйк към „Съмърфийлд“, която беше близък с „Нортфийлд“.

Предният двор на „Съмърфийлд“ беше покрит със ситен чакъл. Тревата на „Нортфийлд“ имаше нужда от окосяване, което припомни на Робин жилището ѝ в Лондон.

— Най-добре да влезем и двамата — каза Страйк, докато откопчаваше колана си. — Тя вероятно ще се чувства по-удобно, ако и ти присъстваш.

Звънецът на входната врата изглежда беше повреден. Ето защо Страйк потропа рязко с кокалчетата на пръстите си. Експлозия от яростен лай ги уведоми, че вътре има поне един обитател. После чува женски глас, ядосан, но някак вял.

— Тихо де, престани. Стига вече! Не!

Вратата се отвори и Робин едва успя да зърне навъсена жена на около петдесет години, когато един джак ръсел териер с остра козина се втурна напред, злобно ръмжащ и лаещ, и ухапа глезена на Страйк. За щастие на детектива и за нещастие на песа зъбите му срещнаха стомана. Джак ръселът изквича, а Робин, възползвала се от шока му, го сграбчи за козината зад врата и го повдигна. Кучето остана толкова смаяно, че виси във въздуха, че не можа да реагира по никакъв начин.

— Без хапане — смъмри го Робин.

Очевидно преценило, че жена, достатъчно храбра да го вдигне, е достойна за уважение, кучето ѝ позволи да го подхване по-здраво, усукана се във въздуха и понечи да я лизне по ръката.

— Съжалявам — каза жената. — Беше на майка ми. Истински кошмар е. Я виж, вас ви хареса. Цяло чудо.

Дългата ѝ до раменете кестенява коса беше с бели корени. От двете страни на тънките ѝ устни бяха вдълбани дълбоки бръчки. Подпираше се на патерица, един от глезените ѝ беше подут и бинтован, а стъпалото ѝ беше в сандал, от който се подаваха пожълтели нокти.

Страйк се представи, после показа на Лорейн шофьорското си свидетелство и служебна визитка.

— Вие ли сте Лорейн Макнотън?

— Да — отговори тя колебливо. Очите ѝ се преместиха към Робин, която ѝ се усмихна насърчително над главата на джак ръсела. — А вие сте... какъв казахте?

— Детектив — повтори Страйк. — Питам се дали можете да ми кажете нещо за Доналд Лейн. Според телефонните разпечатки е живял

тук с вас преди две години.

— Да, така е — изрече бавно тя.

— Той още ли е тук? — попита Страйк, макар да знаеше отговора.

— Не.

Страйк посочи Робин.

— Може ли със сътрудничката ми да влезем и да ви зададем няколко въпроса? Опитваме се да открием господин Лейн.

Настана пауза. Лорейн намръщено задъвка устната си. Робин гушкеше кучето, което вече ентусиазирано ближеше пръстите ѝ, без съмнение носещи следи от кейкчетата. Разкъсаният крачол на Страйк се развяваше от лекия ветрец.

— Добре, влезте — каза Лорейн и се отдръпна на патериците си да ги пусне вътре.

Мръсната дневна лъхаше силно на застоял цигарен дим. Имаше безброй белези, издаващи, че се обитава от възрастна жена: плетени покривчици, евтини възглавнички с ресни и колекция от натруфени мечета върху лакиран бюфет. Едната стена беше изцяло заета от картина на ококорено дете, облечено като клоун. Страйк не си представяше Доналд Лейн да живее тук, повече отколкото би очаквал да види вързан в ъгъла бик.

Озовал се вътре, джак ръселът се измъкна от ръцете на Робин и отново залая срещу Страйк.

— О, я вземи да млъкнеш — простена Лорейн. Отпусна се на дивана, тапициран с избелял кафяв плюш, с две ръце нагласи превързания си крак върху мека кожена табуретка, пресегна се към пакет цигари и запали една.

— Трябва да го държа вдигнат — обясни, без да вади цигарата от устата си, и сложи в скута си препълнен стъклен пепелник. — Районната медицинска сестра идва всеки ден да ми сменя превръзката. Сядайте.

— Какво ви се е случило? — попита Робин, като се промъкна покрай масичката, за да седне на дивана до Лорейн. Джак ръселът мигом скочи да се настани до нея и милостиво престана да лае.

— В работата ми изляха върху него тенджера с мазнина за пържени картофи.

— Боже мой — рече Страйк, докато сядаше на кресло. — Сигурно адски е боляло.

— Ами да. Казаха, че ще съм извън строя поне месец. Добре че поне спешното отделение ми беше наблизко.

Както се оказа, Лорейн работеше в стола на местната болница.

— Е, какво е направил Дони? — измърмори Лорейн, издишвайки дим, след като темата за нараняването ѝ беше щателно изчерпана. — Пак някой обир сигурно?

— Защо го казвате? — попита Страйк предпазливо.

— Защото мен ме обра — отвърна тя.

Робин вече виждаше, че резкият маниер е само фасада. Дългата цигара на Лорейн затрепери при тези думи.

— Кога се случи това? — поинтересува се Страйк.

— Когато си отиде. Взе ми всичките бижута. Венчалната халка на майка ми, всичко. А знаеше какво означава тя за мен. Не беше минала и година, откакто се бе споминала. Да, един ден просто си обра крушите и не се върна повече. Обадох се в полицията, притесних се, че му се е случило нещо. Чак после забелязах, че портмонето ми е опразнено и че всичките ми бижута ги няма.

Унижението не я беше напуснало. Хлътналите ѝ бузи се зачервиха, докато разказваше.

Страйк бръкна във вътрешния джоб на якето си.

— Искам да се уверя, че говорим за един и същ човек. Разпознавате ли го на тази снимка?

Той ѝ подаде една от снимките, които бившата тъща на Лейн му беше дала в Мелроуз. Едър и широкоплещест, с шотландска поличка в синьо и жълто, с тъмните му очи като на пор и растяща ниско над челото рижа коса, Лейн стоеше пред гражданското. Под ръка го бе хванала Рона, която му се нанасяше повече от два пъти на ширина, в зле стояща ѝ сватбена рокля, вероятно купена на старо.

Лорейн дълго разглежда снимката. Накрая каза:

— Мисля, че е той. Възможно е.

— Тук не се вижда, но има голяма татуировка на жълта роза над лакътя на лявата си ръка — допълни Страйк.

— Да — натъртено изрече Лорейн. — Съвпада. Имаше такава.

Тя пушеше и се взираше в снимката.

— Бил е женен значи? — продума с леко треперещ глас.

— Не ви ли го е казвал? — попита Робин.

— Обратното. Твърдеше, че никога не се е женил.

— Как се запознахте? — поинтересува се Робин.

— В пъб — отвърна Лорейн. — Но вече изобщо не изглеждаше така.

Жената се обърна към бюфета и направи слаб опит да се надигне.

— Искате ли да помогна? — предложи Робин.

— В онова, средното чекмедже може да има снимка.

Джак ръселът отново се разляя, когато момичето отвори чекмедже, пълно с различни пръстени за салфетки, плетени калъфи за чайници, сувенирни лъжички, клечки за зъби и разпилени снимки. Робин измъкна колкото можа от тях и ги подаде на Лорейн.

— Ето, това е той — каза Лорейн, след като прехвърли доста фотографии, на повечето от които беше много възрастна жена, вероятно майка ѝ. Лорейн подаде снимката на Страйк.

Не би познал Лейн, ако се разминеше с него по улицата. Бившият боксьор се беше раздул сериозно, особено около лицето. Вратът му вече не се виждаше; кожата му беше опъната, чертите — деформирани. С една ръка беше прегърнал усмихнатата Лорейн, а другата държеше отпусната. Той самият не се усмихваше. Страйк се взря по-отблизо. Татуировката на жълтата роза се забелязваше, но беше частично скрита от зачервени плаки, плъзнали по цялата му ръка над лакътя.

— Някакъв кожен проблем ли има?

— Псориатичен артрит — съобщи Лорейн, — в тежка форма. Заради него получаваше пенсия по болест. Наложил му се да спре да работи.

— Така ли? — заинтересува се Страйк. — А като какъв работеше преди?

— Пристигна тук като технически ръководител за една от големите строителни фирми — отвърна тя, — но после се разболя и не можеше да работи. У дома си в Мелроуз имал своя строителна фирма. Бил изпълнителен директор.

— Сериозно? — попита Страйк.

— Да, семеен бизнес — отвърна Лорейн, като продължаваше да преглежда снимките. — Наследил го от баща си. Ето го пак, вижте.

На тази снимка, направена като че в градината на бирария, двамата се държаха за ръце. Лорейн сияеше, а Лейн гледаше напред безизразно със свити до цепки очи на кръглото му като лупа лице. Имаше характерния вид на човек, вземащ стероиди по медицинско предписание. Лисичорижата му коса беше същата, но в тази физиономия на Страйк му бе много трудно да различи някогашния млад боксьор, ухапал лицето му.

— Колко дълго бяхте заедно?

— Десет месеца. Срегнах го точно след като мама почина. Тя беше на деветдесет и две, живееше тук с мен. Помагах на съседката, госпожа Уилямс. Тя беше на осемдесет и седем, страдаше от старческа деменция. Синът ѝ е в Америка. Дони беше много добър с нея. Косеше моравата, пазаруваше ѝ.

„Мръсникът си е гледал интереса“, каза си Страйк. Бил е болен, безработен и безпаричен и за него една самотна жена на средна възраст без ангажименти, умееща да готви, със собствена къща, току-що наследила пари от майка си, е била като божи дар. Струвало си е да имитира състрадание, за да ѝ влезе под кожата. Лейн успяваше да покаже чар, когато решише да го направи.

— Изглеждаше свестен, като се запознахме — процеди гневно Лорейн. — Все гледаше да ми е в услуга. А самият той не беше добре с тия подути стави. Ходеше да му слагат инжекции... После взе да става киснат, но аз си мислех, че лошото му здраве е причината. От болен човек не може да се очаква все да е весел, нали? Не всички са като мама. Тя беше истинско съкровище, макар и да страдаше, постоянно беше усмихната и... и...

— Нека ви подам салфетка — каза Робин и много внимателно се наведе към кутията на масата, покрита с плетена покривчица, така че да не размести кучето, поставило глава в скута ѝ.

— Съобщихте ли в полицията за откраднатите бижута? — попита Страйк, след като Лорейн беше взела салфетката и бършеше очи помежду дълбоки всмуквания от цигарата си.

— Не — отвърна намръщено тя. — Какъв смисъл имаше? Така или иначе, никога нямаше да ги открият.

Робин се досети, че Лорейн не бе искала да привлича внимание към унижението си, и се изпълни със съчувствие към нея.

— Някога проявявал ли е насилие? — попита я тя кротко.

Лорейн изглеждаше изненадана.

— Не. Вие затова ли сте тук? Да не е наранил някого?

— Не знаем — отговори Страйк.

— Не вярвам, че би посегнал на някого — заяви Лорейн. — Не беше такъв. И на полицията го казах.

— Простете — обади се Робин, като галеше главата на вече дремещия джак ръсел. — Нали казахте, че не сте съобщили за кражбата?

— Това беше по-късно — поясни Лорейн. — Около месец и нещо, след като се махна. Някой беше влязъл с взлом в къщата на госпожа Уилямс, ударил я и я обрал. От полицията разпитваха къде е Дони. Казах им, че отдавна се е изнесъл, а и не би сторил нещо такова. Винаги е бил добър с нея. Не би ударил старица.

Някога се бяха държали за ръце в бирария. Той беше косил моравата на възрастна жена. Тя отказваше да повярва, че Лейн е изцяло лош.

— Предполагам, че съседката ви е могла да даде описание пред полицията? — попита Страйк.

Лорейн поклати глава.

— Тя така и не дойде на себе си след това. Почина в старчески дом. Сега в „Нортфийлд“ живее семейство с три малки деца. Да ги чуете само какъв шум вдигат. А имат нахалството да се оплакват от кучето!

Бяха ударили на камък тук. Лорейн нямаше никаква представа къде можеше да е отишъл Лейн. Не си спомняше той да е споменавал място, с което да е свързан, ако не се броеше Мелроуз, нито тя някога се бе запознавала с негови приятели. След като осъзнала, че той вече няма да се върне, изтрила номера на мобилния му телефон. Разреши им да вземат двете снимки на Лейн, но извън това не можеше да им предложи друга помощ.

Джак ръселът протестира шумно, когато Робин измъкна изпод него топлия си скут и демонстрира намерение да изкара огорчението си на Страйк, когато детективът се надигна от креслото.

— Престани, Тигър — смърри го сърдито Лорейн, като с мъка удържаше борещото се куче на дивана.

— Няма нужда да ставате да ни изпращате — повиши глас Робин, за да надвика лудешкия лай. — Благодарим ви за всичко.

Оставиха я в опушената и претрупана с вещи дневна, вдигнала превързания си глезен, вероятно още малко по-тъжна и засрамена в резултат от посещението им. Шумът от истеричното куче ги следваше чак до дворната пътека.

— Поне да ѝ бяхме направили чаша чай или нещо такова — изрече Робин с чувство за вина, когато се качиха обратно в ланд ровъра.

— Тя дори не си дава сметка колко леко се е отървала — подхвърли окуражително Страйк. — Помисли за горката старица там — посочи той „Нортфийлд“. — Била е пребита за няколко мизерни лири в повече.

— Мислиш, че е бил Лейн?

— Разбира се, че е бил проклетият Лейн — изръмжа Страйк, докато Робин включваше двигателя. — Огледал е хубавичко къщата, докато уж ѝ е помагал. И забележи, че докато толкова много е страдал от артрит, все пак е бил способен да коси трева и почти да убие стара жена.

Робин беше уморена и гладна, главата я болеше от застоялия цигарен дим. Успя само да кимне и да потвърди, че звучи логично. Беше потискащ разговор и перспективата за още два часа и половина шофиране до дома никак не я привличаше.

— Нали не възразяваш да потегляме? — каза Страйк, като погледна часовника си. — Казах на Елин, че ще ида да я видя довечера.

— Няма проблем — отвърна Робин.

И все пак по някаква причина — може би заради главоболието, може би заради самотната жена в „Съмърфийлд“, останала сред спомените за обичани хора, които я бяха напуснали — на Робин отново ѝ се доплака.

[1] ... о, Деби Дениз ми бе тъй вярна,/чакаше ме до прозореца си търпеливо. Блу Ойстър Кълт, „Деби Дениз“. Текст Пати Смит. — Б.пр.

↑

I JUST LIKE TO BE BAD^[1]

Понякога му беше трудно сред хора, които се мислеха за негови приятели: мъже, с които поддържаше контакти, когато му трябваха пари. Кражбата бе тяхно основно занятие, напиването до несвоят в събота вечер — представата им за отдих; той беше популярен сред тях, имаха го за другар, за равен. Равен!

В деня, когато полицията я откри, желанието му беше да е сам, да се наслади на целия медиен шум. Материалите във вестника бяха добро четиво. Чувстваше се горд: за пръв път бе успял да убие на спокойствие, без да бърза, да организира нещата както той ги искаше. Възнамеряваше да стори същото със Секретарката: да има време да ѝ се наслади, докато е жива, преди да я убие.

Единственото му огорчение беше, че въобще не се споменаваха писмата, които би трябвало да насочат полицията към Страйк, да ги накарат да разпитват и изтормозят мръсника, така че името му да бъде обсипвано с кал по вестниците и тъпият народ да реши, че няма как да не е забъркан.

Ала ето че се редяха колона след колона с факти, снимки на апартамента, където ѝ беше видял сметката, интервюта с полица хубавец. Наслаждаваше се на материалите: те бяха сувенири също като парчетата от нея, които бе взел за частната си колекция.

Разбира се, неговата гордост и радост трябваше да бъде укривана от То, защото към То в дадения момент трябваше да се подхожда много внимателно. То не беше доволно, никак дори. Животът не се бе подредил както То беше очаквало и на него му се налагаше да се преструва, че му пука, да бъде загрижен и отзивчив, защото То беше полезно за него: носеше му пари, а можеше да се наложи да го снабдява и с алиби. Човек не знаеше кога ще му потрябва. Веднъж бе на косъм да бъде разкрит.

Случи се при второто му убийство — в Милтън Кейнс. Не мърсиш собствения си праг: това винаги бе един от водещите му принципи. Не беше ходил в Милтън Кейнс нито преди, нито след случая и нямаше никаква връзка с това място. Беше откраднал кола, отделно от момчетата, солова акция. Предварително си беше подготвил фалшиви номера. А после просто я беше подкарал и се чудеше дали ще му излезе късметът. След първото убийство последваха няколко провалени опита: заговаряше момичета в пъбове, в клубове, опитваше се да ги отдели, само че не му се получаваше така добре, както в миналото. Вече не изглеждаше добре както някога, знаеше го, ала не му се искаше да установява модел с проститутки. Ако прибягваш към един и същ тип всеки път, полицията ще събере две и две. Веднъж му се беше удало да затътри подпийнало момиче в тъмна уличка, но още преди да успее да извади ножа, се зададоха група кискаци се хлапаци и той офейка. След това се отказа от опитите да забърсва момичета по обичайния начин. Налагаше се да става със сила.

Шофирал бе часове наред с нарастващо разочарование: нямаше и помен от потенциална жертва в Милтън Кейнс. Десет минути преди полунощ вече бе на ръба да се откаже и да се задоволи с проститутка, когато я зърна. Тя се караше с гаджето си на островче по средата на улицата; беше късо подстригана брюнетка с дънки. Задмина ги с колата, като ги наблюдаваше в огледалото за обратно виждане. Видя я как изфуча и тръгна, беше като пияна от собствения си гняв и сълзи. Вбесеният мъж, когото остави насред пътя, викна след нея, после с отвратено изражение пое в обратната посока.

Той направи обратен завой и подкара към нея. Тя вървеше и хлипаше, като бършеше очи с ръкава си.

Той свали стъклото на колата.

— Добре ли си, миличка?

— Разкарай се!

Сама подписа присъдата си, като хукна сърдито към храстите край пътя, за да се отдалечи от бавно пълзящата му кола. Още сто метра биха я извели на добре осветена отсечка от улицата.

Оставаше му просто да отбие от платното и да паркира. Вдигна качулката си, преди да слезе от колата, и с готов в ръката му нож пое спокойно назад към мястото, където тя беше изчезнала. Чуваше я как се промъква с усилие през гъстия храсталак между дърветата,

насадени в този участък, за да смекчат контура на широката сива улица с две ленти. Тук нямаше улична лампа. Беше невидим за минаващите шофьори, докато вървеше прикрит от тъмните разлистени клони. Когато тя отново се добра до тротоара, той стоеше готов да я изтласка обратно с насочен към нея нож.

Прекара цял час в храстите, преди да остави трупа. Откъсна обещите от ушите ѝ, а после в самозабрава бе рязал части от нея. Изчака пауза в уличното движение и все още с качулка на главата се шмугна в крадената кола.

Подкара, усещайки всяка фибра в тялото си трептяща от ентузиазъм и задоволство, а от джобовете му се процеждаше кръв. Едва тогава мъглата се вдигна от очите му.

Последния път бе използвал служебна кола, която впоследствие почисти щателно пред очите на неподозиращите си колеги. Съмняваше се, че някой ще е способен да изкара кръвта от тапицираните с плат седалки и съответно ДНК-то му щеше да е навсякъде. Какво можеше да направи? Тогава почти бе изпаднал в паниката.

Кара километри на север, преди да изостави колата в безлюдно поле далеч от главния път, към което не гледаха никакви сгради. Тук свали фалшивите номера, натопи единия си чорап в резервоара с бензин, хвърли го върху окървавената предна седалка и го запали. На пламъка му отне дълго време да се разпали какао трябва. Наложил му се да приближи автомобила няколко пъти, за да помогне, докато найсетне в три часа посред нощ го видя, треперещ от студ от прикритието си сред дърветата, да експлодира. После хукна да бяга.

Беше зима и поне качулката не изглеждаше неуместна. Зарови фалшивите номера в една гора и забърза по пътя си с наведена глава и ръце в джобовете, опипващи скъпоценните сувенири. Обмислял бе да зарови и тях, но не можа да се накара да го стори. Замазал бе кървавите петна върху панталоните си с кал. На станцията на метрото също остана с качулка и седна в един ъгъл на влака, като се преструваше на пиян, за да държи хората далеч от себе си. Бърбореше си неразбираемо и сътвори онази аура от заплаха и лудост, която действаше като полицейски кордон, щом искаше никой да не го закача.

Докато стигна до дома си, вече бяха намерили трупа ѝ. Той изгледа репортажа по телевизията вечерта, като в същото време се хранеше от поднос върху скута си. Намериха и изгорялата кола, но не

и фалшивите номера, а това беше едно доказателство за неподражаемия му късмет, за чудноватата закрила, спускана му от космоса. Приятелят, с когото се беше карала, бе арестуван, обвинен и въпреки много рехавите доказателства срещу него — осъден! Мисълта, че онзи мухльо лежеше в затвора, още го размиваше понякога...

И все пак през онези дълги часове, докато шофираше през нощта с мисълта, че всяка случайна среща с полицията може да е фатална, когато се боеше от заповед да изпразни джобовете си и трепереше да не би някой бдителен пътник да забележи засъхналата кръв по него, си извади сериозна поука. Планирай всяка подробност. Не оставяй нищо на случайността.

Затова сега имаше нужда от масаж с обезболяващ мехлем. Първият му приоритет беше да се погрижи глупавата нова хрумка на То да не попречи на собствените му планове.

[1] Харесва ми да съм лош. — Б.пр. ↑

I am gripped, by what I cannot tell...
 Blue Öyster Cult, „Lips in the Hills“^[1]

Страйк беше обръгнал на колебанията между френетична активност и принудителна пасивност, налагани от хода на разследването. И все пак уикендът след обиколното им пътуване до Бароу, Маркет Харбъро и Корби го завари в странно състояние на напрежение.

Постепенното завръщане към цивилния живот през последните няколко години го бе сблъскало с трудности, които му бяха спестени като военен. Луси, неговата полусестра, единствената от братята и сестрите му, с която бе споделял детството си, му се обади рано в събота сутринта да попита защо не е отговорил на поканата ѝ за тържеството по случай рождения ден на средния му племенник. Той ѝ отговори, че не е бил в Лондон и е нямал достъп до имейлите, пращани в офиса, но тя почти не го слушаше.

— Знаеш, че Джак те е поставил на пиедестал — настоя тя. — Много иска да дойдеш.

— Съжалявам, Луси — отвърна Страйк, — не ми е възможно. Ще му изпратя подарък.

Ако Корморан още служеше в Отдела за специални разследвания, Луси не би прибегнала до емоционално изнудване. Тогаваше му беше лесно да се изплъзва от семейни задължения, тъй като пътуваше по целия свят. Тя го бе виждала като неразделна част от огромната и неумолима военна машина. След като той упорито отказа да капитулира пред словесното описание на осемгодишния му племенник, който напразно чака чичо Корморан край дворната врата, тя се предаде и взе да го разпитва как напредва издирването на човека, изпратил отрязания крак. Тонът ѝ намекваше, че има нещо дискредитиращо в това да ти бъде изпратен крак. Нетърпелив да я

разкара, Страйк неискрено я увери, че е оставил всичко в ръцете на полицията.

Колкото и привързан да беше към по-малката си сестра, той бе приел факта, че отношенията им почти изцяло почиват на споделени травматични спомени. Никога не доверяваше на Луси подробности от личния си живот, освен ако не беше принуден да го прави от външни събития, по простата причина че споделеното обикновено предизвикваше паника или тревога. Луси живееше в постоянно разочарование от факта, че той, на трийсет и седем годишна възраст, все още се съпротивляваше на всички онези неща, които според нея биха го направили щастлив: служба с нормирано работно време и по-висока заплата, съпруга и деца.

Доволен, че се е отървал от Луси, Страйк си направи третата чаша чай за сутринта и се опъна на леглото с купчина вестници. В няколко от тях имаше снимка на „жертвата на убийство Келси Плат“, облечена в тъмносиня ученическа униформа, с усмивка на некрасивото пъпчиво лице.

Само по боксерки, с косматото шкембе, което никак не се бе смалило след изобилието от бърза храна и шоколадови десертчета от последните две седмици, той изяде цял пакет бисквити и прегледа набързо няколко от статиите. Те не му казаха нищо, което вече не знаеше, така че премина към коментара за утрешния мач Арсенал-Ливърпул.

Докато четеше, мобилният му телефон зазвъня. Сам не беше осъзнал колко е напрегнат. Реагира толкова бързо, че Уордъл беше стъписан.

— Хайде бе, така бързо да вдигнеш. Да не седиш върху него?

— Какво става?

— Бяхме в дома на сестрата на Келси. Тя се казва Хейзъл, медицинска сестра е. Оглеждахме стаята на Келси, лаптопа ѝ, контактите ѝ. Включила се е в някакъв форум на хора, които искат да отрежат по нещо от себе си, и е разпитвала за теб.

Страйк почеса гъстата си къдрава коса. Лежеше загледан в тавана и слушаше.

— Имаме лична информация за няколко души, с които редовно е общувала онлайн. Би трябвало до понеделник да разполагам със снимки. Къде ще бъдеш?

— Тук, в офиса.

— Приятелят на сестра ѝ, бившият пожарник, твърди, че Келси го разпитвала за хора, блокирани в сгради и катастрофирали коли, все неща от този род. Наистина е искала да се освободи от този крак.

— Божичко — промърмори Страйк.

След като Уордъл затвори, на Страйк вече му беше трудно да се съсредоточи над последните новини от Емирейтс. След няколко минути се отказа от преструвките, че го интересува съдбата на екипа на Арсен Венгер и отново заразглежда пукнатините по тавана, като разсеяно премяташе мобилния си телефон в ръце.

При заслепяващото облекчение, че кракът не е на Британи Брокбанк, не беше отделил достатъчно мисли на жертвата, което в обичайния случай би направил. Сега за пръв път започна да си задава въпроси за Келси и за писмото, което му беше изпратила, а той не си бе направил труда да прочете.

Самата мисъл някой да мечтае за ампутация беше отблъскваща за Страйк. Не спираше да върти телефона в ръката си, да си припомня всичко, което знаеше за Келси, като се опитваше да изгради в съзнанието си картина от едно име и от смесените си чувства на съжаление и неприязън. Тя беше на шестнайсет години; не се беше разбираше със сестра си; подготвяла се беше професионално за детегледачка... Страйк взе бележника си и започна да пише: *Приятел в колежа? Преподавател?* Онлайн беше разпитвала за него. Защо? Как ѝ беше хрумнало, че той, Страйк, сам беше ампутирал собствения си крак? Или беше развила тази фантазия от вестникарските статии за него?

Написа Душевно заболяване? Фантазьорка?

Уордъл вече проучваше нейните онлайн контакти. Страйк спря да пише, припомнил си главата на Келси, закръглените ѝ бузи, втренчените ѝ замразени очи. Детинската пухкавост. През цялото време го бе преследвала мисълта, че изглежда твърде млада, за да е на двайсет и четири години. Истината бе, че тя изглеждаше по-млада и от шестнайсетгодишна.

Пусна молива и продължи да премята телефона си, разсъждаваше...

Беше ли Брокбанк „истински“ педофил, както се беше изразил психолог по друго дело за изнасилване в армията, с когото Страйк се беше срещнал? Беше ли човек, привличан сексуално само от деца? Или носеше у себе си друго извращение на човек, който набелязваше малки момичета просто защото бяха достъпни и лесно можеха да бъдат убедени да мълчат, но имаше по-широк кръг от сексуални вкусове, стига да му паднеше лесна жертва? С други думи, беше ли инфантилно изглеждащо шестнайсетгодишно момиче твърде пораснало, за да отговаря на сексуалните вкусове на Брокбанк, или той би насиллил всяка жертва от женски пол, на която лесно би запушил устата? Веднъж Страйк имаше случай с деветнайсетгодишен войник, направил опит да изнасили шейсет и седем годишна жена. Насилствената сексуална природа на някои мъже се отключваше при всяка изникнала възможност.

Страйк още не бе звънял на номера на Брокбанк, даден му от Ингрид. Тъмните му очи се насочиха към малкия прозорец, през който се виждаше бледо осветеното от слънцето небе. Може би беше редно да предаде номера на Брокбанк на Уордъл. И вероятно трябваше да го направи сега...

Ала още докато започна да превърта списъка си с контакти, Страйк размисли. Какво бе постигнал дотук, като бе споделял подозренията си с Уордъл? Нищо. Полицаят бе ангажиран в оперативната си стая да пресява следи, да се води по своята собствена линия на разследване и да проявява към тази на Страйк — както го усещаше частният детектив — едва мъничко повече доверие, отколкото би изпитал към друг, разполагащ само с предчувствия без доказателства. Фактът, че Уордъл с всичките си ресурси още не бе открил местонахождението на Брокбанк, Лейн или Уитъкър, говореше красноречиво, че те не са му приоритет.

Не, ако Страйк искаше да намери Брокбанк, несъмнено трябваше да се придържа към легендата, създадена от Робин: тази на адвокатка, издирваща го, за да спечели в съда компенсация за бившия майор. Тя можеше наистина да се окаже ценна. Всъщност, каза си Страйк, като се надигна на леглото, нямаше да е лошо да се обади сега на Робин и да й даде номера на Брокбанк. Знаеше, че е сама в апартамента в Ийлинг, защото Матю беше заминал за Машам. Можеше да й позвъни и току-виж...

О, я стига шуротици, глупчо!

В главата му се бе завъртяла картина на него и Робин в „Тотнъм“ като евентуално продължение от телефонното обаждане. И двамата нямаха планове в момента. Среща на по питие да обсъдят случая...

В събота вечер? Я бягай оттук.

Страйк се изправи рязко, сякаш му бе станало болезнено да лежи на леглото, облече се и се отправи към супермаркета.

На връщане, понесъл издути пластмасови пликосе, забеляза на Денмарк стрийт цивилния полицаи, пратен от Уордъл да следи за едри мъже с прилепнали шапки. Младият човек с черно сако бе прекалено бдителен и погледът му се задържа една идея по-продължително върху детектива, когато мина покрай него с покупките си.

Елин се обади на Страйк много по-късно, след като той беше приключил самотната вечеря в апартамента си. Както обикновено събота вечер беше изключена като вариант за среща. Докато Елин говореше, той чуваше как дъщеря ѝ играе наблизко. Вече се бяха разбрали да вечерят заедно в неделя, но тя се обаждаше да го пита не иска ли да се видят по-рано. Съпругът ѝ бил решен да ускори продажбата на ценния апартамент на Кларънс Теръс и тя вече се оглеждаше за ново жилище.

— Искаш ли да дойдеш да го видиш с мен? — попита тя. —
Имам час за оглед утре в два следобед.

Страйк беше наясно, или поне така си мислеше, че поканата не произтича от някаква гореща надежда един ден той да заживее с нея там — все пак се срещаха само от три месеца. Просто тя беше жена, която обичаше да има компания при всеки възможен случай. Излъчването ѝ на хладна самоувереност беше подвеждащо. Можеше и никога да не се срещнат, ако тя не бе предпочела да придружи брат си на парти, където щяха да присъстват все непознати за нея хора, вместо да прекара вечерта сама у дома си. Естествено, нямаше нищо лошо в това, не беше нередно човек да е общителен, обаче Страйк вече в продължение на година бе организирил живота си така, че да е удобно за него, и не му бе лесно да се откаже от този навик.

— Не мога — отвърна той, — съжалявам. Ангажиран съм служебно до три часа.

Лъжата беше изречена убедително. Тя я прие сравнително добре. Разбраха се да се срещнат вечерта в бистрото според първоначалната

уговорка, което означаваше, че той ще може на спокойствие да си гледа мача Арсенал-Ливърпул.

След като затвори, отново се замисли за Робин, сама в апартамента, който споделяше с Матю. Взе си цигара, включи телевизора и се отпусна на възглавницата в тъмното.

* * *

Робин имаше странен уикенд. Реши да не потъва в меланхолия просто защото е сама, а Страйк беше у Елин (тази пък мисъл откъде се бе взела? Естествено, че щеше да иде у тях, беше уикенд, а на нея не ѝ влизаше в работата къде бе избрал да го прекара той). Преседа часове пред лаптопа си, упорито следваща една стара линия на разследване и една нова.

Късно вечерта в събота онлайн откритие я накара да направи три победни обиколки бегом в мъничката дневна и за малко не позвъни на Страйк да му го съобщи. Отне ѝ няколко минути да успокои разтупканото си сърце и ускореното си дишане, след което си каза, че новината може да изчака до понеделник. Много по-удовлетворително щеше да бъде да му я каже лично.

Понеже знаеше, че Робин е сама през уикенда, майка ѝ позвъни два пъти все с настояване да определят дата, на която тя да дойде в Лондон.

— Не знам, мамо, просто не точно сега — въздъхна Робин в неделя сутринта. Седеше по пижама на дивана отново с отворения лаптоп пред нея и се опитваше да поддържа разговор с член на общността на страдащите от дисоциативно личностно разстройство за телесна цялост, нарекъл се „Поклонник“. Беше приела обаждането от майка си само от страх, че ако не ѝ вдигне, можеше да предизвика изненадващо посещение от нейна страна.

Поклонник: Къде искаш да те срежат?

Транскандидатка: По средата на бедрото.

Поклонник: И двата крака ли?

— Какво ще кажеш за утре? — попита Линда.

— Не — мигом отвърна Робин. Също като Страйк и тя лъжеше гладко и убедително. — Насред една задача съм. Следващата седмица ще е по-удобно.

Транскандидатка: Да, и двата. Познаваш ли някой, който го е правил?

Поклонник: Не мога да го споделя тук. Къде живееш?

— Не съм го виждала — каза Линда. — Робин, на компютъра ли пишеш?

— Не — излъга отново Робин и пръстите ѝ замръзнаха над клавишите. — Кого не си виждала?

— Матю, разбира се!

— О. Всъщност не съм и очаквала да се отбие у вас този уикенд. Продължи да пише по-тихичко.

Транскандидатка: В Лондон.

Поклонник: Аз също. Имаш ли снимка?

— Отидохте ли на тържеството за рождения ден на господин Кънлиф? — попита Робин, за да заглуши тракането на клавишите.

— Разбира се, че не! — отвърна Линда. — Е, чакам да ме уведомиш кой ден е подходящ през по следващата седмица, за да си купя билет. Великден е, по влаковете ще е натоварено.

Робин се съгласи, отвърна подобаващо на любящото сбогуване на Линда и насочи пълното си внимание към Поклонник. Уви, след като Робин бе отказала да изпрати снимка на него или на нея (беше почти сигурна, че е мъж), той изгуби интерес към размяната на реплики и млъкна.

Очаквала бе Матю да се върне от дома на баща си в неделя вечер, но той не си дойде. Провери календара в кухнята и видя, че поначало

бе възнамерявал да си вземе почивен ден в понеделник. Очевидно тя се бе съгласила с това и му беше обещала също да поиска от Страйк почивен ден. Късмет, че бяха скъсали, рече си окуражително, беше си спестила поредната кавга на тема работното ѝ време.

Само че по-късно плака сама в спалнята, изобилстваща от спомени за общото им минало: пухкавото слонче, което ѝ беше подарил за първия им свети Валентин заедно — тогава не беше толкова самоуверен, тя си спомняше как се бе изчервил, като ѝ го подаде — кутията за бижута по случай двайсет и първия ѝ рожден ден. Много снимки със сияещите им лица от ваканции в Гърция и Испания и в официални дрехи на сватбата на сестрата на Матю. На най-голямата от всички снимки бяха хванати за ръка в деня на дипломирането му. Той беше в академичната си тога, а Робин стоеше до него, облечена с лятна рокля, широко усмихната и горда от неговото постижение, каквото на нея ѝ бе ограбено от мъж с маска на горила.

[1] Държан съм в плен и сам не зная от какво... Блу Ойстър Кълт, „Устни сред хълмовете“. — Б.пр. ↑

31

*Nighttime flowers, evening roses,
Bless this garden that never closes.
Blue Öyster Cult, „Tenderloin“^[1]*

На следващия ден настроението на Робин се повиши от прекрасното пролетно утро, което я посрещна, щом излезе от външната врата. Не забравяше да държи под око околната обстановка, докато пътуваше с метрото към Тотнъм Корт Роуд, ала така и не зърна едър мъж с прилепнала шапка. Онова, което правеше впечатление при ранното ѝ пътуване, бе нарастващата журналистическа възбуда от приближаващата кралска сватба. Кейт Мидълтън бе на първите страници на едва ли не всички вестници в ръцете на пътуващите около нея. Образът ѝ накара Робин още по-остро да усети онова свръхчувствително място на ръката си, където в продължение на година бе носила годежен пръстен. Ала обзета от нетърпение да сподели резултата от своята солова разузнавателна акция със Страйк, тя успешно отби заплашващата я атака на униние.

Вече беше излязла от станцията на метрото на Тотнъм Корт Роуд, когато чу мъж да я вика по име. За част от секундата се уплаши да не би Матю да ѝ е устроил засада, но тогава се появи Страйк, който си пробиваше път през минувачите с раница на гърба. Робин заключи, че е прекарал нощта при Елин.

— Добро утро. Хубаво ли прекара уикенда? — попита я. А после, преди да е успяла да му отговори, каза: — Прощавай. Не. Явно е бил гаден уикенд.

— На моменти беше съвсем добър — отговори Робин, докато заобикаляха обичайните препятствия от преграждения и дупки по пътя.

— Какво узна? — високо попита Страйк в опит да надвика нескончаемия шум на бормашини.

— Моля? — изкрещя тя.

— Какво... успя... да откриеш?

— Откъде знаеш, че съм открила нещо?

— Видът ти го подсказва — обясни той. — Винаги имаш такова изражение, когато умираш от нетърпение да ми съобщиш нещо.

Тя се усмихна широко.

— Трябва ми компютър, за да ти покажа.

Завиха по Денмарк стрийт. Мъж, облечен изцяло в черно, стоеше пред вратата на офиса им и държеше гигантски букет червени рози.

— О, за бога — промълви едва чуто Робин.

Спазъмът от страх утихна: в първия миг умът ѝ бе изключил букета и беше регистрирал само човека в черно, но това не беше куриерът, разбира се. Този, както забеляза, щом приближиха, беше дългокос младеж, доставчик от „Интерфлора“, който не носеше каска на главата. Страйк се съмняваше момчето някога да е връчвало над петдесет червени рози на по-малко ентузиазизирана получателка.

— Баща му го е подучил — подхвърли мрачно Робин, докато Страйк ѝ държеше вратата отворена, за да се провере вътре с огромния букет, с който тя не се отнасяше особено грижливо. — „Всички жени обожават рози“, трябва да му е казал. И си въобразява, че с един букет работата му е опечена.

Страйк я последва по металното стълбище; досмеша го, но много се пазеше да не го покаже. Отключи вратата на офиса, а Робин отиде до бюрото си и безцеремонно хвърли розите върху него. В букета имаше и картичка. Тя не искаше да я отваря пред Страйк.

— И така — заговори той, докато премяташе раницата си на закачалката до вратата. — Какво откри?

Преди Робин да е успяла да каже и дума, на вратата се почука. През матираното стъкло бе лесно да се различи, че отвън е Уордъл с неговата къдрава коса и кожено яке.

— Бях наблизко. Надявам се, че не ви се изтърсвам твърде рано. Съседът ви отдолу ми отвори.

Очите на Уордъл моментално се насочиха към розите върху бюрото на Робин.

— Рожден ден?

— Не — отвърна тя кратко. — Някой от вас иска ли кафе?

— Аз ще го приготвя — каза Страйк, като тръгна към чайника и добави: — Уордъл има да ни покаже нещо.

Приповдигнатостта на Робин се стопи: нима полицаят щеше да я изпревари? Защо не се бе обадила на Страйк още в събота вечер, когато го откри?

Уордъл се настани на канапето от изкуствена кожа, което винаги издаваше излагащи шумове като от пръцкане, щом човек над определено тегло седнеше на него. Определено стреснат, полицаят промени позата си и отвори папка.

— Оказва се, че Келси е поствала в уебсайт за други хора, които са искали да отстранят крайниците си — обърна се Уордъл към Робин.

Тя се настани на обичайното си място зад бюрото. Розите ѝ пречеха да вижда добре полицая, затова ги грабна нетърпеливо и ги пусна на пода до себе си.

— Тя споменава Страйк — продължи Уордъл. — Пита дали някой знае нещо за него.

— Никнейм „Безизход“ ли използва? — попита Робин с небрежен тон. Уордъл вдигна поглед изненадан, Страйк също се обърна към нея с увиснала във въздуха лъжичка за кафе.

— Да, точно това — зяпнал от смайване потвърди полицаят. — Откъде знаете, дявол го взел?

— Открих този сайт миналия уикенд — отвърна Робин — и реших, че Безизход може да е момичето, написало писмото.

— Боже мой — рече Уордъл и премести поглед от Робин към Страйк. — Мисля, че трябва да я привлечем на работа при нас.

— Тя си има работа — отсеке Страйк. — Продължавай, Келси е поствала...

— Накрая е обменила имейл адреси с тези двамата. Нищо особено полезно, но се опитваме да установим дали те са се срещнали с нея, имам предвид в реалния живот — подчерта Уордъл.

Странно, помисли си Страйк, как тази фраза, толкова набивана в главата през детството, за да разграничи измисления свят на игрите и скучния свят от факти на възрастните, сега бе започнала да обозначава живота, който човек водеше извън интернет. Той подаде чашките с кафе на Робин и Уордъл, после отиде във вътрешния кабинет да си

вземе стол, защото предпочиташе да не споделя пръцкащото канапе с Уордъл.

Когато се върна, полицаят показваше на Робин принтирани снимки на двама души от страниците им във Фейсбук. Тя разгледа внимателно всяка от тях, после ги подаде на Страйк. Едната беше на набита млада жена с кръгло бледо лице, подстригана на черта черна коса и очила. От другата гледаше светлокос и кривоглед мъж на двайсет и няколко години.

— Тя коментира в блога си „трансинвалидност“, каквото и да означава това, по дяволите, а той се скъсва да пише по сайтове с молба за помощ да отсече разни части от себе си. И двамата си имат сериозни проблеми, ако питате мен. Случайно да ги познавате?

И Страйк, и Робин поклатиха глави. Уордъл въздъхна и прибра снимките.

— Вероятността беше много малка.

— Ами някакви други мъже, с които да е движила? Момчета от колежа или преподаватели? — попита Страйк, като мислеше за въпросите, които му бяха хрумнали в събота.

— Сестра ѝ твърди, че Келси споменавала загадъчно гадже, с което отказвала да ги запознае. Хейзъл не вярва да е съществувал такъв. Разговаряхме с няколко приятелки на Келси от колежа и никоя не е виждала гадже, но още проучваме по тази линия. Като стана дума за Хейзъл — додаде Уордъл и отпи от кафето си, преди да продължи, — обещах ѝ да ти предам, че иска да се види с теб.

— С мен? — учуди се Страйк. — Защо?

— Не знам — отвърна Уордъл. — Мисля, че държи да се оправдае пред всички. Просто не е на себе си.

— Да се оправдае ли?

— Измъчва я чувство за вина, защото приела тази история с крака за обикновена странност и смятала, че сестра ѝ само се мъчела да спечели внимание. Сега е убедена, че тъкмо заради тона Келси е потърсила помощ от друг.

— Тя наясно ли е, че аз не съм отговорил на писмото и не съм имал никакъв контакт?

— Да, да, обясних ѝ. И въпреки това настоява да говори с теб. Не знам... — подхвърли той малко изнервено. — Все пак на теб са изпратили крака на сестра ѝ. А знаеш какви са хората, когато са в шок.

Плюс това става дума за теб — прибави Уордъл леко заядливо. — Сигурно си мисли, че Момчето чудо ще разреши загадката, докато полицията лапа мухи.

Робин и Страйк се въздържаха да не се спогледат, а Уордъл продължи:

— Не се отнесохме много тактично с Хейзъл. Хората ни са разпитвали партньора ѝ малко по-агресивно, отколкото е било по вкуса ѝ. Това я накара да се настрои отбранително. Може би иска да те има на своя страна, нали си детективът, който вече е отървал една невинна душа от затвора.

Страйк реши да игнорира подтекста с доза натякване в него.

— Разбира се, нямаше как да не разпитаем мъжа, съжителстващ с нея — добави Уордъл, като репликата му бе адресирана към Робин. — Това е рутинна процедура.

— Да, разбира се — кимна момичето.

— Няма ли други мъже в живота ѝ освен партньора на сестрата и онзи предполагаем приятел? — попита Страйк.

— Посещавала е мъж психолог, кльощав чернокож човечец над петдесетте, който е бил при роднини в Бристол през уикенда, когато тя е умряла. Има и някакъв Даръл, ръководител на младежки църковен хор — отвърна Уордъл, — дебело момче с дочени панталони. Изплака си очите по време на разпита. Ходел е надлежно в църквата на неделната служба, не че това е стопроцентово алиби, но някак не го виждам да размахва сатър. И това са всички, за които ни е известно. Целият ѝ курс е само от момичета.

— А в църковния хор няма ли момчета?

— И там са почти все момчета. Най-голямото момче е на четиринайсет години.

— Как би приела полицията евентуална моя среща с Хейзъл? — поинтересува се Страйк.

— Не можем да ти попречим — отвърна Уордъл и вдигна рамене. — Аз лично съм „за“, стига да ни съобщиш всичко полезно, което научиш. Но се съмнявам, че може да се узнае още нещо там. Разпитахме всички, прегледахме стаята на Келси, лаптопът ѝ е у нас. Бих се обзаложил, че никой от хората, с които разговаряхме, не знае нищо. Всички мислели, че е заминала на стаж от колежа.

След като благодари за кафето и отпрати подчертано сърдечна усмивка към Робин, без да срещне отведен отговор, Уордъл си тръгна.

— И нито дума за Брокбанк, Лейн или Уитъкър — изръмжа Страйк, когато стъпките на Уордъл се отдалечиха достатъчно. — А ти така и не си ми казвала, че си се подвизавала в мрежата — подхвърли той към Робин.

— Нямах доказателство, че тя е момичето, написало писмото — отвърна Робин. — Но ми хрумна, че Келси може да е потърсила помощ онлайн.

Страйк се надигна, взе чашата ѝ от бюрото и вече вървеше към вратата, когато Робин попита с негодувание:

— Нима не те интересува какво имах да ти кажа?

Той се обърна изненадан.

— Не беше ли това, същото?

— Не!

— Ами казвай.

— Мисля, че открих Доналд Лейн.

Страйк остана безмълвен с по една чаша във всяка ръка.

— Открила си... Какво? Как?

Робин включи компютъра си, направи жест на Страйк да се приближи и започна да пише по клавиатурата. Той отиде да надникне над рамото ѝ.

— Най-напред — каза тя — трябваше да науча как се пише правилно „псориатичен артрит“. И после... виж това.

Беше се заредила страница на благотворителна организация. Отгоре имаше малка снимка на мъж.

— Дяволите го взели, това е той! — възкликна Страйк толкова високо, че Робин подскочи. Той остави чашите и придърпа стола си до бюрото, за да вижда добре монитора. При това движение пръсна розите на Робин.

— О, да му се не види... съжалявам...

— Все ми е тая — измърмори Робин. — Седни тук, аз ще ги махна.

Тя се дръпна и Страйк зае мястото ѝ на въртящия се стол. Беше малка снимка и Страйк я увеличи, като щракна върху нея. Шотландецът стоеше на тесен балкон с балюстрада^[2] от плътно зеленикаво стъкло, без да се усмихва, с патерица под дясната

мишница. Късата остра коса растеше все така ниско над челото, но като че беше потъмняла с годините, вече не напомняше лисича козина. Беше гладко обръснат и петната по кожата му си личаха. Не беше толкова подпухнал като на снимката, взета от Лорейн, но все пак беше качил килограми в сравнение с времето, когато беше мускулест като мраморна статуя на Атлас и бе ухапал лицето на Страйк на боксовия ринг. Носеше жълта тениска и на дясната му ръка се виждаше татуираната роза, която бе претърпяла модификация: сега беше пронизана от кинжал и от цветето се процеждаха капки кръв към китката. Зад Лейн на балкона се виждаха размазани прозорци в черно и сребристо.

Беше използвал истинското си име:

Зов за благотворителност от Доналд Лейн

Аз съм британски ветеран от армията и сега страдам от псориазичен артрит. Набирам средства за научни изследвания на артритите. Моля, помогнете с каквото можете.

Страницата беше създадена три месеца по-рано. Беше набрал 0 процента от хилядата долара, на които се надяваше.

— Не се е потрудил да описва какво ще стори с парите — отбеляза Страйк. — Просто „дайте ми ги тук“.

— Не ги иска за себе си — поправи го Робин, приклепнала да забърсва потеклата застояла вода от розите с домакинска хартия, — а за благотворителния фонд.

— Само така казва.

Страйк разглеждаше примижал размазания фон зад Лейн на балкона.

— Това не ти ли напомня нещо? Тези прозорци зад гърба му?

— Отначало си помислих за „Корнишона“, небостъргача Сейнт Мери Акс — отвърна Робин, като хвърли подгизналата хартия в кошчето, — но шарката е различна.

— Въобще не се споменава къде живее — каза Страйк, като кликваше навсякъде където можеше по страницата, за да открие допълнителна информация. — От сайта може би имат данни за него.

— Човек някак си не очаква от лошите хора да се разболеят — подхвърли Робин. После погледна часовника си. — След петнайсет минути трябва да поема Платиненорусата. Най-добре да тръгвам.

— Да — промълви Страйк, все още загледан в снимката на Лейн. — Поддържай контакт и... о, да, искам да свършиш нещо.

Той извади мобилния телефон от джоба си.

— Брокбанк.

— Значи все още мислиш, че може да е той? — попита Робин и застина за миг, докато обличаше якето си.

— Не е изключено. Искам да му се обадиш. Поддържай легендата за адвокатката Вениша Хол.

— О! Добре — каза тя, извади своя телефон и набра номера, който той ѝ показа, но зад равнодушния си маниер вътрешно ликуваше. Вениша беше лично нейна идея, нейно творение, а сега Страйк залагаше цялата линия на разследване върху нея.

Робин почти беше преполовила разстоянието по Денмарк стрийт под слънцето, когато си припомни, че сред многострадалните рози бе имало картичка и че тя я беше оставила в офиса непрочетена.

[1] Нощни цветя, вечерни рози, /благословена да е денонощната градина. Блу Ойстър Кълт, „Кварталът на порока“. — Б.пр. ↑

[2] Декоративна и предпазна невисока ограда на стълбище, балкон, тераса, мост и др. — Б.р. ↑

*What's that in the corner?
It's too dark to see.*
Blue Öyster Cult, „After Dark“^[1]

Робин нямаше удобна възможност да позвъни на Ноъл Брокбанк чак до пет часа следобед, тъй като беше заобиколена през целия ден от шума на уличното движение и глъчка от гласове. След като изпрати Платиненорусата на работа както обикновено, тя влезе в японския ресторант до стриптийз клуба, взе си зелен чай и седна на тиха ъглова маса. Там изчака пет минути, за да се увери, че фоновият шум, който Брокбанк би могъл да чуе, достоверно напомня оживена кантора, разположена на централна улица, след което набра номера с думкащо сърце.

Все още беше активен. Робин слуша как той даваше свободно цели двайсет секунди и тъкмо когато реши, че няма да има отговор, отсреща вдигнаха.

По линията се чу много тежко дишане. Робин седеше неподвижна, долепила плътно телефона до ухото си. После подскочи, когато писклив детски глас изрече:

— Ало!

— Ало? — проговори предпазливо Робин.

Чу приглушен женски глас да казва:

— Какво държиш, Захара?

Стържещ шум, после много по-силно прозвуча:

— Телефона на Ноъл, той го търсеше...

Линията прекъсна. Робин бавно свали телефона от ухото си, а сърцето ѝ все още препускаше. Почти можеше да види мърлявото пръстче, което случайно бе прекъснало разговора.

Телефонът завибрира в ръката ѝ. Повикването идваше от номера на Брокбанк. Тя пое дълбоко дъх и отговори.

— Ало, Вениша Хол.

— Какво? — изрече женски глас.

— Вениша Хол от „Хардейкър и Хол“ — отвърна Робин.

— Какво? — отново попита жената. — Вие ли звъняхте преди малко?

Имаше лондонски акцент. Устата на Робин пресъхна.

— Да, аз — отвърна момичето в ролята на Вениша. — Търся господин Ноъл Брокбанк.

— Защо?

След почти недоловима пауза Робин отговори:

— Може ли да знам с кого говоря, моля?

— Защо? — Жената звучеше все по-войнствено. — Коя сте вие?

— Казвам се Вениша Хол — отвърна Робин — и специализирам в компенсации за телесни травми.

Срещу нея седна двойка и заприказваха високо на италиански.

— Какво? — попита пак жената в другия край на линията.

Ругаеща вътрешно съседите си по маса, Робин повиши глас и повтори версията, която бе сервирала на Холи в Бароу.

— Пари за него? — попита непознатата жена с една идея по-малко враждебност в гласа.

— Да, в случай че спечелим делото — отговори Робин. — Може ли да попитам...?

— Как научихте за него?

— Попаднахме на досието на господин Брокбанк, докато проучвахме други...

— За какви пари става дума?

— Зависи. — Робин пое дълбоко дъх. — Къде е господин Брокбанк?

— На работа.

— Може ли да попитам къде...?

— Ще му предам да ви се обади. На този номер, така ли?

— Да, моля — отвърна Робин. — Ще бъда в кантората утре от девет нататък.

— Вен... Вени... Как ви беше името?

Робин ѝ каза по букви името Вениша.

— Ами добре. Ще му кажа да ви се обади. Дочуване.

Робин позвъни на Страйк да му разкаже какво се е случило, докато вървеше към метрото, но номерът му даваше заето.

Когато слезе в тунела, започна да я наляга униние. Матю сигурно вече си беше у дома. Имаше чувството, че е минало дълго време, откакто не беше виждала бившия си годеник, и срещата им я плашеше. Настроението ѝ спадна още повече, докато пътуваше към къщи. Щеше ѝ се да има основателна причина да не се прибира, но неохотно изпълняваше обещанието си към Страйк да не остава навън по тъмно.

Четиридесет минути по-късно пристигна на метростанцията в Уест Ийлинг. Докато вървеше потисната към жилището си, направи втори опит да се свърже със Страйк и той беше успешен.

— Дяволски добра работа! — похвали я той, когато му разказа за обаждането си. — И казваш, че тази жена има лондонски акцент?

— Така мисля — отвърна Робин с чувството, че Страйк изпускаше от поглед по-важното. — И малка дъщеря, доколкото можах да схвана.

— Да, сигурно тъкмо по тази причина Брокбанк е там.

Очаквала беше от него по-силна загриженост за дете в близост до мъж, за когото знаеше, че е педофил, но не; той рязко смени темата.

— Току-що говорих по телефона с Хейзъл Фърли.

— С коя?

— Сестрата на Келси, забрави ли? Онази, която искала да се срещне с мен. Ще се видя с нея в събота.

— О — каза Робин.

— Не мога по-рано. Бясното татенце се връща от Чикаго. И толкова по-добре. Двата пъти не може да ни издържа до безкрайност.

Робин не отговори. Още мислеше за момиченцето, отговорило на обаждането. Реакцията на Страйк на тази новина я беше разочаровала.

— Добре ли си? — попита Страйк.

— Да — отвърна тя.

Стигнала беше до края на Хейстингс Роуд.

— Е, ще се видим утре — каза му.

Той потвърди и затвори. Неочаквано се почувства по-зле след разговора със Страйк и се отправи със свито сърце към вратата на дома си.

Излишно се бе тревожила. Онзи Матю, който се върна от Машам, вече не бе мъжът, умолявал Робин през час да разговаря с него. Спеше на дивана. През следващите три дни се заобикаляха предпазливо един друг: тя — с хладна учтивост, той — с демонстративна грижа, която на моменти преминаваше в пародия. Бързаше да ѝ измие чашите на мига, щом тя бе свършила да пие от тях, а в четвъртък сутринта почтително я запита как върви работата ѝ.

— О, моля ти се — бе единственият отговор на Робин, докато минаваше покрай него на път към външната врата.

Досещаше се, че близките му го бяха посъветвали да не я притиска, да ѝ даде време. Все още не бяха обсъждали как ще съобщят на всички останали, че сватбата се отменя: Матю очевидно не искаше да провеждат такъв разговор. Ден след ден Робин бе на ръба да го подхване, но се спираше. Понякога се питаше дали това малодушие не разкриваше собственото ѝ тайно желание отново да си сложи пръстена. В други моменти беше уверена, че неохотата ѝ да постави въпроса ребром се дължи на умора, която ѝ пречеше да се изправи пред тази възможно най-лоша и болезнена конфронтация в живота ѝ, на нуждата ѝ да се мобилизира напълно преди окончателното скъсване. Колкото и неохотно да бе насърчила предстоящото посещение на майка си, Робин подсъзнателно се надяваше да извлече достатъчно сили и утеха от Линда, за да свърши каквото имаше да се свърши.

Розите на бюрото ѝ бавно вехнеха. Никой не си бе направил труда да ги натопи в прясна вода, така че те умираха, загърнати в хартията, в която бяха доставени. Робин я нямаше там да ги изхвърли, а Страйк, който се отбиваше в офиса само за кратко, колкото да вземе нещо, смяташе, че не е редно той да се отърве от тях и от все още неотворената картичка.

След предишната седмица на постоянен контакт Страйк и сътрудничката му отново бяха възприели работен модел, при който рядко се виждаха, редуваха се да следят Платиненорусата и Бяното татенце, който се беше върнал от Америка и незабавно подхвана дебненето на малките си синове. В четвъртък следобед обсъдиха по телефона въпроса дали тя отново да се опита да се свърже с Ноъл Брокбанк, защото той все още не я беше потърсил. Накрая Страйк

стигна до извода, че Вениша Хол, ангажирана адвокатка, си има и други дела на главата.

— Ако все още не се е свързал с теб до утре, може да пробваш пак. Ще си изчакала цяла работна седмица. Разбира се, приятелката му може и да е изгубила номера ти.

Когато Страйк затвори, Робин поднови броденето си по Еджстрийт в Кенсингтън, където живееше семейството на Бяното татенце. Кварталът никак не повиши настроението на Робин. Беше започнала да си търси ново жилище през интернет, но местата, които би могла да си позволи със заплатата от Страйк, бяха още по-лоши, отколкото се бе опасявала. Най-доброто, което можеше да очаква, бе стая в къща с други съквартиранти. Заобикалящите я красиви викториански сгради с лакирани входни врати, разлистени виещи се растения, сандъчета с цветя по первазите и красиви касетираны прозорци, говореха за охолно съществуване. Матю се стремеше точно към това по времето, когато Робин изглеждаше склонна да подхване по-доходна кариера. Винаги му бе казвала, че не държи на парите или поне не колкото него, и това си оставаше истина. Но кой би могъл да се разхожда сред красивите, излъчващи покой къщи и да не ги сравнява с офертите за „малка стая в строго веганско домакинство с използване на мобилен телефон в рамките на спалнята“, които едва й бяха по джоба, или за пространство колкото килер в Хакни в „дружелюбно и почтено домакинство, готово ДА ВИ ПРИЕМЕ НА БОРДА!“.

Телефонът й извънтя. Измъкна го от джоба на якето си, като очакваше Страйк, но стомахът й се преобърна: Брокбанк.

— Вениша Хол.

— Вие ли сте адвокатката?

Нямаше представа как бе очаквала да звучи той. Този насилник на деца, побойникът, посягащ със счупена бутилка, с имитирана според Страйк амнезия, бе придобил чудовищна форма в съзнанието й. Гласът му бе плътен, акцентът му, макар и въобще не така силен като на близначката му, несъмнено бе този от Бароу.

— Да — отвърна Робин. — Господин Брокбанк ли е?

— Същият.

Мълчанието му въздействаше някак заплашително. Робин побърза да издекламира измислената история за компенсация, която би могъл да получи, стига да желае да се срещне с нея. Когато приключи,

той не каза нищо. Робин запази хладнокръвие, защото Вениша Хол бе достатъчно самоуверена, за да не бърза да запълни пауза, ала пукането по линията я изнервяше.

— И как научихте за мен, а?

— Попаднахме на бележки за вашия случай, докато проучвахме...

— Проучвахте какво?

Защо имаше това остро чувство за заплаха? Той нямаше как да е близо до нея и все пак тя се огледа. Огряната от слънце изискана улица беше пуста.

— Проучвахме подобни травми на хора от армията, получени извън бойното поле — поясни тя, като ѝ се щеше гласът ѝ да не бе прозвучал толкова пискливо.

Ново мълчание. Иззад ъгъла към нея приближаваше кола.

„По дяволите“, отчаяно си каза Робин, като осъзна, че мъжът на волана бе вманиаченият баща, когото се предполагаше, че трябва да наблюдава дискретно. А я погледна право в лицето, когато тя се обърна към колата му. Наведе глава и бавно започна да се отдалечава.

— И какво трябва да направя аз? — прозвуча гласът на Ноъл Брокбанк в ухото ѝ.

— Може ли да се срещнем и да поговорим за случая ви? — попита Робин, като изпитваше реална болка в гърдите от бързото биене на сърцето ѝ.

— Мислех, че сте прочели „случая“ ми — процеди той и косъмчетата по тила на Робин щръкнаха. — Гадина на име Камерън Страйк ми причини мозъчно увреждане.

— Да, видях го в досието ви — останала без дъх изрече Робин, — но е важно да вземем изявление от вас, за да можем...

— Да вземете изявление?

В последвалата пауза тя почувства реална опасност.

— Сигурна ли сте, че не сте хорни?

Робин Елакот, севернячката, разбра; Вениша Хол, лондончанка, със сигурност не би разбрала. „Хорни“ беше думата, използвана в Къмбрия за полицаи.

— Че не съм какво... Простете, не разбрах — каза тя, като полагаше старание да прозвучи любезна и объркана.

Бяското татенце паркира пред дома на съпругата си, с която бе разделен. Всеки момент бавачката на синовете му щеше да ги изведе, за да отидат у приятелче на игра. Ако той ги пресрещнеше, Робин трябваше да го снима. Пренебрегваше задача, която носеше заплащане. Редно бе да фотографира движенията на Бяското татенце.

— Полиция — с агресивен тон преведе Брокбанк.

— Полиция? — вкара тя в гласа си изненадана и развеселена нотка. — Не, разбира се.

— Напълно сигурна ли сте?

Външната врата на съпругата на Бяското татенце се отвори. Робин зърна червената коса на бавачката и чу да се отваря врата на кола. Наложил си да прозвучи обидена и озадачена:

— Естествено, че съм сигурна. Господин Брокбанк, ако не проявявате интерес...

Дланта, с която държеше телефона, леко се бе овлажнила. И тогава изненадващо за нея той заяви:

— Добре, ще се срещна с вас.

— Отлично — заяви Робин, а в това време бавачката изведе момченцата на тротоара. — Къде се намирате?

— В Шордич — отвърна Брокбанк.

Робин усети нервно напрежение в цялото тяло. Той беше в Лондон.

— И къде ще ви е удобно да...?

— Какъв е този шум?

Бавачката крещеше срещу Бяското татенце, който вървеше срещу нея и децата. Единият от синовете му ревна с пълно гърло.

— О, аз всъщност... Днес е моят ден да взема сина си от училище — изрече високо Робин на фона на крясъци и плач.

Отново мълчание насреща. Невъзмутимата Вениша Хол би го нарушила, но Робин се чувстваше парализирана от страх, колкото и сама да се убеждаваше, че той е ирационален.

И тогава той заговори с истински заплашителен тон, подсилван от това, че устата му бе толкова близо до апарата, че сякаш дишаше в ухото ѝ.

— Не те ли познавам аз теб, момиченце?

Робин се опита да каже нещо, но не можа да изкара и звук. Линията прекъсна.

[1] Какво ли е това на ъгъла?/Твърде тъмно е, за да го видя. Блу Ойстър Кълт, „След мръкване“. — Б.пр. ↑

Then the door was open and the wind appeared...
Blue Öyster Cult, „(Don't Fear) The Reaper“^[1]

— Оплетох конците с Брокбанк — каза Робин. — Страшно много съжалявам, но наистина не знам къде сбърках! Плюс че не посмях да направя снимки на Бяното татенце, защото бях твърде близо.

Беше девет сутринта в петък и Страйк дойде не от горния апартамент, а от улицата, облечен с дрехи за навън, отново с раницата си. Робин го чу да си тананика, докато се качваше по стълбите. Беше нощувал у Елин. Робин му беше позвънила предишната вечер, за да му съобщи за обаждането на Брокбанк, но Страйк нямаше възможност за дълъг разговор и бе обещал да го проведат на следващия ден.

— Не бери грижа за Бяното татенце. Ще го спипаме друг път — успокои я Страйк, зает с чайника. — А с Брокбанк си се справила прекрасно. Знаем, че е в Шордич, че все така съм му в ума, че се опасява да не си от полицията. Въпросът е дали защото е мърсувал с деца из цялата страна, или защото наскоро е убил и насякъл тийнейджърка на парчета.

Откакто Брокбанк бе изрекъл последните си думи в ухото ѝ, Робин се чувстваше леко разтърсена. С Матю почти не си проговориха предишната вечер и след като не бе намерила отдушник на внезапното си усещане за уязвимост, което не разбираше докрай, бе възложила всичките си надежди на срещата със Страйк лице в лице, за да обсъдят злокобния въпрос „Не те ли познавам аз теб, момиченце?“. Днес ѝ се искаше да види Страйк сериозен и предпазлив, както когато бе приел изпращането на крака като заплаха и я бе предупредил да не остава навън по тъмно. Човекът, който сега весело приготвяше кафе и говореше със спокоен тон за тормоз над деца и убийство, не ѝ носеше утеха. Той не би могъл да има представа как звучеше Брокбанк, когато бе произнесъл напевно думите в ухото ѝ.

— Знаем и още нещо за Брокбанк — малко троснато заяви тя. — Живее с малко момиче.

— Може да не живее с нея, а просто да е оставил там телефона си.

— Ами добре тогава — отвърна Робин, като се почувства още по-изнервена. — Щом държиш да си педантичен, знаем, че той е в близък контакт с малко момиче.

Тя се извърна с гръб под претекст, че трябва да се заеме с пощата, която беше събрала от изтривалката при пристигането си. Фактът, че Страйк се появи с тананикане, я беше подразнил. Вероятно нощта, прекарана с Елин, го беше отвлякла от ежедневието му по приятен начин и го бе освежила. И на Робин би й дошло добре едно откъсване от дните ѝ, изпълнени със свръхбдителност, и вечери — с ледено мълчание. Съзнаваше, че е несправедлива, но това ни най-малко не намаляваше негодуванието ѝ. Хвана умиращите рози в пресушената им полиетиленова торбичка от бюрото и ги натика с цветовете надолу в кошчето.

— Нищо не можем да направим за онова дете — обади се Страйк.

Удовлетворяващ гняв нахлу у Робин.

— Ами нека тогава не я мислим — процеди тя.

Докато се опитваше да измъкне една сметка от плика ѝ, без да иска го скъса през средата.

— Мислиш, че е единственото дете, застрашено от насилник? Сигурно в момента има стотици такива в Лондон.

Робин донякъде очакваше, че той ще се смекчи, като му показва колко е ядосана. Обърна се към него. Наблюдаваше я с леко присвити очи без следа от съчувствие.

— Тревожи се колкото щещ, но това е похабена енергия. Нито аз, нито ти можем да сторим нещо за малката. Брокбанк не присъства в никакви регистри. Не е бил осъждан. Дори не знаем къде е тя или какво...

— Казва се Захара — прекъсна го Робин.

За неин ужас гласът ѝ прозвуча задавено и пискливо. Лицето ѝ пламна и очите ѝ започнаха да се пълнят със сълзи. Отново се извърна, но не достатъчно бързо.

— Хей — продума меко Страйк, но тя размаха ръка към него да млъкне. Нямахше да се остави да рухне. Единственото, което я крепеше сега, бе способността да продължи да върши работата си.

— Добре съм — продума през стиснати зъби. — Забрави.

Сега вече не можеше да му признае колко заплашително ѝ бе прозвучала фразата на Брокбанк. „Момиченце“, така я беше нарекъл. Тя не беше момиченце. Не беше пречупена, нито дете — вече не — но Захара, която и да беше тя...

Чу Страйк да излиза на площадката и миг по-късно пред плувналите ѝ очи се появи голяма ролка тоалетна хартия.

— Благодаря ти — избъбри задавено, като я пое от ръката на Страйк и си издуха носа.

Изминаха няколко минути в мълчание, през които Робин периодически си бършеше очите и си секнеше носа, като избягваше да поглежда Страйк, който по най-перверзен начин оставаше в нейната част на офиса, вместо да си иде във вътрешния кабинет.

— Какво? — каза накрая Робин с отново събуден гняв, задето той само стърчеше и я гледаше.

Страйк се усмихна. Въпреки всичко внезапно ѝ се прищя да се разсмее.

— Там ли ще стоиш цяла сутрин? — попита, като се мъчеше да звучи сърдита.

— Не — все така усмихнат отвърна той. — Просто исках да ти покажа нещо.

Бръкна в раницата си и извади лъскава брошура за недвижими имоти.

— На Елин е — обясни. — Ходи на оглед вчера, мисли да си купува апартамент.

Желанието да се засмее се изпари. Как точно си въобразяваше Страйк, че ще я развесели със съобщението, че приятелката му се кани да си купи абсурдно скъп апартамент? Или се канеше да обяви (изстина вътрешно при тази мисъл), че двамата с Елин ще заживеят заедно? Като на филмова лента видя горния апартамент опразнен, Страйк живеещ в лукс, а себе си — обитаваща мини стая в покрайнините на Лондон, шепнеща в телефона си, за да не я чуе хазайката ѝ веган.

Страйк постави брошурата на бюрото пред нея. На корицата имаше висока модерна кула, върхът на която наподобяваше щит, в който като три очи бяха разположени вятърни турбини. Надписът гласеше „Страта SE 1, най-желаните жилищни имоти в Лондон“.

— Виждаш ли?

Тържествуващият му вид до болка наскърбяваше Робин, още повече че му бе крайно неприсъщо да се възторгва от перспектива за луксозен живот. Но преди да успее да отговори нещо, на стъклената врата зад него се почука.

— Да го вземат дяволите — избъбри Страйк откровено смаян, когато отвори и вътре нахълта Пищяла, пощракващ с пръсти и обкръжен от обичайната си смесена миризма на цигарен дим, канабис и пот.

— Бях наблизил — съобщи той досущ като Ерик Уордъл. — Намерих ти го, Горелка.

Пищяла се тръшна на канапето от изкуствена кожа, протегна крака напред и извади пакет „Мейфеър“.

— Намерил си Уитъкър? — попита Страйк, който определено беше изумен да види Пищяла буден толкова рано сутринта.

— Че кого друг си ме карал да ти намеря? — рече Пищяла и дръпна силно от цигарата си, очевидно доволен от ефекта, който създаваше. — Катфорд, на Бродуей. Апартамент над магазинче за пържени картофи. Мърлата живее с него.

Страйк протегна ръка и стисна тази на Пищяла. Въпреки златния зъб и белега, изкривяващ горната му устна, посетителят отправи към него съвсем хлапашка усмивка.

— Искаш ли кафе? — попита го Страйк.

— Ами давай — прие Пищяла, очевидно решен да се наслади по-продължително на своя триумф. — Ти как я караш, добре ли си? — обърна се бодро към Робин.

— Да, благодаря — отвърна сдържано тя и се зае отново с неотворената поща.

— На ти теб навалица — промърмори Страйк на Робин, като думите му бяха заглушени от свирещия чайник, а и Пищяла бездруго бе зает да проверява съобщенията на телефона си. — И тримата са в Лондон. Уитъкър е в Катфорд, Брокбанк е в Шордич, а вече знаем, че Лейн е в Елефънт и Касъл. Или поне е бил преди три месеца.

— Откъде знаем, че Лейн е бил в Елефънт и Касъл?

Страйк почука с пръст лъскавата брошура с кулата на бюрото ѝ.

— Защо иначе смяташ, че ти я показвам?

Робин нямаше представа за какво ѝ говори той. Гледа неразбиращо брошурата няколко секунди, преди да схване. Сребристи панели се проточваха около назъбените линии с тъмни прозорци по цялата дължина на облата колона: точно тази шарка се виждаше зад Лейн, застанал на бетонния балкон.

— О — с изтънял глас промълви тя.

Страйк не отиваше да живее с Елин. Тя наистина не разбираше защо отново се изчервява. Като че напълно бе изпуснала емоциите си от контрол. Ама какво ѝ ставаше? За пореден път се завъртя със стола с намерение да се погрижи за пощата, а и за да скрие лицето си от двамата мъже.

— Май нямам у себе си достатъчно пари да ти платя, Пищял — каза Страйк, като надникна в портфейла си. — Ще те изпратя до някой банкомат.

— Дадено, Горелка — отвърна госта му, като се наведе към кошчето на Робин да изтръска пепелта от цигарата си. — А пък ако ти трябва помощ за Уитъкър, знаеш къде съм.

— Да, благодаря. Но сигурно ще успея да се справя и сам.

Робин взе последния неотворен плик от купчето с пощата, който беше корав и по-дебел в единия ъгъл, сякаш съдържаше картичка с някакво украшение върху нея. Вече на път да го разреже, Робин видя, че е адресиран до нея, а не до Страйк. Спря се и го загледа колебливо. Името ѝ и адресът на офиса бяха напечатани. Пощенското клеймо беше от Централен Лондон и писмото бе пратено предишния ден.

Гласовете на Страйк и Пищяла ставаха ту по-силни, ту по-тихи, но тя не би могла да каже какво си говореха.

„Не е нищо — убеждаваше сама себе си. — Просто си преуморена. Не може да ти се случи пак.“

Като преглътна мъчително, тя отвори плика и плахо извади картичката.

Беше с репродукция на картина на Джак Ветриано — блондинка, седнала в профил на кресло, покрито с бял чаршаф, за да не се праши. Блондинката държеше чаена чаша, а стройните ѝ крака, обути в черни чорапи и обувки с тънък висок ток, бяха кръстосани и вдигнати върху

ниска табуретка. Нищо не бе прикрепено отпред на картичката. Издутото нещо, което напипваше, беше залепено вътре в нея.

Страйк и Пищяла все така разговаряха. До ноздрите ѝ достигна лъх на гнило, който надделя над мириса на пот от Пищяла.

— О, господи — отрони Робин, но никой от мъжете не я чу. Отвори картичката.

Във вътрешния ѝ ъгъл с тиксо бе прикрепен разлагащ се пръст от крак. Имаше и думи, грижливо изписани с главни букви:

SHE'S AS BEAUTIFUL AS A FOOT^[2]

Робин пусна картичката на бюрото и се изправи, после се обърна към Страйк. Струваше ѝ се, че всичките ѝ движения са на забавен каданс. Той премести поглед от поразеното ѝ лице към отвратителния предмет върху бюрото ѝ.

— Махни се от това нещо.

Тя го послуша. Трепереше и ѝ се гадеше, искаше ѝ се Пищяла да го няма там.

— Какво? — повтаряше той. — Какво има? Какво стана? Какво?

— Някой ми изпраца отрязан пръст от крак — отвърна Робин с равен и нетипичен за нея глас.

— Хайде бе, занасяш ме — възкликна Пищяла и се приближи към бюрото силно заинтригуван.

Наложил се Страйк да му попречи със сила да не пипа картичката, паднала от ръцете на Робин. Детективът разпозна фразата „She's as Beautiful as a Foot“. Беше заглавие на друга песен на Blue Öyster Cult.

— Ще се обадя на Уордъл — каза детективът, но вместо да посегне към телефона си, написа на жълто самозалепващо се листче четирицифрен код и извади от портфейла кредитната си карта. — Робин, ти иди да изтеглиш още пари за Пищяла и после се върни тук.

Тя взе листчето и кредитната карта, абсурдно признателна за този шанс да излезе на чист въздух.

— А ти, Пищял — остро изрече Страйк, когато двамата стигнаха до стъклената врата, — изпрати я обратно дотук, чу ли? До самия вход на офиса.

— Нямах грижи, Горелка — отсече Пищяла убедително, както винаги зареден с енергия от необичайното, от екшъна, от намека за опасност.

[1] Тогава вратата се отвори и появи се вятърът... Блу Ойстър Кълт, „(Не се бой от) Жътваря“. — Б.пр. ↑

[2] Тя е красива като стъпало. — Б.пр. ↑

The lies don't count, the whispers do.
Blue Öyster Cult, „The Vigil“^[1]

Същата вечер Страйк седеше сам до кухненската маса в мансардата си. Столът беше неудобен и коляното на ампутирания му крак го болеше след няколко часа следене на Бяното татенце. Мъжът беше излязъл от работа този ден, за да дебне по-малкия си син при посещение на класа му в Природонаучния музей. Имаше собствена компания, иначе със сигурност щеше да бъде уволнен заради честите си отсъствия, докато притесняваше децата си. Платиненорусата обаче бе изоставена наследена и нефотографирана. Като научи, че майката на Робин идва да ѝ гостува същата вечер, Страйк настоя сътрудничката му да си вземе три почивни дни, надделя над всичките ѝ възражения и като я изпрати до станцията на метрото, поръча ѝ да му напише съобщение, щом се прибере благополучно у дома си.

Страйк копнееше за сън, ала се усещаше твърде грохнал, за да стане и да иде в леглото си. Второто включване на убиеца го беше обезпокоило много по-силно, отколкото бе готов да признае пред Робин. Колкото ѝ да го бе втретило изпращането на отрязания крак, сега си даваше сметка, че бе хранил бегла надежда адресирането на пратката до нея да е било чиста формалност. Втората пратка до сътрудничката му, макар и да представляваше лукаво намигване към Страйк („She's as Beautiful as a Foot“), му казваше категорично, че този човек, който и да е той, е вдигнал мерника на Робин. Дори името на картината върху картичката, която бе избрал — образа на самотната дългокрака блондинка — беше зловец: „Потънал в мисли за теб“.

Ярост бушуваше у неподвижния Страйк и прогонваше умората му. Припомни си побелялото лице на Робин. Знаеше, че това е била кончината на слабата ѝ надежда, че изпращането на крака е било случаен акт на безумец. Дори и при това положение се бе

съпротивлявала гръмогласно да вземе почивни дни, като изтъкна, че единствените им две задачи, от които получаваха пари, често се застъпваха, че Страйк нямаше да е в състояние да покрива както трябва и двете, ако останеше сам, и трябваше да редува следенето на Платиненорусата и на Бяното татенце. Ала той беше твърд и категоричен: тя щеше да се върне на работа едва след като майка ѝ си замине за Йоркшър.

Преследвачът им бе успял вече да редуцира бизнеса на Страйк само до двама клиенти. Изтърпя второ влизане на полицията в офиса му и бе разтревожен, че медиите ще надушат за случилото се, при все че Уордъл обеща да не оповестява за картичката и пръста. Полицаят се съгласи със Страйк, че една от целите на убиеца е да фокусира вниманието на медиите и на разследващите органи върху детектива, и щеше да е в интерес на убиеца новините да се разгласят пред средствата за масова информация.

Телефонът му иззвъня гръмка в малката кухня. Страйк погледна часовника си и видя, че е десет и двацет. Грабна го, едва успял да прочете на екрана името на Уордъл и да го регистрира с ума си, зает с мисли за Робин.

— Добри новини — уведоми го Уордъл. — Е, донякъде. Не е убил друга жена. Пръстът е на Келси. От другия крак. Спестовен е нашият убиец, а?

Страйк, който не беше в настроение за шеги, му отвърна рязко.

След като приключи разговора с полицаия, продължи да седи до кухненската маса, потънал в размисли, докато долу все така се носеше грохотът на движението по Чаринг Крос Роуд. Единствено припомнянето, че трябваше да иде до Финчли на следващата сутрин, за да се срещне със сестрата на Келси, най-накрая го мотивира да подхване обичайния сложен процес на отстраняване на протезата си преди лягане.

Благодарение на странстващия живот на майка си Страйк притежаваше обширни и щателни познания за Лондон, но все пак в тях съществуваха празнини и Финчли беше една от тях. Беше му известно единствено, че през осемдесетте години това бе избирателен район на Маргарет Тачър, време, когато с Леда и Луси се бяха местили по разни мизерни квартири из Уайтчапъл и Брикстън. Финчли беше твърде далеч от центъра, че да устройва семейство, изцяло зависимо от

обществен транспорт и заведения, предлагащи храна за вкъщи, твърде скъпо за жена, на която често ѝ свършваха монетите за брояча на електрическия ток. Беше един от онези райони, както веднъж се бе изразила сестра му Луси, където живееха свестните семейства. Тя се беше омъжила за специалист по контрол на строителството, отглеждаха трима безупречно възпитани синове и така осъществи детския си копнеж за чистота, ред и сигурност.

Страйк взе метрото до Уест Финчли и изтърпя дългото ходене пеша до Съмърс Лейн, вместо да си потърси такси, защото финансите му бяха в окаяно състояние. Леко запотен в мекото време, минаваше улица след улица с тихи еднофамилни къщи и ругаеше спокойния, изпълнен със зеленина район за липсата на ориентири. Накрая, трийсет минути, след като бе излязъл от метростанцията, откри къщата на Келси Плат — по-малка от повечето околни, боядисана в бяло и с порта от ковано желязо.

Натисна звънеца и веднага чу гласове зад вратата с панел от матирано стъкло, същия като на неговата в офиса.

— Мисля, че е детективът, мила — изрече някой със северняшки акцент.

— Ти отвори! — отвърна пронизителен женски глас.

Зад стъклото се появи нещо масивно и червено и вратата се отвори към антре, почти изцяло затулено от широкоплещест бос мъж с яркочервена хавлия. Беше плешив, но буйната му бяла брада в съчетание с червената хавлия би го накарала да прилича на Дядо Коледа, ако носеше весело изражение на лицето си. Той обаче трескаво го бършеше с ръкава на хавлията. Очите зад очилата бяха подути и приличаха на цепки, а по червендалестите му бузи имаше незасъхнали сълзи.

— Простете — изрече дрезгаво и се дръпна настрани да пропусне Страйк. — Работя нощна смяна — добави, за да обясни облеклото си.

Страйк се промъкна покрай него. От мъжа се носеше мирис на „Олд Спайс“ и камфор. Пред стълбите две жени на средна възраст бяха сключени в силна прегръдка — едната руса, другата тъмнокоса, и двете плачеха.

— Простете — изхлипа тъмнокосата. — Шерил е наша съседка. Беше в Магалуф и едва сега научила за Келси.

— Съжалявам — повтори след нея и Шерил със зачервени очи. — Ще ви оставя с посетителя ви. Хейзъл, Рей... Каквото и да ви потрябва, насреща съм...

Шерил се провря покрай Страйк, извини му се и прегърна Рей. Поклатиха се за кратко, и двамата едри, опрели шкембе в шкембе. Рей отново зариде, заровил лице в широкото ѝ рамо.

— Заповядайте, влезте — изхълца Хейзъл, като бършеше очи и го поведе към дневната. Имаше вид на селянка от картините на Брьогел с кръглите си бузи, издадена брадичка и широк нос. Гъсти и рунтави вежди, подобни на две гъсеници, бяха надвиснали над подпухналите ѝ очи. — Цяла седмица е така. Хората научават, отбиват се и... извинете ни — завърши тя с хлипане.

Поне пет-шест пъти му се бяха извинили в разстояние от две минути. В друг тип култура хората биха се срамували от недостатъчна изява на скръб; тук, в спокойния Финчли, се срамуваха, че са я показали пред него.

— Никой не знае какво да каже — прошепна Хейзъл, бършейки сълзите си, и го покани с жест да седне на канапето. — Не е като да е блъсната от кола или починала от болест. Хората губят дар слово, когато някой е бил... — Тя се поколеба, но не се осмели да изрече думата и изречението ѝ завърши с мощно подсмърчане.

— Съжалявам — изрече на свой ред и Страйк. — Знам, че е ужасен момент за вас.

Дневната беше безупречно подредена и чиста и някак неуютна, може би заради студената гама на интериора. Холна гарнитура от три части, покрита с тъкан на сребристи и сиви ивици, бели тапети с тънко сиво райе, възглавнички, подредени като ромбове, съвършено симетрични украшения върху полицата над камината. Екранът на телевизора, по който нямаше и прашинка, блестеше с отразена светлина от прозореца.

От другата страна на мрежестите завеси премина размазаната фигура на Шерил, която бършеше очи. Рей, свел рамене, потътри босите си крака покрай вратата на дневната, като изтриваше сълзите изпод очилата си с края на колана на хавлията. Сякаш прочела мислите на Страйк, Хейзъл обясни:

— Рей си счупи гръбнака, докато се опитваше да измъкне семейство от горящ пансион. Стената поддала и стълбата му паднала.

Три етажа височина.

— Господи — промълви Страйк.

Устните и ръцете на Хейзъл трепереха. Детективът си припомни казаното от Уордъл: от полицията не бяха подхождали правилно към Хейзъл. Еwentуална грубост при разпита на нейния Рей би било непросжима жестокост за нея в състоянието на шок, в което се намираше, садистично изостряне на тежкото им изпитание. Страйк знаеше немалко за бруталното нахлуване на официалните институции в личната скръб. Беше се озовавал на всяка от двете страни в различни ситуации.

— Някой да иска чай? — подвикна дрезгаво Рей вероятно от кухнята, както предположи Страйк.

— Върви си лягай! — отвърна Хейзъл, стиснала в ръка подгизнала топка салфетки. — Аз ще приготвя. Ти си отивай в леглото.

— Сигурна ли си?

— Лягай си, ще те събудя в три!

Хейзъл изтри цялото си лице с нова салфетка.

— Не е от тези, които ще легнат на помощи за инвалидност, само че никой не желае да му даде сваятна работа — тихо довери тя на Страйк, докато Рей отново мина покрай вратата с тътрене на крака и подсмърчане. — Не и с този болен гръб и на неговите години, пък и дробовете му не са цвете. Работи на смени... почасово заплащане в брой...

Гласът ѝ заглъхна, устата ѝ затрепери и за пръв път тя погледна Страйк в очите.

— Право да ви кажа, сама не знам защо ви повиках да дойдете — призна жената. — В главата ми е пълна бъркотия. Казаха, че тя ви писала, но вие не сте ѝ отговорили, а после са ви изпратили нейния... нейния...

— Трябва да е било ужасен шок за вас — каза Страйк с пълното съзнание, че нямаше думи, адекватни за такава ситуация.

— Беше... ужасно — трескаво изрече тя. — Ужасно. Ние не знаехме нищо, абсолютно нищо. Вярвахме, че заминава, изпратена от колежа. Тя така ми каза и аз ѝ повярвах, щели да стажуват като възпитателки в някакво училище. Звучеше достоверно, изобщо не ми хрумна... но тя беше голяма лъжкиня. Непрестанно сервираше

измислици. От три години живееше с мен, а аз така и не мога... тоест, така и не можах да я откажа от това.

— За какво лъжеше? — попита Страйк.

— За всичко — отвърна Хейзъл с разпален жест. — Ако е вторник, ще каже, че е сряда. Понякога го правеше съвсем безцелно. Не знам защо. Не знам.

— Защо живееше с вас? — поинтересува се Страйк.

— Тя е моя... беше моя сестра наполовина. От една майка сме. Татко почина, когато бях на двасет години. Мама се омъжи за друг и се роди Келси. Разликата ни беше двасет и четири години. Аз се бях изнесла вече, бях й повече като леля, отколкото като сестра. А преди три години мама и Малкълм загинаха при автомобилна катастрофа в Испания. Пиян шофьор. Малкълм умрял на място, а мама беше в кома четири дни, след което и тя почина. Келси нямаше други близки, затова я прибрах при мен.

Извънредната чистота и строгият ред с тези застанали на върховете си възглавнички и безукорно лъснати повърхности караха Страйк да се чуди как би могла тийнейджърка да се впише в такава обстановка.

— С Келси не се разбирахме — продължи Хейзъл, сякаш повторно прочела мислите на Страйк. Сълзите й отново потекоха, когато посочи към горния етаж, където Рей беше отишъл да спи. Той беше много по-търпелив при нейните мрачни настроения и цупенето й. Повече от мен умее да се справя с деца. И после полицията нахълта тук — с внезапен пристъп на гняв каза тя. Съобщиха ни, че е била... Започнаха да разпитват Рей така, като че ли е способен... точно той... Истински кошмар... Виждаш по телевизията хора, които отправят молби към деца да се приберат у дома, хора, изправени на съд за нещо, което не са извършили, но никога не си помисляш... никога... А ние дори не знаехме, че тя е изчезнала. Щяхме да я търсим. Въобще не подозирахме. От полицията задаваха въпроси на Рей къде бил и не знам какво още...

— Вече ме уведомиха, че той не е замесен по никакъв начин — обади се Страйк.

— Е, да, сега го вярват — изрече тя през гневни сълзи, — след като трима души им заявиха, че е бил с тях във всяка минута през

уикенда на чисто мъжка сбирка и им показаха снимки за доказателство...

Тя никога не би приела за логично мъжът, живял с Келси, да бъде разпитван за смъртта ѝ. Страйк, който беше чувал показанията на Британи Брокбанк, Рона Лейн и много други като тях, знаеше, че повечето изнасилвачи и убийци не бяха маскирани непознати, появили се от тъмното място под стълбите. Бяха бащата, съпругът, приятелят на майката или на сестрата...

Хейзъл бършеше сълзите си със скоростта, с която бликваха по кръглите ѝ бузи, а после внезапна попита:

— Какво направихте всъщност с глупавото ѝ писмо?

— Сътрудничката ми го е сложила в чекмедже, където държим необичайна кореспонденция — отговори Страйк.

— От полицията казаха, че вие никога не сте ѝ писали в отговор. Увериха ме, че онези писма, които открили, били подправени.

— Точно така — потвърди Страйк.

— Значи, онзи, който го е извършил, е знаел, че тя проявява интерес към вас.

— Да — отвърна Страйк.

Хейзъл издуха носа си по-енергично, после попита:

— Е, искате ли чаша чай?

Той прие единствено защото реши, че тя търси възможност да се стегне и да дойде на себе си. Щом жената излезе, Страйк открито започна да разглежда наоколо. Единствената снимка бе поставена на няколко скупчени една до друга масички в ъгъла до него. На нея беше щастливо усмихната жена на шейсет и няколко години, нахлупила сламена шапка. Предположи, че е майката на Хейзъл и Кейси. Малко по-тъмна ивица на масата до снимката подсказваше, че до нея е стояла и друга, която не бе позволила този малък участък да избелее от слънцето. Според Страйк вероятно беше училищната снимка на Кейси, онази, която всички вестници бяха публикували.

Хейзъл се върна с поднос, на който бяха поставени две чаши с чай и чиния с бисквити. След като внимателно разположи подноса на подложка до снимката на майка си, Страйк ѝ каза:

— Чух, че Келси имала приятел.

— Глупости — отсече Хейзъл, като се отпусна тежко в креслото си. — Пак нейните измишльотини.

— Кое ви кара да мислите...

— Каза, че името му било Найъл. Найъл, моля ви се...

От очите ѝ отново закапаха сълзи. Страйк не можа да схване защо приятелят на Келси да не може да се казва Найъл и неразбирането му пролича.

— One Direction — поясни тя над салфетката си.

— Съжалявам — вече напълно объркан промърмори Страйк. — Аз не...

— Групата. Онези, които излязоха на трето място в „Х фактор“. Тя е луда по тях... беше луда... и Найъл е любимецът ѝ. Та какво трябваше да си помисля, като каза, че се запознала с момче на име Найъл, бил на осемнайсет години и имал мотоциклет?

— А, ясно.

— Твърдеше, че го срещнала при психолога. Тя посещаваше психолог. Уж се запознала с Найъл в чакалнята. Ходел там, защото майка му и баща му били умрели, също като нейните. Никога не му зърнахме и сянката. Казах на Рей: „Пак започна с нейното фантазиране“. А той ми отвърна: „Остави я на мира, щом това ѝ харесва“. Само че аз не можех да се примиря, че тя лъже — заяви Хейзъл с фанатично пламъче в очите. — Лъжеше непрестанно. Връщаше се у дома с лепенка на китката и казваше, че се порязала, а се оказваше татуировка на One Direction. Вземете само факта как ме метна, че отивала на стаж от колежа... Ръсеше само лъжи, отново и отново, и вижте докъде се докара!

С видимо огромно усилие тя устоя на нов изблик на сълзи, като стискаше треперещите си устни и силно притисна салфетките до очите си. После пое дълбоко дъх и каза:

— Рей си има теория. Искаше да я каже на полицията, но те нехаят, повече ги интересуваше той къде е бил, когато нея са я... Рей има един приятел Ричи, който понякога го урежда за градинарска работа, а Келси се запозна с Ричи...

Теорията бе изпъстрена с купища ненужни подробности и повторения. Страйк, който бе привикнал с неподредените разкази на нетренирани свидетели, я изслуша внимателно и учтиво.

От едно чекмедже беше извадена снимка, която имаше двойната цел отново да потвърди пред Страйк, че Рей е бил с трима приятели на мъжки уикенд в Шоръм бай Сий, когато Келси е била убита, и да

покаже травмите на младия Ричи. Ричи и Рей седяха на каменистия бряг до морето край туфа приморски ветрогони^[2] и държаха по бира в ръка, примижали срещу слънцето. По плешивото теме на Рей блестеше пот, а лицето на младия Ричи беше подуто, с шевове и синини. Кракът му беше в хирургически ботуш.

— ... та Ричи се отби тук малко след като беше претърпял злополуката. Според Рей тъкмо това ѝ е вкарало идеята в главата. Смята, че е планирала да направи нещо с крака си и после да се престори, че е претърпяла пътен инцидент.

— Няма ли как Ричи да е бил приятелят?

— Ричи! Той е простодушно момче. Щеше да ни каже. А и тя едва го познаваше. Всичко е било във фантазията ѝ. Според мен Рей е прав. Канела се е да направи нещо на крака си и да разправя, че е паднала от мотоциклета на въпросния младеж.

Би било отлична теория, помисли си Страйк, ако сега Келси лежеше в болница, разправяше, че е претърпяла катастрофа с мотор и отказваше да съобщи подробности под претекст, че брани измислен приятел. Приемаше предположението на Рей, че тъкмо такъв план би измислила една шестнайсетгодишна с опасна склонност към измислици. Но дали Келси бе замислила плана с мотоциклетна катастрофа, или не, доказателствата говореха, че го е изоставила и беше предпочела да се обърне към Страйк за инструкции как да отстрани крака си.

От друга страна, за пръв път някой правеше връзка между Келси и мотоциклетист. Страйк бе заинтригуван от абсолютната убеденост на Хейзъл, че приятелят е измислен.

— В курса ѝ в колежа нямаше момчета — отбеляза Хейзъл, — къде би могла да го срещне? Найъл. В училище никога не е имала гадже. Ходеше на психолог, а понякога и в близката църква. Там имат младежки хор, но никакъв Найъл с мотоциклет не се е мяркал. Полицията провери, разпита приятелките ѝ дали не знаят нещо. Даръл, ръководителят на хора, беше ужасно разстроен. Рей го срещнал сутринта, като се прибирал. Казва, че Даръл се облял в сълзи, като го видял през улицата.

На Страйк му се искаше да си води бележки, но знаеше, че това ще промени атмосферата на доверие, която се стараяше да поддържа.

— Кой е Даръл?

— Той няма нищо общо. Работи с младежите в църквата. От Брадфорд е. И Рей е убеден, че той е гей.

— Тя говореше ли за нейния... — Страйк се поколеба, несигурен как да го нарече. — Говореше ли за нейния проблем с крака у дома?

— Не и с мен — отсече Хейзъл. — Не бих търпяла това, не исках и да чувам, беше ми противно. Каза ми го, като беше на четиринайсет, и аз ѝ заявих точно какво мисля. Беше чисто и просто стремеж да привлеча внимание.

— На крака ѝ имаше стар белег. Как се е получил?

— Направи го точно след като мама почина. Сякаш си нямах достатъчно тревоги тогава. Овързала го с тел и се опитала да прекъсне кръвообращението.

На Страйк му се стори, че прочита в изражението ѝ смесица от отвращение и гняв.

— Била е в колата с мама и Малкълм, когато катастрофираха, на задната седалка. Наложил ми се да я пращам на психолог. Той си обясняваше като вик за помощ онова, което беше сторила с крака си. Скръб. Вината на оцелелия, нещо такова, не помня. Но тя отричаше, твърдеше, че просто искала кракът ѝ да се махне за малко... Не знам — рече Хейзъл и енергично поклати глава.

— А с друг говорила ли е за това? С Рей?

— Да, малко. Той я знаеше каква е. В началото, след като се събрахме с него и той се нанесе, тя му разправяше пълни небивалици — как баща ѝ бил шпионин и тъкмо заради това била предизвикана катастрофата с колата им. Така че тя му беше ясна, но той не ѝ се ядосваше. Просто сменяше темата, заприказваше я за училище...

Лицето ѝ беше грозно почервеняло.

— Ще ви кажа какво искаше тя — избухна. — Да бъде в инвалидна количка, да я бутат като бебе, да я гледат, да е център на внимание. Ей за това беше всичко. Преди около година открих дневник. Какви ги беше написала само, какви ги рисуваше фантазията ѝ... Пълен абсурд!

— Какво по-точно? — попита Страйк.

— Как щяла да е с отрязан крак, как щели да я избутат с инвалидна количка в края на сцената, за да гледа One Direction и как после те щели да я обсипят с внимание, защото е инвалид — изрече Хейзъл на един дъх. — Представяте ли си? Отвратително. Има хора,

които действително са инвалиди и никога не са го искали. Аз съм медицинска сестра, знам го, виждам ги. Ама какво да го разправам тъкмо на вас — добави тя с поглед към краката на Страйк.

— Не сте го направили, нали? — внезапно го попита от упор. — Не сте... не сте си го... причинили... сам?

Нима затова бе искала да го види, зачуди се Страйк. По някакъв объркан подсъзнателен начин явно търсеше нещо стабилно, за което да се хване. Искаше да докаже — макар че сестра ѝ вече бе мъртва и никога нямаше да проумее — че хората не вършеха такива неща в реалния свят, където възглавничките седяха подредени върху връхчетата си и инвалидността се случваше само поради малшанс — от рухнали стени или крайпътни експлозиви.

— Не — отвърна ѝ, — пострадах при взрив.

— Ето на, виждате ли! — тържествуващо отсече тя, а сълзите ѝ отново бликнаха. — Бих могла да ѝ кажа това, стига само да ме беше попитала... Но твърдеше, че чувства крака си, сякаш не му е мястото там. Сякаш е нередно да го има и той трябва да се махне. Като един вид тумор. Не исках да я слушам. Това бяха пълни глупости. Рей казва, че се опитал да я вразуми. Обяснил ѝ, че не знае какво си пожелава, че не ѝ трябва да попада в болница, както станало с него, след като счупил гръбнака си и лежал в гипс с месеци, от което получил рани по кожата, инфекции и какво ли не още. Не ѝ се ядосваше обаче. Подканваше я да иде да му помогне в градината, разсейваше я от тази тема. От полицията ни казаха, че разговаряла в интернет с хора, които били като нея. Нямахме представа. Все пак тя беше на шестнайсет. Не можехме да следим какво прави на лаптопа си. Не че щях да знам какво да търся.

— Тя споменавала ли ме е пред вас? — попита Страйк.

— И от полицията питаха същото. Не. Нито аз, нито Рей си спомняме някога да е говорила за вас. Без да се засягате, случаят с Лула Ландри ми направи впечатление, но не помнех името ви, нито бих ви разпознала. Ако ви беше споменала, щях да запомня. Странно име е, само не се обиждайте.

— Ами приятелите ѝ? Излизаше ли често?

— Почти нямаше приятели. Не беше от популярните. И в училище също дрънкаше лъжи, а такива не ги обичат, нали? Тормозеха

я заради това. Смятаха я за сбъркана. Почти не излизаше. Тъй че умът ми не побира къде би могла да срещне някакъв си Найъл.

Гневът ѝ не изненада Страйк. Келси бе едно непланирано допълнение към безукорното ѝ домакинство. А сега до края на живота си Хейзъл щеше да изпитва скръб и вина, ужас и разкаяние, задето животът на сестра ѝ бе прекъснат, преди тя да може да надрасне странностите си, които ги бяха отчуждили една от друга.

— Дали мога да използвам банята ви? — попита Страйк.

— Горе, право срещу стълбите.

Страйк изпразни мехура си, докато четеше поставена в рамка грамота за „храбро и похвално поведение“, присъдена на огнеборец Рай Уилямс, която висеше над казанчето. Подозираше, че Хейзъл я е окачила там, не приятелят ѝ. Иначе в банята нямаше нищо интересно. Същата изрядна чистота и ред, каквито царяха в дневната, включително и в аптечката, от която Страйк научи, че Хейзъл все още има менструация, че купуват паста за зъби на едро и че единият от двойката страда от хемороиди.

Излезе от банята безшумно, колкото можа. Иззад някоя затворена врата долиташе едва чуто похъркване, издаващо, че Рай спи. Страйк решително направи две крачки вдясно и се озова в стаята на Келси.

Всичко беше в един и същ нюанс на бледолилаво: стените, юрганчето, абажурът и завесите. Детективът си каза, че дори да не бе видял останалата част от къщата, само от тук би могъл да прецени, че редът бе насилствено наложен над хаоса.

Голяма дъска за бележки с коркова повърхност гарантираше, че стените няма да бъдат нашарени с дупки от кабарчета. Келси бе облепила дъската със снимки на пет хубави млади момчета, за които Страйк предположи, че са One Direction. Имаше изрязани кученца, главно ши-цу, случайни думи и акроними. Често се срещаше името Найъл, предимно забодено към сърце. Разхвърляният колаж говореше за нагласа в пълно противоречие с прецизността, с която юрганчето бе застлано върху леглото, и съвършено правилното разположение на лилавия килим.

Върху тесния книжен рафт се открояваше новичко издание на „One Direction: Завинаги млади — нашата официална история от X фактор“. Имаше книги от поредицата „Здрач“, кутийка за бижута, бъркотия от дребни дрънкулки, които дори Хейзъл не бе успяла да

подреди симетрично, пластмасов поднос с евтини гримове и две плюшени играчки.

Като залагаше на факта, че Хейзъл беше достатъчно едра, че да вдигне шум, ако се качва по стълбите, Страйк бързо отвори чекмеджета. Полицията вече бе прибрала всичко, представляващо интерес, разбира се: лаптопа, всякакви листове с нещо писано по тях, с телефонен номер или име, дневника, ако тя бе продължила да го води, след намирането му от шпиониращата Хейзъл. Останал бе микс от разни вещи: кутия с хартия за писма като онази, върху която бе писала на него, стара видеоигра, пликче с изкуствени нокти, малка кутийка с гватемалски куклички и в най-долното чекмедже на нощното й шкафче, тикнати в калъф за моливи — няколко блистера с хапчета в твърдо фолио. Той ги извади: овални капсули в обвивка с цвят горчица и с надпис „Акутан“. Пъкна един от блистерите в джоба си, затвори чекмеджето и се отпрати към гардероба, който бе разхвърлян и лъхаше на спарено. Харесвала бе черно и розово. Опипа бързо гънките на дрехите, бръкна в джобовете, но не откриваше нищо, докато не стигна до торбеста рокля, в която намери смачкана хартийка като билет от томбола или номер за гардероб, обозначена с 18.

Хейзъл не беше помръднала, откакто Страйк я остави. Хрумна му, че и по-дълго да се беше бавил, тя нямаше да забележи. Когато влезе в стаята, жената се стресна леко. Отново беше плакала.

— Благодаря ви, че дойдохте — изрече задавено и се изправи. — Съжалявам, аз...

И вече открито се разхлипа. Страйк обгърна рамото ѝ и преди да се усети, тя вече бе захлупила лице на гърдите му и ридаеше, вкопчила се в реверите на сакото му, без следа от кокетиране, с истинска покруса. Той я прегърна с две ръце през раменете и останаха така цяла минута, докато тя пое дълбоко дъх на няколко пъти и се отдръпна.

Поклати глава, не ѝ бяха останали думи, и го изпрати до вратата. Той ѝ изказа съболезнованията си. Тя кимна, а лицето ѝ бе като на призрак на дневната светлина, нахлула в сумрачното антре.

— Благодаря ви, че дойдохте — промълви. — Имах нужда да ви видя. Не знам защо. Простете, безкрайно съжалявам.

[1] Лъжи не влизат в сметката, ала шушукания — да. Блу Ойстър Кълт, „Нощно бдение“. — Б.пр. ↑

[2] Защитен растителен вид, който се среща по бреговете на Европа, Средиземноморието, Кавказ и Мала Азия. Използва се за лечебни цели. — Б.р. ↑

DOMINANCE AND SUBMISSION^[1]

Откакто бе напуснал дома си, беше съжителствал с три жени, но тази — То — му опъваше нервите до крайност. Всичките три мръсници му се бяха вричали в любов, каквото и да означаваше това. Така наречената им любов бе направила първите две послушни и податливи. Естествено, по природа всички жени бяха неверни кучки, решени да вземат повече, отколкото дават, но първите две въобще не можеха да се сравняват с То. Принуден беше да търпи повече от всякога, защото То беше част от грандиозния му план.

И все пак постоянно си фантазираше как убива То. Представяше си как глупавото ѝ лице помръква, докато ножът потъва все по-дълбоко в корема ѝ, неспособна да повярва как нейното Бейби (То го наричаше Бейби) я убива, макар топлата ѝ кръв вече да блика върху дланите му и ръждив мирис да изпълва въздуха, още трептящ от писъците ѝ...

Принудата да се прави на добър поставяше на тежко изпитание самоконтрола му. Да пуска чара си, да ги привлича и държи влюбени беше лесно, открай време му бе като втора природа. Ала да поддържа тази поза за продължителни периоди от време беше нещо друго. Преструвките го довеждаха на ръба на срыв. Понякога само звукът от дишането на То пораждаше у него желание да грабне ножа си и да пробие гадните ѝ дробове...

Ако не очистеше някоя скоро, направо щеше да експлодира.

Рано в понеделник сутринта си намери извинение да излезе, но щом приближи Денмарк стрийт с намерение да подхване следата на Секретарката с пристигането ѝ на работа, нещо шавна у него като потрепането на мустаците на плъх.

Спря до телефонна кабина на срещнатата страна на улицата и с присвити очи заоглежда фигурата на ъгъла на Денмарк стрийт, точно

пред магазина за музикални инструменти, боядисан в ярките цветове на цирков плакат.

Познаваше полицаите, ходовете им, игричките им. Младият човек, застанал с ръце в джобовете на черното си сако, се преструваше на нехаен случаен минувач...

Тая шибана игра той я беше измислил. Умееше да се направи практически невидим. А гледай го тоя тъпанар, застанал на ъгъла. Въобразяваше си, че черното му сако го слива с тълпата... *Не продавай на краставичар краставици, момко.*

Той бавно се обърна и се скри от поглед зад телефонната кабина, където смъкна прилепналата шапка от главата си... Беше с нея, когато Страйк го подгони. Черното сако може би имаше описание. Трябваше да се досети, че детективът ще привика приятелчетата си от полицията, страхливият му копелдак...

Все пак не беше разпространен фоторобот, помисли си, и самочувствието му отново се повиши, когато пое назад по улицата. Страйк го бе доближил на няколко крачки, макар и да не го беше осъзнал, и все още нямаше и най-бегла идея кой е той. Господи, колко хубаво щеше да е, след като обработи Секретарката, да наблюдава как Страйк и шибаният му бизнес потъват под калното свлачище от медийни хули, че не е могъл да опази сътрудничката си, че нищо чудно да е замесен в смъртта ѝ, и тогава щеше да бъде напълно съсипан...

Той вече планираше следващия си ход. Щеше да иде до Лондонския институт по икономика, където Секретарката често следеше другата руса уличница, и да я подхване оттам. Междувременно му трябваше друга шапка и, може би, нови слънчеви очила. Бръкна в джоба си да провери за пари. Нямаше почти никакви, както обикновено. Трябваше да принуди То отново да тръгне на работа. Писнало му беше да седи у дома, да мрънка и да си търси извинения.

Накрая купи две нови шапки — бейзболна и сива плетена шапка, за да замести същия тип черна, носена досега, която изхвърли в кошче за боклук на Кеймбридж Съркъс. После взе метрото до Холборн.

Нея я нямаше там. Нямаше въобще никакви студенти. След безплодно оглеждане да зърне червеникавозлатиста коса, припомни си, че днес беше Велики понеделник. Институтът беше затворен за банковата ваканция.

Два часа по-късно отново се върна на Тотнъм Корт Роуд, огледа се за нея около входа на „Спеърминт Рино“, но никъде не я видя.

След поредица от дни, в които му бе невъзможно да излезе и да я потърси, разочарованието му причини едва ли не физическа болка. Развълнуван, закрачи по тихи странични улици с надеждата, че някое момиче ще се размине с него, изобщо някоя жена, не беше задължително да е Секретарката; ножовете под якето му биха приветствали коя да е точно сега.

Може би тя беше толкова разтърсена от малката му поздравителна картичка, че беше напуснала. Не бе искал нещо такова. Искаше я ужасена и извадена от релси, но работеща за Страйк, защото тя беше неговото средство да си отмъсти на мръсника.

Горчиво разочарован, в ранната привечер той се върна при То. Знаеше, че ще се наложи да остане с То през следващите два дни, и перспективата пресушаваше и последните остатъци от самоконтрол у него. Ако можеше да използва То по начина, по който планираше да използва Секретарката, би било различно, щеше да постигне душевно отпускане; тогава щеше да бърза към къщи с готови ножове — ала не смееше. То му беше нужно живо и поробено от него.

Още преди да минат четиридесет и осемте часа, вече бе готов да се взриви от бяс и незадоволено насилие. В сряда вечерта каза на То, че на следващия ден трябва да излезе рано по задачи, и директно заяви, че и То трябва да се върне на работа. Последвалото хленчене и жалване го изтощи дотолкова, че отново се разгневи. Стъписано от внезапната му ярост, То се опита да го умилостиви. То имало нужда от него, То го желало, То съжалявало...

Спа отделно от То, като се престори, че още е сърдит. Това му даде свобода да мастурбира, но си остана неудовлетворен. Имаше нужда от женска плът в контакт с остра стомана, за да усети надмощието си, докато кръвта блика, да чуе пълното подчинение в писъците ѝ, в нейните молби, в предсмъртните ѝ стонове и хъркане. Спомените за случаите, когато го бе правил, не му носеха успокоение; те само възпламеняваха потребността му. Изгаряше от жажда да го стори пак: той искаше Секретарката.

В четвъртък сутринта стана в пет без петнайсет, облече се, нахлупи бейзболната шапка и пое през Лондон към апартамента, който тя споделяше с Красавеца. Слънцето вече беше изгряло, когато стигна

до Хейстингс Роуд. Прастар ланд ровър, паркиран недалеч от къщата, му осигури прикритие. Облегна се на него, за да наблюдава през предното стъкло прозорците на апартамента ѝ.

В седем зад прозорците на дневната се долови движение и скоро след това Красавеца излезе, облечен в костюм. Изглеждаше изморен и умърлушен. *Мислиш си, че сега си нещастен, жалък глупчо... Почакай, докато се позабавлявам с приятелката ти...*

Най-после се появи и тя, придружена от по-възрастна жена, която приличаше на нея.

Дяволите го взели.

Ама какво правеше, излизаше на разходка с проклетата си майка ли? Прие го като подигравка. Понякога като че целият свят беше в заговор срещу него, за да му попречи да получи нещата, които искаше, за да го смачка. Ненавиждаше чувството, че всесиλιето му се изплъзва, че хора и обстоятелства са се обединили против него и го свеждат до обикновен лигав и недоволен смъртен. Някой трябваше да си плати за това.

[1] Доминиране и подчинение. — Б.пр. ↑

I have this feeling that my luck is none too good...
 Blue Öyster Cult, „Black Blade“^[1]

Когато алармата му прозвуча в четвъртък сутринта, Страйк протегна масивната си ръка и шляпна бутона на върха на стария часовник толкова силно, че той се претърколи от нощното шкафче на пода. С примижали очи трябваше да признае, че слънцето, светеццо през тънките завеси, подкрепяше суровото твърдение на алармата. Изкушението да се обърне на другата страна и отново да потъне в сън беше неустоймо. Полежа още няколко секунди, праметнал ръка върху очите си, за да отпъди деня, накрая с нещо смесено между въздишка и стон отметна завивката. Докато търсеше опипом дръжката на вратата към банята, си даде сметка, че през последните пет нощи беше спал средно по три часа.

Както беше предвидила Робин, изпращането ѝ у дома означаваше, че трябва да избира между следенето на Платиненорусата и Бяното татенце. След като наскоро бе станал свидетел как Бяното татенце изскочи неочаквано пред синовете си и предизвика уплашения им плач, Страйк реши да даде приоритет на него. Остави Платиненорусата на непроменящия ѝ се режим и му се наложи да прекара голяма част от седмицата, тайно снимайки дебнещия баща, който шпионираше синовете си и ги причакваше всеки път, когато майка им не присъстваше.

В моментите, когато не покриваше Бяното татенце, детективът беше зает със собственото си разследване. Полицията действаше твърде мудно за неговия вкус. Все още нямаше и най-малко доказателство, че Брокбанк, Лейн или Уитъкър имат връзка със смъртта на Келси Плат, но Страйк бе запълнил почти всеки час от будното си време през последните пет дни с безмилостна и

непрестанна полицейска работа, каквато преди бе отдавал само на армията.

Като балансираше на единствения си крак, завъртя батерията на душа по часовниковата стрелка и се остави на потеклата ледена вода да го разсъни, да охлади подпухналите му очи и да накара кожата му да настръхне под тъмното окосмяване по гърдите, ръцете и краката. Единственото хубаво на миниатюрната душкабина беше, че подхлъзнаше ли се, нямаше къде да падне. След като вече беше чист, върна се с подскоци в спалнята, където се подсуши енергично с кърпа и включи телевизора.

На следващия ден щеше да е кралската сватба и подготовката за нея беше основна тема във всеки новинарски канал, който откри. Докато поставяше протезата си, обличаше се и пиеше чай с препечена филийка, водещи и коментатори не спряха да обсъждат ентузиазирани хората, вече вдигнали палатки по маршрута и пред Уестминстърското абатство, и огромния поток туристи, придошли в Англия за церемонията. Страйк изключи телевизора и се отправи към офиса на долния етаж с гигантска прозявка. Питаше се как ли този водопад от приказки за сватба се отразяваше на Робин, която не беше виждал от петък миналата седмица след пристигането на гадната малка изненада, поставена в картичка с картина на Джек Ветриано.

Въпреки че току-що бе изпил голяма чаша с чай горе, Страйк по навик включи чайника с влизането си в офиса, после остави на бюрото на Робин списък от стриптийз клубове и масажни студиа, който бе започнал да подготвя в малкото си свободни часове. Възнамеряваше да я помоли, когато пристигнеше, да продължи да проучва и звъни по заведенията, които успееше да открие в Шордич — работа, която спокойно би могла да върши от дома си. Ако мислеше, че има шанс тя да се съгласи, би я пратил с майка ѝ в Машам. Споменът за побелялото ѝ лице го бе преследвал цяла седмица.

Като потисна втора широка прозявка, той седна на бюрото на Робин да провери имейлите си. Въпреки намерението му да я прати у дома, очакваше с нетърпение да я види. Липсваше му присъствието ѝ в офиса, нейният ентузиазъм, неизменната ѝ готовност за работа, непринудената ѝ доброта. Искаше да ѝ разкаже за няколкото крачки напред, които бе направил в упоритото си преследване на тримата мъже, обсебили съзнанието му понастоящем.

Беше прекарал общо близо дванайсет часа в Катфорд в опит да зърне Уитъкър да влиза или излиза от апартамента си над магазинчето за пържени картофи, разположено на оживена пешеходна улица на гърба на Катфорд Тиътър. Рибарници, перукерски ателиета, кафенета и пекарни обточваха периметъра на театъра и над всички тях имаше апартаменти с по три прозореца, извити в дъга отгоре. Тънките завеси на жилището, където Пищяла предполагаше, че живее Уитъкър, бяха неизменно спуснати. Денем пазарски сергии изпълваха улицата и осигуряваха на Страйк полезно прикритие. Смесващите се миризми на тамян от сергията на ловеца на сънища и на суровите парчета риба върху лед изпълваха ноздрите му, докато накрая почти не ги забелязваше вече.

В продължение на три вечери Страйк бе наблюдавал от служебния вход на театъра срещу апартамента, без да вижда нищо друго освен размазани сенки, движещи се зад пердетата. И тогава в сряда вечерта вратата до тази на магазинчето за пържени картофи се отвори и отвътре се показа мършава тийнейджърка.

Тъмната ѝ мръсна коса беше прибрана назад от заешкото ѝ лице с хлътнали бузи и биещ на виолетово тен, характерен за болните от туберкулоза. Носеше отрязана над талията блузка, сив суитчър и клин, в който тънките ѝ крака приличаха на клечки. С кръстосани ръце, обгърнали слабото ѝ тяло, влезе в магазинчето за картофи, като се облегна на вратата, докато тя поддаде и после буквално влетя вътре. Страйк прекоси улицата с такава скорост, че успя да задържи вратата, преди да се хлопне, и застана на опашката зад нея.

Щом дойде редът ѝ, мъжът зад щанда я заговори по име.

— Всичко наред ли е, Стефани?

— Да — отвърна едва чуто тя. — Две кока-коли, моля.

Имаше многобройни пиърсинги по ушите, носа и устната. След като плати в монети, тя си тръгна с наведена глава, без да погледне Страйк.

Той се върна в тъмния си вход отсреща, където изяде току-що купените картофки, без да отмества очи от осветените прозорци над магазинчето. Покупката на две кока-коли означаваше, че Уитъкър е горе, може би проснат гол върху матрак, както Страйк го беше виждал толкова често в юношеските си години. Детективът смяташе, че вече е надживял всякакви емоции, ала докато стоеше на опашката в

магазинчето, мисълта, че мръсникът може да е само на метри от него и да ги делят единствено паянтовиият дървен под и мазилката, накара пулса му да запрепуска. Упорито наблюдава апартамента, докато светлината вътре бе угасена около един през нощта, но от Уитъкър нямаше и следа.

С Лейн също не му се усмихна късметът. Внимателното проучване на улицата в Гугъл показа, че балконът, на който червенокосият бе позирал за снимката си в сайта за дарения, беше на апартамент в Уоластън Клоуз, бедняшка жилищна сграда недалеч от кулата Страта. Нито в телефонния указател, нито в списъците на регистрираните гласоподаватели имаше някаква следа от Лейн. Но Страйк още пазеше надежда, че той може да живее там като гост или наемател без стационарен телефон. В неделя вечер отдели часове да наблюдава апартаментите, като използва очила за нощно виждане. Беше ги донесъл от къщи. С тях можеше да надзърта през незакритите със завеси прозорци, когато те станаха тъмни, но така или иначе, не видя шотландеца да влиза и излиза или да се движи из някой от апартаментите. Тъй като нямаше желание да подсказва на Лейн, че го е погнал, Страйк се отказа да разпитва съседни, а просто стоеше през деня под тухлените сводове на близкия железопътен мост, които бяха запълнени и създаваха подобни на тунели пространства. Тук се бе настанил дребният бизнес: еквадорско кафе, фризьорски салон. Докато ядеше и пиеше сред весели южноамериканци, Страйк се открояваше с мълчанието си и суровото си изражение.

Новата му прозявка прерасна в поредния стон от умора, когато се протегна на стола на Робин пред компютъра, така че не чу първите потракващи стъпки по стълбите. Щом осъзна, че някой се качва, погледна часовника си. Беше твърде рано за Робин. Влакът на майка й потегляше в единайсет. Пред матираното стъкло на входната врата се появи сянка. Чу се почукване и за смайване на Страйк в офиса влезе Двата пъти.

Той беше шкембест бизнесмен на средна възраст и значително по-заможен, отколкото предполагаше смачканата му и невзрачна външност. Лицето му, с нищо незапомнящо се, не беше нито красиво, нито грозно, а днес беше изкривено от почуда.

— Тя ме заряза — изтърси на Страйк без увод.

Тръшна се на канапето от изкуствена кожа и то изригна с фалшиви пръдни, които го оставиха стъписан; явно за втори път този ден, каза си Страйк. За човека несъмнено беше шок да го изоставят, когато се бе заел да събира доказателства за изневяра и да ги представи на въпросната блондинка, като самият той сложи край на връзката. Колкото повече Страйк опознаваше клиента си, толкова по-ясно му ставаше, че за Двата пъти това представляваше някаква удовлетворителна сексуална кулминация. Беше особена смесица от мазохист, воайор и маниак на тема контрол.

— Нима? — рече детективът, като се изправи и тръгна към чайника; имаше нужда от кофеин. — Следим я плътно и не открийме нито намек дори за друг мъж.

В действителност той не беше правил нищо за Платиненорусата цяла седмица, освен да приема обажданията на Рейвън, някои от които остави на гласова поща, тъй като следеше Бяното татенце. Сега се питаше дали ги бе прослушал всичките. Силно се надяваше Рейвън да не го е предупредила, че се е появил друг мъж, готов да поеме студентските разходи на Платиненорусата в замяна на ексклузивни привилегии, иначе щеше да се наложи завинаги да се сбогува с приходите от Двата пъти.

— Ами защо ме напуска тогава? — поиска да знае клиентът.

Защото си шибана откачалка.

— Е, аз не мога да се закълна, че няма друг — отвърна Страйк, като внимателно подбираше думите си и в същото време наливаше гореща вода в чаша с нескафе. — Просто казвам, че трябва да действа дяволски хитро, ако има такъв. Следим я още по-активно — излъга той. — Кафе?

— Мислех си, че вие сте най-добрият — изръмжа Двата пъти. — Не, не пия нескафе.

Мобилният телефон на Страйк иззвъня. Извади го от джоба си и погледна екрана: Уордъл.

— Съжалявам, трябва да приема това обаждане — каза той на недоволния си клиент и го направи. — Здравей, Уордъл.

— Мали отпада — заяви полицаят.

Белег за силното изтощение на Страйк бе, че думите не означаваха нищо за него в продължение на секунда или две. След това дойде осъзнаването, че Уордъл говори за човека, който някога беше

отрязал пенис и в чиято вина по случая с крака полицаят изглеждаше убеден.

— Багера... да — измърмори Страйк, за да регистрира, че внимава.

— Няма как да е бил той. Намирал се е в Испания по време на убийството.

— Испания — повтори Страйк.

Двата пъти забарабани с пръсти по страничната облегалка на канапето.

— Да — потвърди Уордъл, — в шибаната Менорка.

Страйк отпи от кафето, което бе толкова силно, сякаш бе сипал горещата вода направо в буркана. Отстрани в черепа му се зараждаше главоболие. Той рядко страдаше от главоболие.

— Но имаме напредък с двамата, чиито снимки ти показах — каза Уордъл. — Младежът и момичето от уебсайта за откачалки, в който Келси е разпитвала за теб.

Страйк смътно си спомняше снимките, показани му от Уордъл, на кривоглед младеж и на чернокоса жена с очила.

— Разпитахме ги. Не са се срещали с нея, имали са само онлайн контакт. Плюс, че той има желязно алиби за датата на смъртта ѝ: карал двойна смяна в „Асда“ в Лийдс. Проверихме. Но — добави Уордъл и Страйк отгатна, че се кани да съобщи нещо, което смята за обещаващо — има някакъв, който се навърта във форума с никнейм „Поклонник“ и ги е понаплашил. Имал слабост към хора с ампутирани крайници. Обичал да пита жените къде искат да бъдат ампутирани и явно се е опитал да се срещне с тия двамата. Напоследък не се включвал. Опитваме се да го открием.

— Тъхъ — промърмори Страйк, долавящ нарастващото раздразнение на Двата пъти. — Звучи обещаващо.

— Да, и не съм забравил онова писмо от сбъркания тип, който харесвал чукачето ти — продължи Уордъл. — Него също го проверяваме.

— Чудесно — каза Страйк машинално и вдигна ръка да покаже на Двата пъти, който се канеше да се изправи от канапето, че привършва. — Слушай, Уордъл, не мога да говоря сега. Може би по-късно.

След като затвори, Страйк се помъчи да умилюва Двата пъти, изпаднал в унил гняв, докато бе чакал края на телефонния разговор. Какво точно искаше да стори Страйк за факта, че приятелката му беше скъсала с него, бе въпрос, който детективът премълча, за да не рискува да провали вероятен бъдещ бизнес. Докато посръбваше черното като катран кафе, а главоболието му се засилваше, преобладаващата емоция на Корморан бе желание да каже на клиента да се пръждоса.

— Е, и какво смятате да предприемете? — запита клиентът му.

Страйк не беше сигурен дали го подканват да принуди Платиненорусата да се върне при половинката си, дали да я следи из цял Лондон с надеждата да открие новото ѝ гадже, или да възстанови платените от Двата пъти пари. Преди да успее да отговори обаче, отново чу стъпки по металните стълби, придружени от женски гласове. Двата пъти едва имаше време за въпросителен поглед към Страйк, преди стъклената врата да се отвори.

Робин му се стори по-висока от онази Робин, която пазеше в паметта си. И не само по-висока, а по-красива и по-смутена. Зад нея — при нормални обстоятелства той би се заинтригувал и забавлявал от факта — стоеше жена, която нямаше коя друга да е, освен майка ѝ. Макар и по-ниска и определено по-широчка, тя имаше същата ягодиворуса коса, същите сиво-сини очи и изражение на добродушна проницателност, така добре познато на шефа на Робин.

— Страшно съжалявам — изрече притеснено момичето, когато зърна Двата пъти. — Можем да изчакаме долу... ела, мамо...

Недоволният им клиент се изправи, вече определено разсърден.

— Не, моля ви — каза той, — дойдох без предварителна уговорка. Тръгвам си. Е, пратете ми по имейла последната фактура, Страйк.

И той излезе забързано от офиса.

* * *

Час и половина по-късно Робин и майка ѝ седяха мълчаливо в таксито, което ги откарваше към Кингс Крос, а куфарът на Линда се поклащаше на пода.

Линда беше настояла да се запознае със Страйк, преди да си замине за Йоркшър.

— Работиш за него повече от година. Със сигурност няма да има нищо против да се отбия за едно „здрасти“. Искам да видя къде работиш, поне да мога да си те представям, като говориш за службата си...

Робин се беше съпротивлявала, доколкото ѝ беше възможно, изнервена от самата мисъл да срещне майка си със Страйк. Струваше ѝ се детинско, нелепо и глупаво. Особено притеснена беше, че ако се появи заедно с майка си, ще засили убеждението на Страйк, че е прекалено объркана, за да се занимава със случая на Келси.

Робин горчиво окайваше силната покруса, която бе показала, когато получи картичката с картината на Ветриано. Трябваше да е разумна и да скрие страха си, особено след като му беше казала за изнасилването. Той заяви тогава, че това не променя нищо, но тя знаеше, че не е така. Достатъчно опит имаше с хора, които ѝ обясняваха кое е добро и кое не е добро за нея.

Таксито пое по Инър Съркъл и на Робин ѝ се наложи да си припомни, че майка ѝ нямаше никаква вина, задето бяха нахлули в присъствието на Двата пъти. Честно казано, тя се беше надявала Страйк да е някъде навън или горе в апартамента си; разчитала бе просто да покаже офиса на Линда и да я отведе, без да се налага да ги запознава. Боеше се, че ако телефонира на Страйк, той ще направи всичко възможно да е там, за да се срещне с майка ѝ поради специфичното за него съчетание от дяволитост и любопитство.

Линда и Страйк бяха бърбрили, докато Робин приготвяше чай и умишлено си мълчеше. Имаше силното подозрение, че една от причините Линда да настоява да се види със Страйк беше, за да прецени точния градус на отношенията му с дъщеря ѝ. От полза беше, че Страйк изглеждаше ужасно този ден, десет години по-стар от реалната си възраст, с хлътнали очи, каквито ставаха, когато дълго време се лишаваше от сън заради работа. Линда трябваше да е с много развнтена фантазия, че да си въобрази, че Робин питае тайна страст към работодателя си.

— Харесах го — заяви майка ѝ, когато пред тях се появи дворецът от червени тухли Сейнт Панкрас. — И трябва да кажа, че макар да не е красавец, у него има нещо.

— Да — студено отвърна Робин. — И Сара Шадлок е на същото мнение.

Малко преди да тръгнат за гарата, Страйк я бе помолил да се видят насаме за пет минути във вътрешния офис. Там ѝ даде започнатия списък на масажи и студиа и стриптийз клубове в Шордич и я помоли да се залови с трудоемката задача да позвъни на всички тях в издирване на Ноъл Брокбанк.

— Колкото повече разсъждавам по въпроса — бе казал Страйк, — толкова повече клоня към мисълта, че би работил като портиер или охрана. На каква друга служба би могъл да се хване здравеняк с мозъчно увреждане и неговото минало?

Като се съобразяваше, че Линда ги слуша, Страйк пропусна да добави за своята увереност, че Брокбанк най-вероятно работи в сексиндустрията, където най-лесно можеха да бъдат открити уязвими млади жени.

— Добре — отвърнала бе Робин, като остави списъка на Страйк там, където го бе сложил — на бюрото ѝ. — Ще изпратя мама и се връщам...

— Не, искам да го правиш от дома си. Води списък на обажданията, ще покрия разноските.

В ума на Робин пробяга образ на постера с Дестинис Чайлд.

— И кога да се върна в офиса?

— Нека видим колко време ще ти отнеме — отговори той. Правилно разтълкувал изражението ѝ, добави: — Виж, според мен току-що завинаги изгубихме Двата пъти. Мога и сам да покривам Бясното татенце...

— Ами Келси?

— Ти се погрижи да откриеш Брокбанк — каза той и посочи към списъка в ръката ѝ. После добави (с кънтяща от болка глава, макар Робин да не го знаеше): — Утре, така или иначе, е почивен ден заради кралската сватба...

Нямаше как да е по-ясен. Не искаше тя да му се пречка. Нещо се беше променило, докато бе отсъствала от офиса. Може би Страйк си бе припомнил, че тя не е обучавана във военната полиция, че не е виждала отделени крайници, преди да им бъде доставен отрязан крак. Накратко, че не е типът партньор, който да му е полезен при тези екстремни обстоятелства.

— Току-що ползвах пет дни отпуск...

— За бога — изгубил търпение рече той, — така или иначе, се занимаваш само със списъци и телефонни обаждания, защо е нужно да си тук, за да го правиш?

Занимаваш се само със списъци и телефонни обаждания.

Припомни си как Елин я беше нарекла секретарка на Страйк.

Докато седеше с майка си в таксито, лава от гняв и негодувание помете всякаква логична мисъл. Нарекъл я бе своя партньорка пред Уордъл, когато трябваше да разглежда снимки на разчленен труп. Ала нямаше подновен договор, никакво официално предоговаряне на работните им взаимоотношения. Пишеше по-бързо на клавиатурата от Страйк с неговите космати пръсти, тя поемаше повечето фактури и имейли. Основно тя се занимаваше с деловодството. Може би, помисли си Робин, самият Страйк бе казал на Елин, че тя е негова секретарка. Може би това, че я бе нарекъл свой партньор, бе просто похват на речта. Може би (вече умишлено разпалваше възмущението си и го знаеше) Страйк и Елин обсъждаха недостатъците ѝ по време на потайните си вечери, далеч от погледа на съпруга на Елин. Нищо чудно да беше споделил с Елин колко много съжалява, че е наел жена, появила се при него като секретарка на временна длъжност. Сигурно бе казал на Елин и за изнасилването.

И за мен беше тежък период, ако искаш да знаеш.

Занимаваш се само със списъци и телефонни обаждания.

Защо плачеше? По лицето ѝ се стичаха сълзи на гняв и обида.

— Робин? — обади се Линда.

— Нищо ми няма — яростно процеди Робин и изтри очи с опакото на дланите си.

Отчаяно бе копняла да се върне на работа след пет дни, прекарани у дома с майка ѝ и Матю, в неловкото мълчание между тримата сред тясното пространство, с прошепнатите разговори, които знаеше, че Линда е водила с Матю, докато тя е в банята, и за които бе предпочела да не пита. Не искаше отново да бъде като затворничка в дома си. Колкото и нелогично да звучеше, чувстваше се в по-голяма безопасност в центъра на Лондон, където се оглеждаше за едра фигура с прилепнала шапка, отколкото в апартамента си на Хейстингс Роуд.

Най-сетне спряха пред Кингс Крос. Робин се помъчи с всички сили да държи под контрол чувствата си, тъй като усещаше косите

погледи на Линда към нея, докато пресичаха многолюдната гара към перона. Двамата с Матю отново щяха да са сами тази вечер с надвисващата перспектива за онзи окончателен и решителен разговор. Не бе искала Линда да дойде и да отседне при тях, ала предстоящото ѝ заминаване принуди Робин да си признае, че бе намирала утеха в присъствието на майка си.

— Така — каза Линда, след като куфарът ѝ бе благополучно качен върху багажния рафт и тя се върна на перона да прекара още няколко минути с дъщеря си. — Това е за теб.

Държеше в ръка петстотин лири.

— Мамо, не мога да взема...

— Можеш — отсече Линда. — Можеш да ги използваш като депозит за ново жилище... или да си купиш чифт сандали „Джими Чу“ за сватбата.

Във вторник бяха обикаляли да позаяпат витрините по Бонд стрийт, бяха се наслаждавали на безупречни бижута, на чанти, струващи повече от кола на старо, на дизайнерски тоалети, за които нито едната от двете жени не можеше и да мечтае. Всичко бе на светлинни години от магазините на Хароугейт. Робин бе оглеждала най-жадно витрините с обувки. Матю не обичаше тя да носи много високи токове; предизвикателно бе споделила гласно мечтата си да се качи на дванайсетсантиметрови тънки токчета.

— Не мога — повтори Робин сред шума и навалищата наоколо им. Родителите ѝ бяха поели половината разноски за сватбата на брат ѝ Стивън по-късно същата година. Бяха платили значителна сума като депозит за нейното празненство, вече отложено веднъж; купили бяха рокля, платили бяха за поправката ѝ, изгубили бяха един депозит за сватбените коли...

— Искам да ги вземеш — рече строго Линда. — Или инвестирай в самостоятелен живот, или купи сватбени обувки.

Робин отново се бореше със сълзите си и не каза нищо.

— Каквото и да решиш, имаш пълната подкрепа на мен и татко си — каза Линда. — Но искам да се запиташ защо още на никого друг не си съобщила, че сватбата се отменя. Не можете да живеете в тази патова ситуация. Не е добре за нито един от двама ви. Вземи парите. Реши.

Тя придърпа дъщеря си в здрава прегръдка, целуна я под ухото и се качи на влака. Робин съумя да се усмихва през цялото време, докато махаше за довиждане, но когато влакът се отдалечи, за да отведе майка ѝ в Машам, при баща ѝ, при лабратора Раунтрий и всичко познато и дружелюбно, Робин се отпусна на студена метална пейка, скри лице в шепи и заплака безмълвно върху банкнотите, дадени ѝ от Линда.

— Не се отчайвай, миличка. В морето има много риба.

Тя вдигна глава. Пред нея стоеше мъж със запусната външност. Шкембето му преливаше над колана, а усмивката му беше похотлива.

Робин бавно се изправи. Беше висока колкото него. Очите им бяха на едно ниво.

— Разкарай се — процеди тя.

Той примигна. Усмивката му се превърна в грозна гримаса. Тя тръгна да се отдалечава, като тикна парите на Линда в джоба си, и го чу да подвиква нещо зад нея, но нито разбра какво, нито я беше грижа. Мощна неадресирана ярост се надигна у нея срещу мъже, които приемаха израза на чувства за удобно отворена врата; срещу мъже, които зяпаха гърдите ти, преструвайки се, че оглеждат рафтовете с вино; срещу мъже, които тълкуваха самото ти физическо присъствие в близост до тях като сексуална покана.

Ядът ѝ се разрасна и обхвана Страйк, който я бе пратил у дома ѝ при Матю, защото вече гледаше на нея като на слабо звено; човек, готов да застраши бизнеса, който тя му бе помогнала да изгради, като остане сам на фронтовата линия, вместо да я остави да върши каквото умееше и в каквото понякога го превъзхождаше. И всичко това заради неизлечимия ѝ в неговите очи недостатък, придобит, защото преди седем години се бе озовала на погрешното стълбище в погрешното време.

Е, добре, тя щеше да звъни по проклетите му стриптийз клубове да търси мръсника, нарекъл я „момиченце“, но имаше и друго, което щеше да прави. Очаквала беше с нетърпение да го сподели със Страйк, но не бе имало време, тъй като Линда гонеше влак, а и тя бе изгубила желание след нареждането му да си остане у дома.

Робин затегна колана си и продължи да крачи намръщено напред. Намери си оправдание да продължи работа сама по една неизвестна за Страйк следа.

[1] Имам чувството, че късметът ми не е на висота... Блу Ойстър
Кълт, „Черно острие“. — Б.пр. ↑

This ain't the garden of Eden.

Blue Öyster Cult, „This Ain't the Summer of Love“^[1]

След като се налагаше да си стои у дома, явно щеше да гледа сватбата. Рано на следващата сутрин Робин се настани на дивана с лаптоп на скута, с мобилния телефон до нея и телевизора, включен като фон. Матю също имаше почивен ден, но беше в кухнята, за да не ѝ се пречка. Днес нямаше любезни предложения за чай, нито въпроси за работата ѝ, нито угоднически жестове на внимание. Робин усещаше промяна у него след заминаването на майка ѝ. Изглеждаше напрегнат, предпазлив, по-сериозен. По време на приглушените им разговори Линда бе успяла някак да го убеди, че случилото се може никога да не бъде поправено.

Робин отлично съзнаваше, че тя бе тази, която трябваше да нанесе милостивия смъртоносен удар. Думите на Линда на раздяла бяха засилили усещането ѝ за неотложност. Все още не си бе намерила друго жилище, но въпреки това трябваше да съобщи на Матю, че ще се изнесе, и да постигне споразумение с него как да информират близки и приятели. Ала ето че седеше на дивана и работеше, вместо да се заеме с въпроса, изпълващ малкия апартамент и поддържащ атмосферата непрестанно заредена с напрежение.

Коментаторите на екрана бърбореха за декорацията на Уестминстърското абатство. Мъжете носеха цвете в бутониерата, а жените — на корсета. Прочути гости се нижеха към входа и Робин слушаше с половин ухо, докато записваше телефонни номера на стриптийз клубове, заведения за секс танци и масажни студиа в Шордич и близо до него. Тук-там четеше и отзиви от посетители, за да провери дали някой не споменаваше бияч на име Ноъл, но по име бяха назовавани само жените, работещи там. Клиентите често ги препоръчваха, останали доволни от представянето им. Манди от едно

масажно студио „запълва изцяло трийсетте минути“ и „не те оставя с чувството, че те претупва“; великолепната Шери от „Белтуей“ беше неизменно „приветлива и навита за шегите“. „От все сърце препоръчвам Зои — пишеше един клиент. — Има фантастично тяло и предлага незабравим финал!!!“

В друго настроение — или може би в друг живот — на Робин би й се сторил забавен начинът, по който обсъждаха жените. Толкова много от мъжете, плащащи за секс, имаха потребност да вярват, че ентусиазмът на момичетата е неподправен, че изпитват удоволствие, че наистина ги разсмиват шегите на клиентите им, че с наслада правят масаж и облекчават мъжете ръчно. Един беше пуснал в отзивите стихотворение за предпочитаното от него момиче.

Макар че Робин прилежно попълваше списъка с телефонни номера, струваше й се малко вероятно Брокбанк с неговата непривлекателна трудова биография да е бил нает в някое от полуксозните заведения, чиито уебсайтове показваха артистично осветени голи момичета с прически и покани към двойки да присъстват заедно.

Робин знаеше, че бардаците са незаконни, но не бе нужно да пътуваш далеч в киберпространството, за да откриеш следа за тях. Откакто работеше при Страйк, беше станала опитна в извличането на информация от забутани кътчета на интернет и скоро стигна до не чак толкова лъскави уебсайтове. Тук, в най-евтиния край на пазара, нямаше стихотворения: „Стандартната ни цена за анален е 60 лири“; „Все чожденки, не даржим англичанки“; „Наште са младички, някои и дефствени. Не щеш ли да топнеш чушката?“

Често се посочваше само приблизителна локация. Тя знаеше, че Страйк не би я пуснал да оглежда някой от тези сутерени и бордеи, където работеха „главно източноевропейки“ или „чисти китайки“.

Загледа се в телевизора, за да си почине и с подсъзнателната надежда да разхлаби стегнатия възел в гърдите си. Принцовете Уилям и Хари вървяха един до друг по пътеката в абатството. Докато Робин гледаше, вратата на дневната се отвори и влезе Матю с чаша чай. Не беше предложил да направи и на нея. Седна в кресло, без да казва нищо, и се загледа в екрана на телевизора.

Робин се върна към работата си, като осъзнаваше остро присъствието на Матю до нея. Беше нещо ново за него да седи там, без

да казва нищо. Приемаше статута ѝ на отделност, не я прекъсна дори с предложение за чай и това също беше непознато досега. Както и факта, че не взе дистанционното да смени канала.

Камерите се върнаха пред хотел „Гоъринг“, където бдяха да уловят за пръв път Кейт Мидълтън в сватбената ѝ рокля. Робин хвърляше погледи крадешком над лаптопа си, където преглеждаше едва разбираеми коментари за бардак близо до Къмършъл Роуд.

Изблик на ентузиазъм от дикторите и радостни възгласи я накараха да вдигне очи точно навреме, за да види как Кейт Мидълтън се качваше в лимузина. Дълги дантелени ръкави като онези, които тя бе свалила от своята булчинска рокля...

Лимузината бавно се отдалечи. Кейт Мидълтън едва се виждаше, седнала до баща си в колата. Значи беше решила да е с пусната коса. И Робин бе имала такива планове за своята. Матю я харесваше така. Не че вече имаше значение...

По целия Пал Мал имаше ликуващи тълпи и национални флагове, докдето поглед стигаше.

Когато Матю се обърна към нея, Робин се престори, че е погълната от лаптопа си.

— Искаш ли чай?

— Не — отвърна. — Благодаря — добави неохотно, като осъзна колко агресивно прозвуча.

До нея мобилният ѝ телефон бипна. Матю се цупеше, когато това се случваше в почивен ден, защото очакваше да е Страйк и много често се оказваше прав. Днес просто се извърна и отново насочи поглед към телевизора.

Робин взе телефона и прочете току-що полученото се съобщение:

Откъде да знам, че не сте от медиите?

Това бе следата, по която бе тръгнала без знанието на Страйк и вече имаше готов отговор. Докато множеството приветстваше бавнодвижещата се лимузина, тя написа:

Ако медиите знаеха за вас, вече щяха да са пред къщата ви.

Казах ви да ме проверите онлайн. Има моя снимка как влизам в съда да свидетелствам по делото за убийство на Оуен Куин.

Открихте ли я?

Остави телефона, а сърцето ѝ ускори ритъма си.

Кейт Мидълтън слизаше от лимузината пред Уестминстърското абатство. Талията ѝ беше миниатюрна в дантелената рокля. Изглеждаше толкова щастлива... истински щастлива... Сърцето на Робин заблъска в гърдите, като гледаше как красивата жена с тиара върви към входа на абатството.

Отново прозвуча сигнал за съобщение на мобилния ѝ.

Да, видях снимката. И какво?

Матю изсумтя в чашата си с чай. Робин го пренебрегна. Вероятно си мислеше, че си пишат със Страйк, обикновено той беше поводът за гримаси и нервни звуци. Тя прехвърли телефона си на режим камера, задържа го пред лицето си и се снима.

Светкавицата стресна Матю и той се обърна. Плачеше.

Пръстите на Робин трепереха, когато изпрати снимката си. След това, тъй като не желаше да погледне към бившия си годеник, отново насочи очи към телевизора.

Кейт Мидълтън и баща ѝ вървяха бавно по застланата с килим пътека, разделяща морето от гости с шапки. Пред очите ѝ се разиграваше кулминацията на милиони приказки: обикновената поданица отиваше при своя принц, красотата се съединяваше с най-висшето благородничество...

Против волята си Робин си припомни вечерта, когато Матю ѝ направи предложение под статуята на Ерос на Пикадили Съркъс. По стъпалата бяха насядали скитници и се изхилиха, когато той падна на колене. Тя беше напълно неподготвена за такава неочаквана сцена на

мърлявите стъпала — Матю, рискуващ най-хубавия си костюм върху мокрия мръсен камък, алкохолни изпарения, носещи се към тях и надделяващи над миризмата на отработени газове, синята кадифена кутийка, а после проблясващият сапфир, по-малък и блед от този на Кейт Мидълтън. По-късно Матю ѝ каза, че го избрал, защото отивал на очите ѝ. Един от скитниците се изправи и по пиянски аплодира, когато тя каза да. Спомняше си лицето на Матю, по което играеха отблясъци от неоновите светлини на Пикадили.

Девет години споделен живот, бяха израснали заедно, бяха имали караници, сдобрявания, любов. Девет години се бяха държали здраво един за друг и преживяха травма, която би трябвало да ги раздели.

Спомняше си деня след предложението, когато беше изпратена от агенцията за временна заетост при Страйк. Изглеждаше много по-отдавна, отколкото беше в действителност. Тя се чувстваше различен човек... поне се бе чувствала като различен човек, докато Страйк не ѝ заръча да си стои у дома и да преписва телефонни номера, като избегна отговора кога ще се върне на работа като негов партньор.

— И те се бяха разделили.

— Какво? — попита Робин.

— Те също... — Гласът на Матю пресекна. Кимна с глава към екрана. Принц Уилям се беше обърнал да погледне избраницата си. — Бяха се разделили за известно време.

— Да, знам — каза Робин.

Опитваше се да говори студено, но изражението на Матю беше покрусено.

Може би на някакво ниво си мисля, че заслужавах по-добър от мен.

— Наистина ли... наистина ли е свършено между нас? — попита той.

Кейт Мидълтън се изравни с принц Уилям пред олтара. Изглеждаха възхитени, че отново са заедно.

Втречена в екрана, Робин съзнаваше, че днес отговорът ѝ на въпроса на Матю ще бъде приет като окончателен. Годешният ѝ пръстен още лежеше там, където го беше оставила, върху старите учебници по счетоводство на библиотеката. Никой от двамата им не го беше докосвал, откакто тя го свали.

— Скъпи възлюбени... — подхвана главният свещеник на Уестминстър на екрана.

Припомни си деня, когато Матю за пръв път я покани на среща и как на връщане от училище имаше чувството, че пламти отвътре от възнение и гордост. Припомни си кикотенето на Сара Шадлок, как се облягаше на него в един пъб в Бат, как той се намръщи и леко се отдръпна. Помисли си за Страйк и Елин... *Те пък какво общо имат?*

В паметта ѝ изникна Матю, пребледнял и разтреперан в болницата, където я задържаха за двайсет и четири часа след изнасилването. Беше пропуснал изпит, за да е с нея, тръгнал беше, без да се обади на никого. Майка му много се беше ядосала тогава. Наложил му се да се явява на лятната поправителна сесия.

Бях на двайсет и една, тогава не знаех онова, което знам сега: че няма друга като теб и че никоя не бих могъл да обичам, както обичам теб.

Сара Шадлок, обвила го с ръце в момент, когато е бил пиан без съмнение, докато е изливал пред нея обърканите си чувства към Робин, страдаща от агорафобия, непонасяща да бъде докосвана...

Мобилният телефон бипна. Робин го взе машинално и го погледна.

Добре, вече знам, че това сте вие.

Робин не можеше да схване смисъла на онова, което четеше, и остави телефона на дивана, без да отговори. Мъжете изглеждаха толкова трагично, когато плачеха. Очите на Матю бяха аленочервени. Раменете му се тресяха.

— Мат — промълви тихо тя наред безмълвните му ридания. — Мат...

Протегна ръка.

[1] Това не ще да е Райската градина. Блу Ойстър Кълт, „Не е това лятото на любовта“. — Б.пр. ↑

DANCE ON STILTS^[1]

Небето беше мраморно розово, но улиците още гъмжаха от хора. Милион лондончани и гости на града се тълпяха по тротоарите: шапки в червено, бяло и синьо, национални флагчета и пластмасови корони, лочещи бира простаци, повели деца с боядисани лица, всичките понесени на крилете на блудкави сантименти. Изпълваха метрото, улиците и докато той си пробиваше път през тях и търсеше онова, от което имаше нужда, чу неведнъж припева на националния химн, изпят фалшиво от подпийнали хора. А един път — виртуозно от група весели жени от Уелс, които блокираха пътя му на изхода от метростанцията.

Беше оставил То да ридае. Венчавката бе извадила То временно от мъката му и доведе до пресищащи нежности и сълзи на самосъжаление, до умолителни намеци за обвързване и близко общуване. Той сдържа гнева си само защото всеки негов нерв, всеки атом от съществуването му бе фокусиран върху онова, което щеше да направи тази вечер. Съсредоточен върху предстоящото освобождение, съумя да бъде търпелив и любящ, ала наградата му беше, че То си позволи повече от всякога досега и се опита да му попречи да излезе.

Той вече си беше облякъл якето, където бяха скрити ножовете му, и избухна. Макар да не беше докоснал и с пръст То, знаеше как да смразява и ужасява само с думи, с езика на тялото, с внезапно надзъртане на звяра, който криеше в себе си. Излезе, като затръшна входната врата и остави То разтреперано и потресено.

Щеше да се наложи да се потруди, за да компенсира това, мислеше си, докато се провираше през тълпа пиесици на тротоара. Букет полуумрели цветя, фалшиво разкаяние, някоя тъпня колко е стресиран... Мислите направиха изражението му зло. Никой не смееше да гъкне срещу него — не и при масивната му фигура и

опасното му излъчване — макар че се блъсна в неколцина от тях, докато си пробиваше път. Бяха като кегли, покрити с плът, и бяха също толкова маловажни. Хората значеха нещо в този живот само ако можеха да направят нещо за него. Именно така Секретарката бе придобила такава значимост. Той никога не беше следил жена толкова продължително.

Да, последната също бе отнела време, но там беше различно: тъпата малка кучка се беше хвърлила така ентузиазирано в хватката му, все едно да бъде нарязана на парчета беше мечтата на живота ѝ. Но то и така си беше...

Мисълта го накара да се усмихне. Хавлиите с прасковен цвят и миризмата на нейната кръв... Отново започваше да се изпълва с чувство за всемогъщество. Щеше да има някоя тази вечер, усещаше го...

Headin 'for a meeting shining up my greeting...^[2]

Търсеше момиче, отделило се от многолюдните тълпи, замаяно от алкохол и сантименталност. Само че те се движеха на стада по улиците и вече започваше да си мисли, че е по-добре да се ориентира към проститутка.

Нравите се бяха променили. Не беше като в доброто старо време. Проститутките вече не бяха принудени да стърчат по улиците при наличието на мобилни телефони и интернет. Да си купиш жена днес беше толкова лесно, колкото да си вземеш храна за вкъщи, но той не искаше да оставя следа онлайн, нито в телефонните разпечатки на някоя кучка. Само най-изпадналите бяха останали на улицата и той знаеше всичките им райони, но трябваше да е място, което да няма никаква връзка с него, някъде далеч от То...

В дванайсет без десет беше в Шакълуел и обхождаше улиците, скрил долната част на лицето си във вдигнатата яка на якето си, нахлупил шапка ниско над веждите си, а ножовете тежко се блъскаха в гърдите му, докато вървеше. Единият беше прав готварски нож, другият — компактно мачете. Светещи прозорци на пъбове и индийски ресторанчета, навред развети национални флагове... Дори да му отнемеше цяла нощ, щеше да я намери...

Три жени в миниатюрни поли стояха на един тъмен ъгъл, пушеха и си говореха. Мина покрай тях на отсрещния тротоар и едната му

подвикна, но той хлътна в мрака, без да ѝ обърне внимание. Твърде много бяха: щяха да останат две свидетелки.

Ловуването беше едновременно по-лесно и по-трудно пеша. Нямаш грижа, че камера ще заснеме регистрационните номера, но трудността бе къде да я заведеш, а и измъкването ставаше много по-сложно.

Броди из улиците още цял час, докато отново се озова на онази отсечка от пътя, където бяха стояли трите уличници. Сега бяха само две. По-удобно за него. Само един свидетел. Лицето му беше почти изцяло закрито. Поколеба се, а в този момент до тях спря кола. Шофьорът проведе кратък разговор с момичетата. Едната от тях се качи и автомобилът потегли.

Възхитителната отрова изпълни вените и мозъка му. Беше също като при първото му убийство: и тогава беше останал с по-грозната, за да прави каквото си пожелае с нея.

Нямаше време за губене. Някоя от колежките ѝ можеше да дойде.
— Реши да се върнеш ли, сладурче?

Гласът ѝ беше гърлен, макар че изглеждаше млада, с къносана в червено коса с неравни краища, пиърсинги на двете уши и на носа. Ноздрите ѝ бяха влажни и розови, сякаш имаше хрема. Носеше кожено яке, лъскава минипола и абсурдно високи токове, на които едва пазеше равновесие.

— Колко? — попита той и въобще не се заслуша в отговора ѝ. Важното беше „къде“.

— Можем да отидем у нас, ако искаш.

Той се съгласи, но беше напрегнат. Дано се окажеше самостоятелна стая и не се навъртаха хора на стълбите, които да видят и чуят, просто мърляво и тъмно свърталище, идеалното място за труп. Не дай боже да беше истински бардак с други момичета и някоя дебела сводница или, още по-зле, сводник...

Тя изчака с олюляване светофарът за пешеходци да светне зелено. Той я сграбчи за ръката и я дръпна назад, за да я запази от профучалия бял ван.

— Моят спасител! — изкиска се тя. — Благодаря, гълъбче.

Личеше си, че е взела някаква дрога. Беше виждал много като нея. Израненият ѝ течаш нос го отвърщаваше. Отражението им в

тъмните витрини на магазините беше като на баща и дъщеря, тя — ниска и кльоцава, той — едър и широкоплещест.

— Гледа ли сватбата? — попита тя.

— Какво?

— Кралската сватба. Тя изглеждаше прелестно.

Дори и тази мърлява малка курва беше пощуряла по сватбата. Раздрънка се за нея, докато вървяха, смееше се твърде често, залиташе на евтините си обувки, а той не отронваше и дума.

— Жалко, че майка му не го видя женен, а? Ето, пристигнахме — каза момичето и посочи към сграда отвъд пресечката. — Тук е моята бърлога.

Виждаше я в далечината: около осветения вход имаше хора, на стълбите беше седнал мъж. Той се закова на място.

— Не.

— Какво ти става? Не бери грижа за тях, сладурче, те ме познават — увери го тя.

— Не — повтори той, стиснал здраво тънката й ръка над лакътя, внезапно обзет от ярост. Какви номера му въртеше тая? За вчерашен ли го мислеше? — Ей там — посочи към тъмно пространство между две сгради.

— Сладурче, имам легло...

— Там — отсече ядосано той.

Тя примигна насреща му със силно гримираните си очи, малко озадачена, но мисловните процеси на тъпата кучка бяха замъглени и той успя да я убеди безмълвно, само със силното си присъствие.

— Ами добре тогава, гълъбче.

Свиха към тъмния проход и под краката им заскърца чакъл. Той се боеше да няма охранителни светлини или сензори, но само на двайсет метра от улицата потънаха в дълбок мрак.

Носеше ръкавици. Подаде й банкнотите. Тя смъкна ципа му. Още беше мек. Момичето коленичи и се зае прилежно да пробуди интереса му, а през това време той измъкна ножовете от скришното място в якето си. Хлъзна ги навън от найлоновата подплата, по един във всяка ръка и дланите му, стиснали пластмасовите дръжки, се изпотиха...

Ритна я толкова силно в корема, че тя изхвърча назад. Издаде задавен свирещ звук, последван от хрущене в чакъла, което му подсказа къде е паднала. Втурна се напред с все още отворен цип и

смъквачи се около хълбоците му панталони и на втората крачка се препъна в тялото ѝ.

Готварският нож потъваше в нея пак и пак, нацели кост, може би ребро и отново нанесе удар. Дробовете ѝ просвириха и после, стряскащо за него, нададе писък.

Макар да я беше възседнал, тя се бореше и той не можеше да намери гърлото ѝ, за да я довърши. Замахна с лявата ръка и заби в нея мачетето, но по някакво чудо бе запазила още живот у себе си, за да изкрещи отново...

Поток от сквернословия се изля от устата ѝ, ръгаше я отново и отново с ножа за месо, проби дланта ѝ, докато тя се опитваше да го спре, и това му даде идея. Притисна ръката ѝ с коляно, вдигна ножа...

— Ти, гадно, мръсно...

— Кой е там?

О, мамка му...

В тъмното отново прозвуча мъжки глас, носещ се откъм улицата:

— Кой е там?

Бързо стана от нея, вдигна гащите и панталоните си и тръгна да се отдалечава възможно най-безшумно с двата ножа в лявата си ръка, стиснал в дясната два от пръстите ѝ, както предполагаше — още топли, кокалести и кървящи... Тя все така стенеше и хлипаше... после издаде последен продължителен хрип и замлъкна...

Хукна в неизвестността, далеч от неподвижното ѝ тяло, с изострени сетива като на котка при задаваща се в далечината хрътка.

— Всичко наред ли е там? — проехтя мъжкият глас.

Стигна до плътен зид. Проследи го опипом, докато премина в мрежа. На светлината, падаща от далечна улична лампа, видя зад оградата очертанията на паянтова постройка, която приличаше на автосервиз, заобиколена от мъгляви силуети на автомобили. Чу стъпки откъм мястото, което току-що бе напуснал: мъжът бе отишъл да провери защо са писъците.

Не биваше да изпада в паника. Не биваше да тича. Всеки шум щеше да е фатален. Бавно се запромъква покрай мрежата, обграждаща терена със стари коли, към тъмно пространство, което можеше да се окаже проход към съседна улица или задънена алея. Отново пъкна кървавите ножове в якето си, тикна пръстите в джоба си и запристъпва, затаил дъх.

Наблизо се раздаде вик:

— Дяволите го взели! Анди... Анди!

Той хукна. Сега вече нямаше да го чуят при всички тези крясъци, кънтящи между сградите. Като че вселената отново бе станала негов приятел, защото усети под краката си мека тревиста почва. Затича по-бързо в тъмното...

Пред него имаше двуметрова стена. Чуваше уличното движение отвъд. Нищо друго не му оставаше: вкопчи се в нея, дишайки тежко. Щеше му се да е какъвто бе някога — трениран, як, млад. Помъчи се да се вдигне нагоре, краката му затърсиха издатина, мускулите му крещяха негодуващо...

Паниката може да върши чудеса. Ето че беше отгоре върху стената и отново долу. Приземи се тежко, коленете му протестираха, но след няколко залитащи стъпки възвърна равновесието си.

Върви напред... върви... нормално... нормално... нормално.

Покрай него профучаваха коли. Крадешком изтри кървавите си ръце в якето. Далечни викове, твърде приглушени, за да различи думи... Трябваше да се махне оттук възможно най-бързо. Щеше да иде на мястото, за което То не знаеше.

Автобусна спирка. Взе на бегом краткото разстояние и се присъедини към опашката. Все едно накъде щеше да пътува, важното бе да се отдалечи оттук. Палецът му остави кървав отпечатък върху билета. Тикна го дълбоко в джоба си и напипа отрязаните пръсти.

Автобусът потегли. Той задиша бавно и дълбоко в опит да се успокои.

На горния етаж някой отново поде националния химн. Автобусът ускори. Сърцето му подскочи. Дишането му постепенно се нормализира.

Взираше се в отражението си в мръсното стъкло и премяташе нейното все още топло кутре между своите пръсти. Паниката отстъпи място на въодушевление. Ухили се на отражението си, споделяйки тържествуването си с единствения, който би го разбрал.

[1] Танц на кокили. — Б.пр. ↑

[2] Да разпусна на среща отивам и поздравя си репетирам... — Б.пр. ↑

The door opens both ways...

Blue Öyster Cult, „Out of the Darkness“^[1]

— Погледни само — каза Елин в понеделник сутринта, застанала потресена пред телевизора с купичка зърнена закуска в ръце. — Не е за вярване!

Страйк току-що бе влязъл в кухнята, изкъпан и облечен след обичайната им неделна среща. Безукорно чистото помещение в бяло и кремаво беше изпълнено с повърхности от неръждаема стомана и с приглушеното си осветление напомняше операционна от космическата ера. На стената зад масата имаше плазмен телевизор. На екрана му президентът Обама беше застанал на подиум и говореше.

— Убили са Осама бин Ладен! — възкликна Елин.

— Да му се не види! — отрони Страйк. Закова се на място и се зачете в движещия се надпис в долната част на екрана.

Чистите дрехи и бръсненето не бяха подобрили особено вида му, в който личеше пълно изтощение. Часовете, които влагаше в опит да зърне Лейн и Уитъкър, си казваха своето: очите му бяха кървясали, а кожата — със сивкав оттенък.

Отиде до кафемашината, наля си пълна чаша и я изгълта. Без малко не беше заспал върху Елин снощи и броеше като едно от малкото дребни постижения за седмицата това, че поне тази работа бе успял да доведе докрай. Сега, облегнат на облицования с неръждаема стомана остров, гледаше безупречния на вид президент и му завиждаше от цялото си сърце. Той поне беше хванал своя човек.

Известните подробности около смъртта на Бин Ладен дадоха на Елин и Страйк тема за разговор, докато тя го взеше към станцията на метрото.

— Чудя се дали са били напълно сигурни, че е той, преди да влязат — каза тя, докато спираше пред станцията.

Страйк си бе задал същия въпрос. Бин Ладен имаше много отличителна външност, разбира се, с неговия висок ръст... Мислите на детектива се отплеснаха към Брокбанк, Лейн и Уитъкър, докато Елин не привлече вниманието му.

— В сряда имам служебна сбирка, идва ли ти се? — Звучеше леко притеснено. — С Дънкан, така или иначе, сме се споразумели почти за всичко. Омръзна ми да се крием.

— Съжалявам, няма как — отвърна той. — Нали ти казах колко обекти имам за следене.

Налагаше му се да се преструва пред нея, че издирванията на Брокбанк, Лейн и Уитъкър са платени задачи, защото иначе тя никога не би разбрала безплодното му дотук упорство.

— Добре, тогава ще чакам ти да ми позвъниш — каза тя и той долови нотка на хладина в гласа ѝ, но предпочете да я пренебрегне.

Струва ли си изобщо?, запита се, докато слизаше към метрото с раница през рамо, като имаше предвид не преследваните от него мъже, а Елин. Започналото като приятно развлечение вече придобиваше статут на тягостно задължение. Едни и същи ресторанти в едни и същи вечери. Предсказуемостта на срещите им беше започнала да му втръсва. Но ето че сега, когато тя предложи промяна на модела, не намери у себе си и капка ентусиазъм. Без много да му мисли, би могъл да изреди дузина неща, с които би предпочел да запълни свободна вечер пред това да пие в компанията на водещи от Радио Три. Спането оглавяваше списъка му.

Скоро — той усещаше приближаването на момента — тя щеше да поиска да го запознае с дъщеря си. Страйк беше стигнал до трийсет и седем годишна възраст, успешно избягвайки ролята на „мамения приятел“. Собствените му спомени за мъжете, преминавали през живота на Леда, бяха оставили у него неприязън към подобни отношения, граничеща с отвращение. Някои от тези мъже бяха свестни хора, но повечето — не, и втората тенденция бе достигнала апотеоза си в лицето на Уитъкър. Нямахше желание да вижда в очите на друго дете страха и недоверието, които бе прочитал в тези на сестра си Луси всеки път, щом през вратата влезеше поредният непознат мъж. А какво е било собственото му изражение не можеше да знае. Докато беше по силите му, преднамерено затваряше съзнанието си за тази част от

живота на Леда, като се фокусираше върху нейните прегръдки и смеха ѝ, майчиния ѝ възторг от постиженията му.

Когато излезе от метрото на Нотинг Хил Гейт и беше на път към училището, мобилният му телефон бипна. Беше съобщение от съпругата на Бяното татенце:

Само ви припомням, че момчетата не са на училище днес заради официалния почивен ден. При дядо си и баба си са.

Той няма да ги следи там.

Страйк изруга под носа си. Наистина беше забравил за почивния ден. Хубавото беше, че можеше да се върне в офиса и да отхвърли малко писмена работа, а после за разнообразие да се отправи към Катфорд Бродуей по светло. Щеше му се само есемесът да беше пристигнал, преди да се отклони до Нотинг Хил.

Четиридесет и пет минути по-късно Страйк изкачваше с тропот металното стълбище към офиса си и се питаше за кой ли път защо не се обади на хазаина да ремонтира най-сетне асансьора. Ала щом се озова пред стъклената входна врата, изникна далеч по-належащ въпрос: защо вътре светеше?

Той бутна вратата с такава засилка, че Робин, макар да беше чула мъчителното му изкачване по стъпалата, подскочи на стола си. Останаха за няколко мига втренчени един в друг, тя — предизвикателно, той — обвинително.

— Какво правиш тук? — попита я.

— Работя — отвърна момичето.

— Казах ти да работиш от къщи.

— Приключих — отвърна тя и почука с пръст снопче листове на бюрото до нея, запълнени с изписани на ръка бележки и телефонни номера. — Тук са всички номера, които успях да открия в Шордич.

Погледът на Страйк проследи ръката ѝ, но вниманието му бе привлечено не от спретнато изписаните листове, които му показваше, а от годежния пръстен със сапфир.

Настана пауза. Робин се запита защо ли сърцето ѝ заблъска в ребрата. Колко нелепо да чувства необходимост да се оправдава... Тя

сама си решаваше дали да се омъжи за Матю... абсурдно беше дори да дава такова обяснение пред себе си...

— Сложи го пак, значи? — каза Страйк и ѝ обърна гръб, докато закачаше сакото и раницата си на вратата.

— Да — отвърна Робин.

Настана кратка пауза. Той се обърна с лице към нея.

— Нямам достатъчно работа за теб. Остана ни една задача. Мога да покривам Бяското татенце и сам.

Тя присви сиво-сините си очи.

— Ами Брокбанк, Лейн и Уитъкър?

— Какво за тях?

— Още ли се опитваш да ги намериш?

— Да, но не в това е...

— И как възнамеряваш да поемеш сам четири случая?

— Те не са случаи. Никой не плаща...

— Значи са нещо като хоби, така ли? — подхвърли Робин. — Затова ли издирвах телефонни номера през целия уикенд?

— Виж... Аз наистина искам да ги открия, да — каза Страйк, като се мъчеше да поднесе стройно аргументите си на фона на неимоверната умора и други, не така лесни за дефиниране чувства (годежът беше отново в сила... от самото начало бе подозирал, че може да стане така... естествено, че и той помогна, като я прати у дома ѝ, даде ѝ време да бъде с Матю), — само че не...

— На драго сърце остави да те откарам до Бароу — подхвана Робин, която беше дошла подготвена за спора. Съвсем наясно беше, че той не я иска в офиса. — Не възрази да разпитам Холи Брокбанк и Лорейн Макнотън, така ли беше? Е, какво се промени?

— Пратиха ти още една телесна част, ей това се промени, дявол да го вземе, Робин!

Не беше възнамерявал да крещи, но ето че гласът му закънтя между металните шкафове край стените.

Тя не се стресна. И преди беше виждала Страйк ядосан, чувала го бе да ругае, виждала го бе да блъска с юмрук въпросните метални шкафове. Това не я притесняваше.

— Да — отвърна тя спокойно, — и това ме потресе. Повечето хора щяха да бъдат потресени, ако получат пръст от крак, залепен в картичка. На теб самия ти призля, личеше си.

— Да, и тъкмо затова...

— ... се опитваш сам да се нагърбиш с четири случая и ме пращаш у дома. Не съм ти искала отпуск.

В еуфорията след поставянето на пръстена обратно Матю дори й беше помогнал да репетира речта си за връщане на работа. Сега, като си спомняше това, беше крайно необичайно — той влезе в ролята на Страйк, а тя му изтъкваше аргументите си. Но годеникът й бе готов на всичко, след като тя се съгласи да се омъжи за него на втори юли.

— Искан да се върна направо към...

— Само защото ти си искала да се върнеш на работа — прекъсна я Страйк, — не означава, че е в твой интерес да го направиш.

— О, не знаех, че си бил квалифициран терапевт по трудови въпроси — подхвърли Робин със сдържан сарказъм.

— Виж какво — подхвана Страйк, повече вбесен от спокойната й логичност, отколкото би бил от ядни крясъци и сълзи (а сапфирът отново искреше на пръста й с хладен блясък), — аз съм твой работодател и решавам дали...

— А пък аз си мислех, че съм ти партньор — вметна Робин.

— Няма значение — отсече Страйк. — Партньор или не, все така нося отговорност...

— Значи предпочиташ бизнесът да рухне, отколкото да ми позволиш да работя? — попита Робин вече ядосана и по бузите й избиха червени петна. Страйк си даваше сметка, че губи по точки, но му донесе бегло удоволствие фактът, че тя пък губи хладнокръвие. — Аз ти помогнах да го изградиш! А в момента ти му играеш по свирката, който и да е той, като ме изтикваш в периферията, пренебрегваш случаи, за които се плаща, и се съсипваш от преумора...

— Откъде знаеш, че...?

— Защото на нищо не приличаш! — изрече дръзко Робин и Страйк, сварен неподготвен, едва не се разсмя за пръв път от дни.

— Или съм твой партньор, или не съм — подхвана тя отново тирадата си. — Ако ще се отнасяш към мен като към чуплив порцелан, ваден само за специални случаи, когато си сигурен, че няма да пострадам, спукана ни е работата. Бизнесът е обречен. И ще е по-добре да ида при Уордъл и...

— И какво? — попита остро Страйк.

— И да приема предложението му да постъпя в полицията — отвърна Робин, като гледаше Страйк право в лицето. — Това не е игра за мен. Не съм малко момиченце. Изтърпяла съм далеч по-лоши неща от изпращането на отрязан пръст и оцелях. Така че... — Тя млъкна за миг да събере кураж. Надявала се бе да не се стига до ултиматум. — Решавай дали съм твой партньор, или... рисков фактор. Ако не можеш да разчиташ на мен, ако не ми позволяваш да поемам същите рискове като теб, то аз по-скоро... — Гласът ѝ пресекна, но тя се насили и довърши: — ... по-скоро ще се махна.

Във вълнението си се завъртя по-силно на стола, за да се обърне към компютъра си, и се озова с лице към стената. Събра всичките си сили и достойнство, нагласи седалката срещу монитора и продължи да отваря имейли в очакване на отговор.

Не му беше казала за своята следа. Трябваше да знае дали ѝ е върнат статутът на негов партньор, преди да се разбере дали ще сподели новината си с него, или ще му я поднесе като прощален подарък.

— Който и да е той, кълца жени за удоволствие — тихо изрече Страйк. — Даде ясно да се разбере, че иска да направи същото с теб.

— Това го схванах — отрони Робин със задавен глас и очи, вперени в екрана. — Но ти не схвана ли, че след като той знае къде работя, знае и къде живея и ако си го е наумил, ще ме следва където и да ида? Не разбираш ли, че предпочитам да помогна да го хванем, отколкото да седя у дома и да го чакам да ми налети?

Тя нямаше да умолява. Беше изпразнила цялата входяща поща от дванайсет спама, преди Страйк да отвори уста.

— Добре.

— Добре какво? — попила тя предпазливо.

— Добре... връщаш се на работа.

Тя засия. Той не ѝ върна усмивката.

— О, хайде, по-весело — подкани го, изправи се и излезе пред бюрото.

За момент Страйк си помисли, че се кани да го прегърне, толкова щастлива изглеждаше (а и с предпазващия пръстен отново на ръката ѝ може би го виждаше като безопасна за прегръщане фигура, безполов, неучастващ в състезанието), но тя просто се отправи към чайника.

— Напипах следа — съобщи му.

— Така ли? — попита той, като все още се опитваше да осмисли новата ситуация. (Какво да я накара да прави, което да не е твърде опасно? Къде да я прати?)

— Да — отвърна тя. — Влязох в контакт с един от форума за хора с дисоциативно личностно разстройство за телесна цялост, който е говорил с Келси.

Страйк се прозя широко и се стовари на канапето от изкуствена кожа, което издаде обичайните си пръдливи шумове под тежестта му, и се опита да си припомни за кого говореше тя. Дотолкова страдаше от липсата на сън, че обичайно обширната му и точна памет започваше да му изневерява.

— С мъжа или жената? — попита със смътен спомен за снимките, показани им от Уордъл.

— С мъжа — отвърна Робин и заля торбичките чай с вряла вода.

За пръв път в отношенията им Страйк се зарадва на шанс да я укори.

— Значи си влизаш в уебсайтове тайно от мен? Хващаш се на игрички с анонимни типове, без да си наясно с кого си имаш работа?

— Казах ти, че съм влизала там! — отвърна с възмущение Робин. — Аз видях, че Келси е разпитвала за теб, не помниш ли? Беше се нарекла „Безизход“. Казах ти го, когато Уордъл беше тук. Той остана впечатлен — добави тя.

— Освен това е много пред теб в това отношение — заяви Страйк. — Разпитал е и двамата, с които Келси е говорила онлайн. Това е задънена улица. Те никога не са се срещали с нея. Сега издирва един, наречен „Поклонник“, който се опитвал да се среща с жени извън уебсайта.

— Знам за Поклонник.

— Откъде?

— Поиска да види моя снимка и като не му пратих, млъкна...

— Значи си флиртувала с тези откачалки, така ли?

— О, за бога — нетърпеливо махна с ръка Робин, — преструвах се, че имам същото разстройство като тях, това трудно може да се нарече флиртуване. И не мисля, че има причина да се тревожим за Поклонник.

Тя подаде на Страйк чаша чай, който имаше точно неговия предпочитан тъмен цвят. Кой знае защо вместо да го успокои, това го

изнерви повече.

— Значи не броиш Поклонник за опасен. И на какво почива заключението ти?

— Правя проучвания за акротомофилиците още откакто пристигна онова писмо, адресирано до теб — от мъжа, обсебен от крака ти, помниш ли? Разновидностите на парафилия рядко се свързват с насилие. По-скоро си мисля, че Поклонник мастурбира над клавиатурата при идеята за разните желаещи да се разделят с крайник.

Като не можа да измисли отговор на това, Страйк отпи от чая си.

— И така — продължи Робин (фактът, че не ѝ благодари за чая, я подразни), — онзи, с когото Келси е говорила онлайн, а той също иска да има ампутация, е излъгал Уордъл.

— Как така го е излъгал?

— Срещал се е с Келси в реалния живот.

— Нима? — подхвърли Страйк преднамерено небрежно. — А ти откъде знаеш?

— Той ми разказа всичко. Бил ужасен, когато от полицията се свързали с него. Никой от близките и приятелите му не знае за маниакалното му желание да се отърве от крака си. Затова изпаднал в паника и казал, че не се е виждал с Келси. Боял се, че ако признае, ще се разшуми за това и ще трябва да свидетелства в съда. Така или иначе, успях да го убедя, че аз съм тази, която съм, че не съм журналист, нито полицай...

— Казала си му истината?

— Да, и това беше най-доброто, което можех да направя, защото след като се убеди, че съм тази, за която се представям, той се съгласи да се видим.

— А кое те кара да мислиш, че наистина ще се срещне с теб?

— Защото имаме примамка за него, с каквато полицията не разполага.

— Каква например?

— Например — изрече тя студено, като ѝ се искаше да може да му даде друг отговор — ти. Джейсън отчаяно копнее да се запознае с теб.

— С мен? — напълно стъписан рече Страйк. — Защо?

— Защото вярва, че ти сам си отрязал крака си.

— Какво?!

— Келси го убедила, че сам си го направил.

— Господи, боже мой — изпъшка Страйк. — Тоя душевноболен ли е? Ама да, разбира се — отговори си сам на мига. — Естествено, че е душевноболен, след като иска да си отреже крака. Мили боже.

— Съществува дебат дали дисоциативното личностно разстройство за телесна цялост е душевно заболяване, или някакъв вид мозъчна аномалия — поясни Робин. — При сканиране на мозъка на някой, страдащ от...

— Няма значение. — Страйк махна с ръка и прекрати навлизането в тази тема. — Кое те кара да мислиш, че този сбъркан тип има нещо полезно за нас?

— Срещал се е с Келси — припомни нетърпеливо Робин, — а тя може да му е казала защо е била толкова убедена, че ти си един от тях. Той е на деветнайсет години и работи в „Асда“ в Лийдс, има леля в Лондон. Ще ѝ дойде на гости и ще се срещне с мен. Опитваме се да уговорим дата. Трябва да провери кога ще му дадат почивен ден. Той е връзката ни с човека, който е убедил Келси, че доброволно си предприел ампутация — продължи тя едновременно разочарована и ядосана от липсата на ентузиазъм у Страйк към словата ѝ акция, но все още със слаба надежда, че той ще се откаже от прекалената си критичност. — А този човек почти със сигурност е убиецът!

Страйк отпи още чай и допусна идеята ѝ да се разходи бавно в изтощения му мозък. Логиката ѝ беше добра. Фактът, че бе убедила Джейсън за среща, беше значимо постижение. Би трябвало да я похвали. Вместо това седеше мълчаливо и пиеше чая си.

— Ако смяташ, че трябва да се обадя на Уордъл и да прехвърля на него всичко това... — подхвана Робин с неприкрито негодувание.

— Не — каза Страйк и бързината на отговора донесе на момичето известно удовлетворение. — Докато не чуем какво знае... няма да губим времето на Уордъл. Ще му се обадим, като получим някакви сведения от този Джейсън. Кога каза, че ще дойде в Лондон?

— Опитва се да си уреди почивен ден. Не знам още.

— Един от нас може да иде в Лийдс да се срещне с него.

— Настоя той да дойде. Опитва се да държи цялата тази история далеч от познатите си.

— Добре — намусено отвърна Страйк, разтърка кървясалите си очи и се опита да формулира план, който едновременно да държи

Робин заета и встрани от опасности. — Продължавай да упражняваш натиск върху него и започни да се обаждаш на телефонните номера да видим дали ще напишаш следа към Брокбанк.

— Вече го правя — отговори тя и Страйк долови спотаено бунтуване, предшестващо настояването ѝ да се върне на улицата.

— И — продължи Страйк, като мислеше на бързи обороти — искам да оглеждаш Уоластън Клоуз.

— Да търся Лейн?

— Именно. Гледай да не биеш на очи, не оставай след мръкване и ако видиш едрия с прилепналата шапка, бягай от там или задействай шибаната аларма против изнасилвачи. За предпочитане и двете.

Дори намусеното изражение на Страйк не можеше да помрачи възторга ѝ, че беше отново на борда като пълноценен партньор в бизнеса.

Нямаше как да знае, че Страйк вярваше и се надяваше да я праща в задънена улица. И денем, и нощем бе наблюдавал входовете към малкия жилищен блок, като редовно сменяше позицията си, използвал бе очила за нощно виждане да оглежда балконите и прозорците. Нищо не сочеше, че Лейн се спотайва вътре: не зърна едра сянка да се движи зад завеса, нито помен от главата с ниско растяща над челото коса, от подобните на пор очички, от масивна фигура, полюшваща се на патерици, или (защото Страйк не приемаше нищо за даденост, що се отнасяше до Доналд Лейн) такава с типичната за бивш боксьор походка. Всеки мъж, който влизаше или излизаше от сградата, беше зорко оглеждан от Страйк за най-бегло подобие с Лейн от снимката му в уебсайта за дарения или с безликия с прилепналата шапка, но не видя такъв.

— Да — каза той, — оглеждай се за Лейн и ми дай половината телефонни номера за Брокбанк, ще си ги поделим. Аз ще продължа с Уитъкър. И непременно се обаждай редовно, чу ли?

Той се надигна от канапето.

— Разбира се — обеща Робин въодушевена. — И, да те питам, Корморан...

Той вече бе на прага на вътрешния кабинет, но се обърна.

— Какво е това?

Държеше хапчетата акутан, които бе открил в чекмеджето на Келси и бе оставил в панерчето с входяща поща на Робин, след като ги

беше проверил в интернет.

— О, това ли? — промърмори. — Нищо не е.

Част от доброто ѝ настроение се изпари. У него се размърда бегло чувство на вина. Знаеше, че се държи като вкиснат негодник. Тя не го заслужаваше. Опита се да се вземе в ръце.

— Лекарство против акне — допълни. — На Келси са.

— Да, вярно, ти ходи у тях, видя се със сестра ѝ. Как мина?

На Страйк не му се разправяше в този момент подробно за Хейзъл Фърли. Имаше чувството, че разговорът им е бил много отдавна, беше грохнал от умора и все още изпитваше склонност да се инати без основание.

— Нищо ново — отвърна. — Нищо важно.

— Защо тогава си взел тези хапчета?

— Помислих си, че може да са противозачатъчни, че може да е вършела нещо, за което сестра ѝ не е знаела.

— О — рече Робин. — Е, тогава наистина са нищо.

Тя ги запрати в кошчето за боклук.

Егото накара Страйк да продължи — его в най-чистата му изява. Тя беше напипала добра следа, а той нямаше нищо освен мъглява идея за хапчетата акутан.

— Намерих и билетче — добави.

— Какво?

— Като онези, които дават на гардероб срещу връхната ти дреха.

Робин го гледаше с очакване.

— Номер осемнайсет — допълни Страйк.

Робин продължи да чака обяснение, но такова не дойде. Той се прозя и се примири, че е победен.

— Е, до скоро. Обаждай ми се за намеренията си и да ми казваш къде си.

Влезе в кабинета си, затвори вратата и се отпусна на стола зад бюрото. Беше сторил всичко по силите си да я спре да не отива на улицата. А сега най-много от всичко му се искаше да я чуе как излиза.

[1] Вратата се отваря в две посоки... Блу Ойстър Кълт, „Да излезеш от мрака“. — Б.пр. ↑

*... love is like a gun
And in the hands of someone like you
I think it'd kill.*
Blue Öyster Cult, „Searchin' for Celine“^[1]

Робин беше десет години по-млада от Страйк. Дошла бе в офиса му като временна секретарка, непоискана и приета без желание, когато той бе на най-ниската точка в професионалния си живот. Възнамерявал бе да я задържи за седмица, и то само защото при пристигането ѝ я блъсна неволно, тя едва не падна да се пребие по металните стълби и той чувстваше някакво задължение към нея. Някак си тя го бе убедила да я остави, първо за още една седмица, после за месец и накрая завинаги. Помогнала му бе да се измъкне от положение на почти пълна неплатежоспособност, труди се усилено и допринесе за успеха на бизнеса, учеше се в процеса на работа и сега не искаше нищо повече от разрешение да бъде редом с него, когато бизнесът отново заплашваше да рухне, и да се бори за оцеляването му.

Всички харесваха Робин. Той самият харесваше Робин. Как би могъл да не я харесва след всичко, което бяха преживели заедно? Ала от самото начало си беше казал: дотук и нито крачка по-нататък. Нужно беше да се поддържа дистанция. Бариерите трябваше да си останат на място.

Тя бе влязла в живота му в същия ден, когато скъса завинаги с Шарлот след шестнайсетгодишна връзка с прекъсвания, която все още определяше като повече болезнена, отколкото донесла удоволствия. Желанието на Робин да е в услуга, нейната загриженост, живият ѝ интерес към работата му, искреното ѝ уважение лично към него (ако ще е честен пред себе си, не биваше да се бои да стигне докрай) бяха като балсам за раните, нанесени му от Шарлот, онези вътрешни

травми, които с много бяха надживели подаръка ѝ на раздяла — насиненото око и дълбоките драскотини.

Сапфирът на средния пръст на Робин беше един вид бонус тогава: застраховка и спирачка. Той предотвратяваше вероятността за нещо повече, освобождаваше го да... какво? Да разчита на нея? Да я има за приятел? Да допусне бариерите неусетно да бъдат подкопани? Като поглеждаше назад сега, дойде му наум, че бяха споделили един с друг лични неща, които почти никой друг не знаеше. Робин беше сред тримата души (така подозираше той) наясно за онова предполагаемо бебе, което Шарлот твърдеше, че е изгубила, но което може би никога не бе съществувало или беше абортирано. А той беше сред само шепа хора, посветени в изневярата на Матю. При цялата си решимост да я държи на достатъчно разстояние, буквално се бяха облягали един на друг. Помнеше съвсем ясно усещането, когато я прегърна през кръста на път към хотел „Хазлит“. Тя беше достатъчно висока, за да я държи лесно. Не обичаше, когато му се налагаше да се привежда. Никога не си бе падал по много дребни жени.

„На Матю не би му харесало“, каза тя тогава.

Още по-малко би му харесало, ако знаеше колко много му хареса на Страйк.

Тя въобще не се доближаваше по красота до Шарлот. Шарлот притежаваше онзи тип хубост, която караше мъжете да млъкнат зашеметени наред изречението. Робин (нямаше как да не го забележи, когато тя се навеждаше към стената да изключи компютъра си) беше много секси, но мъжете не онемяваха в нейно присъствие. По-скоро ставаха по-словоохотливи, каза си, като си припомни Уордъл.

И все пак той харесваше лицето ѝ. Харесваше гласа ѝ. Харесваше му да е близо до нея.

Не че искаше да бъде с нея — това би било лудост. Не биха могли да поддържат бизнес заедно и да имат забежка. Във всеки случай тя не беше типът момиче, с което да имаш забежка. Познаваше я само като сгодена и като съкрушена от разваления си годеж, така че я виждаше само като жена, предопределена за брак.

Едва ли не сърдито, той сумира всички познати факти за нея, които я определяха като коренно различна от него, като олицетворение на един по-безопасен, по-изолиран, по-конвенционален свят. Имаше все същия надут приятел още от шести клас (макар сега той да го

разбираше малко по-добре), хубаво семейство от средната класа в Йоркшър, родители, женени от десетилетия и очевидно щастливи, лабрадор, ланд ровър... и пони, напомни си Страйк. Пони, да му се не види!

Тогава се втурнаха други спомени и портретът на момиче със стабилно и подредено минало се промени в една по-различна Робин — жена, която би била съвсем на място в Отдела за специални разследвания. Тази Робин беше изкарала шофьорски курс за напреднали, бе получила мозъчно сътресение при преследване на убиец, хладнокръвно бе увила връхната си дреха като турникет около кървящата му ръка, когато бе намушкан, и го беше откарала в болница. Робин, която импровизираше така умело при разпита на заподозрени, че беше измъкнала повече информация, отколкото полицията, която беше измислила образа на Вениша Хол и успешно се беше превъплътила в него, която беше убедила ужасен до смърт младеж с желание кракът му да бъде ампутиран да ѝ се довери, която бе давала на Страйк стотици примери за инициативност, находчивост и кураж — все качества, които до този момент биха я превърнали в цивилен полицай, ако не беше се озовала някога на тъмно стълбище, където я бе дебнал маскиран мръсник.

И такава жена щеше да се омъжи за Матю! Матю, който ѝ натякваше да започне работа в сферата на човешки ресурси за добра заплата, допълваща собствената му, който се мусеше и недоволстваше от продължителното ѝ и непредсказуемо работно време и мизерното ѝ заплащане... Не виждаше ли тя каква шибана глупост върши? Защо, по дяволите, отново бе надянала проклетия пръстен? Не беше ли вкусила свободата по време на онова пътуване до Бароу, спомените за което смущаващо умиляваха Страйк?

Тя просто прави огромна грешка, това е всичко.

Това беше всичко. Нямахше нищо лично. Независимо дали беше сгодена, омъжена или необвързана, нищо не би могло да излезе от слабостта, която — налагаше му се да си признае — беше развил към нея. Щеше да възстанови професионалната дистанция, която някак се бе стопила с нейните признания на пияна глава, с дружеската близост, установила се помежду им по време на пътуването на север, и временно да отложи не докрай признавания и пред себе си план да прекрати връзката си с Елин. Сега би се чувствал в по-голяма

безопасност, ако имаше под ръка друга жена, при това красива, чийто ентузиазъм и опитност в леглото би трябвало да компенсират безспорната им несъвместимост извън него.

Запита се колко ли дълго щеше да се задържи Робин на работа, след като станеше госпожа Кънлиф. Матю несъмнено щеше да използва всеки грам от влиянието си като съпруг, за да я откъсне от професия, която бе толкова опасна, колкото и зле платена. Той щеше да ѝ даде поле за изява: брачното ложе.

Само че щом веднъж е имало разрив, ставаше по-лесно да скъсаш отново. Той го знаеше от първа ръка. Колко пъти се бяха разделяли с Шарлот? Колко пъти бяха разбивали връзката си на парчета, а после се бяха опитвали да ги лепят? Накрая имаше повече пукнатини, отколкото материя, живели бяха в паяжина от разломи, държани заедно от надежда, болка и самоизмама.

На Робин и Матю им оставаха само два месеца до сватбата.

Все още имаше време.

[1] ... любовта е като пушка/и в ръцете на някой като теб/може да убие. Блу Ойстър Кълт, „В търсене на Селин“. — Б.пр. ↑

See there a scarecrow who waves through the mist.
Blue Öyster Cult, „Out of the Darkness“^[1]

Съвсем естествено се получи така, че през следващата седмица Страйк почти не видя Робин. Задачите им за следене бяха на различни места и обменяха информация, кажи-речи, само по мобилните си телефони.

Както беше очаквал, нито в Уоластън Клоуз, нито някъде наоколо тя не зърна и следа от бившия войник от Кралския граничен пехотен полк. Но и самият Страйк нямаше по-голям успех със следенето на своя човек в Катфорд. Мършавата Стефани още на няколко пъти се показва от апартамента над магазинчето за пържени картофи. Макар че не можеше да е там денонощно, скоро Страйк беше сигурен, че е видял целия й гардероб: няколко мърляви тениски и един парцалив суитчър. Ако тя наистина беше проститутка, както поверително му бе съобщил Пищяла, не работеше често. Детективът вземаше мерки Стефани да не го забележи, но се съмняваше, че хлътналите й очи биха регистрирали външността му дори да й се бе изпречил насреща. Бяха изпълнени с вътрешен мрак, вече не възприемаха външния свят.

Страйк се беше опитал да установи дали Уитъкър си е почти винаги и вътре, или почти непрестанно отсъства от апартамента в Катфорд Бродуей. Но на адреса не беше регистриран стационарен телефон, а собственик на имота се водеше господин Деършак, който или го даваше под наем, или не беше в състояние да се освободи от самонастанилите се в него.

Една вечер детективът пушеше, изправен до служебния вход на театъра, наблюдаваше осветените прозорци и се чудеше дали не си въобразява движението зад тях, когато мобилният му иззвъня и той видя името на Уордъл.

— Страйк слуша. Какво става?

— Имаме известно развитие според мен — отвърна полицаят. — Изглежда старият ни приятел е действал отново.

Страйк премести телефона на другото си ухо, далеч от минаващите пешеходци.

— Продължавай.

— Някой е наръгал с нож проститутка в Шакълуел и си е запазил два от пръстите ѝ като сувенир. Умишлено ги е отрязал — натиснал е ръката ѝ и ги е отсякъл.

— Господи. Кога се е случило?

— Преди десет дни, на двацет и девети април. Тя току-що излезе от предизвикана кома.

— Значи е оживяла? — попита Страйк, вече окончателно отместил очи от прозорците, зад които можеше да се спотайва Уитъкър, и насочи цялото си внимание към Уордъл.

— По чудо — отвърна полицаят. — Мушкал я е в корема, пробил е белия ѝ дроб, после ѝ отрязал пръстите. Не е за вярване, че е пропуснал основни органи. Почти сигурни сме, че я е помислил за мъртва. Повела го в проход между две сгради за свирка, но ги обезпокоили: двама студенти, които вървели по Шакълуел Лейн я чули да пици и влезли в уличката да видят какво става. Ако бяха минали пет минути по-късно, щеше да ѝ е спукана работата. Два пъти ѝ преливаха кръв, за да я запазят жива.

— И какво казва? — осведоми се Страйк.

— Надрусана е до несвяст с обезболяващи и не си спомня самото нападение. Описва го като едър и як бял мъж с шапка. Тъмно яке с вдигната яка. Не разгледала добре лицето му, но според нея е северняк.

— Така ли мисли? — пророни Страйк, а сърцето му биеше все по-ускорено.

— Това бяха думите ѝ. Но не е много на себе си. А, и също така я спасил да не я блъсне кола, това е последното, което си спомня. Дръпнал я от улицата, когато минавал един ван.

— Ама че кавалер — процеди Страйк и изпусна дим към звездното небе.

— Да — рече Уордъл. — Явно е искал телесните ѝ части неповредени.

— Има ли шанс за фоторобот?

— Утре ще пратим при нея художник, но не възлагам особени надежди.

Страйк стоеше в тъмнината и разсъждаваше усилено. На Уордъл му личеше, че е разтърсен от новото нападение.

— Нещо за някой от моите хора? — попита го.

— Още не — отвърна Уордъл лаконично.

Страйк предпочете да не го притиска по въпроса. Нужна му беше тази отворена линия към хода на разследването.

— А какво стана със следата ти към Поклонник? — попита и се обърна да погледне към прозорците на Уитъкър, където всичко си оставаше непроменено. — Излезе ли нещо оттам?

— Опитвам се да пусна по дирите му отряда за киберпрестъпления, но ми отговориха, че сега имат да опържат поедра риба — отговори Уордъл с известно огорчение. — Според тях е безопасен перверзник.

Страйк си припомни, че и Робин бе на такова мнение. Нямаше какво друго да си кажат. Сбогува се с Уордъл, после отново потъна в нишата в студената стена и остана да пуши, втренчил поглед в прозорците на Уитъкър със спуснати завеси.

* * *

На следващата сутрин Страйк и Робин се срещнаха в офиса по случайност. Току-що излязъл от апартамента си, под мишница с картонена папка със снимки на Бяното татенце, Страйк възнамеряваше да продължи, без да се отбива в офиса, но размазаната фигура на Робин зад стъклото го накара да размисли.

— Добро утро.

— Здравей — отвърна Робин.

Тя беше доволна да го срещне и още по-доволна да го види усмихнат. Последният им разговор бе някак странно скован.

Детективът носеше най-хубавия си костюм, който го правеше да изглежда по-слаб.

— Защо си толкова елегантен? — попита го.

— Заради спешна среща с адвокати. Съпругата на Бяното татенце иска да им покажа всичко, каквото имам, всичките му снимки

как дебне пред училището и как изскача срещу децата. Обади ми се късно снощи, малко преди това се появил на прага ѝ пиан и я заплашвал. Тя ще се опита да издейства ограничителна заповед срещу него.

— Означава ли това, че ще прекратим наблюдението?

— Съмнявам се. Бясното татенце няма да се даде лесно — отговори Страйк и погледна часовника си. — Няма значение, забрави това. Разполагам с десет минути, а имам новини.

Разправи ѝ за покушението срещу проститутката в Шакълуел. Когато приключи, Робин изглеждаше замислена.

— Взел е пръсти?

— Да.

— Когато бяхме във „Федърс“, ми каза, че не вярваш убийството на Келси да му е първото. Беше сигурен, че е придобил опит в... в онова, което ѝ е сторил.

Страйк кимна.

— Знаеш ли дали от полицията са проучили за други убийства, при които липсва някоя част от жена?

— Сигурно — отвърна Страйк, като си отбеляза на ум да попита Уордъл. — Във всеки случай ако не са, след станалото ще го направят.

— И тя не вярва, че би го разпознала?

— Както казах, прикривал е лицето си. Едър бял мъж с черно яке.

— Свалили ли са ДНК проби от нея? — поинтересува се Робин.

Едновременно и двамата си помислиха за изтърпяното от самата Робин в болницата след нападението ѝ. Почувства се нещастна от спомена как беше принудена да пишка в шишенце с едно напълно затворено око след удара му, с болки навсякъде, с шия, подута от това, че я беше душил, как после трябваше да легне на кушетка за преглед и колко внимателна и добра бе лекарката, която разтвори коленете ѝ.

— Не — отвърна Страйк. — Той не е... не е имало проникване. Вече трябва да тръгвам. Днес няма смисъл да следиш Бясното татенце. Знае, че е сгазил лука, и надали ще се появи пред училището. Ако можеш, дръж под око Уоластън...

— Почакай! Тоест, ако имаш време де — добави тя.

— Имам още няколко минути — каза той, като отново погледна часовника си. — Какво има? Да не си забелязала Лейн?

— Не — отговори Робин, — но ми се струва... просто е възможно... да имаме следа към Брокбанк.

— Шегуваш се!

— Става дума за стриптийз клуб на Къмършъл Роуд. Погледнах го в картата на Гугъл. Изглежда доста западнал. Обадих се и попитах за Ноъл Брокбанк, една жена каза: „Кой?“, а после добави: „Искате да кажете Найъл ли?“. После закри слушалката с ръка и попита друга жена как се казвал новият охранител. Очевидно току-що е постъпил. Описах външния му вид и тя отговори: „Да, това е Найъл“. Разбира се, може въобще да не е той, а просто мургав мъж, който наистина се казва Найъл, но когато описах издължената му челюст, веднага каза...

— Отново ти се усмихна късметът, както е обичайно за теб... — каза Страйк с поглед към часовника. — Тръгвам. Изпрати ми адреса на този стриптийз клуб в есемес.

— Мислех, че може аз да...

— Не, искам да се ограничиш до Уоластън Клоуз — отсеке Страйк. — Поддържай връзка.

Когато стъклената врата се затвори зад него и той затропа по металните стълби, тя опита да се почувства доволна от думите му, че й се е усмихнал късметът. И все пак, беше се надявала на шанс да свърши нещо различно от това да се визира с часове в апартаментите на Уоластън Клоуз. Вече започваше да подозира, че Лейн го няма там и още по-лошо — че Страйк го знаеше.

* * *

Посещението в адвокатската кантора беше кратко, но продуктивно. Човекът остана възхитен от изобилните доказателства, които Страйк разположи пред него, ярко документиращи непрестанните нарушения от страна на Бясното татенце на спогодбата за опека.

— О, чудесно — засия той над увеличена снимка на по-малкия син, криещ се със сълзи на очи зад бавачката си, докато баща му размахваше пръст с озъбена гримаса, почти опрял нос в този на бойката жена. — Отлично, отлично...

А после, забелязал изражението на клиентката си, побърза да скрие възторга си от образа на стресираното ѝ дете и предложи чай.

Час по-късно, още с костюма си, но с тикната в джоба вратовръзка, Страйк следеше Стефани в търговския център в Катфорд. Това означаваше да мине под гигантска ухилена черна котка от плексиглас на входа на мола. Висока два етажа от върха на лапата до вирнатата опашка, тя сякаш се готвеше да скочи върху влизащите клиенти.

Детективът бе решил съвсем случайно да тръгне след Стефани; никога преди не я беше следил и бе решил да се върне пред апартамента веднага, щом установи къде отиваше и с кого щеше да се срещне. Тя вървеше както обикновено с ръце, обхванали плътно торса ѝ, сякаш се крепеше да не се разпадне, и беше облечена в познатия сив суитчър върху черна минипола и клин. Масивните ѝ маратонки подчертаваха слабостта на подобните ѝ на вейки крака. Влезе в аптека и Страйк я наблюдаваше през витрината как седна сгучена на стол, докато чакаше да изпълнят рецептата ѝ, забола поглед в пръстите на краката си и избягваща да срещне очите на хората вътре. Щом получи бялата си книжна торбичка, излезе, като мина под гигантската котка с провисналата ѝ лапа и очевидно се връщаше в апартамента. Само че отмина магазинчето за картопки на Катфорд Бродуей, а малко след това сви вдясно покрай афрокарибския гастроном и се скри в задната част на малък пъб. Заведението, което изглежда имаше само един прозорец, беше облицовано с дървена ламперия отвътре. Тя би му придала вид на викториански павилион, ако не бяха табелите, рекламиращи бърза храна, канала Скай Спортс и безжична интернет връзка.

Цялата зона беше покрита с паваж за пешеходци, но недалеч от входа на пъба беше паркиран очукан сив ван, който даде удобно прикритие на Страйк, докато обмисляше възможностите. На този етап нямаше никакъв смисъл да се изправя лице в лице с Уитъкър, а заведението бе твърде малко, че да убегне от погледа на бившия си втори баща, ако именно с него имаше среща Стефани. Искаше единствено шанс да зърне как изглеждаше Уитъкър понастоящем и да го сравни с фигурата с прилепнала шапка и евентуално с мъжа в камуфлажно яке, наблюдавал пъб „Корт“.

Страйк се облегна на вана и запали цигара. Тъкмо бе решил да потърси по-отдалечен наблюдателен пункт, откъдето да види с кого ще излезе Стефани от заведението, когато задните врати на вана, край който се спотайваше, внезапно се отвориха.

Страйк побърза да се отдръпне няколко крачки назад. В този момент отвътре излязоха четирима мъже и се разнесе лек дим с остра миризма на изгоряла пластмаса, която бившият служител на Отдела за специални разследвания мигом разпозна като крек^[2].

И четиримата бяха неугледни на вид, с мръсни дънки и тениски, с трудно определяема възраст заради изпитите си и преждевременно сбръчкани лица. Устите на двама от тях бяха хлътнали, защото имаха опаднали зъби. Стъписани за кратко да видят непознат с приличен костюм в такава близост, те като че прочетоха в изненаданото му изражение неведение за ставалото вътре и затръшнаха вратите на вана.

Трима се заклатушкаха към пъба, но четвъртият не тръгна с тях. Той се взираше в Страйк, а Страйк — в него. Беше Уитъкър.

По-едър бе, отколкото го помнеше Корморан. Вярно, знаеше, че Уитъкър е висок почти колкото него, но беше забравил колко е широкоплещест и колко тежък кокал има под многото си татуировки. Тънката му тениска с логото на групата Слейър — едновременно милитаристична и окултна — беше прилепнала и очертаваше ребрата му, докато двамата мъже стояха изправени един срещу друг.

Жълтеникавото му лице бе спаружено като стара ябълка, плътта се бе стопила, кожата прилепваше към костите и под скулите имаше дълбоко хлътнали места. Слепената му коса беше оредяла на слепоочията и висеше на сплътстени кичури около ушите. Стояха така, Страйк, непривично издокаран с италианския си костюм, и Уитъкър, от когото се разнасяха изпарения на крек, със златистите си очи на свещеник еретик, сега потънали зад сбръчкани и увиснали клепачи.

Детективът не знаеше колко дълго бяха стояли втренчени един в друг, но през това време в съзнанието му премина поток от свършено свързани мисли.

Ако Уитъкър беше убиецът, можеше да изпадне в паника, но нямаше да бъде силно изненадан да види Страйк. Ако не беше убиецът, шокът му да завари Корморан точно пред вана си, би бил огромен. Но пък вторият му баща никога не се държеше като другите хора. Неизменно искаше да изглежда невъзмутим и всесилен.

Тогава Уитъкър реагира и Страйк мигом си даде сметка, че би било нелогично да очаква нещо различно от това. Ухили му се, като разкри почернели зъби и двайсетгодишната омраза незабавно се надигна у Страйк. Прищя му се да фрасне мъжа насреща с юмрук в лицето.

— Я виж ти — избъбри тихо Уитъкър. — Шибаният сержант Шерлок Холмс.

Извърна глава и Страйк видя скалпа му да проблясва през оредяващата коса. Изпита злорадство, че оня оплешивява. На суетен гадняр като него това надали му беше драго.

— Банджо! — извика Уитъкър към последния от тримата си спътници, който тъкмо беше стигнал до пъба. — Доведи я тук!

Усмивката му си остана все така нагла, но налудничавите очи се стрелкаха от вана към Страйк и после отново към заведението. Мръсните му пръсти се свиваха и разпускаха. При всичкото му престорено хладнокръвие все пак беше нервен. Защо не питаше по каква причина Страйк е тук? Или вече знаеше?

Приятелят, когото нарече Банджо, се появи отново, потътрил Стефани за тънката китка. В свободната си ръка тя още стискаше бялото пликче от аптеката. Изглеждаше безукорно чисто на фона на евтините и мърляви дрехи на двама им. Около врата ѝ проблясваше златно синджирче.

— Защо си...? Какво...? — изскимтя тя неразбиращо.

Банджо я довлече пред Уитъкър.

— Иди ми вземи бира — заръча му той и Банджо послушно се отдалечи. Уитъкър плъзна ръка по тила на Стефани и тя вдигна очи към него с робското покорство на момиче, което, както Леда преди това, съзираше в този тип прекрасни неща, свършено невидими за Страйк. Тогава пръстите на мъжа стиснаха тънкия ѝ врат така, че кожата около тях побеля, и я разтърси, не толкова, че да привлече вниманието на минавач, но достатъчно силно, че да предизвика уплаха по лицето ѝ.

— Знаеш ли нещо за това?

— За к-какво? — заекна тя. Хапчетата затрополиха в бялото книжно пликче.

— За него! — тихо процеди Уитъкър. — За него, от когото толкова се интересуваше, мръсна малка кучко...

— Пусни я — за пръв път проговори Страйк.

— Да не би да ми заповядваш? — попита Уитъкър все така тихо с широка усмивка и налудничаво пламъче в очите.

С внезапна стряскаща сила той стисна шията на Стефани с две ръце и я вдигна във въздуха. Тя изпусна бялото пликче в опит да се освободи, краката ѝ се люшкаха, а лицето ѝ стана мораво.

Без никаква мисъл в ума си Страйк заби силно кроше в корема на Уитъкър и той падна назад, като повлече момичето със себе си. Преди детективът да успее да се намеси, главата ѝ дрънна в бетонната настилка. Останал за миг без дъх, Уитъкър се опита да се изправи на крака, като изшептя поток от сквернословия през черните си зъби. С крайчеца на окото си Страйк зърна тримата приятели на Уитъкър, водени от Банджо, да излизат от пъба: бяха видели всичко през единствения мърляв прозорец. Единият от мъжете държеше нож с късо ръждиво острие.

— Хайде, направете го! — подкани ги Страйк, без да мръдне от мястото си и разперил широко ръце. — Докарайте ченгетата до подвижния си склад за дрога!

Едва дишащият Уитъкър направи жест от земята към приятелите си да ги спре и това беше най-разумната постъпка, която Страйк бе виждал от него. На прозореца на пъба надничаха лица.

— Ти, гадно копеле майчино... — изхриптя Уитъкър.

— Да, нека си поговорим за майки — каза Страйк и изправи Стефани на крака. Кръвта бучеше в ушите му. Ръцете го сърбяха да заблъска Уитъкър, докато жълтото му лице стане на пихтия. — Той уби моята — обърна се към момичето, вгледан в празните ѝ очи. Ръцете ѝ бяха толкова тънки, че дланите му се ключваха около тях. — Чу ли това? Вече е убил една жена. Може би и повече.

Уитъкър се опита да сграбчи Страйк за коленете и да го повали; детективът го изрита, без да пуска Стефани. На бялата ѝ шия личаха червените отпечатьци от пръстите на Уитъкър, както и от верижката, на която висеше деформирано сърце.

— Ела с мен още сега — каза ѝ Страйк. — Той е проклет убиец. Има приюти за жени. Махни се от него.

Очите ѝ бяха като отвори към мрак, какъвто той никога не бе познавал. Все едно ѝ бе предложил еднорог: идеята му бе чиста лудост, извън представите за възможното, и колкото и да не бе за вярване,

макар Уитъкър да я бе стиснал за гърлото до задушаване, тя се изтръгна от Страйк, сякаш той бе похитител. С препъване отиде до Уитъкър и го обгърна закрилнически, а изкривеното сърце на верижката ѝ се разлюля.

Мъжът на земята се остави тя да му помогне да се изправи и се обърна към Страйк, като потъркваше корема си на мястото на удара. От устата му излезе ненормално кискане като на бабичка. Уитъкър беше спечелил: и двамата го знаеха. Стефани се бе вкопчила в него, сякаш бе нейният спасител. Той зарови мръсни пръсти в косата на тила ѝ, придърпа я към себе си и я целуна с език, заврян в гърлото ѝ, а със свободната си ръка даваше знак на приятелите си да се качат във вана. Банджо седна на шофьорското място.

— Довиждане, мамино момченце — прошепна Уитъкър на Страйк, блъсна Стефани пред себе си и я вкара отзад във вана. Преди вратите му да се затворят и да заглушат присмехулните ругатни на тримата мъже вътре, Уитъкър погледна Страйк право в очите и ухилен направи познатия жест, като че прерязваше гърло във въздуха. Ванът потегли.

Внезапно Страйк осъзна, че наблизо стояха няколко души, втренчени в него с изненадата на публика при неочаквано запалени светлини в залата. Все още на прозореца на заведението се виждаха лица. Нямахше какво друго да направи, освен да запомни регистрационния номер на очукания стар ван, преди да се скрие зад ъгъла. Тръгна си бесен, а зяпачите побързаха да се махнат от пътя му.

[1] Виж плашилото, което маха през мъглата. Блу Ойстър Кълт, „Извън мрака“. — Б.пр ↑

[2] Кокаин, обработен с химикали, за да може да се пуши лесно под формата на цигари. — Б.р. ↑

I'm living for giving the devil his due.
Blue Öyster Cult, „Bumin' for You“^[1]

„Стават провали“, казваше си Страйк. Във военната му кариера също му се бяха случвали засечки. Може да тренираш до изнемога, да провериш всяко винтче от оборудването си, да предвидиш всевъзможни варианти и пак да те сполети неочакван малшанс. Веднъж в Босна неизправен мобилен телефон неочаквано се разрези и повлече поредица от неудачи, кулминацията на които бе, че приятел на Страйк се отърва на косъм от смъртта, след като подкара по погрешна улица в Мостар.

Обаче нищо не можеше да промени факта, че ако негов подчинен в Отдела за специални разследвания провеждаше наблюдение и се беше облегал на небрежно паркиран ван, без първо да провери дали е празен, Страйк щеше да му каже доста неща, при това с повишен тон. Не бе имал намерение да се конфронтира с Уитъкър или поне така си беше казал, но след трезв размисъл беше принуден да признае, че действията му говореха друго. Изнервен от дългите часове наблюдение на апартамента на Уитъкър, не се бе постарал достатъчно да се прикрие от прозорците на пъба и макар че нямаше как да знае, че онзи е във вана, го обземаше диво удоволствие, задето най-сетне мръсникът си бе отнесъл боя от него.

Господи, колко много бе искал да го нарани. Самодоволният смях, сплъстената коса, тъпата тениска, острата воня, пръстите, стиснали тънката бяла шия, предизвикателните приказки за майки: чувствата, изригнали у Страйк при неочакваната поява на Уитъкър, бяха на някогашния осемнайсетгодишен младеж, настървен да се бие, нехаещ за последствията.

Извън удоволствието, че го беше ударил, срещата не беше донесла особено много значима информация. Колкото и да се мъчеше

да направи сравнение с едрата фигура с прилепнала шапка, нито можеше да отхвърли, нито да потвърди някаква прилика само на базата на външността му. Вярно, че тъмният силует на мъжа, когото Страйк бе гонил из Сохо, нямаше сплъстените кичури на Уитъкър, но дългата коса можеше да бъде вързана или скрита под шапка; онзи изглеждаше по-набит, но подплатените якета често правеха фигурата по-едра. Реакцията на Уитъкър, когато завари Страйк пред вана, също не бе дала реални индикации на детектива. Колкото повече мислеше за това, толкова по-невъзможно му бе да реши дали самодоволното изражение на втория му баща може да бъде тълкувано като истинско тържествуване. Или последният му жест, имитиращ прерязване на гърло във въздуха с мръсни пръсти, бе поредното му театралничене, беззъба заплаха, инфантилна злоба на човек, решен на всяка цена да бъде най-злият, най-страховитият.

Накратко, срещата им бе показала, че Уитъкър си е останал все така самовлюбен и склонен към насилие и беше дала на Страйк две допълнителни сведения с ограничена значимост. Първото беше, че Стефани е ядосала Уитъкър, като е показала любопитство по отношение на Страйк. Макар според него причината да бе фактът, че някога е бил заварен син на Уитъкър, не изключваше напълно възможността вторият му баща да е споменал нещо на тема възмездие. Второ, Уитъкър беше успял да завъди някакви приятели. Макар винаги да бе привличал известно количество жени, необяснимо за Страйк, вторият му баща бе срещал само неприязън и презрение сред мъжете по онова време. Неговият пол гледаше осъдително на театралниченето му, на сатанинските щуротии, на стремежа му да бъде пръв във всякакво обкръжение и, естествено, се дразнеше от странната му способност да бъде магнетичен за момичетата. Но ето че сега Уитъкър си беше събрал един вид екип, мъже, които се дрогираха заедно с него и му позволяваха да се разпорежда с тях.

Страйк заключи, че едно от нещата, които можеше да свърши за момента, бе да разкаже на Уордъл за случилото се и да му даде регистрационния номер на вана. Направи го с надеждата полицията да сметне, че си струва да провери за наркотици и други инкриминиращи доказателства вана, а още по-добре — апартамента над магазинчето за пържени картофи.

Уордъл изслуша настоящите уверения на Страйк, че е подушил изпарения от крек, без да покаже никакъв ентузиазъм. Когато разговорът им приключи, Страйк беше принуден да признае, че ако той бе на мястото на полица, не би приел подобни сведения като основание да се издайства заповед за обиск. Уордъл явно мислеше, че Страйк държи непременно да отмъсти на пастрока си, и колкото и той да му изтъкваше връзката с Blue Oyster Cult, не беше склонен да размисли на тази тема.

Когато Робин се обади вечерта за редовния си отчет, Страйк намери облекчение и утеха, като сподели случилото се с нея. Макар че тя имаше свои новини, вниманието ѝ мигом се пренасочи при известието, че се е срещнал очи в очи с Уитъкър, и изслуша цялата история мълчаливо и със съпричастност.

— Е, радвам се, че си го ударил — каза тя, когато Страйк приключи със самобичуването, задето е допуснал подобен сблъсък.

— Радваш ли се?

— Естествено, след като е душил момичето!

Робин съжали в мига, щом изрече думите. Не искаше да дава нови поводи на Страйк да си припомня онова, което поначало не биваше да му казва.

— Не успях да се представя като рицаря спасител. Тя падна заедно с него и си удари главата. Ако не разбирам нещо — додаде след кратка пауза, — това е тя. Това беше нейният шанс. Можеше да си тръгне. Щях да я настаня в някой приют, нямаше да я оставя на произвола. Защо се върна при него, по дяволите? Защо го правят жените?

В моментното колебание, преди Робин да отговори, Страйк си даде сметка, че тези негови думи можеха да се изтълкуват като плод на лично отношение.

— Предполагам... — започна Робин.

— Нямах предвид... — изрече Страйк едновременно с нея.

И двамата млъкнаха.

— Прощавай, слушам те — подкани я детективът.

— Исках само да кажа, че тормозените често се вкопчват в своите тормозители. Мозъците им са промити и смятат, че няма алтернатива.

Аз бях проклетата алтернатива, стоях там, пред нея!

— Някаква следа от Лейн? — попита Страйк.

— Не — отвърна Робин. — Знаеш ли, въобще не вярвам, че той е там.

— Според мен все пак си струва...

— Слушай, знам кой живее във всеки апартамент освен в един — заяви Робин. — От всички други влизат и излизат хора. Последният или не е обитаван, или някой лежи умрял вътре, защото вратата му никога не се отваря. Не съм виждала дори гледачи или медицински сестри да го посещават.

— Ще продължим още една седмица — каза Страйк. — Това е единствената ни следа към Лейн. Виж какво — добави той раздражено, когато тя се опита да възрази, — аз ще съм в същата позиция при наблюдението над оня стриптийз клуб.

— Само дето знаем, че Брокбанк е там — остро го парира Робин.

— Ще го повярвам, като го видя — не й остана дължен Страйк.

Няколко минути след това си казаха дочуване със зле прикрито взаимно недоволство.

* * *

Всички разследвания си имаха своя спад, когато информацията и вдъхновението пресъхнеха, но на Страйк му бе трудно да се настрои философски. Благодарение на неизвестния изпращач на крака в бизнеса вече не влизаха никакви пари. Последният му плащач клиент, съпругата на Бясното татенце, вече нямаше нужда от него. С надеждата да убеди съдия, че е безпочвено да му налагат ограничителна заповед, Бясното татенце всъщност бе доказал, че такава е наложителна.

Агенцията нямаше да издържи още дълго, ако от офиса ѝ продължаваше да лъха вонята на провал и извратеност. Както бе предвидил Страйк, името му масово се свързваше в интернет с убийството и разчленяването на Келси Плат. Кървавите подробности не само заличаваха предишните му успехи, а и зачертаваха в списъка на предлагащите детективски услуги. Никой не желаше да наеме човек, около когото витаеше така грозна история; на никого не се

нравеше идеята за детектив, толкова тясно свързан с неразрешено убийство.

Така че Страйк потегли с решителност и леко отчаяние за стриптийз клуба, където се надяваше да открие Ноъл Брокбанк. Оказа се поредният преустроен стар пъб на пресечка на Къмършъл Роуд в Шордич. Тухлената фасада се ронеше на места, прозорците му бяха боядисани в черно и върху тях бяха несръчно изрисувани бели силуети на голи жени. Оригиналният име „Сарацинът“ още стоеше с широки златни букви върху ронещата се черна боя над двойната врата.

В района имаше подчертано мюсюлманско население. Страйк се разминаваше с тях — жените със забрадки, мъжете с типичните малки шапки. Имаше изобилие от евтини магазини за дрехи, всичките с имена от рода на „Международна мода“ или „Изработено в Милано“ с окаяни манекени по витрините, носещи изкуствени перуки и облечени в найлон и полиестер. По Къмършъл Роуд имаше бангладешки банки, невдъхващи доверие агенции за недвижими имоти, школи по английски език и порутени бакалии, продаващи повехнали плодове зад мръсни витрини, но нямаше пейки, на които да се седне, нито дори нисък студен зид. Макар че Страйк често променяше мястото си на наблюдение, скоро коляното започна да го наболява заради дългото стоене прав в безцелно чакане, защото от Брокбанк нямаше и следа наоколо.

Мъжът на входа беше тантурест и буквално без врат. Страйк видя единствено стриптийзьорки и клиенти да влизат и излизат от клуба. Момичетата, също като мястото, където работеха, бяха понеугледни от онези в „Спеърминт Рино“. Някои бяха с татуировки или пиърсинги; имаше няколко доста пълнички, а една, която влезе в сградата, очевидно пияна в единайсет часа преди обед, изглеждаше също така и доста мръсна през прозореца на закусвалнята за кебап срещу клуба. След като наблюдава „Сарацинът“ три дни, Страйк, който хранеше сериозни надежди въпреки казаното пред Робин, неохотно заключи, че или Брокбанк никога не беше работил тук, или вече бе уволнен.

* * *

Чак в петък сутринта потискащият модел да удрят навсякъде на камък се промени. Докато Страйк се спотайваше във входа на един особено мизерен магазин за дрехи на име „Световен полъх“, телефонът му иззвъня и в ухото му заговори Робин.

— Джейсън идва утре в Лондон. Онзи с крака. От уебсайта с кандидати за ампутация.

— Чудесно! — възкликна Страйк, облекчен от самата перспектива да разпита някого. — Къде ще се видим с него?

— С тях — уточни Робин и в гласа ѝ определено се долавяше резервираност. — Ще се видим с Джейсън и Темпест. Тя е...

— Извинявай — прекъсна я Страйк. — Темпест?

— Надали е рожденото ѝ име — сухо отбеляза Робин — Тя е жената, с която Келси е общувала онлайн. Чернокосата с очилата.

— О, да, спомням си — каза Страйк, като крепеше телефона си между брадичката и рамото, докато палеше цигара.

— Току-що говорих с нея. Голяма активистка е в обществото на трансинвалидните и е доста властна, но според Джейсън е прекрасна и той се чувства по-сигурен в нейно присъствие.

— Ами добре тогава — каза Страйк. — Та къде ще се видим с Джейсън и Темпест?

— Те искат да е в „Галъри Мес“. Това е кафене в галерията „Саачи“.

— Така ли? — Страйк си припомни, че Джейсън работеше в „Асда“, и беше изненадан, че първото му желание в Лондон бе да види съвременен изкуство.

— Темпест е в инвалидна количка — поясни Робин, — а очевидно там имат добър достъп за инвалиди.

— Добре — отговори Страйк. — В колко часа?

— В един — каза Робин. — Тя... ъ-ъ... попита дали ние ще плащаме.

— Ами май ще трябва.

— Корморан, ще може ли да отсъствам от работа утре преди обед?

— Да, разбира се. Всичко наред ли е?

— Всичко е наред, просто имам някои... някои неща за сватбата, които да уредя.

— Няма проблем. Хей — добави той, преди тя да е затворила, — искаш ли да се видим преди това и да се споразумеем за стратегията на разпит?

— Чудесно ще е! — отвърна Робин и Страйк, трогнат от ентузиазма ѝ, предложи да се видят в закусвалня със сандвичи на Кингс Роуд.

[1] Живея, за да дам на дявола дължимото. Блу Ойстър Кълт, „Изгарям за теб“. — Б.пр. ↑

Freud, have mercy on my soul.
Blue Öyster Cult, „Still Bumin“^[1]

На следващия ден Страйк бе прекарал пет минути в закусвалнята на Кингс Роуд, когато влезе Робин с бял плик с дръжки през рамо. Корморан, като повечето мъже, бивши военни, беше много слабо информиран за дамската мода, но дори той разпозна марката „Джими Чу“.

— Обувки — посочи към плика ѝ, след като ѝ поръча кафе.

— Браво на теб — усмихна се Робин. — Обувки, да. За сватбата — добави, защото все пак не можеха да отминават с мълчание предстоящото. Над темата като че бе надвиснало странно табу, откакто бе възстановила годежа си.

— Още имаш намерение да дойдеш, нали? — добави тя, докато се настаняваха на маса до прозореца.

Страйк се запита дали някога се бе съгласявал да присъства на сватбата. Беше му връчена подновената покана на твърда кремава хартия с черни букви, но нямаше спомен да е потвърдил, че ще отиде. Тя го наблюдаваше очаквателно и той си припомни Луси с опитите ѝ да го изнудва за рождения ден на племенника му.

— Да — отвърна неохотно.

— Мога да те изчакам да решиш — предложи Робин.

— Не е нужно, ще бъда там.

Предполагаше, че би трябвало да се обади на майка ѝ, за да се извини, че няма да присъства. Ето как те впримчваха жените, каза си. Включваха те в списъците си и те поставяха в положение да потвърдиш и да се обвържеш. Внушаваха ти, че не дойдеш ли, една прекрасна порция с топла храна ще иде на вятъра, стол с позлатен гръб ще остане празен, картичка с името ти ще стърчи неловко на масата като белег за неучтивостта ти към света. На първо четене не се сещаше

буквално за нищо, което да искаше по-малко от това да гледа как Робин се венчава за Матю.

— Би ли искал да... да покания и Елин? — попита любезно Робин с надежда намусеното му изражение да се смекчи поне малко.

— Не — отсече Страйк без колебание, но долови известна умолителност в предложението ѝ и искрената му привързаност към нея призова добрата страна на характера му да се прояви. — Дај да ги видя тези обувки.

— Надали имаш желание да гледаш...

— Е, как да нямам, като аз поисках?

Робин извади кутията от плика с почителност, която развесели Страйк, вдигна капака и разгърна тънката хартия вътре. Бяха лъскави, в цвят шампанско и на висок ток.

— Малко твърде модерни като за сватба — коментира той. — Очаквах нещо... знам ли... с цветя.

— Почти няма да се виждат — обясни тя, като прекара показалеца си по единия ток. — Имаха и на платформа, но...

Тя не довърши изречението. Истината беше, че Матю не я искаше твърде висока.

— И тъй, как смяташ да подходиш към Джейсън и Темпест? — попита Робин, като затвори кутията с обувките и я прибра в плика.

— Ти ще започнеш — каза Страйк. — Ти си осъществила контакта с тях. Аз ще се намеся, ако е необходимо.

— Нали съзнаваш — с неудобство изрече Робин, — че Джейсън ще те пита за твоя крак? Дали не си излъгал как си се лишил от него?

— Да, знам.

— Добре. Просто не искам да останеш засегнат.

— Мисля, че ще го понеса — отвърна Страйк, когато малко го досмеша от нейната загриженост. — Няма да го ударя, ако това те тревожи.

— Е, така е добре — подхвърли Робин, — защото ако се съди по снимките му, би могъл да го скършиш на две.

Тръгнаха един до друг по Кингс Роуд, като Страйк пушеше, към леко отдръпнатия навътре вход на галерията зад статуя на сър Ханс Слоун с перука и чорапогащник. Минаха под арка в светлата тухлена стена и влязоха в затревен квадратен двор, който, ако не беше шумът от уличното движение навън, би могъл да принадлежи на

провинциален имот. От три страни го заобикаляха сгради от деветнайсети век. Насреща, в постройка, подобна на бивша казарма, се помещаваше „Галъри Мес“.

Страйк, който смътно си бе представял някаква закусвалня към галерията, сега осъзна, че цялото пространство е белязано с лукс, и си припомни с известно разкаяние своя овърдрафт и съгласието си да плати сметката за консумация, която се падаше точно по обед.

Помещението, в което влязоха, беше дълго и тясно с втора, по-обширна площ, видима през арките вляво от тях. Бели покривки, сервитьори с костюми, високи сводести тавани и модерни картини по стените — всичко това засили опасенията на Страйк колко ще му струва обядът, докато следваха метрдотела към вътрешността на залата.

Двамата, които търсеха, бяха лесно различими сред изискано облечената клиентела, предимно от жени. Джейсън беше слабоват младеж с дълъг нос, облечен в кафяв суитчър и джинси и имаше вид, сякаш ще хукне подплашен при най-малката провокация. Втренчен надолу към салфетката си, напомняше кльоцава чапла. Темпест, чиято черна коса несъмнено беше боядисана, физически беше негова противоположност: бледа и отпусната дебелана с малки, дълбоко разположени очички като стафиди в кифла. Носеше черна тениска с шарено анимационно пони, простряно върху пищна гръд. Седеше в инвалидна количка, разположена до масата. И пред двамата бяха отворени менюта. Момичето вече си беше поръчало чаша вино.

При вида на приближаващите Робин и Страйк Темпест засия, протегна късия си дебел показалец и сръчка Джейсън в рамото. Момчето се огледа притеснено; Страйк забеляза изявената асиметрия на бледосините му очи, едното от което беше цял сантиметър повисоко разположено от другото. Това му придаваше уязвим вид, сякаш бе довършен набързо.

— Здравейте — каза им Робин с усмивка и протегна ръка първо на Джейсън. — Радвам се да се видим най-после.

— Здравсти — измънка той и пое ръката ѝ с безжизнено отпуснати пръсти. След един бърз поглед към Страйк отклони очи и се изчерви.

— Здравейте! — изрече въодушевено Темпест, все така сияеща, и подаде ръка на Страйк. Сръчно отмести количката си с няколко

сантиметра назад и му предложи да си придърпа стол от съседна маса. — Това заведение е прекрасно. Придвижването е толкова лесно, а персоналът е много услужлив. Извинете! — подвикна тя на минаващ келнер. — Бихте ли ни донесли още две менюта?

Страйк седна до нея, а Джейсън подръпна стола си, за да направи място на Робин до себе си.

— Прекрасно оформено пространство, нали? — рече Темпест и отпи от виното си. — А и сервитьорите с такава готовност ми помогнаха с количката. Ще препоръчам ресторанта в сайта си. Водя списък на заведения, удобни за инвалиди.

Джейсън сведе глава над менюто си, очевидно боящ се да срещне очите на сътрапезниците си.

— Казах му да не се свени, като си поръчва — обърна се Темпест към Страйк. — Той не си даваше сметка колко печелите от разрешаването на всички тези случаи. Репортерите като нищо ви позлатяват за всеки материал. Сигурно и в момента се опитвате да разплетете някое нашумяло престъпление.

Страйк си помисли за своето заплашително топящо се салдо в банката, за мансардата си над офиса, кичеща се с названието „апартамент“, и за катастрофалното отражение на отрязания крак върху бизнеса.

— Ами стараем се — промърмори той, като умишлено избягваше да поглежда Робин.

Тя си избра най-евтината салата и вода. Темпест поръча ордъвър и основно ястие, подкани Джейсън да стори същото, а после събра менютата и ги подаде на келнера с вид на жена, поканила гости за своя сметка.

— И тъй, Джейсън... — подхвана Робин.

Темпест мигом я заглуши, като се обърна към Страйк.

— Джейсън се притеснява. Не беше помислял какви може да са последствията от срещата с вас. Наложил се да го осветля за тях. Денонощно говорим по телефона, да видите само сметките. Би трябвало на вас да ги прехвърля за осребряване, ха-ха! Но хайде, сериозно...

Лицето ѝ внезапно придоби мрачно изражение.

— Искаме предварително вашата гаранция, че няма да си навлечем неприятности, задето не сме казали всичко пред полицията.

Не е като да сме имали някаква полезна информация за тях. Тя беше просто едно нещастно момиче с проблеми. Не знаем нищо. Видяхме се с нея само веднъж и нямаме никаква представа кой я е убил. Сигурна съм, че на вас ви е известно много повече. Честно казано, много се разтревожих, като научих, че Джейсън е разговарял с партньорката ви, защото едва ли някой си дава сметка на какво преследване е подложена нашата общност. Самата аз съм получавала смъртни заплахи. Май трябва да ви наема да ги разследвате, ха-ха!

— Кой ви е отправял смъртни заплахи? — с любезна изненада попита Робин.

— Всичко е заради моя уебсайт — продължи Темпест към Страйк, без да обръща внимание на Робин. — Аз го ръководя, нещо като майка квачка съм... или като майка игуменка, ха-ха... Та, така де, аз съм тази, с която всички споделят и към която се обръщат за съвет, и очевидно аз съм на топа на устата, когато ни нападат разни невежи злобари. Истината е, че не си помагам. Постоянно се наемам да водя битките на хората вместо тях, нали, Джейсън? — Направи кратка пауза, колкото да отпие жадно от виното си. — С две думи, не мога да посъветвам Джейсън да говори с вас без гаранция, че няма да си има ядове.

Страйк се зачуди защо ли тя си въобразяваше, че подобни неща са в негова власт. Истината беше, че и Джейсън, и Темпест бяха укрили от полицията ценни сведения, поведението им бе глупаво и потенциално опасно.

— Не мисля, че някой от двамата ви ще си има неприятности — излъга той с лекота.

— Е, радвам се да го чуя — заяви Темпест с известно самодоволство, — защото, естествено, ние искаме да помогнем. Казах на Джейсън, че ако този човек има зъб на цялата ни общност, което не е изключено, наш дълг е да бъдем полезни. Не бих се учудила да е така при целия тормоз, на който сме подложени, при тази бликаща омраза. Не е за вярване. Явно това произтича от невежество, но получаваме подигравки от хора, за които се очаква да са на наша страна, защото знаят какво е да си жертва на дискриминация.

Питиетата пристигнаха. За ужас на Страйк келнерът източноевропейец изпразни бирата му „Спитфайър“ в чаша с лед.

— Хей! — остро реагира Страйк.

— Бирата не е студена — обясни келнерът, явно изненадан, че Страйк се впряга толкова силно.

— О, по дяволите — промърмори Страйк и се залови да вади леда от чашата си. Не стига че щеше да плати солена сметка за обяд, а и му слагаха лед в бирата. Келнерът, с леко обидено изражение, поднесе на Темпест втора чаша вино. Робин се възползва да вземе думата.

— Джейсън, когато за пръв път осъществи контакт с Келси...

Но Темпест остави чашата си и надвика Робин.

— Да, проверих си всички архиви и установих, че Келси е посетила сайта за пръв път през декември. Казах го на полицията, дадох им да видят всичко. Тя питаше за вас — уточни Темпест към Страйк с тон, от който се предполагаше, че той трябва да се чувства поласкан, задето е заслужил споменаване в нейния уебсайт. — После започна да разговаря с Джейсън, двамата си размениха имейл адресите и оттам нататък бяха в директен контакт, нали така, Джейсън?

— Да — промълви той немошно.

— После тя предложила да се срещнат и Джейсън се свърза с мен, нали, Джейсън? Общо взето, вярваше, че ще му е по-спокойно, ако аз го придружа, защото в края на краищата това е интернет, знае ли човек. Тя можеше да се окаже кой ли не. Можеше и мъж да е.

— Какво те накара да поискаш да се видиш с Кел... — подхвана Робин, но Темпест отново я надприказва.

— Очевидно е, и двамата са се интересували от вас — заяви тя на Страйк. — Тя знаеше всичко за вас — подсмихна се лукаво Темпест, сякаш си бяха споделяли дискредитиращи тайни.

— И какво ти каза Келси за мен, Джейсън? — попита Страйк момчето.

Джейсън стана аленочервен под погледа на детектива. Робин внезапно се запита не е ли възможно той да е гей. При задълбоченото си проучване на разните послания бе открила еротичен подтекст в някои, макар и не във всички. Поклонник беше най-изявен в това отношение.

— Тя каза — измънка Джейсън, — че брат й ви познавал. Че бил работил с вас.

— Нима? — учуди се Страйк. — Сигурен ли си, че наистина е говорела за брат си?

— Да.

— Защото тя няма брат. Само сестра.

Несиметричните очи на Джейсън нервно обходиха предметите на масата, преди да се върнат на Страйк.

— Напълно сигурен съм, че тя каза брат.

— Значи е работил с мен в армията, така ли?

— Не, не е било в армията. По-късно.

Тя лъжеше за всичко... Ако е вторник, ще каже, че е сряда.

— Останах с впечатление, че нейният приятел й го е казал — намеси се Темпест. — Сподели, че имала приятел на име Нийл, помниш ли, Джейсън?

— Найъл — промърмори Джейсън.

— А, така ли беше? Добре де, Найъл. Той я взе, след като пихме кафе, помниш ли?

— Я почакайте — вдигна ръка Страйк и Темпест послушно млъкна. — Видели сте Найъл?

— Да — потвърди Темпест. — Той я взе. С мотора си.

Настана кратко мълчание.

— Мъж на мотоциклет я е взел от... Къде се срещнахте? — попита Страйк със спокоен тон, прикриващ внезапно ускорения му пулс.

— В „Кафе Руж“ на Тотнъм Корт Роуд — отговори Темпест.

— Това не е далеч от нашия офис — отбеляза Робин.

Джейсън стана още по-тъмночервен.

— О, Келси и Джейсън го знаеха това, ха-ха! Надявахте се да зърнете Корморан да се задава отнякъде, нали, Джейсън? Ха-ха-ха! — изкиска се весело Темпест и в този момент дойде келнерът с ордьовъра й.

— Значи, мъж на мотоциклет я взе, Джейсън?

Устата на Темпест беше пълна и момчето можа най-сетне да проговори.

— Да — отвърна той и крадешком стрелна поглед към Страйк.

— Той я чакаше по-нагоре на улицата.

— Успя ли да го видиш как изглежда? — попита детективът, правилно предугадал отговора.

— Не, той беше... беше почти скрит зад ъгъла.

— Не си беше свалил каската — вметна Темпест и си прекара хапката с вино, та по-скоро да може да се включи в разговора.

— Какъв цвят беше мотоциклетът, помните ли? — попита Страйк.

Темпест беше на мнение, че май е бил черен, а Джейсън беше сигурен, че е бил червен, но от такова разстояние и двамата не бяха различили марката.

— Помните ли Келси да е казала нещо друго за приятеля си? — попита Робин.

И двамата поклатиха глави.

Порциите им с основното ястие пристигнаха насред дългото обяснение на Темпест за услугите за подкрепа, предлагани от уебсайта ѝ. Едва когато устата ѝ беше пълна с пържени картофи, Джейсън най-сетне събра куража да се обърне директно към Страйк.

— Истина ли е? — изрече неочаквано той и лицето му отново пламна.

— Кое да е истина? — попита Страйк.

— Че вие... че...

Като задъвка още по-енергично, Темпест се наведе от количката си към Страйк, постави ръка на рамото му и преглътна.

— Че сам сте си го причинили — пошепна тя и му смигна леко.

Дебелите ѝ бедра промениха позицията си, когато тя ги надигна от количката и сами понесоха тежестта си, вместо да увиснат зад подвижния торс. Страйк бе лежал в болницата „Сели Оук“ с мъже с по два и с по четири парализирани крайника от ранявания, понесени във войната, виждал бе осакатените им крака и как те се бяха научили да компенсират недъга си с движение на горната част на тялото, за да понесат мъртвата тежест на долната. За пръв път осъзна с пълна сила реалността на онова, което вършеше Темпест. Тя не се нуждаеше от инвалидната количка. Тялото ѝ беше напълно функциониращо.

Странно как, но именно изражението на Робин позволи на Страйк да запази спокойствие и любезен тон, защото намери отдушник в нейния отвратен и гневен поглед към Темпест. Той се обърна към Джейсън.

— Първо ще трябва да чуя какво са ти казали, преди да ти отговоря дали е истина, или не.

— Ами... — избъбри Джейсън, който почти не беше докоснал бургера си. — Келси каза, че сте отишли с брат й в пъба, напили сте се и сте му признали истината. Разправи как сте се отдалечили от базата си в Афганистан с пушката си, простреляли сте се в крака и после сте убедили лекар да ви го ампутира.

Страйк отпи голяма глътка бира.

— И по каква причина съм го направил?

— Какво? — замига объркано Джейсън.

— Опитвал съм се да се измъкна от армията по инвалидност или...?

— О, не! — кой знае защо се почувства оскърбен Джейсън. Не, били сте... — Той се изчерви толкова силно, че изглеждаше невероятно в тялото му да е останала още кръв. — Били сте като нас. Изпитвали сте потребност — прошепна. — Искали сте да бъдете с ампутиран крайник.

Робин внезапно установи, че няма сили да погледне Страйк, и се престори, че се любува на любопитна рисунка на стената, изобразяваща ръка, хванала обувка. Поне тя си го тълкуваше като ръка, хванала обувка. Със същия успех можеше да е кафяво растение в саксия, от което се подаваше розов цвят на кактус.

— Братът... онзи, който е разказал на Келси за мен... знаел ли е, че тя самата иска да си махне крака?

— Не, не вярвам. Твърдеше, че съм единственият, на когото е казала.

— И смяташ, че го е споменал просто по съвпадение...

— Хората не говорят за това — отново се намеси в разговора Темпест. — Битува много срам, много срам. Ето аз например — направи тя жест към краката си. — В службата ми не се разкривам. Принудена съм да казвам, че имам травма на гърба. Ако знаеха, че съм трансинвалидна, никога не биха проявили разбиране. А да не започвам темата с предразсъдъците в медицинската професия, които са абсолютно скандални. Два пъти сменям личните си лекари. Не можах да понеса, че постоянно ми предлагаха психиатрична помощ. Не, Келси ни призна, че никога не е могла да каже на жива душа, горкото дете. Нямало към кого да се обърне. Никой не я разбирал. Ето защо потърси контакт с нас... и с вас, разбира се — усмихна се тя на Страйк с известно снизхождение, защото той, за разлика от нея, бе игнорирал

апела на Келси. — Знайте, че не сте единствен. Щом хората постигнат целта си, обикновено напускат общността. Ние им влизаме в положението, разбираме ги, но би означавало много, ако повече такива се задържат и опишат какво е да се озовеш накрая в тялото, за което си бил предназначен.

Робин се тревожеше, че Страйк може да избухне сред това изискано бяло пространство, където любители на живописата разговаряха тихо и възпитано. Само че не бе взела предвид самоконтрола, който бившият офицер от Отдела за специални разследвания бе възпитал у себе си през дългите години на разпити. Учтивата му усмивка към Темпест може да бе мрачновата, но той просто се обърна към Джейсън и попита:

— Значи, според теб не братът на Келси ѝ е дал идеята да се свърже с мен?

— Не — отвърна Джейсън. — Мисля, че е било нейно хрумване.

— И какво точно искаше тя от мен?

— Ами то е очевидно — намеси се Темпест с лек смях. — Искаше съвет как да направи същото като вас!

— И ти ли мислиш така, Джейсън? — попита Страйк и момчето кимна.

— Да... Тя искаше да знае колко тежко трябва да си нарани крака, за да се наложи да ѝ го отрежат, и ѝ минаваше през ума, че може да я запознаете с лекаря, който е ампутирал вашия.

— Това е то вечният проблем — не закъсня да се обади Темпест, която очевидно не забелязваше как въздейства на Страйк, — да се намерят надеждни хирурзи. Обикновено не проявяват и грам съчувствие. Хора са умирали в опит да го направят сами. В Шотландия имаше един прекрасен лекар, който извърши ампутации на няколко трансинвалидни, но после го спряха. Беше преди десет години. Хората отиват в чужбина, но ако не си в състояние да платиш, ако не ти е по джоба пътуване... Та разбирате защо Келси се стремеше да се добере до списъка ви с контакти.

Робин пусна рязко на масата ножа и вилицата си и те изтракаха. Изживяваше заради Страйк оскърблението, което допускаше, че той изпитва. *Неговият списък с контакти!* Като че ампутацията му бе рядък артефакт, който Страйк беше купил на черната борса...

Детективът разпитва Джейсън и Темпест още петнайсет минути, преди да стигне до заключението, че те не знаят нищо друго полезно. Образът на Келси, който обрисоваха на базата на единствената си среща с нея, беше на незряло и отчаяно момиче с толкова силен подтик за ампутирани крак, че според двамата ѝ киберприятели би направила всичко, за да го постигне.

— Да — въздъхна Темпест, — тя беше един от тези случаи. Като по-малка вече беше правила опит да се осакати с тел. Имали сме толкова отчаяни хора, че са поставяли краката си на влаковите релси. Един се опита да си замрази крака с течен азот. Момиче в Америка умишлено паднало при ски скок, но опасността е, че може да не улучиш точната степен на инвалидност, която целиш...

— А вие каква степен целите? — попита я Страйк. Вече бе направил знак да му донесат сметката.

— Искам да ми бъде прекъснат гръбначният мозък — съвършено хладнокръвно заяви Темпест. — Целта ми са четири парализирани крайника. В идеалния случай да бъде извършено от хирург. Междувременно се примирявам с това — посочи тя инвалидната количка.

— И използвате тоалетни и асансьори за инвалиди, а? Всякакви предимства — подхвърли Страйк.

— Корморан — изрече Робин предупредително.

Допускала бе, че може да стане така. Той беше под напрежение и системно се лишаваше от сън. Добре че поне най-напред получи нужната информация.

— Това е потребност — отвърна спокойно Темпест. — Имам я още от дете. Аз съм в погрешното тяло, имам нужда да бъда парализирана.

Келнерът беше дошъл; Робин протегна ръка за сметката, тъй като Страйк не го забеляза.

— Побързайте, моля — каза тя на намусения мъж. Беше същият, който сервира на Страйк бира с лед.

— Много инвалиди ли познавате? — питаше детективът Темпест.

— Познавам някои — отвърна тя. — Очевидно имаме много общо.

— Нищо и половина общо нямате, по дяволите.

— Знаех си — промърмори Робин полугласно, грабна ПОС терминалното устройство от ръцете на келнера и пхна своята карта „Виза“.

Корморан се изправи и се надвеси над Темпест, която вече изглеждаше притеснена, а Джейсън се сви на стола си, сякаш искаше да изчезне под суитчъра си.

— Хайде, Корм — подкани го Робин, като измъкна картата си от устройството.

— Ако искате да знаете — обърна се Страйк към Темпест и към Джейсън, докато Робин, грабнала палтото си, се опитваше да го дръпне от масата, — пътувах в кола, която се взриви. — Джейсън бе похлупил длани върху аленочервеното си лице, а очите му бяха пълни със сълзи. Темпест само зяпна смаяна. — Шофьорът беше разкъсан на две, това няма как да не привлече внимание, а? — с ярост заяви той на Темпъл. — Само дето умря, та нямаше как да му се наслади. Другият човек изгуби половината си лице... аз останах без крак. Нищо доброволно нямаше във всичко това...

— Добре — намеси се Робин и хвана ръката на Страйк. — Тръгваме. Благодаря, че се срещна с нас, Джейсън...

— Иди да се лекуваш — подвикна Страйк към момчето, докато Робин се опитваше да го отведе под смаяните погледи на обядващи и сервитьори. — Главата си лекувай!

Бяха на улицата с разлистени дървета на цяла пресечка от галерията, когато дишането на Страйк започна да се нормализира.

— Добре — каза той, макар че Робин не се беше обаждала. — Ти ме предупреди. Съжалявам.

— Няма нищо — отвърна меко Робин. — Получихме каквото искахме.

Повървяха мълчаливо няколко метра.

— Ти ли плати? Въобще не забелязах.

— Да. Ще си ги взема от парите за дребни разноски.

Продължиха напред. Разминаваха се с добре облечени мъже и жени, оживени, забързани. Покрай тях с плавна походка се носеше момиче с бохемски вид — с небрежно разрошена коса и дълга памучна рокля, но ръчната ѝ чанта за петстотин лири разкриваше, че хипарската ѝ същност е също тъй фалшива като инвалидността на Темпест.

— Поне не ѝ заби кроше — подхвърли Робин. — Както седеше в инвалидната количка. Пред всички онези любители на изкуството.

Страйк започна да се смее. Робин поклати глава.

— Знаех, че ще си изпуснеш нервите — въздъхна тя, но се усмихваше.

[1] Фройд, смили се над душата ми. Блу Ойстър Кълт „Все още горя“. — Б.пр. ↑

THEN CAME THE LAST DAYS OF MAY^[1]

Той я бе помислил за мъртва. Не се обезпокои, като не прочете нищо в новините, защото тя беше проститутка. И за първата не бе видял нищо по вестниците. Проститутките не ги брояха, те не бяха нищо, никого не го бе грижа. Секретарката беше тази, която щеше да вдигне голям шум, защото работеше за мръсника — момиче с почтен живот и хубав годеник, от типа, по който медиите пощуряваха...

И все пак не проумяваше как курвата още можеше да е жива. Помнеше усещането за гръдния ѝ кош под ножа, звука от метала, прорязващ кожата, стърженето на стомана в кост, бликналата кръв. Според вестника я бяха открили студенти. Шибани студенти.

Но пък все още имаше пръстите ѝ.

По нейно описание бяха изготвили фоторобот. Ама че майтап! Полицията се състоеше от обръснати маймуни в униформи, до един бяха такива. Нима си въобразяваха, че такава картинка може да помогне? Той би се смял на глас, ако То не присъстваше, защото То не би одобрило смеха му по повод намушкана с нож курва и фотомонтаж...

То беше много изнервено в момента. Наложило му се бе да се постарее много, за да се реваншира, че се бе отнесъл грубо с То, по принуда поднесе извинение, направи се на добър. „Ядосан бях — оправда се. — Много ядосан.“ Трябваше да прегръща То, да му носи цветя, да си стои у дома, да се изкупва, че е бил разгневен, а То се възползва от ситуацията, както правеха повечето жени, и се помъчи да получи колкото може повече.

— Не обичам да зачезваш.

Аз теб ще те накарам да зачезнеш, ако продължаваш.

Беше я забаламосал с история, че му се отваря шанс за работа, но тя за пръв път се осмели да го разпитва, проклетницата: кой ти каза за

тази работа? Колко дълго ще отсъстваш?

Беше наблюдавал То да говори и през цялото време си представяше как удря толкова силно с юмрук това грозно лице, че костите му се раздробяват...

И все пак То му беше нужно още известно време, поне докато се разправеше със Секретарката.

То още го обичаше, това беше неговият коз: можеше да вкара То в строя със заплахата, че ще си иде завинаги. Само че не искаше да си изгърми патроните предварително. Продължаваше с цветята и целувките, с жестове на внимание, които разтапяха и прогонваха спомена за яростта му в глупавата и помътена глава на То. Той обичаше да добавя по малко успокоително в питието ѝ, по нещичко, което да я вади от равновесие, да я кара да плаче, заровила глава в шията му, да се вкопчва в него.

Беше търпелив, добър, но изпълнен с решимост.

Най-после тя се съгласи: една седмица надалеч, съвсем свободен да прави каквото си иска.

[1] И ето че дойдоха последните дни на май. — Б.пр. ↑

Harvester of eyes, that's me.

Blue Öyster Cult, „Harvester of Eyes“^[1]

Детектив инспектор Ерик Уордъл никак не беше възхитен, че Джейсън и Темпест са лъгали хората му. Но Страйк го завари не толкова ядосан, колкото бе очаквал, когато се срещнаха на по бира във „Федърс“ в понеделник по покана на Уордъл. Обяснението за изненадващата му толерантност бе просто: разкритието, че Келси бе взета от рандевуто ѝ в „Кафе Руж“ от мъж на мотоциклет, идеално пасваше на новата любима теория на Уордъл.

— Сещаш ли се за един в техния уебсайт с никнейм Поклонник? С фетиш към хората с ампутирани крайници, който изчезна след убийството на Келси?

— Да — отвърна Страйк, като си припомни как Робин каза, че е имала онлайн контакт с него.

— Открехме го. Познай какво имаше в гаража му?

При положение че не бе направен арест, Страйк заключи, че не са намерили телесни части, затова услужливо предположи:

— Мотоциклет?

— Кавазаки „Нинджа“ — обяви Уордъл. — Знам, че търсим хонда — побърза той да изпревари Страйк, — но напълни гащите, когато отидохме да го проверим.

— Така правят повечето хора, когато на прага им цъфне полиция. Продължавай.

— Той е потящ се дребосък на име Бакстър, търговски представител без алиби за уикенда на втори и трети, нито пък за двайсет и девети. Разведен, без деца, твърди, че гледал по телевизията кралската сватба. Ти би ли я гледал, ако нямаш жена у дома?

— Не — отвърна Страйк, който бе видял само репортаж в новините.

— Твърди, че мотоциклетът е на брат му и той само му го пази, но след като го поразпитахме, призна, че е излизал с него няколко пъти. Тоест знаем, че може да кара мотор и като нищо би могъл да наеме хондата или да я вземе за малко от някого.

— Какво каза за уебсайта?

— Напълно го омаловажи, твърди, че само се забавлявал, нищо не значел за него, не се възбуждал от отрязани крайници, но когато поискахме да погледнем компютъра му, никак не се зарадва. Поиска да говори с адвоката си, преди да даде отговор. Оставихме нещата дотам, но утре пак ще го посетим. За приятелски разговор.

— Той призна ли, че е разговарял онлайн с Келси?

— Трудно би му било да отрече, при положение че разполагаме с лаптопа ѝ и всички архиви на Темпест. Питал Келси какви планове има за крака си и тя го разкарала... поне в мрежата. По дяволите, трябва да го разследваме — добави Уордъл в отговор на скептичния поглед на Страйк. — Няма алиби, има мотоциклет, интерес към ампутациите и се е опитал да се срещне с нея!

— Да, разбира се — каза Страйк. — Някакви други следи?

— Точно по този повод исках да те видя. Открихме твоя Доналд Лейн. Той е в Уоластън Клоуз, в Елефънт и Касъл.

— Така ли? — искрено изумен продума Страйк.

Уордъл се подсмихна доволно, че веднъж и той е успял да изненада частния детектив.

— Да, много е болен. Открихме го чрез сайт за парични помощи. Свързахме се с тях и ни дадоха адреса му.

Естествено, това беше разликата между Страйк и Уордъл: последният още имаше значка, пълномощия и власт, от които Страйк се бе отказал, като напусна армията.

— Ти видя ли го? — попита Страйк.

— Пратих двама от моите. Нямало го, но съседите потвърдили, че апартаментът е негов. Бил наемател там, живеел сам и бил много болен. Казват, че си отишъл до Шотландия за погребение на приятел. Скоро трябва да се върне.

— Достоверна история — измърмори Страйк, наведен над бирата си. — Стига Лейн да имаше някой останал приятел в Шотландия. Ако е така, ще изям тази чаша.

— Мисли каквото щеш — отвърна Уордъл, донякъде развеселен, но и леко подразнен. — Очаквах да си доволен, че проучваме твоите хора.

— Доволен съм — каза му Страйк. — Значи, наистина е болен, така ли?

— Съседът каза, че често постъпвал в болница.

На телевизионния екран над тях вървеше без звук мачът Арсенал-Ливърпул от миналия месец. Страйк погледна как Ван Перси вкара дузпата и си спомни как бе вярвал, когато гледа мача на малкия портативен телевизор у дома си, че това може да помогне на Арсенал за отчаяно нужната победа. Не беше станало, разбира се. Късметът на Топчиите никакъв го нямаше, също като неговия.

— Виждаш ли се с някоя? — рязко смени темата Уордъл.

— Какво?

— Коко те е харесала как изглеждаш — поясни Уордъл, като се погрижи Страйк да го види как се подсмивва при тези думи, за да му внуши колко смехотворно го намира той самият. — Коко, приятелката на жена ми. Червенокосата, помниш ли я?

Страйк си спомняше, че Коко беше бурлескна танцьорка.

— Обещах да те попитам — продължи Уордъл. — Предупредих я, че не си цвете. Твърди, че не ѝ пречело.

— Предай ѝ, че съм поласкан — каза Страйк, което си беше истина, — но да, виждам се с една жена.

— Да не е партньорката ти по служба? — поинтересува се Уордъл.

— Не, тя се омъжва.

— Изпуснал си късмета си там, приятел — подхвърли Уордъл с прозявка. — Аз бих я забил.

* * *

— Чакай, че нещо не ми е ясно — каза Робин на следващата сутрин в офиса. — В момента, щом установяваме, че Лейн действително живее в Уоластън Клоуз, ти искаш да прекратя наблюдението.

— Изслушай ме — отвърна Страйк, който правеше чай. — Според съседите той е заминал.

— Но ти сам каза, че не вярваш да е отишъл в Шотландия!

— Фактът, че вратата му си остава затворена още от началото на наблюдението ти, доказва, че все някъде е заминал.

Страйк пусна торбички чай в две чаши.

— Не се връзвам на историята с погребението на приятел, но не бих се изненадал, ако е цъфнал в Мелроуз да изкопчи пари от слабоумната си майка. Тъкмо такава би била идеята за весела ваканция на нашия Дони.

— Един от нас трябва да е там, когато той се върне.

— Един от нас ще бъде там — успокои я Страйк, — но междуременно искам да превключиш на...

— Брокбанк?

— Не, с Брокбанк ще се заема аз — отвърна Страйк. — Искам да се пробваш със Стефани.

— С коя?

— Стефани, момичето на Уитъкър.

— Защо? — попита високо Робин, тъй като чайникът вече вреше с обичайното си кресчендо от тракащ капак и бълбукащи мехурчета, кондензацията от които замъгляваше прозореца зад него.

— Интересува ме дали може да ни каже какво е правил Уитъкър в деня на убийството на Келси и вечерта, когато са били отрязани пръстите на онова момиче в Шакълуел. По-точно на трети и на двацет и девети април.

Страйк заля с вода торбичките с чай, сипа мляко и го разбърка с лъжичка, като леко го разплиска по външната страна на чашата. Робин сама не знаеше дали да се радва, или да е недоволна от промяната в рутинната ѝ задача. Като претегли нещата, реши, че все пак е доволна, ала подозренията ѝ отскоро, че Страйк се опитва да я изтласка в периферията, не се бяха разпръснали още.

— Все още ли мислиш, че е възможно Уитъкър да е убиецът?

— Да — заяви Страйк.

— Но нямаш никакви...

— За никого от тях нямам доказателства, не е ли така? — възрази Страйк. — Просто ще продължавам, докато улича някого или сваля подозрението от всичките.

Той ѝ подаде чашата с чай и се отпусна на канапето, което по изключение не пръцна под него. Дребна победа, но при отсъствието на други — по-добра от нищо.

— Надявах се да мога да изключа Уитъкър на база на сегашната му външност — поясни Страйк, — само че е напълно възможно той да е бил мъжът с прилепналата шапка. Едно разбрах: все същият мръсник си е, какъвто беше навремето. Провалих се напълно със Стефани, тя вече не би разговаряла с мен, но ти може да изкопчиш нещо от нея. Ако тя му даде алиби за тези дати или ни насочи към друг, който може да го направи, ще го отпишем. Ако ли не, остава си в списъка.

— А ти какво ще правиш, докато аз се занимавам със Стефани?

— Ще имам грижата за Брокбанк — отвърна Страйк, протегна крака напред и се подсили с голяма глътка чай. — Реших да вляза днес в стриптийз клуба и да разбера какво е станало с него. До гуша ми дойде да ям кебап и да се навъртам край магазини за дрехи в очакване той да се появи.

Робин не каза нищо.

— Какво? — попита Страйк, който следеше изражението ѝ.

— Нищо.

— Кажй де.

— Добре... Ами ако той е там?

— Ще поема този риск... Няма да го ударя — увери я Страйк, правилно разчел мислите ѝ.

— Добре — каза Робин. — Но Уитъкър го удари все пак.

— Там беше друго. — И когато Робин не отговори, Страйк додаде: — Уитъкър е специален случай. От семейството е.

Тя се засмя, но невесело.

* * *

Когато Страйк изтегли петдесет лири от банкомат, преди да влезе в клуб „Сарацинът“ на Къмършъл Роуд, машината безмилостно му показа отрицателно салдо на текущата му сметка. С мрачно лице детективът подаде десетачка на късовратия охранител на входа и отметна черните пластмасови ленти, спуснати пред интериора, който

бе слабо осветен, но не дотолкова, че да се прикрие цялостната му овехтялост.

Вътре нямаше и помен от някогашния пъб. Преобразеният декор създаваше асоциация със западна квартален клуб — зле осветен и безличен. Подът беше от полирани чамови дъски и отразяваше широката неонна ивица по дължината на бара, който заемаше едната страна на помещението.

Още беше съвсем ранен следобед, но едно момиче вече се кълчеше на малка сцена в далечния край на салона. Окъпана в червена светлина и застанала пред разположени под ъгъл огледала, така че да бъде оценен всеки сантиметър от целулитната ѝ плът, тя свалеше сутиена си в ритъма на „Start Me Up“^[2] на Rolling Stones. Всичко на всичко четирима мъже седяха на високи столчета, по един на всяка от масите, и разделяха вниманието си между момичето, което сега се въртеше тромаво около кол, и телевизор с голям екран, включен на Скай Спортс.

Страйк се отправя директно към бара, където го посрещна надпис, гласящ „Всеки клиент, хванат да мастурбира, ще бъде изхвърлен“.

— Какво да бъде, миличък? — попита дългососо момиче с изрисувани морави сенки на очите и халка на носа.

Страйк си поръча бира „Джон Смит“ и зае място на бара. Освен охранителя на входа единственият друг мъж от персонала, когото можа да види, бе един, седнал зад масичка с уредбата близо до стриптийзборката. Беше як, рус, на средна възраст и нямаше никаква прилика с Брокбанк.

— Надявах се да видя един приятел тук — каза Страйк на барманката, която при липса на други клиенти се беше облакътвила на плота и се взираше отнесено в телевизора, докато чоплеше дългите си нокти.

— Така ли? — подхвърли тя отегчено.

— Да, каза, че работел тук.

Мъж във флуоресцентно яке приближи към бара и тя отиде да го обслужи без нито дума повече към Страйк.

„Start Me Up“ на Stones свърши, а с нея и номерът на стриптийзборката. Тя скочи гола от сцената, грабна някаква наметка и се скри зад завеса в дъното на клуба. Никой не я аплодира.

Изад завесата се показва жена в много късо найлоново кимоно и дълги чорапи и тръгна да обикаля салона, като поднасяше към посетителите празна чаша от бира. Те един по един бъркаха в джобовете си и пускаха вътре монети. Страйк бе последният, при когото отиде. Той ѝ пусна две лири. Тя се отправи директно към сцената, където внимателно постави бирената халба с монети до масичката на диджея, смъкна кимоното и излезе на сцената по сутиен, гащички, чорапи и високи обувки.

— Господа, мисля, че това ще ви хареса... Моля, аплодисменти за прелестната Миа!

Тя започна да се кълчи на „Are «Friends» Electric?“^[3] на Gary Numan. Нямаше и най-далечен синхрон между движенията ѝ и музиката.

Барманката отново зае отпуснатата си поза до Страйк. Оттам екранът на телевизора се виждаше по-добре.

— Та, както казвах — поде отново Страйк, — един приятел ми спомена, че работел тук.

— М-м — беше единственият звук от нея.

— Казва се Ноъл Брокбанк.

— Така ли? Не го познавам.

Страйк старателно огледа салона заради нея, макар вече да се бе убедил, че Брокбанк никакъв не се мяркаше.

— Може пък да съм сбъркал мястото.

Първата стриптийзърка се появи иззад завесата. Вече се бе преоблякла в минирокля в бонбоненорозово с тънки презрамки, която едва скриваше слабините ѝ и някак изглеждаше по-неприлична от голотата ѝ преди малко. Доближи мъжа с флуоресцентното яке и го попита нещо, но той поклати глава. Като се огледа, срещна погледа на Страйк и тръгна към него с усмивка.

— Здравсти — каза. Акцентът ѝ беше ирландски. Косата ѝ, която бе взел за руса под червения прожектор на сцената, се оказа медночервеникава. Под плътното оранжево червило и гъстите изкуствени мигли се криеше момиче на ученическа възраст. — Аз съм Орла. Ти кой си?

— Камерън — отвърна Страйк, защото хората обикновено така го наричаха, неуспели да схванат малкото му име.

— Искат ли ти се частен танц, Камерън?

— И къде става това?

— Ей там — посочи тя към завесата, където бе отишла да се преоблече. — Не съм те виждала тук преди.

— Така е. Търся някого.

— Как се казва тя?

— Мъж е.

— Тогава си сбъркал заведението, миличък — отвърна тя.

Тя беше толкова млада, че той малко се засрами от себе си, задето я бе чул да го нарича „миличък“.

— Може ли да те почерпя питие? — попита Страйк.

Тя се поколеба. От частен танц падаха повече пари, но пък той може да беше от онези, на които им трябва подгръване.

— Ами добре.

Страйк ѝ взе водка с лайм на безумна цена и тя я заблizza, седнала до него. Почти целите ѝ гърди бяха извън роклята. Кожата ѝ му напомни тази на убитата Келси: гладка и стегната, още с детинска пухкавост. На рамото ѝ имаше татуирани три малки сини звезди.

— Може би познаваш моя приятел — подхвърли Страйк. — Ноъл Брокбанк.

Малката Орла не беше глупачка. Хвърли му остър кос поглед, в който се смесваха подозрителност и пресметливост. И тя като масажистката в Маркет Харбъро се чудеше дали не е полицай.

— Той ми дължи пари — обясни Страйк.

Тя продължи да го изучава още миг, гладкото ѝ чело се набръчка, после явно повярва на лъжата.

— Ноъл — повтори момичето. — Мисля, че не е тук вече. Почакай... Еди?

Отегчената барманка не отмести поглед от телевизора.

— М-м?

— Как му беше името на онзи, дето Дес го уволни миналата седмица? Задържа се само два дни тук.

— Не му знам името.

— Да, мисля, че точно Ноъл се казваше мъжът, когото уволниха — обърна се Орла към Страйк. После с внезапна и умиляваща безцеремонност заяви: — Дай една десетачка и ей сега ще проверя.

С въздишка наум Страйк ѝ подаде банкнота.

— Чакай тук — изчурулика весело Орла. Слезе от високото столче, тикна десетачката под ластика на гащичките си и отиде при диджея, който отправи намръщена гримаса към Страйк, докато тя му говореше. Кимна отсечено с осветено от червената светлина на прожектора масивно лице и Орла доприпка, очевидно много доволна от себе си.

— Така си и знаех! — каза тя на Страйк. — Не бях тук, когато се е случило, но май получил някакъв припадък.

— Припадък? — повтори Страйк.

— Да бе, още в първата си седмица на нова работа. Един едър, нали? С голяма брадичка?

— Същият — потвърди Страйк.

— Закъсна за работа и Дес никак не беше доволен. Дес е ей онзи там — добави тя без нужда и посочи диджея, който наблюдаваше Страйк с подозрение, докато сменяше „Are «Friends» Electric?“ с „Girls Just Wanna Have Fun“^[4] на Cyndi Lauper. — Дес му се скарал за закъснението, а твоят човек се строполил на пода и се загърчил. Разправяха, че се напикал — добави Орла злорадо.

Страйк се съмняваше, че Брокбанк би се изпуснал само за да избегне мъмрене от Дес. Очевидно бе получил истински епилептичен припадък.

— И какво стана после?

— Приятелката на твой човек дотичала...

— Каква приятелка?

— Чакай... Еди?

— М-м?

— Как се казваше онова черното момиче с удължителите на косата? Оная с големите цици, дето Дес не я обича?

— Алиса — отвърна Еди.

— Алиса — обърна се Орла към Страйк. — Притичала отзад и се развикала на Дес да се обади по телефона за линейка.

— А той обадил ли се?

— Да. Откарали твой човек и Алиса се качила с него.

— А Брок... Ноъл идвал ли е оттогава?

— Каква полза от охранител, който може да се стовари на пода и да се напикае, щом някой му се развика? — отбеляза Орла. — Чух, че Алиса молила Дес да му даде още един шанс, но Дес не е от тия.

— Затова Алиса нарече Дес гадна стисня — намеси се Еди, внезапно излязла от безучастния си унес, — та той уволни и нея. Тъпа кучка. Парите ѝ бяха нужни, има деца.

— Кога се случи всичко това? — обърна се Страйк към Орла и Еди.

— Преди две седмици — отвърна Еди. — Но онзи беше противен тип. Слава богу, че се махна.

— В какъв смисъл беше противен? — поинтересува се Страйк.

— Ами то си личи — с обръгнала досада отвърна Еди. — Алиса има ужасен вкус за мъже.

Втората стриптийзъорка вече беше останала само по прашки и се фръцкаше ентусиазирано пред рехавата си публика. Двама по-възрастни мъже, току-що влезли в клуба, се поколебаха, преди да тръгнат към бара, с очи, приковани в прашките, които явно всеки момент щяха да бъдат свалени.

— А да знаеш къде мога да намеря Ноъл? — попита Страйк Еди, която бе твърде отегчена, за да му иска пари за информацията.

— Живее с Алиса някъде в Боу — отвърна барманката. — Тя е в общинска къща, но все се оплаква от нея. Не знам къде точно се намира — изпревари следващия въпрос на Страйк. — Не съм ѝ ходила на гости.

— Пък аз си мислех, че я харесва — обади се Орла. — Казваше, че забавачката била добра.

Стриптизъорката се беше освободила от прашките и ги размахваше над главата си като ласо. След като бяха видели каквото имаше да се види, двамата новодошли се насочиха към бара. Единият, достатъчно стар, че да е дядо на Орла, втренчи сълзящите си очи в деколтето ѝ. Тя го измери делово с поглед, после попита Страйк:

— Е, искаш ли частен танц, или не?

— Ще ти откажа — отвърна той.

Преди още да е довършил фразата, тя остави чашата си, слезе от столчето и се примъкна към шейсетгодишния, който ѝ се ухили — в устата му имаше повече празнини, отколкото зъби.

До Страйк застана нечия едра фигура — беше безвратият охранител.

— Дес иска да си поговорите — уведоми го той с тон, който вероятно щеше да е заплашителен, ако гласът не бе изненадващо тънък

за толкова едър и набит мъж.

Страйк се огледа. Диджеят, втренчен през салона към него, го повика с жест.

— Проблем ли има? — попита Страйк охранителя.

— Дес ще ти каже дали има — гласеше неясният злокобен отговор.

Страйк отиде да говори с диджея и застана пред него като възедричък ученик, привикан от директора до катедрата. Напълно осъзнаващ абсурдността на ситуацията, трябваше да изчака и трета стриптийзърка да остави чашата си с монети на съхранение до уредбата, да свали лилавото си пенъоарче и да се качи на сцената по мрежести чорапи и пластмасови обувки на токове. Беше обилно татуирана и под дебелия слой грим — пъпчива.

— Господа, цици, дупе и класа от... Джакалин!

Зазвуча „Africa“^[5] на групата ТоТо. Джакалин взе да се върти около кола, в което бе много по-умела от останалите си колежки, а Дес прикри микрофона с ръка и се наведе напред.

— И така, приятел.

Изглеждаше по-възрастен и по-як, отколкото отдалеч под светлината на прожектора. Имаше проникателни очи и белег по протежение на цялата брадичка, дълбок като на Пищяла.

— Защо разпитваш за онзи охранител?

— Приятел ми е.

— Никога не е имал договор.

— Не съм твърдял противното.

— Неправомерно уволнение, как ли не. Въобще не ме уведоми, че получава припадъци. Онази кучка Алиса ли те прати?

— Не — отвърна Страйк. — Казаха ми, че Ноъл работи тук.

— Онази крава е чисто луда.

— Няма как да знам. Аз търся него.

Дес се почеса под мишницата, вперил сърдит поглед в Страйк, а на метър и нещо встрани Джакалин смъкна от раменете си презрамките на сutiена и стрелна закачливо публиката си от пет-шест души.

— Бил е в Специалните части друг път — заяви Дес агресивно, сякаш това бе твърдение на Страйк.

— Така ли ви каза той?

— Каза ми го тя. Алиса. Как ли пък няма да вземат такава шибана развалина като него. И други неща не ми харесваха — добави Дес с присвити очи.

— Така ли? Какви?

— Това си е моя работа. Предай ѝ го от мен. Не беше само заради шибания припадък. Нека пита Миа защо не го искам обратно. И кажи на Алиса, че прави ли пак глупости с колата ми и изпрати ли още един от приятелите си да ме изнудва, ще я дам под съд. Непременно ѝ го кажи!

— Готово — отзова се Страйк. — Имате ли адрес?

— Я се омитай оттук — процеди Дес.

После се наведе към микрофона.

— Бива си я — изрече с нещо като професионална усмивчица, докато Джакалин ритмично поклащаше гърди на алената светлина. Дес направи към Страйк жест да се маха и се върна към купчината си стари плочи.

Приел неизбежното, Страйк се остави да бъде съпроводен до вратата. Никой не погледна към него. Вниманието на присъстващите беше поделено между Джакалин и Лионел Меси на телевизионния екран. На входа Страйк се дръпна встрани, за да пропусне група млади мъже в костюми, всичките доста подпийнали.

— Цици! — ревна първият, като посочи към стриптийзърката. — Цици!

Охранителят явно не одобри този маниер на влизане. Последва леко пререкание, креслото беше умирнен от приятелите си и от намесата на охранителя, поднесена под формата на няколко ръчкания с показалец в гърдите.

Страйк изчака търпеливо да се разберат. Когато младежите най-сетне бяха допуснати да влязат, той напусна, съпровождан от „The Only Way Is Up“^[6] на Yazz.

[1] Жътвар на очи, това съм аз. Блу Ойстър Кълт, „Жътвар на очи“. — Б.пр. ↑

[2] „Дай ми тласък“. — Б.пр. ↑

[3] „„Приятелите“ електрически ли са?“. — Б.пр. ↑

[4] „Момичетата искат да е весело“. — Б.пр. ↑

[5] „Африка“. — Б.пр. ↑

[6] „Единствената посока е нагоре“. — Б.пр. ↑

SUBHUMAN^[1]

Сам с трофеите си се чувстваше пълноценен. Те бяха доказателство за превъзходството му, за смайващата му способност да се движи сред маймуноподобните полицаи и масата от овце, да взема каквото си поиска също като някакво божество.

Разбира се, трофеите му даваха и нещо друго.

Никога не получаваше ерекция при самото убийство. Като си мислеше предварително за него — да: понякога се докарваше до онанистична лудост с идеи какво щеше да направи, докато ги изпипваше и разиграваше в ума си. Впоследствие, сега например, когато държеше студената, гумена, свила се гърда, отрязана от торса на Келси, вече малко като гьон от непрестанното излагане на въздух извън хладилника нямаше свършено никакъв проблем. Беше щръкнал като колче.

Пръстите на новата бе поставил във фризера. Извади един, притисна го до устните си, после го захвапа силно. Представи си я, още свързана към него, да пици от болка. Заби зъби по-дълбоко, чувството на разкъсващата се студена плът го изпълни с наслада, стисна чак до кокал. С една ръка развърза връзките на долнището на анцуга си...

После го върна обратно в камерата на хладилника, затвори вратата, потупа я и се усмихна сам на себе си. Скоро вътре щеше да е по-пълно. Секретарката не беше дребна: към метър и седемдесет и един-два по негова преценка.

Налице беше един малък проблем: не знаеше къде е тя. Беше изгубил следата. Не се бе отбивала в офиса сутринта. Той отиде до Лондонския икономически институт, където зърна русата кучка, но от Секретарката нямаше следа. Надникна в „Корт“, дори в „Тотнъм“. Но това бяха временни затруднения. Щеше да я надуши. Утре щеше да я подхване от станция „Уест Ййлинг“, ако се налагаше.

Направи си кафе и сипа в него малко уиски от бутилката, която държеше тук от месеци. Почти нищо друго нямаше в мърлявата дупка, където криеше съкровищата си, неговото тайно убежище: чайник, няколко нащърбени чаши, хладилникът — олтарът на неговата професия — стар дюшек, на който да спи, докинг станция за айпода му. Това беше важно. Беше се превърнало в част от ритуала му.

Първия път, като ги чу, ги отхвърли като боклук, ала докато манията му да съсипе Страйк се засилваше, започна все повече да харесва музиката им. Обичаше да я слуша на слушалките си, докато дебнеше Секретарката, докато чистеше ножовете си. Сега за него това бе свещена музика. Пазеше някои от текстовете им в паметта си като фрагменти от религиозна служба. Колкото повече ги слушаше, толкова повече имаше чувството, че те го разбират.

Когато се изправеха пред ножа му, жените биваха пречистени чрез своя ужас. Имаше някаква невинност у тях, когато молеха за живота си. Кълт (както ги наричаше пред себе си) го долавяха, наясно бяха.

Включи айпода в докинг станцията и избра една от любимите си песни — „Dr Music“^[2]. После се отправи към мивката и пукнатото огледало за бръснене над нея с приготвен бръснач и ножици: всичките инструменти, които бяха нужни на човек за пълна трансформация.

От единствената колона на докинг станцията Ерик Блум пееше:

*Girl don't stop that screamin'
You're sounding so sincere...^[3]*

[1] Нечовешко. — Б.пр. ↑

[2] „Доктор Музика“. — Б.пр. ↑

[3] Момиче, не спирай с писъците,/тъй искрено звучиш... — Б.пр. ↑

I sense the darkness clearer...

Blue Öyster Cult, „Harvest Moon“^[1]

Днес, първи юни, Робин за пръв път си каза: „Другия месец се омъжвам“. Изведнъж втори юли ѝ се стори много близо. Шивачката от Хароугейт искаше последна проба, но тя нямаше представа кога би могла да смести пътуване до дома. Поне вече имаше обувки. Майка ѝ приемаше отговорите на поканените и редовно я осведомяваше за списъка на гостите. Робин се чувстваше някак странно откъсната от всичко това. Протяжните часове, прекарвани в Катфорд Бродуей, където наблюдаваше апартамента над магазинчето за пържени картофи, я отнасяха в съвсем различен свят от този на украса с цветя, подреждане кой до кого ще седне и дали (въпрос от Матю) вече е искала от Страйк две седмици отпуск за медения месец, защото годеникът ѝ бе резервирал пътуване, което уж трябваше да е изненада.

Беше смаяна, че сватбата толкова много е наближила, без тя да усети. Само след месец вече щеше да е Робин Кънлиф — поне така предполагаше. Във всеки случай Матю очакваше тя да приеме фамилията му. Беше невероятно весел тези дни, прегръщаше я безмълвно, когато се разминаваха в коридора и нито веднъж не протестира срещу дългото ѝ работно време, което се простираше и през уикенда.

Последните няколко сутрини я караше с колата до Катфорд, защото му беше на път към компанията в Бромли, на която правеше одит. Вече нямаше възражения и срещу презрения ланд ровър, дори когато лостът за скоростите заяждаше и колата блокираше на кръстовище, а повтаряше какъв чудесен подарък е това, колко хубаво е било от страна на Линда да им го даде, колко полезен му бил, като го пращали някъде извън града. По време на вчерашното возене бе предложил да изключи Сара Шадлок от списъка с гостите. Робин

отгатваше, че му е било нужно да мобилизира целия си кураж само да зададе въпроса, уплашен, че споменаването на името на Сара може да предизвика скандал. Тя помисли над това известно време, като се питаше какво всъщност чувства, и накрая отказа.

— Не ми пречи — отговори. — Предпочитам да дойде. Няма проблем.

Махането на Сара от списъка щеше да ѝ подсказва, че Робин е научила за станалото преди години. Тя предпочиташе да се преструва, че винаги е знаела, че Матю го е признал отдавна, че за нея не означава нищо; имаше си своята гордост. Когато майка ѝ, която също бе поставила присъствието на Сара под въпрос, се обади да пита Робин кого иска да настанят откъм свободната страна на Сара, след като Шон, общият състудент на Сара и Матю от университета, беше съобщил, че не може да присъства, Робин отговори с въпрос:

— Корморан даде ли отговор?

— Не — отвърна майка ми.

— О — промълви Робин. — Така или иначе, на мен той ми потвърди.

— Искаш да го настаниш до Сара ли?

— Естествено, че не — тросна се Робин.

Настана кратка пауза.

— Извинявай, мамо... — промърмори Робин, — стресирана съм. Не, можеш да настаниш Корморан до... не знам...

— Приятелката му ще дойде ли?

— Той каза, че не. Сложи го където искаш, само не до проклетата... не до Сара.

И тъй, в най-топлата сутрин от началото на сезона Робин се разположи да чака появата на Стефани. Пазаруващите в квартала бяха по тениски и със сандали; минаваха чернокожи жени с ярки тюрбани. Робин, която беше облякла лятна рокля под старо дънково яке, се облегна на едно от обичайните си кътчета край сградата на театъра, преструваше се, че говори по мобилния си телефон и убиваше време, преди да се направи, че разглежда ароматизираните свещи и тамянови пръчици на близката сергия.

Трудно бе да поддържаш концентрация, когато си даваш сметка, че си пратен да гониш вятъра. Страйк можеше да настоява, че още подозира Уитъкър в убийството на Келси, но Робин си оставаше

неубедена, макар да го премълчаваше. Все по-склонна бе да възприеме гледната точка на Уордъл, че обективната преценка на Страйк е замъглена от старата вражда с втория му баща. Докато поглеждаше периодично към неподвижните завеси в апартамента на Уитъкър, тя си припомни, че Стефани бе видяна за последен път натиквана във ван и се питаше дали изобщо е в апартамента.

От беглото недоволство, че това ще е още един пропилян ден, мисълта ѝ лесно прескочи към основната причина за яда ѝ срещу Страйк: че беше обсебил издирването на Ноъл Брокбанк. Робин бе свикнала да мисли, че Брокбанк си е нейният заподозрян. Ако не се беше представила така успешно за Вениша Хол, въобще нямаше да знаят, че Брокбанк живее в Лондон. Ако не бе проявила досетливостта, че Найл е Ноъл, никога нямаше да стигнат до клуб „Сарацинът“. Дори тихият глас в ухото ѝ „Не те ли познавам, момиченце?“, колкото и да я побиваха тръпки от него, също бе един вид странна връзка между тях.

Смесващите се миризми на сурова риба и тамян, които тя вече свързваше в съзнанието си с Уитъкър и Стефани, изпълниха ноздрите ѝ, когато се облегна на студения камък, загледана в непокръващата врата на апартамента. Блуждаещите ѝ мисли се втурнаха към Захара, момиченцето, което беше отговорило на мобилния телефон на Брокбанк. Откакто бяха говорили, всеки ден се сещаше за нея и когато Страйк се върна от стриптийз клуба, го беше разпитала за всяка подробност, свързана с майката на детето.

Страйк осведоми Робин, че приятелката на Брокбанк се казва Алиса и е чернокожа, такава трябваше да е и Захара. Може да изглеждаше като момиченцето с щръкнали плитки, минаващо в момента по улицата, стиснало здраво показалеца на майка си и втренчено в Робин със сериозни тъмни очи. Тя му се усмихна, но детето — не, само продължи да я гледа, докато отминаваха с майка му. Робин продължи да се усмихва и малката, без да престава да следва майка си, се извърна на сто и осемдесет градуса, за да не прекъсва контакта с очи. Само че в един момент се спъна с малките си крачета, обути в сандали, падна на земята и се разплака. Майка ѝ невъзмутимо я вдигна на ръце и продължи напред. Почувствала се виновна, Робин възобнови наблюдението си над прозорците на Уитъкър, а ревят на падналото дете все така огласяше улицата.

Почти сигурно беше, че Захара живее в апартамента в Боу, за който ѝ каза Страйк. Майката на Захара се беше оплаквала от апартамента, но Страйк спомена, че едно от момичетата...

Едно от момичетата беше казало...

— Разбира се! — развълнувано избъбри Робин. — Разбира се!

Страйк не би се сетил за това, той беше мъж! Тя започна да натиска клавишите на телефона си.

В Боу имаше седем забавачки. Робин разсеяно пъхна телефона в джоба си и изпълнена с енергия от новата насока на мислите си, започна обичайната си разходка помежду пазарските сергии. От време на време хвърляше поглед към прозорците на апартамента на Уитъкър и неизменно затворената врата, но умът ѝ беше изцяло отдаден на издирването на Брокбанк. Сещаше се за два възможни курса на действие: да бъде следена всяка от седемте забавачки и да бъде наблюдавана за чернокожа жена, прибираща дете на име Захара (а как щеше да разбере кои са точните майка и дъщеря?) или... или... Тя спря пред сергия, където се продаваха етно бижута, но почти не ги виждаше, замислена за Захара.

По чиста случайност вдигна поглед от чифт обеци с пера и мъниста, когато Стефани, която Страйк бе описал много точно, излезе от вратата до магазинчето за пържени картофи. Бледа, със зачервени очи и мигаща на слънчевата светлина като заек албинос, тя се облегна на вратата на магазинчето, хлътна вътре и приближи към щанда. Преди Робин да си събере ума, Стефани мина покрай нея с кутия кока-кола в ръка и се скри в сградата зад бялата врата.

По дяволите.

— Нищо — каза тя на Страйк по телефона един час по-късно. — Тя още е там вътре. Нямах възможност да предприема каквото и да било. Показа се и пак се прибра в рамките на три минути.

— Не се отказвай — поръча Страйк. — Може пак да излезе. Поне знаем, че е будна.

— Нещо ново покрай Лейн?

— Не и докато бях там, но трябваше да се върна в офиса. Голяма новина. Двата пъти ми е простил. Току-що си тръгна. Нужни са ни парите, не можех да му откажа.

— О, за бога, как е възможно вече да си е хванал друга приятелка? — смая се Робин.

— Не си е хванал още. Иска да проверя някаква нова еротична танцьорка, с която флиртува, за да знае дали няма постоянна връзка.

— Защо просто не я попита?

— Питал я. Отговорила му, че с никого не се среща, но жените са гадни и коварни измамници, Робин, знаеш го.

— Да бе, бях забравила — въздъхна Робин. — Слушай, имам идея за Бро... Чакай, става нещо.

— Всичко наред ли е? — попита той остро.

— Да... Стой така...

Пред нея бе спрял ван. С опрян до ухото телефон Робин приближи да види какво става. Шофьорът беше късо подстриган, но заради слънцето, огряващо предното стъкло, очите ѝ бяха заслепени и не можеше да различи чертите му. Стефани се беше появила на тротоара. Плътно обвила ръце около себе си, тя прекоси улицата и се качи отзад във вана. Робин отстъпи, за да му позволи да мине, като се преструваше, че говори по телефона. Очите ѝ срещнаха тези на шофьора, бяха тъмни и хлътнали.

— Тя замина, качи се отзад в някакъв стар ван — съобщи на Страйк. — Шофьорът не изглеждаше като Уитъкър. Може да е от смесена раса или средиземноморски тип. Не можах да го разгледам.

— Е, знаем, че Стефани е в занаята. Вероятно отива да спечели на Уитъкър малко пари.

Робин се постара да не се подразни от нехайния му тон. Напомни си, че той я бе освободил от хватката на душация я Уитъкър с удар в корема му. Спря се и надникна през витрината на магазинче за вестници. Все още се виждаха знаци за неотдавнашната кралска сватба. На стената зад азиатца на касата висеше националният флаг.

— Какво искаш да правя? Мога да ида да покрия Уоластън Клоуз вместо теб, ако ще ходиш да следиш новото момиче на Двата пъти. Така... оох! — изпъшка тя.

Извърнала се беше да се отдалечи и се сблъска с висок мъж с брада тип катинарче, който я наруга.

— Простете — избъбри автоматично, докато мъжът минаваше покрай нея и влезе в магазинчето за вестници.

— Какво стана? — попита Страйк.

— Нищо... блъснах се в някакъв... Слушай, ще ида в Уоластън Клоуз — каза тя.

— Добре — съгласи се Страйк след доловима пауза. — Но ако Лейн се появи, само се опитай да го снимаш. Не се приближавай до него.

— Не се и канех — увери го Робин.

— Обади се, ако има новини. А дори и да няма.

* * *

Краткият изблик на ентузиазъм, който изпита при перспективата да се върне при Уоластън Клоуз, беше избледнял, когато стигна до метростанция „Катфорд“. Сама не знаеше защо внезапно се почувства угнетена и тревожна. Може би беше гладна. Решена да сложи край на навика да се черпи с шоколад, заради който рискуваше да не се вмести в стеснената си сватбена рокля, купи си неапетитно на вид енергийно блокче, преди да се качи на влака.

Докато дъвчеше блокчето с вкус на дървени стърготини, а влакът я носеше към Елефънт и Касъл, усети се, че неволно потърква ребрата си, където я бе блъснал масивният мъж с катинарчето. Да те ругаят случайно срещнати, естествено, бе цената, която човек плащаше, задето живее в Лондон. Нямахше спомен и веднъж да я е наругал непознат в Машам.

Нещо я накара внезапно да се огледа, но като че нямаше едри мъже в близост, нито в почти празния вагон, нито надзъртащи към нея от съседните. Сега, като се замисли, тази сутрин беше пренебрегнала донякъде обичайната си бдителност, приспана от вече познатото обкръжение в Катфорд Бродуей, разсеяна от мисли за Брокбанк и Захара. Зачуди се дали би забелязала някой друг там, който да наблюдава нея... Но това, разбира се, беше параноя. Сутринта Матю я беше откарал с ланд ровъра, как би могъл убиецът да я проследи до Катфорд, освен ако не я беше приचाкал в превозно средство на Хейстингс Роуд?

И все пак, напомни си предупредително, не биваше да става небрежна. Когато слезе от влака, забеляза висок мургав мъж да върви малко зад нея и умишлено спря, за да го пропусне да мине. Той въобще не я погледна. „Определено ставам параноична“, помисли си и хвърли недояденото енергийно блокче в кошче за боклук.

Беше един и половина, когато стигна пред Уоластън Клоуз, а зад неугледната стара жилищна сграда се възвисяваше кулата Страта като емисар от бъдещето. Дългата лятна рокля и старото джинсово яке, с които така успешно се бе вписвала в Катфорд, тук я открояваха и донякъде я оприличаваха на студентка. Отново се престори, че говори по телефона си, за да погледне уж случайно нагоре и сърцето ѝ подскочи леко.

Нещо се беше променило. Завесите бяха дръпнати.

Вече с максимално изострено внимание продължи в посоката си, в случай че той гледаше през прозореца, с намерение да си намери място в сянка, откъдето да може да наблюдава балкона му. Дотолкова съсредоточена беше да търси идеалната позиция за спотайване и да поддържа впечатление за естествен разговор, че въобще не гледаше къде стъпва.

— Не! — изписка Робин, когато дясното ѝ стъпало се подхлъзна, лявото се замота в подгъва на дългата рокля, тя залитна и по най-позорен начин падна странично, при което изпусна телефона си.

— По дяволите — изстена. Онова, на което се беше подхлъзнала, приличаше на повръщано или диария, част от него бе полепнало по роклята и по сандала ѝ, отгоре на всичко бе ожулила дланта си при приземяването. Но най-много я тревожеше съдържанието на гъстата жълтеникавокафява и лепкава гадост.

Наблизо се разнесе мъжки смях. Ядосана и унижена, тя се опита да се надигне, без да изцапа още повече обувките и роклята си, затова не потърси веднага източника на подигравателния звук.

— Кофти, маце — изрече тихо някой зад нея с шотландски изговор.

Тя рязко се извърна и в този миг я пронизаха сякаш няколко волта електричество.

Въпреки топлия ден той носеше шушлякова шапка с наушници, сако на червено и черно каре и дънки. Основната тежест на едрата му фигура бе отпусната върху чифт метални патерици, докато той гледаше надолу към нея, все още ухилен. Дълбоки кожни белези изпъстриха

бледите му страни, брадичката и торбичките под малките тъмни очи. Гънките на дебелия му врат преливаха над яката.

В една ръка държеше пластмасова торбичка с продукти. Зърна края на татуировката, за която знаеше, че е жълта роза върху бицепса му. Виждаха се само капките татуирана кръв, стичащи се към китката и подобни на рани.

— Трябва ти течаща вода и четка — усмихна се широко и посочи към обувката и подгъва на роклята ѝ.

— Да — промълви Робин с треперещ глас. Наведе се да вземе телефона си. Екранът му беше пукнат.

— Живея ей там, горе — посочи той с глава апартамента, наблюдаван от нея с прекъсвания вече цял месец. — Може да се качиш, ако искаш, за да се почистиш.

— О, не, няма нужда. Но благодаря много все пак — отвърна Робин, останала без дъх.

— За нищо — рече Доналд Лейн.

Очите му обходиха тялото ѝ. Кожата ѝ настръхна, сякаш бе прокарал пръст по нея. Опрян на патериците си, той се обърна и се отдалечи, а пластмасовата пазарска торбичка се полюшваше и се удряше в крака му. Робин остана там, където си беше, и усещаше пулсирането на нахлулата в лицето ѝ кръв.

— О, боже мой — прошепна. Ожулените ѝ длан и коляно смъдяха и тя несъзнателно отметна косата, паднала над лицето ѝ. Едва тогава при миризмата от пръстите си осъзна с облекчение, че хлъзгавата маса е къри. Забърза зад ъгъла, за да не се вижда от прозорците на Доналд Лейн, натисна бутоните на пукнатия си телефон и се обади на Страйк.

[1] Усещам мрака все по-осезаемо... Блу Ойстър Кълт, „Лятно пълнолуние“. — Б.пр. ↑

HERE COMES THAT FEELING^[1]

Топлата вълна, обхванала Лондон, беше негов враг. Не би могъл да крие ножовете си под тениска, а шапките и вдигнатите яки, на които бе разчитал да се преобразява, вече изглеждаха неуместни. Не можеше да прави друго, освен да чака, вътрешно кипящ и безсилен, в убежището, за което То не знаеше.

Най-после в неделя времето се промени. Над пресъхналите паркове заваля дъжд, затанцуваха чистачките на предните стъкла, туристите навлякоха дъждобрани и упорито джапаха през локвите.

Изпълнен с възбуда и решимост, той нахлупи шапка ниско над очите си и облече специалното си яке. Докато вървеше, ножовете се удряха в гърдите му, пъхнати в дълбоките джобове, които бе пригодил в подплатата. Улиците на столицата си бяха все така пълни с хора, както и когато бе намущкал мръсницата, чиито пръсти сега почиваха във фризера му. Туристи и лондончани пъплеха навред като мравки. Някои си бяха купили чадъри и шапки с десена на националния флаг. Блъскаше се в тях просто заради удоволствието да ги види как залитат.

Нуждата му да убие ставаше неудържима. Беше преживял няколко изгубени дни и отпускът му от То беше на привършване, а Секретарката все така си оставаше жива и на свобода. С часове я бе издирвал и ето че смайващо тя се озова точно пред него, наглата кучка, посред бял ден... само че навред беше пълно със свидетели...

Слаб контрол върху импулсите, би казал шибаният психиатър, ако знаеше какво направи той при вида ѝ. Слаб контрол върху импулсите! Идеално си контролираше импулсите дори, стига да го искаше — притежаваше свръхчовешка интелигентност, беше убил три жени и осакатил друга, без да бъде разкрит от полицията, така че майната му на шибания психиатър и на тъпите му диагнози. Ала когато я зърна пред себе си след всички тия ялови дни, прииска му се

да я уплаши, да се приближи до нея, много да се приближи, така че да я подуши, да ѝ заговори, да погледне страха в очите ѝ.

А после тя се отдалечи и той не се осмели да я последва. Не и тогава. Само че умираше от разочарование, че я пуска да си иде. Вече трябваше да е разфасована на парчета и пъхната в хладилника му. Отдавна бе редно да е видял онзи екстаз по лицето ѝ, породен от ужаса и смъртта, в мига, когато той ги притежаваше напълно и те се превръщаха в изцяло негова играчка.

И ето че сега вървеше под студения дъжд, а отвътре гореше, защото беше неделя и тя беше на мястото, където той нямаше достъп до нея заради неотлъчното присъствие на Хубавеца.

Имаше нужда от повече свобода, много повече свобода. Истинската пречка бе, че То си седеше у дома през цялото време, шпионираше го, вкопчваше се в него. Всичко това трябваше да се промени. Вече бе принудил То против волята му да се хване на работа. Реши да се престори, че и той е на нова служба. Ако се наложеше, щеше да открадне, за да се сдобие с пари, щеше да се преструва, че ги е спечелил, неведнъж го бе правил преди. Тогава ръцете му щяха да бъдат развързани и щеше да вложи цялото си време в подготовка да бъде наблизено, когато Секретарката свалеше гарда, когато никой не гледаше, когато тя завиеше зад неподходящия ъгъл...

Минувачите му изглеждаха безжизнени като автомати. Глупави, глупави, глупави... Навсякъде по пътя се оглеждаше за нея, следващата, която щеше да обработи. Нямаше да е Секретарката, не, защото кучката беше зад бялата си входна врата с Хубавеца. Щеше да му свърши работа коя да е жена достатъчно глупава или достатъчно пияна да повърви за кратко с мъж и неговите ножове. Трябваше да го направи с някоя, преди да се върне при То, налагаше му се. Само това щеше да го крепи да се преструва на онзи мъж, когото То обичаше. Изпод шапката очите му се стрелкаха, подбираха, отхвърляха: жени с мъже, жени с деца, но не и сами жени, не както му трябваша на него...

Извървя километри до падането на мрака покрай осветени пъбове, където мъже и жени се смееха и флиртуваха, покрай ресторанти и кина; оглеждаше, чакаше с търпението на ловец. Беше неделя вечер и работещите вече си бяха по домовете, но пък все още бе пълно с туристи, гости на града, привлечени от историята и загадъчността на Лондон...

Беше почти полунощ, когато те изскочиха пред опитните му очи като туфа налели се гъби във високата трева: групичка кудкудякащи и кискащи се момичета, вървящи по тротоара. Бяха на една от любимите му мизерни и запуснати улици, където пиянска свада или врещящо момиче нямаше да бъдат посрещнати като нещо необичайно. Той ги последва на десетина метра разстояние, като ги наблюдаваше на светлината на уличните лампи как се смущаха с лакти и дърдореха — всичките с изключение на една. Тя беше най-пияната и най-младата на вид, готова всеки момент да повърне, той ли не ги разбираше тия неща? Препъваше се на високите си токове, изоставаше леко от приятелките си, глупавата малка пачавра. Някоя от останалите не осъзнаваше в какво състояние е тя. Клатушкаха се напред и се кикотеха.

Той ги следваше с възможно най-безгрижен вид.

Ако тя повърнеше на улицата, шумът щеше да привлече вниманието на приятелките ѝ, щяха да се спрат и да се скупчат около нея. А така, докато се бореше с позивите на повръщане, не можеше да говори. Постепенно дистанцията между нея и групата се увеличи. Малката се олюляваше и препъваше и му напомни за последната, която едва се държеше на високите си токове. Тази тук не биваше да оцелее и да помага за създаване на фоторобот.

Приближаваше такси. Сценарият се разигра в ума му, преди да се случи реално. Те се развресяха и размахаха ръце да го спрат, след което една след друга натикаха вътре дебелите си задници. Той забърза с наведена глава и скрито лице. Уличните лампи се отразяваха в локвите, лампичката, сигнализираща „свободно за наемане“ угасна, двигателят изръмжа...

Бяха я забравили. Тя се олюля близо до стената и протегна ръка да се подпре.

Може би разполагаше само със секунди. Някоя от приятелките ѝ можеше да забележи всеки миг, че нея я няма с тях.

— Добре ли си, миличка? Призля ли ти? Ела тук, насам. Ще мине, няма страшно. Ей тук.

Той я дръпна в пресечката и тя мигом започна да бълва. Немощно се опита да издърпа ръката си, но повръщаното изригваше от нея, давеше я.

— Гнусна кучка — процеди той с ръка вече поставена върху дръжката на ножа под якето. Дръпна я насила към тъмното пространство между магазин за порнокасети и друг за вещи втора употреба.

— Не — простена тя, но се задави от бликащото в гърлото ѝ.

На отсрещната страна на улицата се отвори врата, светлина освети няколкото стъпала. На тротоара се изсипаха хора, които се смееха.

Той я прилепи към стената, за да неутрализира борбата ѝ, и я зацелува. Вкусът ѝ беше гаден, на повръщано. Вратата насреща се затвори, светлината секна, хората се отдалечиха с отекващи из улицата гласове.

— Маmicата ти мръсна — просъска той отвратен, като се дръпна от устата ѝ, но продължаваше да я притиска с тяло към стената.

Тя си пое дъх да изкрещи, но той вече беше приготвил ножа и го заби дълбоко между ребрата ѝ, където острието потъна с лекота, не като при предишната с нейната корава и неподатлива плът. Писъкът замря неиздаден върху изцапаните ѝ устни, по ръката му с ръкавица бликна гореща кръв и напои тъканта. Тя се разтресе конвулсивно, опита се да проговори, очите ѝ се обърнаха и подбелиха, цялото ѝ тяло се отпусна, все още с ножа в него.

— Bravo на момичето — прошепна той, изтегли ножа и тя падна умираща в ръцете му.

Изтегли я по-навътре в междинното пространство, където черни чували с боклук чакаха да бъдат прибрани. Ритна ги настрани и я стовари в един ъгъл, после извади мачетето. Сувенирите бяха задължителни, ала разполагаше само със секунди. Друга врата можеше да се отвори или току-виж онези заспали кучки, приятелките ѝ, се върнали с таксито...

Ряза и сече, постави топлите си, димящи трофеи в джоба, после натрупа чувалите около и върху нея...

Беше отнело по-малко от пет минути. Чувстваше се като крал, като бог. Тръгна да се отдалечава с надлежно прибрани ножове, леко задъхан в хладния и чист нощен въздух, а щом се озова отново на основната улица, потича малко. Вече беше на една пресечка разстояние, когато чу пресипнали женски гласове в далечината:

— Хедър! Хедър, къде си, тъпа краво?

— Хедър не ви чува — прошушна той в мрака.

Помъчи се да спре смеха си, като зарови лице в яката си, ала му бе непосилно да сдържи триумфа. Тикнати дълбоко в джобовете, пръстите му си играеха с жилавия хрущял и кожата върху него, към който още бяха закачени обещите ѝ — малки пластмасови сладоледчета във фунийки.

[1] Задава се онова чувство. — Б.пр. ↑

It's the time in the season for a maniac at night.
Blue Öyster Cult, „Madness to the Method“^[1]

Времето се задържа хладно, с превалявания и на моменти — с бурен вятър, а вече започваше втората седмица на юни. Слънчевата празничност в атмосферата около кралската венчавка беше само спомен, трескавото романтично опиянение бе утихнало, от витрините бяха свалени сватбените артикули и поздравителните флагове и столичната преса се върна към по-делнични теми, включително предстоящата стачка на служителите в метрото.

И ето че в сряда по първите страници на вестниците изригна ужасът. Обезобразеното тяло на млада жена бе открито под чували за боклук. Броени часове след първия апел на полицията за информация светът бе осведомен, че по улиците на Лондон броди Джак Изкормвача на двайсет и първи век.

Вече три жени бяха нападнати и обезобразени, но органите на реда очевидно не разполагаха с никакви следи към заподозрени. В надпреварата си да покрият всички възможни аспекти на историята — карти на Лондон, показващи мястото на всяка атака, снимки на трите жертви — журналистите явно държаха да наваксат изгубеното време, осъзнали, че са пристигнали със закъснение на партито. Преди това бяха третирали убийството на Келси Плат като единичен акт на лудост и садизъм, а последвалото нападение над Лила Монктън, осемнайсетгодишната проститутка, въобще не беше отразено от медиите. Момиче, продавало секс услуги в деня на кралската сватба, надали би могло да очаква да измести новопровъзгласената херцогиня от челните страници.

Убийството на Хедър Сمارт, двайсет и две годишна служителка в строителна фирма от Нотингам, беше съвсем друга работа. Заглавията бяха спонтанни и грабващи, тъй като Хедър бе типичната героиня на

житейска история, с която масовата публика би могла да се отъждестви — с нейната постоянна работа, невинното ѝ желание да разгледа забележителностите на столицата и приятеля ѝ, учител в начално училище. Вечерта преди смъртта си Хедър беше отишла да гледа мюзикъла „Цар лъв“, хапнала беше в китайския квартал, позирала бе за снимки в Хайд Парк на фона на конната стража. Безкраен материал можеше да се извлече от дългия уикенд, организиран за отпразнуването на трийсетия рожден ден на зълва ѝ, завършил с брутална смърт в задния двор на магазин за порнофилми.

Историята, като всички атрактивни истории, се делеше подобно на амеба, създаваше серия от нови репортажи, статии с мнения, други с версии и всяка държеше на своята тоналност в общия хор. Появиха се дискусии за тревожните тенденции към пиянство у младите британки, а на другия полюс — също толкова пламенни укори за вредната склонност да бъде винена жертвата. Излизаха брутални статии за вихрещото се сексуално насилие, смекчавани донякъде от напомнянето, че подобни нападения са много по-редки, отколкото в други държави. Имаше интервюта с разстроените, измъчвани от чувство за вина приятелки, които неволно бяха изоставили Хедър. Скърбящите млади жени първо бяха охулвани и заклеймявани в социалните мрежи, а после — отново защитавани.

Всяко писание беше белязано със сянката на непознатия убиец, умопобъркания, който разчленяваше телата на жени. Репортерите отново обсадиха Денмарк стрийт в търсене на човека, получил отрязания крак на Келси. Страйк реши, че е дошло време за често обсъжданото, но постоянно отлагано пътуване до Машам за последна проба на сватбената рокля, а той самият отново забегна у Ник и Илза с раница на гърба и смазващо чувство за безсилие. На Денмарк стрийт остана на пост цивилен полицай, в случай че пристигнеше съмнителна пратка по пощата. Уордъл беше загрижен да не дойде още някоя телесна част, адресирана до Робин.

Притискан от необходимостта да води разследване под острия взор на националните медии, полицаят нямаше възможност да се срещне със Страйк цели шест дни, след като откриха тялото на Хедър. Частният детектив отново направи похода до „Федърс“, където завари Уордъл изтощен на вид, но очакващ с готовност да обсъди нещата с човек, който беше едновременно вътре в случая и вън от него.

— Адска седмица беше — въздъхна Уордъл и пое бирата, която Страйк му бе взел. — Пак започнах да пуша, по дяволите. Ейприл ми е много ядосана.

Отпи голяма глътка бира и после сподели истината за откриването на трупа на Хедър. Материалите в пресата, както Страйк вече беше забелязал, си противоречаха в много потенциално съществени подробности, макар всичките да виняха полицията, че не е намерила момичето цели двайсет и четири часа.

— Тя и приятелките ѝ до една били пияни — обобщил полицаят ситуацията без заобикалки. — Четирите се качили в такси, но били толкова мотани, че забравили за Хедър. Намирали се вече през една улица, когато се усетили, че тя не е с тях. Таксиметровият шофьор им се ядосал, защото били шумни и нагли. Едната започнала да го псува, понеже казал, че не може да направи обратен завой по средата на улицата. Станала голяма разправия, така че минали цели пет минути, преди той да се съгласи да се върне за Хедър. Когато най-сетне стигнали до улицата, където мислели, че са я оставили — не забравяй, че те са от Нотингам и въобще не познават Лондон — момичето го нямало никъде. Таксито пълзяло по улицата, а те я викали през отворените прозорци. И тогава на едната ѝ се сторило, че вижда Хедър в далечината да се качва на автобус. Две от тях слезли — няма никаква шибана логика, явно не са били на себе си — и хукнали по улицата, като се разкрещели на автобуса да спре, а другите две пък им се развикали от колата да се върнат, щели да последват автобуса с таксито. И тогава онази, която преди това се скарала с таксиметровия шофьор, го нарекла тъп Паки. На него му писнало, изгонил ги от таксито и си заминал. Та в общи линии — рече уморено Уордъл, — всички ядове, които берем, че не сме я открили двайсет и четири часа, са заради алкохол и расизъм. Глупачките били убедени, че Хедър се е качила на онзи автобус, затова изгубихме ден и половина да търсим жена, облечена в подобна горна дреха. Чак когато собственикът на магазина за порнофилми и списания излязъл да изкара торбите с боклук отпред, я открил под тях с отрязан нос и уши.

— Значи това поне е истина — отбеляза Страйк.

Обезобразеното ѝ лице беше едно от нещата, за които всички вестници бяха единодушни.

— Да, това е истина — изпъшка Уордъл. — „Шакълуелския изкормвач“. Няма що, чудесно звучи.

— А свидетели?

— Никой нищо не е видял.

— Какво стана с „Поклонник“ и неговия мотор?

— Отписахме го — призна Уордъл с мрачно изражение. — Има твърдо алиби за убийството на Хедър, бил на роднинска сватба. А и за другите две нападения не открихме улики.

Страйк остана с впечатлението, че полицаят иска да му каже нещо друго и чакаше търпеливо.

— Не искам да стигне до пресата — понижи глас Уордъл, — но мислим, че той е извършил и още две.

— Господи! — възкликна Страйк истински разтревожен. — Кога?

— Случаи от миналото — отвърна Уордъл. — Неразрешено убийство в Лийдс от 2009 година. Проститутка, родом от Кардиф. Намушкана с нож. От нея нищо не е отрязал, но ѝ взел медальона, който винаги носела, и я захвърлил в канавка извън града. Трупът бил открит чак след две седмици. Миналата година момиче било убито и обезобразено в Милтън Кийнс. Казвала се Сейди Роуч. Осъдили приятеля ѝ за това престъпление. Изчетох подробно всичко по случая. Семейството се борило упорито за освобождаването му и излязъл след обжалване. Нищо не го свързвало с убийството, освен че се скарали преди това и че веднъж той заплашил някакъв с джобно ножче. Впрегнахме психолог и криминалисти да работят по всичките пет нападения и изводът е, че имат достатъчно общи белези, за да се смята, че извършителят е един и същ. Очевидно използва два ножа — месарски и мачете. Всички жертви са уязвими — проститутки, пияни, емоционално разстроени. Подбирани са на улицата с изключение на Келси. Вземал е трофеи от всички тях. Твърде рано е да се каже дали имаме сходна ДНК, открита по жените. По всяка вероятност не. Не изглежда да е правил секс с някоя от тях. Явно друго го възбужда.

Страйк беше гладен, но нещо му подсказваше да не прекъсва мрачното мълчание на Уордъл. Полицаят пийна още бира, после изрече, без да поглежда Страйк в очите:

— Разследвам всичките твои хора: Брокбанк, Лейн и Уитъкър. Крайно време беше.

— Брокбанк е интересен — посочи Уордъл.

— Откри ли го? — попита Страйк, като замръзна с доближена към устните му бира.

— Още не, но знаем, че редовно е посещавал църква в Брикстън допреди пет седмици.

— Църква ли? Сигурен ли си, че става дума за същия човек?

— Висок бивш военен, бивш играч на ръग्би, с масивна челюст, с едно хлътнало око, деформирано ухо, тъмна късо подстригана коса — издекламира Уордъл. — Казва се Ноъл Брокбанк. Към метър и деветдесет или малко отгоре на ръст. Силен северняшки акцент.

— Това е той — потвърди Страйк. — Но шибана църква?

— Почакай — каза Уордъл. — Отивам да пусна една вода.

„От друга страна, защо не църква?“, помисли си Страйк и отиде на бара да вземе още две бири. Заведението се пълнеше. Заедно с бирите отнесе и меню на масата, но не можеше да се концентрира. „Млади момичета от хора... не би бил първият...“

— Имах нужда — каза Уордъл след като се върна. — Ще изляза за една цигара. Идвам след...

— Първо довърши за Брокбанк — настоя Страйк и бутна към него новата чаша.

— Честно казано, открихме го по случайност — призна Уордъл, като седна и прие питието. — Един от нашите следеше майката на местен наркобарон. Не вярвахме мама да е невинна, както тя се представяше, затова човекът ни я последвал до църквата и ей ти го там Брокбанк — стоял на вратата и раздавал книжки с псалми. Заговорил го, без да подозира, че е полицай, а и нашият човек нямал представа, че Брокбанк е издирван по друг случай. Четири седмици по-късно колегата ми чул, че търся Ноъл Брокбанк по повод случая с Келси Плат и ми каза, че срещнал човек с това име преди месец в Брикстън. Ето, виждаш ли? — подхвърли Уордъл с бледо подобие на предишната си самодоволна усмивка. — Обръщам внимание на насоките ти, Страйк. Би било глупаво да не го правя след случая Ландри.

„Обърна внимание чак като удари на камък с Мали Багера и Поклонника“, рече си Страйк, но се показва впечатлен и благодарен, преди да се върне към основния въпрос.

— И казваш, че Брокбанк е спрел да посещава църквата?

— Да — въздъхна Уордъл. — Ходих там вчера да говоря с викария. Млад, ентусиазиран, знаеш я тази порода градски свещеници — добави Уордъл, напълно погрешно впрочем, защото контактът на Страйк с духовенството се ограничаваше до военни свещеници. — Отделил много време на Брокбанк. Твърди, че доста се е напатил в живота си.

— Мозъчно увреждане, уволнен от армията по инвалидност, изгубил семейството си и тем подобни глупости, а?

— Да, в този дух — кимна Уордъл. — Синът му много му липсвал.

— Аха — мрачно подхвърли Страйк. — Знае ли къде живее?

— Не, но очевидно приятелката му...

— Алиса?

Уордъл се намръщи леко, извади от вътрешния си джоб бележник и се консултира с него.

— Да, точно така — отвърна. — Алиса Винсът. Ти пък откъде знаеш?

— И двамата били уволнени от стриптийзърски клуб. Ще ти обясня след малко — забързано отвърна Страйк, тъй като Уордъл показваше признаци на отплесване. — Разкажи за Алиса.

— Успяла да уреди да ѝ дадат от общината къща в Източен Лондон, близо до дома на майка ѝ. Брокбанк казал на викария, че ще се нанесе при нея и децата.

— Деца? — промълви Страйк и в ума му изникна Робин.

— Две малки момиченца.

— Знаем ли къде е тази къща? — попита Страйк.

— Още не. Викарият съжалявал, че той ги напуска — добави Уордъл, като неспокойно поглеждаше към тротоара, където двама мъже пушеха. — Разбрах от него, че Брокбанк е бил в църквата в неделя, трети април, уикенда на убийството на Келси.

Страйк си спести коментар предвид явното желание на Уордъл да пуши и предложи да излязат на тротоара за по цигара.

Пушиха мълчаливо няколко минути, застанали един до друг. В двете посоки ги отминаваха служители, уморени от дългото работно време. Спускаше се вечер. Точно над тях, помежду индиговия сумрак и неоновата коралова светлина на залязващото слънце, имаше ивица безцветно небе — плоско празно петно въздух.

— Господи, колко ми с липсвало — промърмори Уордъл и засмука дима от цигарата, сякаш беше майчиното му мляко, след което отново подхвана нишката на разговора им. — Та така, Брокбанк бил в църквата през този уикенд и помагал с каквото можел. Много добре се справял с децата.

— Ха, не се и съмнявам — подхвърли Страйк.

— Голямо хладнокръвие би се изисквало, не мислиш ли? — каза Уордъл и издуха дима към улицата, впери очи в скулптурата „Ден“ на Ъпстайн, която украсяваше старата офис сграда на Министерството на транспорта — момче, застанало пред мъж на трон с тяло, извито така, че успяваше едновременно да прегърне краля зад себе си и да излага пениса си на показ. — Да убиеш и да разчлениш момиче, а после да се появиш в църквата, все едно нищо не се е случило.

— Ти католик ли си? — попита го Страйк.

Уордъл изглеждаше изненадан.

— Да, такъв съм. Защо се интересуваш? — изрече с подозрение той.

Страйк поклати глава и леко се усмихна.

— Знам, че на един психопат не би му пукало — почти се заоправдава Уордъл. — Просто казвам... Във всеки случай наши хора издирват къде живее в момента. Щом е общинска къща и ако името ѝ наистина е Алиса Винсът, не би трябвало да е много трудно.

— Чудесно — каза Страйк. Полицията имаше ресурси, с които той и Робин не можеха да се състезават. Може би сега най-сетне щеше да излезе някаква точна информация. — А нещо за Лейн?

— А, Лейн... — Уордъл загаси цигарата си и веднага запали нова. — За него знаем повече. Живее сам в Уоластън Клоуз от година и половина. Кара на помощи за инвалидност. Страдал от белодробна инфекция през уикенда на втори и трети април и приятелят му Дики го посетил да му помогне. Не можел да излезе да си напазарува.

— Адски удобно — вметна Страйк.

— Или самата истина — посочи Уордъл. — Разпитахме Дики и той потвърди всичко, казано от Лейн.

— Лейн изненада ли се, че полицията се интересува какво е правил?

— Беше доста стъписан отначало.

— Пусна ли ви в апартамента?

— Не стигнахме до там. Срегнахме го да прекосява паркинга с патериците и седнахме на разговор в близко кафе.

— Онова еквадорското в тунела под моста?

Уордъл впери в Страйк изпитателен поглед, на който той отвърна невъзмутимо.

— И ти си го следил, нали? Не ни се пречкай там, Страйк, ние сме го поели.

Страйк можеше да отговори, че едва под натиска на пресата Уордъл се задейства да открие тримата заподозрени, които отдавна му беше посочил, но предпочете да запази мълчание.

— Лейн не е глупав — продължи Уордъл. — Малко след като започнахме да го разпитваме, се сети за какво става дума. Наясно е, че ти си ни дал името му. Прочел е в пресата, че ти е бил изпратен отрязан крак.

— И какво е мнението му по въпроса?

— Имаше някакъв намек за злорадство, че си си получил заслуженото — подсмихна се Уордъл. — Но, общо взето реакцията му бе очакваната. Известно любопитство, малко нещо оправдания и самозащита.

— Изглеждаше ли болен?

— Да — отвърна Уордъл. — Не ни очакваше, като го видяхме, а креташе на патериците си. Изглежда зле отблизо. Кървясали очи, нездрава кожа. Явно го е закъсал.

Страйк не каза нищо. Все така си оставаше недоверчив за болестта на Лейн. Въпреки ясните фотографски доказателства за употреба на стероиди, кожни плаки и язви, които видя с очите си, Страйк упорито се съпротивляваше на идеята, че Лейн е истински болен.

— Какво е правил, когато другите жени са били убити?

— Бил сам у дома си — отвърна Уордъл. — Нищо не може да потвърди или опровергае това.

Страйк само изсумтя.

Върнаха се в пъба. Една двойка беше заела масата им, затова си намериха друга до френския прозорец, гледащ към улицата.

— Кажете сега за Уитъкър.

— Снощи се видяхме с него. Мениджър е на някаква музикална група.

— Сигурен ли си? — попита недоверчиво Страйк, като си припомни, че и според Пищяла Уитъкър твърдял същото, а в действителност живеел на гърба на Стефани.

— Да, сигурен съм. Посетихме приятелката му наркоманка...

— Влязохте ли в апартамента?

— Тя ни държа на вратата, което не е изненадващо — отвърна Уордъл. — Отвътре се носеше воня. Каза ни, че бил с момчетата, даде ни адреса на концерта и той наистина беше там. Отвън беше паркиран стар ван, а бандата вътре беше още по-стара. Да си чувал някога за Дет Кълт?

— Не — отговори Страйк.

— Не си и прави труда, нищо не струват — осведоми го Уордъл. — Наложил се да ги слушам половин час, преди да имам шанс да се доближа до твой човек. Свиреха в някакво мазе в Уондсуърт. Днес цял ден ми пищят ушите. Уитъкър като че ли ни очакваше. Срецнал те пред вана си преди няколко седмици.

— Казах ти за това — припомни му Страйк. — Изпаренията от крек...

— Да, да — каза Уордъл. — На този му нямам доверие за нищо, но той твърди, че Стефани можела да му даде алиби за целия ден на кралската сватба, тоест това го изключва от нападението на проститутката в Шакълуел, а по време на убийствата на Келси и Хедър е пътувал с Дет Кълт.

— Значи е подсигурен и за трите убийства, а? — подхвърли Страйк. — Добре се е уредил. От групата потвърдиха ли, че е бил с тях?

— Честно казано, доста уклончиви бяха — призна Уордъл. — Вокалистът им е със слухов апарат. Не знам дали чу всичко, което го попитах. Не се тревожи, възложил съм на хората ми да проверят всички свидетелски показания — добави той, като видя, че Страйк се намръщи. — Ще установим дали наистина е бил там, или не.

Уордъл се прозя и се размърда на стола.

— Трябва да се връщам в службата — каза. — Нищо чудно да остана там цяла нощ. Затрупват ни с информация, откакто всичко излезе по вестниците.

Страйк вече умираше от глад, но пъбът беше много шумен, а той предпочиташе да се храни някъде, където да може и да мисли. С

Уордъл излязоха заедно и двамата запалиха нови цигари в движение.

— Психологът ни има мнение по въпроса — заговори Уордъл, докато вървяха и пелена от мрак се разгръщаше в небето над тях. — Ако сме прави и си имаме работа със сериен убиец, то той има доста успешен похват. Очевидно планира нещата в някаква степен, иначе не би се измъкнал толкова пъти подред. Само че има промяна в модела в случая с Келси. Знаел е точно къде е отседнала. Писмата и неговата увереност, че при нея няма да има никой друг, говори за напълно предумишлен акт. Уви, при цялото ни старателно търсене не можем да намерим доказателства за когото и да било от твоите хора, че е бил близо до нея. Буквално разглобихме лаптопа ѝ и не откриваме нищо там. Единствените, с които тя е говорила за крака си, са онези откачалки Джейсън и Темпест. Почти не е имала приятели и малкото такива са все момичета. Нищо подозрително не намерихме в телефона ѝ. Доколкото ни е известно, никой от твоите заподозрени не е живял или работил някога във Финчли или Шепърдс Буш, нито е бил в близост до училището или колежа ѝ. Не ни е известно да имат връзка с обкръжението ѝ. Как би могъл някой дотолкова да се сближи с нея и да я манипулира, без семейството ѝ да забележи?

— Знаем, че е била двулична — изтъкна Страйк. — Не забравяй уж измисления приятел, който се оказва съвсем реален, защото я е взел от „Кафе Руж“.

— Да — въздъхна Уордъл. — Още нямаме нищо за проклетия мотоциклет. Пуснахме описание в пресата, но засега — никакъв резултат. Как е партньорката ти? — попита той. Вече бяха пред стъклените врати на службата му, но Уордъл явно бе решен да допуши цигарата си до последния милиметър. — Дано не е много изнервена.

— Добре е — отвърна Страйк. — Отиде си в Йоркшър за проба на сватбената рокля. Накарах я да си вземе няколко дни отпуск, напоследък работеше и през уикенда.

Робин беше приела без възражения. А и защо ѝ беше да остава при плъзналите по Денмарк стрийт репортери, при тази нископлатена работа и при положение че сега полицията следеше Брокбанк, Лейн и Уитъкър много по-ефикасно, отколкото беше по възможностите на агенцията им?

— Късмет — пожела Страйк на Уордъл на раздяла.

Полицаят вдигна ръка едновременно за благодарност и сбогуване и се скри в голямата сграда зад бавно въртящата се призма, по която проблясваше надписът „Ню Скотланд Ярд“.

Страйк закрачи към станцията на метрото, като си мечтаеше за кебап и обмисляше проблема, пред който Уордъл го бе изправил токущо. Как би могъл някой от заподозрените да се доближи до Келси Плат достатъчно, че да знае движенията ѝ или да спечели доверието ѝ?

Замисли се за Лейн, живеещ сам в онази мрачна сграда, издържащ се от инвалидни помощи, болен и с наднормено тегло, на вид много по-стар от своите трийсет и четири години. Навремето беше забавен. Останало ли бе нещо, с което да очарова момиче дотолкова, че да се вози на мотоциклет с него или да го пусне в апартамента в Шепърдс Буш, за който близките ѝ не подозираха?

Ами Уитъкър, вонящ на дрога, с неговите почернели зъби и оредялата му сплъстена коса? Вярно, някога бе притежавал магнетизъм и кльоцавата наркоманка Стефани очевидно го намираше привлекателен, но единствената известна страст на Келси беше към чистичко русо момче само няколко години по-голямо от нея.

После идеше ред на Брокбанк. За Страйк едрият мургав бивш военен беше направо отблъскващ, при това бе абсолютна противоположност на хубавия Найъл. Брокбанк живееше и работеше на километри от района на Келси и макар и двамата да бяха ходили на църква, съответните храмове бяха на двата срещуположни бряга на Темза. Полицията със сигурност би изровила контакт помежду им, ако съществуваше такъв.

Дали липсата на известна връзка между Келси и тримата заподозрени на Страйк не изключваше всеки от тях като убиеца? Ала докато логиката натрапваше отговора „да“, нещо у Страйк продължаваше упорито да му нашепва „не“.

[1] Дошло е времето в сезона за маниак в нощта. Блу Ойстър Кълт, „Вкарай лудост в метода“. — Б.пр. ↑

I'm out of my place, I'm out of my mind...
Blue Öyster Cult, „Celestial the Queen“^[1]

Гостуването на Робин у дома ѝ беше белязано с извънредно странно усещане за нереалност. Чувстваше се не в крак с всички, дори с майка си, която беше изцяло погълната от подготовката за сватбата и макар да проявяваше разбиране към дъщеря си, задето непрекъснато проверяваше на телефона си за развитие по случая с Шакълуелския изкормвач, изглежда леко се дразнеше. Седнала в познатата кухня с Раунтрий в краката ѝ и с плана за разположението на гостите на приема, разгънат върху ожулената дървена маса, Робин си даде сметка до каква степен бе абдикирала от отговорност за собствената си венчавка. Линда постоянно я обстрелваше с въпроси за благодарствени писма, речи, обувките на шаферките, нейната украса за косата, кога ще е удобно да се разговаря със свещеника, къде биха желали с Матю да бъдат изпращани подаръците, дали Сю, лелята на Матю, трябва да бъде на основната маса или не. Робин си беше представяла, че у дома ще си отпочине. Вместо това бе принудена да посреща, от една страна, поток тривиални въпроси от майка си, а от друга — любопитството на брат си Мартин за разследването и подробните му описания на открития труп на Хедър Сمارт. Със своята кръвожадност, както Робин го тълкуваше, второто я накара да избухне, при което изтормозената Линда забрани всякакво споменаване на убиеца в къщата им.

Междувременно Матю се сърдеше, макар да се мъчеше да не го показва, че годеницата му още не беше поискала две седмици отпуск от Страйк за сватбеното пътешествие.

— Сигурна съм, че няма да има проблеми — каза Робин по време на вечерята. — Бездруго нямаме почти никакви задачи, а Корморан каза, че полицията е поела разследването по всичките ни следи.

— Той още не ми е потвърдил — обади се Линда, следяща зорко как се храни малката Робин.

— Кой?

— Страйк. Не ми е дал отговор ще присъства ли.

— Ще му напомня — обеща дъщеря ѝ и отпи щедра глътка вино.

Не беше казала на никого от тях, дори на Матю, че продължава да има кошмари, от които се будеше задъхана нощем, в същото онова легло, в което бе спала през месеците след изнасилването. В тези сънища едър мъж идваше за нея. Понякога нахълтваше в службата ѝ, където работеха със Страйк. По-често изникваше от мрака с блеснали ножове в някоя от страничните малки улици на Лондон. Тази сутрин бе на косъм да избодне очите ѝ, когато се събуди с шумно изохкване от това, че Матю сънено я попита какво е казала.

— Нищо — отвърна му и отметна кичур коса от потното си чело.
— Нищо.

Матю трябваше да се върне на работа в понеделник. Изглеждаше доволен да я остави в Машам да помага на Линда с подготовката за сватбата. Майка и дъщеря се срещнаха с викария на църквата „Света Дева Мария“ за последни уточнения относно службата в понеделник следобед.

Робин много се постара да се съсредоточи върху веселите предложения на свещеника, върху находчивите му цитати от Еклесиаста, но през цялото време, докато той говореше, погледът ѝ се отклоняваше към големия каменен рак, сякаш вкопчен в стената отдясно на пътеката.

Този рак я бе запленивал в детството ѝ. Не можеше да схване защо ще пълзи по камъните на църквата им. Любопитството ѝ бе заразило Линда, която отиде в местната библиотека, разрови архивите и тържествуващо информира дъщеря си, че рактът е бил емблемата на древното семейство Скроуп, чиято мемориална плоча бе разположена над него.

Деветгодишната Робин се беше разочаровала от отговора. В известен смисъл целта не бе самото обяснение. Просто ѝ се харесваше, че единствена тя иска да открие истината.

* * *

На следващия ден стоеше в тясната пробна на шивашкото ателие с нейното огледало в позлатена рамка, когато позвъни Страйк. Робин знаеше, че е той, защото беше сложила отделна мелодия за неговите обаждания. Втурна се към чантата си, което накара шивачката да изписка изненадано и раздразнено, понеже гънките на шифона, така сърчно забодени с карфици, бяха рязко изтръгнати от ръцете ѝ.

— Ало? — каза Робин.

— Здравей — отвърна насреща Страйк.

Само от тази едничка дума разбра, че се е случило нещо лошо.

— Божичко, още някой ли е убит? — изгърси Робин, забравила за жената, приклепнала до ръба на венчалната ѝ рокля. Тя се втренчи в нея от огледалото с уста, пълна с карфици. — Съжалявам, имам нужда от две минути насаме. Не го казах на теб! — добави към Страйк, да не би той да прекъсне. — Съжалявам — каза отново, когато завесата се затвори зад шивачката и тя се отпусна на табуретката в ъгъла, както си беше със сватбената рокля. — Не бях сама. Да не би някой друг да е умрял?

— Да — отвърна Страйк, — но не е каквото си мислиш. Братът на Уордъл.

Преумореният мозък на Робин се опитваше безуспешно да свърже точките.

— Няма нищо общо със случая — поясни Страйк. — Бил блъснат на пешеходна пътека от ван с висока скорост.

— Господи — промълви Робин, напълно объркана. Временно беше забравила, че смъртта идва и по други начини освен от ръцете на маниак с ножове.

— Много лоша работа, да. Имал е три деца и четвърто на път. Току-що говорих с Уордъл. Истинска трагедия.

Умът на Робин започна да включва.

— Значи Уордъл е...?

— В отпуск по домашни причини — довърши Страйк. — Познай кой ще го замества.

— Да не би Анстис? — попита Робин, внезапно разтревожена.

— Още по-зле.

— Кажки, че не е Карвър — промълви тя с внезапно предчувствие за обреченост.

От всички полицаи, които Страйк беше успял да обиди и засенчи при двата си най-знаменити успеха, детектив инспектор Рой Карвър беше най-категорично надигран и съответно — най-силно озлобен. Грешките му в разследването по падането на прочут модел от балкона на лъскавата ѝ мансарда бяха надълго и нашироко коментирани в медиите и дори донякъде преувеличени. Беше вечно потен мъж с пърхот и мораво лице на петна и хранеше антипатия към Страйк още преди детективът да докаже публично как е пропуснал да забележи, че е извършено убийство.

— Уцели — отвърна Страйк. — Току-що си отиде, след като вися три часа при мен.

— О, господи, защо?

— Хайде пък ти. Знаеш защо. Това е сбъдната мечта за Карвър, да има оправданието да ме разпитва за серия от убийства. Само дето не ми поиска да му представя алибитата и отдели много време на онези фалшиви писма до Келси.

Робин простена.

— Ама защо въобще са допуснали Карвър при неговото служебно досие?

— Колкото и трудно да ни е да го повярваме, не е бил кръгъл тъпак през цялата си кариера. Шефовете му вероятно мислят, че просто не е имал късмет с Ландри. Предполага се, че само временно ще замества Уордъл, докато той се върне от отпуската си, но вече ме предупреди да не припарвам до разследването. Когато го попитах докъде са стигнали с Брокбанк, Лейн и Уитъкър, отвърна ми да се разкарам с моето его и предчувствията ми. Гарантирам ти, че вече няма да получаваме вътрешна информация за напредъка по случая.

— Не е ли длъжен все пак да следва линията на разследване на Уордъл? — попита Робин.

— Като се има предвид, че по-скоро е готов да си отреже главата, отколкото да ме остави да разреши друг негов случай, човек би си помислил, че ще се погрижи да проучи всички мои подозрения. За беда смята, че просто съм извадил късмет в случая Ландри. А това, че в сегашното разследване предлагам трима заподозрени, го приема като чисто перчене от моя страна. Как ми се щеше поне адреса на Брокбанк да бяхме научили, преди да се наложи Уордъл да се оттегли — промърмори Страйк.

Робин беше мълчала близо минута, докато го слушаше, и шивачката, явно решила, че е приключила разговора, надникна през завесата. С неочаквано блажено изражение момичето нетърпеливо я отпрати с жест.

— Имаме адреса на Брокбанк — съобщи Робин тържествуващо на Страйк, когато завесата отново се затвори.

— Какво?

— Не ти казах, защото мислех, че Уордъл вече го е научил. За всеки случай позвъних на забавачките в района, като се престорих на Алиса, майката на Захара. Казах, че искам да проверя дали са записали правилно новия ни адрес. В едната забавачка ми го прочетоха от списъка с данни за родителите. Живеят на Блондин стрийт в Боу.

— Боже господи, Робин, това е направо гениално!

Когато най-сетне шивачката възобнови работата си, завари бъдещата булка много по-сияеща, отколкото я беше оставила. Липсата на ентузиазъм у момичето към роклята разваляше удоволствието на жената от работата ѝ. Робин бе несъмнено най-хубавата ѝ клиентка и тя се надяваше на снимка с рекламна цел, щом роклята бъде готова.

— Прекрасна е — възторжено обяви Робин пред шивачката, когато и последният шев беше нагоден и двете оценяващо погледнаха отражението в огледалото. — Просто прекрасна.

За пръв път си помисли, че дрехата не изглежда никак зле.

[1] Не съм на мястото си, не съм на себе си... Блу Ойстър Кълт, „Небесната кралица“. — Б.пр. ↑

*Don't turn your back, don't show your profile,
You'll never know when it's your turn to go.*
Blue Öyster Cult, „Don't Turn Your Back“^[1]

Отзивите от обществеността бяха поразително много. В момента се движим по над хиляда и двеста следи, някои от които изглеждат обещаващи — каза детектив инспектор Рой Карвър. — Подновяваме апела към гражданите за информация относно местонахождението на червената хонда СВ750, използвана да транспортира част от тялото на Келси Плат, и все така проявяваме интерес да разговаряме с всеки, бил на Олд стрийт в нощта на 5 юни, когато бе убита Хедър Сمارт.

Според Робин заглавието „Полицията върви по нови следи в преследването на Шакълуелския изкормвач“ не се оправдаваше от нищо в краткото сведение под него, макар че Карвър едва ли би споделил с пресата подробности за ново развитие по случая.

Пет снимки на жени, предполагаеми жертви на Изкормвача, запълваха по-голямата част от страницата. Самоличността и жестоката им съдба бяха изписани през гърдите им с удебелен шрифт.

Мартина Роси, 28-годишна, проститутка, убита с нож, откраднат медальон.

Мартина беше пълничка мургава жена с бяла блуза. Размазаната ѝ снимка приличаше на селфи. На верижка на врата ѝ висеше малка сърцевидна арфа.

Сейди Роуч, 25-годишна, секретарка, убита с нож, обезобразена, откраднати обеци.

Беше хубаво момиче с момчешка прическа и обеци във форма на халки. Снимката изглежда беше от семейно събиране, ако се съдеше по отрязаните наполовина фигури в двата ѝ края.

Келси Плат, 16-годишна, ученичка, убита с нож и разчленена.

Това бе познатото бузесто и грозновато лице на момичето, писало на Страйк. Усмиваше се, облечена в училищната си униформа.

Лила Монктън, 18-годишна, проститутка, намушкана с нож, отрязани пръсти, оцеляла.

Неясна снимка на слабо момиче, чиято яркочервена къносана коса бе подстригана на неравна черта, а многобройните ѝ пиърсинги искряха под светкавицата.

Хедър Сمارт, 22-годишна, помощник-финансист, убита с нож, отстранени нос и уши.

Тя беше кръглолика и невинна на вид, с чуплива кафеникава коса, лунички и плаха усмивка.

Робин вдигна поглед от „Дейли Експрес“ с дълбока въздишка. Матю бе изпратен на одит при клиент в Хай Уикъм, така че не можеше

да я закара този ден. Отне ѝ час и дваайсет минути да стигне от Ийлинг до Катфорд във влакове, пълни с туристи и служители, потящи се в лондонската жега. Стана от мястото си и тръгна към вратата, поклащаща се заедно с другите пътници, а влакът намали и спря отново на същата станция „Катфорд Бридж“.

Седмицата ѝ на работа със Страйк след завръщането бе странна. Той явно нямаше намерение да се съобразява с инструкцията да не се бърка в разследването на Картър, но въпреки това приемаше предупреждението му достатъчно сериозно, че да бъде предпазлив.

— Ако може да събере улики, че спъвам полицейското разследване, свършено е с бизнеса ни — каза Страйк. — А знаем, че ще се опита да извърти нещата в моя вреда, независимо дали имам вина, или не.

— Защо продължаваме тогава?

Робин зададе въпроса лукаво, защото щеше да е безкрайно разочарована, ако Страйк бе обявил, че изоставят работата си по случая.

— Защото според Карвър моите заподозрени са измишльотина, а според мен той е некадърник.

Смехът на Робин секна без време, когато Страйк ѝ каза, че иска от нея да се върне в Катфорд и да следи приятелката на Уитъкър.

— Още ли? — учуди се тя. — Защо?

— Знаеш защо. Искам да видя дали Стефани може да му даде алиби за останалите ключови дати.

— Виж какво — събра кураж тя, — вече много дълго се въртях из Катфорд. Ако нямаш нищо против, предпочитам да се заема с Брокбанк. Защо да не се опитам да изкопча нещо от Алиса?

— Налице е и Лейн, ако ти се е прищяла промяна — отбеляза Страйк.

— Той ме видя отблизо, като паднах — контрира го Робин незабавно. — Не мислиш ли, че е по-добре ти да се заемеш с Лейн?

— Наблюдавах апартамента му, докато те нямаше — каза Страйк.

— И какво?

— Главно си седи вътре. Излиза само до магазина и пак се прибира.

— Вече не мислиш, че е той, нали?

— Не съм го изключил — отвърна Страйк. — А ти защо толкова се натискаш за Брокбанк?

— Защото — храбро поде Робин — аз установих повечето неща за него. Аз получих адреса в Маркет Харбъро от Холи и този на Блондин стрийт от забавачката...

— И се тревожиш за децата, които живеят с него — завърши Страйк.

Тя си припомни чернокожото момиченце с плитките от Катфорд Бродуей, което се бе препънало, загледано в нея.

— И какво, ако е така?

— Предпочитам да продължиш със Стефани.

Робин се ядоса, толкова се ядоса, че на мига му поиска две седмици отпуск много по-директно, отколкото би го направила иначе.

— Две седмици отпуск? — попита той изненадан. Повече беше свикнал тя да го моли да остане на работа, отколкото да бъде освободена.

— За сватбеното ми пътешествие.

— О — промълви той. — Добре. Да. Предполагам, че ще е скоро, нали?

— Очевидно. Сватбата е на втори.

— Господи, че това е само след... колко... три седмици и нещо.

Тя се подразни, че той не беше осъзнал колко скоро е.

— Да — каза, като се изправи и взе якето си. — И би ли имал нещо против да потвърдиш, ако ще присъстваш?

Така че тя се върна в Катфорд сред оживения пазар с неговите сергии, мирис на тамян и сурова риба, с часовете безцелно стърчане край приведените каменни мечки над служебния вход към Бродуей Тиътър.

Днес Робин бе скрила косата си под сламена шапка и носеше слънчеви очила, но въпреки това се чудеше дали собствениците на сергии не я разпознават, когато отново зае позиция да наблюдава тройния прозорец на апартамента на Уитъкър и Стефани. Само на два пъти бе зърнала момичето, откакто възобнови наблюдението си и при нито един от случаите нямаше и най-малък шанс да я заговори. От Уитъкър нямаше и следа. Робин се облегна отново на хладната сива каменна стена на театъра, готова за поредния отегчителен ден и се прозя.

В късния следобед вече беше прегряла, уморена и се опитваше да не се дразни на майка си, която постоянно ѝ пращаше съобщения с въпроси около сватбата. Последното, заръчващо ѝ да позвъни в цветарницата, където имали още някакво питане към нея, пристигна точно когато Робин реши, че има нужда да пийне нещо. Питаше се как ли ще реагира Линда, ако ѝ напише в отговор, че се е спряла на пластмасови цветя — за главата, за букета си, за украсата в църквата. На всичко бе готова, само да не ѝ се налагаше да взема решения. Прекоси улицата до магазинчето за пържени картофи, където продаваха охладени газирани напитки.

Едва бе докоснала дръжката на вратата, когато някой, също тръгнал да влиза там, се сблъска с нея.

— Простете — избъбри автоматично Робин, а после възкликна: — О, боже мой!

Лицето на Стефани бе подуто и мораво, едното ѝ око беше почти напълно затворено.

Сблъсъкът не беше силен, но по-дребното момиче отскочи и залитна. Робин го подхвана, за да не се спъне.

— Господи, какво стана?

Говореше на Стефани, сякаш я познаваше. Донякъде имаше чувството, че е така. Наблюдавала бе ежедневните навици на момичето, опознала беше езика на тялото ѝ, облеклото, а слабостта ѝ към кока-кола беше изковала един вид едностранно родство. С лекота и непринуденост зададе въпрос, който нито един англичанин не би отправил към непознат:

— Добре ли сте?

Робин сама не знаеше как успя, но две минути по-късно настаняваше Стефани на стол в благодатната сянка на кафенето в близост до магазинчето за пържени картофи. Стефани явно изпитваше болка и се срамуваше от вида си, но в същото време вече бе много огладняла и ожадняла, за да остане в апартамента горе. Сега просто отстъпи пред по-силната воля, зашеметена от съпричастността на по-възрастната жена, от предложението за безплатна храна. Робин бърбеше безсмислици, докато водеше Стефани по улицата, като поддържаше версията, че великодушното ѝ предложение да почерпи със сандвичи се дължи на вината ѝ, задето едва не бе съборила момичето.

Стефани прие студена фанга и сандвич с риба тон, измънка благодарност, но след няколко хапки притисна длан към бузата си, сякаш изпитваше болка, и остави сандвича.

— Зъб ли? — попита съчувствено Робин.

Момичето кимна. От незатвореното ѝ око потече сълза.

— Кой направи това? — настойчиво попита Робин и се пресегна през масата да хване ръката на Стефани.

Играеше роля и се вживяваше в образа, докато импровизираше. Сламената шапка и дългата лека рокля, които носеше, подсъзнателно внушаваха впечатление за хипарка, преизпълнена с алтруизъм и увереност, че може да спаси Стефани. Робин усети леко ответно стисване на пръстите си, а момичето поклати глава, за да покаже, че няма да издаде нападателя си.

— Някой, когото познаваш ли беше? — прошепна Робин.

Още сълзи се затъркаляха по лицето на Стефани. Тя дръпна ръката си и отпи от фантата, но отново потрепна, когато течността влезе в контакт със зъба, за който сътрудничката на Страйк предположи, че е счупен.

— Баща ти ли? — отново с шепот попита Робин.

Изглеждаше естествено да направи такова предположение. Стефани надали беше повече от седемнайсетгодишна. Беше толкова слаба, че почти нямаше гърди. Сълзите отмиха всякакви следи от молива за очи, с какъвто обичайно беше гримирана. Зацапаното ѝ лице беше инфантилно, с намек за неправилна захапка, но сега сред всичко това изпъкнаха моравите и сивкави подутини. Уитъкър я бе налагал, докато кръвоносните съдове в дясното ѝ око се бяха спугали: бялото сега беше алено.

— Не — прошепна Стефани. — Приятелят ми.

— Къде е той? — попита Робин и отново хвана ръката ѝ, сега студена от ледената фанга.

— Замина — отвърна Стефани.

— Той с теб ли живее?

Стефани кимна и се опита да пийне още фанга, като държеше ледената течност далеч от наранената страна на лицето си.

— Аз не исках той да заминава — прошепна тя.

Робин се наведе към нея и задръжките на момичето паднаха под влияние на срещнатата доброта и на захарта.

— Помолих го да ме вземе с него, а той не пожела. Знам, че е хукнал по жени, знам си го. Има си друга, чух Банджо да споменава нещо. Има си някъде друго момиче.

За смайване на Робин основната болка на Стефани, много по-остра от тази в счупения зъб и смазаното ѝ лице, идваше от това, че гадният пласъор на крек Уитъкър може би спеше с друга жена.

— Аз само поисках да ида с него — повтори Стефани и сълзите бликнаха по-обилно по лицето ѝ, при което цепката на затвореното око съвсем се зачерви.

Робин съзнаваше, че добросърдечното, малко шантаво момиче, в което се бе превъплътила, би започнало да убеждава Стефани да напусне мъжа, пребил я така жестоко. От друга страна знаеше, че това бе най-сигурният начин да накара Стефани да се махне от нея.

— Ядосал се е, защото си искала да го придружиш? — повтори тя. — Къде отиде той?

— Каза, че с Кълт като миналия път... Те са група — измънка Стефани и изтри нос с опакото на дланта си. — Той им е мениджър... ама това му е само оправдание — разплака се по-силно тя — да ходи тук и там и да си намира момичета за чукане. Казах, че ще ида с него... щото миналия път той сам поиска да ида и да оправя цялата банда.

Робин силно се постара да не покаже, че е разбрала какво ѝ каза току-що момичето. Ала изглежда, че проблясък на гняв и отвращение бе замърсил чистата доброта, която се опитваше да излъчва, защото Стефани внезапно се затвори. Тя не искаше да бъде съдена. Това го търпеше през всеки ден от живота си.

— Ходи ли на лекар? — попита тихо Робин.

— Какво? Не — отвърна Стефани и обхвана с ръце тънкия си торс.

— Кога трябва да се върне приятелят ти?

Стефани само поклати глава и вдигна рамене. Временната симпатия, която Робин бе запалила помежду им, като че бе изстинала.

— Кълт — каза Робин, като се мъчеше бързо да импровизира. Устата ѝ беше пресъхнала. — Да не би да говориш за Дет Кълт?

— Да — отвърна Стефани леко изненадана.

— Ти на кой концерт беше? Аз ги гледах онзи ден!

Само не ме питай къде, за бога...

— В един пъб, май се казваше „Зелената цигулка“. В Енфийлд.

— О, не, не е бил същият концерт — каза Робин. — Твоят кога беше?

— Трябва да се изпишкам — промърмори Стефани и се огледа.

Потътри се към тоалетната. Когато вратата се затвори зад нея, Робин трескаво затърси информация в телефона си. След няколко опита установи, че Дет Кълт бяха свирали в „Зелената цигулка“ в Енфийлд в събота, на четвърти юни, деня, преди да бъде убита Хедър Сمارт.

Сенките се удължаваха навън пред кафенето, което вече беше съвсем празно с изключение на тях двете. Вечерта приближаваше. Заведението скоро щеше да затвори.

— Благодаря за сандвича и за всичко — каза Стефани, появила се до нея. — Аз ще...

— Поръчай си още нещо, шоколад или друго — насърчи я Робин, макар че келнерката, бършеща масите, изглеждаше готова да ги изхвърли.

— Защо? — попита Стефани с пръв признак на подозрение.

— Защото наистина искам да поговорим за приятеля ти — отвърна Робин.

— Защо? — повтори тийнейджърката, вече малко нервна.

— Моля те, седни. Не е нещо лошо — увещаваеше я Робин. — Просто се тревожа за теб.

Стефани се поколеба, после бавно се отпусна на стола, от който беше станала. За пръв път Робин забеляза дълбоката червена резка около шията ѝ.

— Той да не би... да не би да се е опитал да те души? — попита.

— Какво?

Стефани попипа тънкото си вратле и очите ѝ отново се напълниха със сълзи.

— О, това... от медальона ми е. Той ми го даде, после... тъй като не изкарвах достатъчно пари... — избъбри и се разплака истински. — Продаде го.

Неспособна да измисли какво друго да направи, Робин протегна ръце през масата и пое в тях дланта на Стефани, като я стисна силно, сякаш малката бе на движещо се плато, което се отдалечаваше.

— И казваш, че те е накарал... с цялата група? — попита тихо Робин.

— Това беше безплатно — изхлипа момичето и стана ясно, че тя още окайва неспособността си да печели пари. — Аз само им духах.

— След концерта ли? — попита Робин, като освободи едната си ръка, за да подаде на Стефани книжни салфетки.

— Не — отвърна момичето и си издуха носа, — на следващата вечер. Бяхме във вана пред къщата на вокалиста. Той живее в Енфийлд.

Робин не предполагаше, че може да се почувства едновременно отвратена и възторжена. Щом Стефани бе придружавала Уитъкър вечерта на пети юни, той нямаше как да е убил Хедър Сمارт.

— А приятелят ти... той беше ли там? — попита тихо тя. — През цялото време, докато ти... сещаш се...?

— Какво става тук, мамка му?

Робин вдигна глава. Стефани издърпа ръката си, изглеждаше уплашена.

До тях беше застанал Уитъкър. Робин го разпозна веднага от снимките, които беше виждала онлайн. Беше висок и широкоплещест и все пак мършав. Вехтата му черна тениска бе избеляла почти до сиво от пране. Златистите очи на свещеник еретик бяха запленавящи с напрежението, което излъчваха. Въпреки сплъстената коса, хлътналото жълтеникаво лице, въпреки факта, че я отблъскваше, тя бе способна да долови странната му маниакална аура, магнетичното му притегляне като вонята на мърша. Той събуждаше подтика да изследваш, провокиран от всичко мръсно и гнило, не по-малко мощен от това, че предизвикваше срам.

— Ти коя си? — попита той, не агресивно, а с някаква мъркаща нотка в гласа. Зяпаше без всякакво стеснение в деколтето на лятната ѝ рокля.

— Блъснах се в приятелката ви пред магазинчето за картопки — отвърна Робин. — Доведох я да я почерпя с нещо за пиене.

— О, виж ти.

— Затваряме — подвижна келнерката.

Робин видя, че появата на Уитъкър ѝ дойде в повече. Пиърсингите и татуировките му, вманиаченият му поглед, миризмата му биха били желани в твърде малко заведения за хранене.

Стефани изглеждаше ужасена, макар че Уитъкър напълно я игнорираше. Цялото му внимание беше насочено към Робин, която се

почувства абсурдно скована, докато плащаше сметката и докато вървеше към изхода с Уитъкър зад гърба ѝ.

— Е, довиждане тогава... — промълви тя със слаб глас на Стефани.

Щеше ѝ се да притежава куража на Страйк. Той бе настоял приятелката на втория му баща да тръгне с него под самия нос на Уитъкър, а на Робин устата ѝ бе пресъхнала. Мъжът се взираше в нея, сякаш бе забелязал нещо рядко и интересно на сметище. Зад тях келнерката залости вратите. Потъващото слънце хвърляше хладни сенки върху улицата, която Робин познаваше само като гореща и смрадлива.

— Значи се месиш просто от добро сърце, а, миличка? — с мек глас попита Уитъкър и Робин не можеше да прецени дали в него имаше повече злоба, или сладост.

— Ами просто се разтревожих — отвърна Робин и се насили да погледне в тези раздалечени очи, — защото нараняванията на Стефани изглеждат сериозни.

— Това ли? — Уитъкър постави ръка върху моравосивото лице на момичето. — Падна от колело, нали, Стеф? Тромава глупачка ми е тя.

Робин внезапно разбра неудържимата омраза на Страйк към този човек. На нея също ѝ се прииска да го удари.

— Надявам се да се видим пак, Стефани — каза.

Не посмя да ѝ даде телефонен номер пред Уитъкър. Обърна се и се отдалечи от тях с чувството, че е долна страхливка. Стефани щеше да се върне горе с този човек. Редно бе да направи нещо повече, но какво? Какво можеше да ѝ каже, че да промени нещата? Дали трябваше да съобщи за побоя в полицията? Това щеше ли да се брои за вмешателство в разследването на Карвър?

Едва когато беше напълно уверена, че е извън полезрението на Уитъкър, изгуби усещането, че невидими мравки пъплят по гърба ѝ. Робин извади телефона си и се обади на Страйк.

— Знам — изпревари думите му, че по това време трябваше да се е прибрала, — става късно, но вече съм на път към метрото, а като чуеш какво научих, ще ме разбереш.

Тя вървеше бързо в засилващия се хлад на вечерта и му разказа всичко чуто от Стефани.

— Значи той има алиби? — изрече бавно Страйк.

— За смъртта на Хедър — да, ако Стефани казва истината, а аз вярвам, че е така. Била е с него и с цялата група Дет Кълт, както казах.

— Категорично ли заяви, че Уитъкър е присъствал, докато е обслужвала групата?

— Така мисля. Тъкмо ми отговаряше, когато цъфна Уитъкър и... почакай.

Робин спря и се огледа. Унесена в разговора, по някое време беше сбъркала пътя към метростанцията. Слънцето вече залязваше. Стори й се, че с крайчеца на окото си зърва движеща се сянка до стена.

— Корморан?

— Тук съм.

Може би си бе въобразила за сянката. Беше на непозната улица с жилищни сгради, но имаше светещи прозорци, а в далечината вървеше двойка. В безопасност беше, каза си. Просто трябваше да се върне назад.

— Всичко наред ли е? — остро попита Страйк.

— Да — отвърна тя. — Просто сбърках пътя.

— Къде точно се намираш?

— Близко до метростанцията „Катфорд Бридж“ — каза Робин. — Сама не знам как се озовах тук.

Не искаше да споменава сянката. Внимателно прекоси притъмняващата улица, за да не й се налага да минава покрай стената, където й се стори, че я видя. Прехвърли телефона в лявата си ръка и стисна здраво алармата против изнасилвачи в десния си джоб.

— Връщам се по същия път, по който дойдох — съобщи тя на Страйк с желание той да знае местоположението й.

— Видя ли нещо? — настойчиво попита той.

— Не знам... може би — призна.

Ала когато се изравни с празното пространство между къщите, където бе мярнала фигурата, там нямаше никой.

— Изнервена съм — каза и ускори крачка. — Срещата с Уитъкър никак не беше забавна. Чакай, виждам име на улица. Пак ще пресека, виждам къде точно съм сбъркала пътя, трябвало е да завия...

Чу стъпките чак когато бяха съвсем близо. Две масивни ръце в черни ръкави се заключиха около нея и изкараха въздуха от дробовете

й. Мобилният телефон се изплъзна от ръцете ѝ и изтрака върху тротоара.

[1] Не обръщай гръб, не показвай профил,/не знаеш кога ще дойде ред да си отидеш. Блу Ойстър Кълт, „Не обръщай гръб“. — Б.пр.

↑

Do not envy the man with the x-ray eyes.
Blue Öyster Cult, „X-Ray Eyes“^[1]

Страйк, който бе застанал в сянката на склад в Боу и държеше под око Блондин стрийт, чу внезапното ахване на Робин, тропването на мобилния телефон върху настилката, а после — тътрене и влачене на крака по асфалта.

Хукна да тича. Телефонната връзка с нея още беше отворена, но той не чуваше нищо. Паниката изостри мисълта му и заличи всякакво усещане за болка, докато спринтираше по притъмняващата улица по посока на най-близката метростанция. Имаше нужда от втори телефон.

— Трябва да го взема назаем, приятел! — викна той към единия от двамата кльоцави чернокожи младежи, който се взираше в телефон и се смееше. — Извършено е престъпление, нужен ми е телефонът ти!

Размерите на Страйк и излъчващият се от него авторитет накараха уплашения и объркан тийнейджър безпрекословно да му подаде апарата.

— Елате с мен! — викна Страйк на двете момчета, като се завтече към по-оживените улици, където можеше да хване такси. През цялото време държеше собствения си мобилен телефон притиснат към другото си ухо. — Полиция! — ревна той в чуждия, а ошашавените момчета търчаха от двете му страни като бодигардове. — Жена е нападнала близо до метростанция „Катфорд Бридж“. Говорех по телефона с нея, когато се случи! Става в момента... не, не знам улицата, но е на една или две пресечки от метростанцията. Чух как я сграбчи и повлече... да... Моля ви, бързайте!

— Благодаря, малкият — задъхано изрече Страйк и метна телефона обратно в ръцете на собственика му, който продължи да тича още няколко метра редом с него, без да осъзнава, че вече няма нужда от това.

Страйк зави зад ъгъл; Боу му беше абсолютно непознат квартал на Лондон. Премина тичешком покрай пъб „Боу Белс“, без да обръща внимание на острите болки във връзките на коляното си, движеше само едната си свободна ръка, за да балансира, и все така притискаше до ухото си онемелия телефон. Тогава чу по линията да се разнася звукът на алармата против изнасилвачи.

— ТАКСИ! — изкрещя към далечна светлинка. — РОБИН! — викна с цяло гърло в телефона си, сигурен, че тя не можеше да го чуе през пищящата аларма. — РОБИН, ОБАДИХ СЕ НА ПОЛИЦИЈАТА! ТЕ ИДВАТ, СЛУШАШ ЛИ МЕ, ГАДИНО?

Таксито отмина по пътя си без него. Клиенти на заведението, застанали отпред, се вторачиха в побъркания, профучал покрай тях, който крещеше и ругаеше в слушалката. Появи се второ такси.

— ТАКСИ! ТАКСИ! — ревна отново Страйк и то се насочи към него. В същия миг в ухото му прозвуча накъсаният глас на Робин.

— Ти... там ли си?

— ГОСПОДИ БОЖЕ! КАКВО СТАНА?

— Спри... да крещиш...

С огромно усилие той понижи тона си.

— Какво се случи?

— Не виждам — каза тя. — Нищичко... не виждам...

Страйк отвори задната врата на таксито и се метна вътре.

— Метростанция „Катфорд Бридж“, бързай! Как така не виждаш...? Какво ти направи? НЕ НА ТЕБ! — кресна на стъписания шофьор. — Ти карай! Карай!

— Не... заради проклетата ти аларма... цялото ми лице е... о... гадост...

Таксито се движеше бързо, но Страйк едва се удържаше да не подканя шофьорът да настъпи газта.

— Какво се случи? Ти пострада ли?

— Малко... има хора тук...

Той чуваше вече гласовете им, бяха я наобиколили, говореха ѝ тихо, коментираха възбудено помежду си.

— ... болница... — чу Робин да казва встрани от телефона.

— Робин? РОБИН?

— Спри да крещиш! — каза му тя. — Повикаха линейка, ще ме откарат в...

— КАКВО ТИ НАПРАВИ ТОЙ?

— Намушка ме... в ръката... Мисля, че ще има нужда от шевове... Господи, как ми пари...

— Коя болница? Дай ми да говоря с някого! Ще дойда направо там!

* * *

Страйк пристигна в спешното отделение на университетската болница „Луишъм“ двайсет и пет минути по-късно и тъй като силно накуцваше, а по лицето му беше изписана силна тревога, една добродушна сестра го увери, че веднага ще му прати лекар.

— Не — отпъди я той с жест, докато бързаше към гишето на рецепцията. — Идвам при Робин Елакот, намушкана е с нож...

Очите му трескаво обходиха претъпканата чакалня, където момченце скимтеше в скута на майка си, а един стенещ пияница притискаше окървавената си глава. Медицинско лице показваше на задъхана старица как да използва инхалатор.

— Страйк... да... госпожица Елакот каза, че ще дойдете — заяви рецепционистката, след като направи проверка в компютъра с ненужно и според Страйк провокативно старание. — Надолу по коридора вдясно... първият бокс.

В бързането си той се подхлъзна леко на лъскавия под, изруга и продължи напред. Няколко души проследиха с поглед едрата му фигура с люшкаща се походка и явно се почудиха дали е съвсем наред с главата.

— Робин? Мамка му!

Алени пръски обезобразяваха лицето ѝ; и двете ѝ очи бяха подути. Млад лекар, преглеждащ двайсетсантиметровата рана на ръката над лакътя ѝ, му се тросна:

— Вън, докато не приключи!

— Не е кръв! — подвижна Робин, докато Страйк се оттегляше зад завесата. — Това е проклетият спрей в алармата ти против изнасилвачи!

— Стойте неподвижно, моля — чу Страйк да казва лекарят.

Той закрачи отвън пред бокса. Още пет други легла зад завеси криеха тайните си в това крило на отделението. Гумените подметки на сестрите скърцаха по силно полирания сив под. Господи, колко мразеше болници: миризмата им, стерилната чистота, съчетана с лек дъх на разлагаща се плът, веднага го пренасяха назад към дългите месеци в „Сели Оук“ след откъсването на крака му при взрива.

Какво беше направил? *Какво беше направил?* Оставил я бе да работи, след като знаеше, че мръсникът ѝ е вдигнал мерника. Та тя можеше да умре. Замислено беше да умре. Наоколо се движеха сестри в сините им униформи. Зад завесата Робин леко изохка от болка и Страйк заскърца със зъби.

— Имала е невероятен късмет — обяви лекарят, като разтвори завесите десет минути по-късно. — Можел е да пререже брахиалната артерия. Но има засегнати сухожилия, а няма да знаем до каква степен, преди да я вкараме в операционната.

Несъмнено ги мислеше за двойка. Страйк не поправи грешката му.

— Има нужда от операция ли?

— Заради пострадалите сухожилия — поясни лекарят, сякаш мъжът срещу него беше малко нещо слабоумен. — Плюс това е нужно щателно почистване. Искам също рентген на ребрата ѝ.

Той си тръгна. Като си вдъхна кураж, Страйк влезе в бокса.

— Знаем, че оплесках нещата — промълви Робин.

— Да му се не види, нима очакваш да ти се карам?

— Може би — отвърна тя и се повдигна на леглото. Ръката ѝ беше стегната с ластичен бинт във временна превръзка. — Останах след мръкване. Не внимавах.

Той се отпусна тежко на стола до леглото, освободен от лекаря, и без да иска, събори на пода метално съдче с форма на бъбрек. То затрака шумно и Страйк го настъпи с протезата си, за да прекрати шума.

— Робин, как се измъкна, по дяволите?

— Чрез самоотбрана — отговори тя. А после, правилно разчела изражението му, добави сърдито: — Знаех си, не си ми повярвал, като ти казах, че съм изкарала курс.

— Повярвах ти — каза той, — но все пак, господи боже мой...

— Даваше ми уроци една невероятно изкусна жена от Хароугейт, бивш офицер от армията — обясни момичето и леко потрепна от болка, когато се намести на възглавниците. — След... знаеш кое.

— Това преди или след курса по шофиране за напреднали беше?

— След — отвърна тя, — защото страдах от агорафобия известно време. В действителност шофирането беше това, което ме изведе от стаята ми, а после тръгнах на курс по самоотбрана. Първият, на който се записах, го водеше мъж и беше идиот — сподели Робин. — Само движения от джудото, напълно безполезни. Но Луиз беше върховна.

— Така ли? — промърмори Страйк. Самообладанието ѝ го водеше от равновесие.

— Да — каза Робин. — Тя ни научи, че за обикновената жена нещата не опират до зрелищни премятания. Номерът е да се реагира умно и бързо. Не се оставяй да те замъкнат на друго място. Цели се в слабите места, а после бягай, колкото ти държат краката. Той ме сграбчи отзад, но аз го чух, преди да ме докосне. Това много съм го тренирала с Луиз. Хванат ли те изотзад, навеждаш се.

— Навеждаш се — повтори Страйк вцепенено.

— Държах в ръката си алармата срещу изнасилвачи. Наведох се и го блъснах в топките с нея. Той беше с долнище на анцуг. Пусна ме за няколко секунди и аз взех че отново се спънах в проклетата рокля. Той извади ножа и тогава не си спомням какво стана точно, само знам, че ме разряза, като се опитвах да се изправам. Въпреки това успях да натисна бутона на алармата, тя запищя и го уплаши. Мазилото опръска цялото ми лице, трябва да е изцапало и неговото, защото беше много близо до мен. Носеше от онези качулки, които покриват главата и врата, почти не можех да виждам, но успях добре да го ръчна в каротидната артерия — това беше другото, на което Луиз ни научи, и ако се направи както трябва, може да го накараш да колабира. Той се олюля, а после осъзна, че приближават хора и избяга.

Страйк беше онемял.

— Страшно съм гладна.

Детективът бръкна в джоба си и извади „Туикс“.

— Благодаря.

Но преди да е успяла да отхапе, една сестра, придружаваща възрастен човек покрай леглото, ѝ нареди остро:

— Нищо през устата. Отивате в операционната!

Робин извъртя очи в гримаса и върна блокчето на Страйк. Мобилният ѝ телефон иззвъня. Детективът я гледаше като в мъгла как отговаря.

— Мамо... здравей — каза Робин.

Очите им се срещнаха. Страйк прочете неизказаното ѝ желание да спести на майка си поне засега случилото се, но не беше нужна заблуждаваща тактика, защото Линда бърбореше, без да дава възможност на дъщеря си да каже и дума. Робин постави телефона на коленете си и го превключи на високоговорител с раздражено изражение.

— ... уведоми я възможно най-скоро, защото сега не е сезонът на момините сълзи и ако държиш на тях, трябва да направи специална поръчка.

— Добре — отвърна Робин, — ще се откажа от момините сълзи.

— Най-добре ще е ти да ѝ се обадиш и да ѝ кажеш какво искаш, Робин, защото не е лесно да си посредник. Тя твърди, че ти е оставила куп съобщения на гласовата поща.

— Съжалявам, мамо — отвърна Робин, — ще ѝ се обадя.

— Не може да използвате мобилен телефон тук! — скара се втора сърдита сестра.

— Съжалявам — каза Робин отново. — Мамо, трябва да затварям. Ще говорим после.

— Къде си? — поинтересува се Линда.

— Аз... Ще ти се обадя по-късно — измъкна се от въпроса Робин и прекъсна разговора. После се обърна към Страйк. — Няма ли да ме попиташ кой от всичките беше според мен?

— Предполагам, че не знаеш — сви рамене Страйк, — след като е бил с качулка, а ти си имала мастило в очите.

— Сигурна съм в едно — каза Робин. — Не беше Уитъкър. Не и ако мигом не се е преобул в анцуг, след като се разделихме. Уитъкър беше с дънки и... фигурата му е по-друга. Този беше силен, но някак мек. И едър колкото теб.

— Съобщи ли на Матю за случилото се?

— На път е...

Видял едва ли не ужасеното ѝ изражение, той очакваше като се обърне да види вбесения ѝ годеник. Но вместо това пред леглото на

Робин бе застанал раздърпаният както винаги детектив инспектор Рой Карвър, придружен от високата и стройна детектив сержант Ванеса Екуензи.

Карвър беше по риза. Около мишниците му се бяха очертали големи петна от пот. Вечно розовото бяло на яркосините му очи му придаваше вид, сякаш е плувал в силно хлорирана вода. Гъстата му прошарена коса беше пълна с едри люспи пърхот.

— Как се чув...? — започна детектив сержант Екуензи с насочени бадемовидни очи към ръката на Робин, но Карвър я прекъсна с троснат и обвинителен тон:

— Сега пък какво надробихте, а?

Страйк се изправи. Най-послед се бе появила идеалната мишена за дотук потисканото му желание да накаже някого, когото и да е, за случилото се на Робин и да отклони чувствата си на вина и тревога към достоен обект.

— Искам да говоря с теб — заяви Карвър на Страйк. — Екуензи, ти вземи показания от нея.

Преди някой да успее да проговори или да помръдне, помежду двамата мъже застана миловидна сестра и се усмихна на Робин.

— Готови сме да ви откараме в рентгена, госпожице Елакот — съобщи тя.

Робин стана сковано от леглото и тръгна с нея, като хвърли през рамо предупредителен поглед към Страйк, с който се опитваше да му внуши да бъде сдържан.

— Ела отвън — изръмжа Карвър на частния детектив.

Той го последва обратно през отделението. Полицаят беше окупира малка стая за посетители, където по предположение на Страйк на роднините се съобщаваше за неизбежна или действителна смърт. Имаше няколко тапицирани стола, кутия с книжни салфетки върху масичка и абстрактна рисунка в оранжеви тонове.

— Казах ти да не се бъркаш в това — заяви Карвър, като зае позиция в средата на стаята с разкрячени крака и скръстени ръце.

След като вратата беше затворена, телесната миризма на Карвър изпълни помещението. Не вонеше като Уитъкър на трайна нечистотия с примес на дрога, а на пот, изляла се в рамките на работния ден. Осветлението от луминесцентната тръба на тавана никак не подобряваше вида на петнистия му тен. Пърхотът, влажната риза и

лошата кожа: все белези, че е изпуснал юздите. А и Страйк бе дал своя принос, като го унизи в медиите по повод убийството на Лула Ландри.

— Пратил си я да следи Уитъкър, нали? — попита Карвър, като лицето му постепенно ставаше по-червено, сякаш го варяха. — Ти й причини това.

— Майната ти — процеди Страйк.

Едва сега, когато ноздрите му се изпълниха с потта на полицаия, призна пред себе си, че от известно време го знаеше: Уитъкър не беше убиецът. Страйк бе възложил на Робин да следи Стефани, защото искрено вярваше, че това е най-безопасният избор, но при все това я бе държал на улицата, а от седмици му беше известно, че убиецът я следи.

Карвър усети, че е напипал болното му място, и се ухили.

— Открай време използваш убити жени, за да си начешеш крастата с тази твоя омраза към втория ти баща — отбеляза той и явно му стана приятно, че лицето на Страйк започна да почервява, а ръцете му да се свиват в юмруци. Нищо не би зарадвало повече полицаия от шанса да тикне Страйк в ареста за побой; и двамата го знаеха. — Проверихме Уитъкър. Проверихме и тримата ти шибани заподозрени. Няма нищо срещу когото и да било от тях. Сега ме чуй.

Направи крачка към Страйк. Макар и една глава по-нисък, излъчваше силата на уязвен, но властен човек, който имаше много какво да доказва и зад когото стоеше ведомството му. Като насочи пръст към гърдите на Страйк, изрече натъртено:

— Стой настрани и не се бъркай. Имаш късмет, че не изцапа ръцете си с кръвта на партньорката си. Открия ли те отново близо до разследването ни, ще те смачкам. Разбра ли ме?

Той мушна Страйк в гърдите с късия си дебел пръст. Детективът устоя на импулса да го перне, но мускулите по челюстта му заиграха. Няколко секунди останаха втречени един в друг. Карвър се ухили по-широко и изпусна шумно въздух, сякаш бе спечелил мач по свободна борба. После се отправи към вратата и излезе, като остави Страйк да кипи от гняв и омраза към себе си. Връщаше се бавно към крилото на спешното отделение, когато през двойните врати тичешком влезе високият красив Матю, облечен в костюм, с безумен поглед и разрошена коса. За пръв път от началото на познанството им Страйк изпита към него нещо различно от неприязън.

— Матю — повика го.

Той погледна Страйк, сякаш не го разпознаваше.

— Откараха я в рентгена — каза детективът. — Трябва да се е върнала вече.

— Защо ѝ е нужен...?

— Заради ребрата — отвърна Страйк.

Матю го отмести с лакът от пътя си. Страйк не възрази. Чувстваше, че си го заслужава. Погледна как годеникът на Робин се втурва в нейната посока и след известно колебание се обърна към двойната врата и излезе навън в нощта.

Ясното небе сега беше осеяно със звезди. Щом се озова на улицата, спря да запали цигара и всмукна от нея жадно, както беше правил Уордъл, сякаш никотинът му вливаше живот. Закрачи и вече усещаше болката в коляното си. С всяка следваща крачка се харесваше все по-малко.

— Рики! — кресна жена някъде надолу по улицата по хлапенец, което се беше откъснало от нея, докато тя се бореше с тежестта на голям плик. — Рики, върни се!

Момченцето се кикотеше бясно. Без да се замисля какво прави, Страйк се пресегна и го хвана, докато тичаше по улицата.

— Благодаря ви! — каза майката, почти разплакана от облекчение, докато бързаше към Страйк. От плика в ръцете ѝ се изсипаха цветя. — Отиваме на посещение на татко му... о, господи...

Момчето в ръцете на Страйк се бореше неистово. Детективът го пусна долу до майка му, която вдигаше букетче нарциси от тротоара.

— Дръж ги — каза строго на момчето и то се подчини. — Ти ще ги дадеш на татко. Само не ги изпускай! Благодаря — повтори тя към Страйк и се отдалечи, стиснала малкия здраво за свободната му ръка. Сега той вървеше чинно редом с майка си, горд, че му е възложена задача, и държеше жълтите цветя вирнати нагоре като скиптър.

Страйк направи няколко крачки и внезапно замръзна на тротоара, вперил очи като омагьосан в нещо невидимо, увиснало в студения въздух пред него. Хладен вятър погъделичка лицето му, докато стоеше така в пълно неведение за околната обстановка, съсредоточен изцяло вътре в себе си.

Нарциси... момини сълзи... цветя извън сезона.

После звукът от гласа на майката отново отекна в нощта — „Рики, не!“ — и предизвика неочаквана и експлозивна верижна реакция в мозъка на Страйк, като освети писта за приземяване на теория, която — той го знаеше с увереността на пророк — щеше да отведе до убиеца. Както стоманеният скелет на сграда става видим, когато тя гори, така и Страйк зърна в прозрението си скелета на плана на убиеца, разпозна недостатъците, незабелязани от него, незабелязани от никого, които в крайна сметка можеха да доведат до разгрома на зловещите му кроежи.

[1] Не завиждай на човека с рентгеновите очи. Блу Ойстър Кълт, „Рентгенови очи“. — Б.пр. ↑

You see me now a veteran of a thousand psychic wars...
Blue Öyster Cult, „Veteran of the Psychic Wars“^[1]

Беше лесно да имитира хладнокръвие в ярко осветената болница. Робин бе почерпила сила не само от изумлението и възхитата на Страйк, че бе успяла да се измъкне, но и докато слушаше сама себе си да разказва как се е преборила с убиеца. След нападението тя беше най-спокойна от всички. Утешаваше Матю, който се разплака при вида на изцапаното ѝ с мастило лице и дългата рана на ръката ѝ. Извлякла бе душевна мощ от слабостта на всички и се надяваше смелостта ѝ, разпалвана от адреналина, да издържи, докато се върне към нормалното си съществуване, където да стъпи на здрава почва и да продължи напред ненакърнена, без да ѝ се налага да преминава през тъмния тунел, в който бе живяла тъй дълго след изнасилването...

Ала през следващата седмица ѝ бе почти невъзможно да спи и не само заради пулсиращата болка в ранената ѝ ръка, която сега беше в защитна гипсова подпора. Докато задрямваше за кратко през нощта или през деня, отново усещаше масивните ръце на своя нападател, заключени около нея, и го чуваше да диша в ухото ѝ. Понякога очите, които не беше видяла, ставаха очите на изнасилвача, нападнал я като деветнайсетгодишна: бледи, с една фиксирана зеница. Кошмарните фигури изникваха изпод черната качулка и маската на горила, мутираха и нарастваха, изпълваха съзнанието ѝ ден и нощ.

В най-лошите си кошмари ги виждаше да нападат друг, а тя чакаше реда си, безсилна да помогне или да избяга. Веднъж жертвата бе Стефани с нейното смазано лице. При друг непоносим случай малко чернокожо момиченце пищеше за майка си. Робин се събуди от този кошмар с викове в тъмното и Матю толкова се разтревожи, че на следващия ден се обяви за болен в службата си, за да остане с нея. Робин не знаеше дали изпитва благодарност, или раздразнение.

Пристигна майка ѝ, разбира се, и се опита да я убеди да се прибере у дома в Машам.

— Има само десет дни до сватбата, Робин, защо просто не тръгнеш с мен и да си отпочинеш преди...

— Искам да остана тук — настоя Робин.

Вече не беше тийнейджърка, зряла жена беше. Тя си решаваше къде ще иде и какво ще прави. Имаше усещането, че отново се бори за идентичността си, която беше принудена да изостави предишния път, след като от тъмното я бе връхлетял мъж. Беше я превърнал от пълна отличничка в университета в изкльощавяла развалина, страдаща от агорафобия, от бъдещ криминален психолог в жертва, която се примири с настояванията на семейството си, че полицейската работа само ще утежни психичните ѝ проблеми.

Това нямаше да се случи отново. Тя нямаше да го допусне. Почти не можеше да спи, нямаше желание да се храни, но яростно се съпротивляваше на потребностите и страховете си. Матю се боеше да ѝ противоречи. С половин уста се съгласи с нея, че не е нужно да си отива у дома, но Робин го чу да си шепне с майка ѝ в кухнята.

Страйк също не ѝ беше от помощ. Не си бе направил труда да се сбогува с нея в болницата, нито я бе посетил да види как е, само ѝ се обаждаше по телефона. Той също искаше тя да се върне в Йоркшър, далеч от опасността.

— Сигурно имаш куп неща да свършиш за сватбата.

— Недей с това снизходително отношение — срязва го гневно Робин.

— Ама какво отношение...?

— Извинявай — пророни тя и се отдаде мълчаливо на сълзи, които той не можеше да види, като с всички сили се стараеше да запази гласа си нормален. — Съжалявам, напрегната съм. Ще замина в четвъртъка преди сватбата, излишно е да съм там по-рано.

Вече не беше онази, която бе лежала в леглото, втрещена в плаката на Дестинис Чайлд. Отказваше да е онова момиче.

Никой не можеше да разбере защо е толкова твърдо решена да остане в Лондон, нито пък тя проявяваше готовност да обясни. Изхвърли лятната рокля, с която бе облечена при нападението. Линда влезе в кухнята точно когато Робин я натикваше в кофата за боклук.

— Глупава проклета дреха — изруга Робин, уловила погледа на майка си. — Взех си една поука. Да не провеждам наблюдение с дълга рокля.

Говореше с дръзка самоувереност. *Ще се върна на работа. Това е временно положение.*

— Не бива да напрягаш ръката си — припомни майка ѝ, като игнорира неизреченото предизвикателство. — Лекарят поръча да ѝ даваш покой и да я държиш повдигната.

Нито на Матю, нито на майка ѝ им беше драго Робин да чете по вестниците за развитието на случая, което тя вършеше обсебено. Карвър беше отказал да съобщи името ѝ. Твърдеше, че не искал репортерите да я обсадят, но и Робин, и Страйк подозираха, че той се бои да намесва Страйк още повече в историята, за да не отпрати журналистите към благодатна за тях тема: отново Карвър срещу Страйк.

— Ако трябва да сме честни — каза детективът на Робин по телефона (тя се опитваше да ограничи обажданията си към него до едно на ден), — това е последното, което ни е нужно. Няма да помогне за залавянето на мръсника.

Робин не отговори нищо. Лежеше на леглото с няколко вестника, пръснати наоколо, които беше купила против волята на Матю и Линда. Погледът ѝ бе прикован върху статията на две страници в „Мирър“, където отново бяха показани снимките на петте предполагаеми жертви на Шакълуелския изкормвач. Шестият черен силует на женска глава представяше самата нея. Надписът отдолу гласеше: „Двайсет и шест годишна служителка в офис, избягала“. Широко се обсъждаше фактът, че два̀сет и шест годишната служителка в офис беше успяла да напръска убиеца с червено мастило по време на нападението. Беше похвалена от пенсионирана полицайка в отделна рубрика за предвидливостта ѝ да носи такова устройство, а на страницата имаше и специален материал за алармите против изнасилвачи.

— Нима наистина се отказа? — попита тя.

— Не е въпрос на отказване — отвърна Страйк. Чуваше го как се движи из офиса и ѝ се искаше да е там, та дори само да прави чай и да отговаря на имейли. — Оставям го на полицията. Сериен убиец не е лъжица за нашата уста, Робин. Това е истината от самото начало.

Робин гледаше изпитото лице на единствената друга жена, оцеляла след атаката на убиеца. „Лила Монктън, проститутка“. Лила също знаеше как звучи дишането на убиеца, подобно на грухтене на прасе. Той беше отрязал пръсти от Лила. Робин щеше да носи само дълъг белег на ръката си. Мозъкът ѝ жужеше сърдито в черепа. Чувстваше се виновна, че се бе отървала толкова леко.

— Ще ми се да има нещо...

— Остави това — отсече Страйк. Звучеше сърдит като Матю. — Приключихме, Робин. Изобщо не биваше да те пращам да следиш Стефани. Допуснах омразата ми към Уитъкър да се отрази на преценката ми още от получаването на онзи отрязан крак и това едва не доведе до твоето...

— О, за бога — прекъсна го нетърпеливо Робин. — Не ти направи опит за убийството ми, а той. Нека отправяме обвиненията в правилната посока. Имаше сериозни основания да допускаш, че е Уитъкър заради текста от песента. Така или иначе, все още остават...

— Карвър е проучил Лейн и Брокбанк и смята, че там няма нищо. Няма да им се бъркаме, Робин.

На петнайсет километра разстояние в офиса си Страйк се надяваше да я е убедил. Не бе споделил с нея прозрението, обзело го при срещата с малкото момченце пред болницата. Опитал се беше да се свърже с Карвър следващата сутрин, но подчинен му отговори, че Карвър бил твърде зает да приеме обаждането му, и го посъветва да не прави повече опити. Страйк бе настоял да съобщи на раздразнителния и дори малко агресивен служител онова, което се бе надявал да каже лично на инспектора. Би заложил остатъка от крака си, че нито дума от съобщението му не беше предадена на началството.

Прозорците в офиса на Страйк бяха отворени. Юнското слънце затопляше двете стаи, в които вече не се мяркаха клиенти и вероятно скоро щяха да бъдат освободени поради невъзможност за плащане на наема. Интересът на Двата пъти към новата еротична танцьорка се беше изпарил. Страйк нямаше никаква работа. Също като Робин и той копнееше за действие, но не ѝ го каза. Единственото, което желаше за нея, бе да оздравее и да е в безопасност.

— Полицията още ли е на улицата ти?

— Да — въздъхна тя.

Карвър беше поставил денонощна охрана от по един цивилен полицаи на Хейстингс Роуд. Присъствието му носеше неимоверно успокоение на Матю и Линда.

— Корморан, слушай. Знам, че ние не можем...

— Робин, в момента няма никакво „ние“. Аз си седя на задника без работа, а ти си седиш у дома, докато убиецът не бъде заловен.

— Не говорех за случая — уточни тя. Сърцето ѝ отново се беше разтупкало силно и бързо. Трябваше да го изрече на глас, иначе щеше да се пръсне. — Има едно нещо, което ние... което ти трябва да направиш. Брокбанк може да не е убиецът, но знаем, че е изнасилвач. Иди при Алиса и я предупреди, че живее с...

— Забрави — отсече рязко Страйк. — За последен път ти го казвам, Робин, не можеш да спасиш всички! Той дори не е бил осъждан! Ако тръгнем да се бъркаме там, Карвър ще ни врътне кранчето завинаги.

Настана дълго мълчание.

— Ти да не плачеш? — попита Страйк разтревожено, защото му се стори, че дишането ѝ стана накъсано.

— Не, не плача — съвсем искрено отговори Робин.

Ужасен студ бе плъзнал у нея при отказа на Страйк да помогне на момиченцата, живеещи в близост до Брокбанк.

— Трябва да затварям, време е за обяд — каза тя, макар никой да не я беше повикал.

— Виж — заговори Страйк, — разбирам защо искаш...

— Ще се чуем пак — каза тя и затвори.

В момента няма никакво „ние“.

Ето че пак се случваше същото. От мрака се бе появил мъж и беше ограбил не само чувството ѝ за сигурност, но и статута ѝ. Досега беше партньор в детективска агенция...

Беше ли такава в действителност? Така и не се стигна до нов договор, нито до повишение на заплатата. Бяха толкова заети, толкова разклатени финансово, че никога не ѝ хрумна да поиска нито едното от двете. Стигаше ѝ възторгът, че Страйк я приема за партньор. А сега и това си бе отишло, може би временно, а може би завинаги. *Вече няма да има никакво „ние“.*

Робин седя умислена няколко минути, после стана от леглото и вестниците се разпиляха с шумолене. Отиде до тоалетката, където

беше бялата кутия със сребрист надпис „Джими Чу“ и погали гладката ѝ повърхност.

Планът не я сполетя като прозрението на Страйк пред болницата с въодушевяващата мощ на пламък. Надигна се тъмен и опасен, роден от омразната принудителна пасивност на изминалата седмица и от леден гняв срещу упоритото нежелание на Страйк да действа. Той, който беше неин приятел, бе преминал във вражеския лагер. Беше бивш боксьор, висок метър и деветдесет и един. Никога нямаше да знае какво е да се почувстваш отново мъничък, слаб и безсилен. Никога нямаше да схване как изнасилването променя отношението към собственото ти тяло, как се озоваваш сведен до предмет, до вещ, до парче месо, годно за чукане.

По телефона Захара бе звучала като най-много тригодишна.

Робин остана съвсем неподвижна пред тоалетката, втречена в кутията със сватбените обувки, замислена. Виждаше ясно рисковете, както ходещият по въже вижда камъните и бушуващите води под себе си.

Не, тя не можеше да спаси всички. Беше твърде късно за Мартина, за Сейди, за Келси и за Хедър. Лила щеше да прекара остатъка от живота си без два пръста на лявата си ръка и грозен белег в душата, който Робин бе в състояние да разбере прекалено добре. Ала имаше две малки момичета, изправени пред бог знае какви страдания още, ако никой не се задействаше.

Робин обърна гръб на новите си обувки, взе телефона и набра номер, който ѝ бе даден преди време, но който никога не си бе представяла, че ще използва.

[1] Днес ме виждаш като ветеран от хиляда душевни войни... Блу Ойстър Кълт, „Ветеран от душевни войни“. — Б.пр. ↑

*And if it's true it can't be you,
It might as well be me.*

Blue Öyster Cult, „Spy in the House of the
Night“^[1]

Имаше три дни, през които да обмисли плана си, защото трябваше да изчака съучастникът си да се сдобие с кола и да намери пролука в заетия си график. Междувременно съобщи на Линда, че обувките „Джими Чу“ твърде много ѝ стягат, прекалено много бият на очи и позволи майка ѝ да я придружи, за да ги върне. После трябваше да измисли каква лъжа да сервира на Линда и Матю, че да си откупи достатъчно време далеч от тях и да приведе плана си в действие.

Накрая им каза, че трябва да се яви в полицията за допълнителни показания. Беше много важно Пищяла да остане в колата, когато я взема, за да се поддържа илюзията. Той трябваше да спре до цивилния полицай, все още патрулиращ на улицата им, и да му съобщи, че тя отива да ѝ свалят конците от шевовете, а в действителност това щеше да се случи чак след два дни.

Беше седем часа в безоблачна вечер и с изключение на Робин, облегната на топлата тухлена стена на бизнес центъра „Истуетей“, наоколо нямаше жива душа. Слънцето бавно се придвижваше на запад и на далечния мъглив хоризонт в края на Блондин стрийт се виждаха очертанията на скулптурата „Орбита“. Робин беше виждала проекта във вестника: скоро щеше да прилича на гигантски телефон от поминалия век, омотан в собствения си усукан шнур. Отвъд нея едва се различаваше растящият силует на Олимпийския стадион. Гигантските конструкции в далечината бяха впечатляващи и някак нечовешки, на много светове разстояние от тайните, криещи се зад новобоядисаната външна врата на Алиса.

Може би заради онова, което бе дошла да направи, безмълвният жилищен квартал пред погледа ѝ я притесняваше. Къщите бяха нови, модерни и някак бездушни. Като се изключеха грандиозните сгради, строящи се в далечината, мястото бе лишено от атмосфера и от всякакво усещане за общност на жителите. Нямахме дървета, които да смекчават формите на ниските квадратни къщи, много от тях окичени с табели „Дава се под наем“, нямаше ъглови магазинчета, нито пъб, нито църква. Складът, на който се бе облегла, имаше бели завеси на горните прозорци, подобни на мъртвешки савани, и метални врати към гаражите, целите нашарени с графити; не ѝ предоставяше никакво прикритие. Сърцето на Робин бумтеше, сякаш беше тичала. Нищо не би я накарало да даде заден ход сега и при все това беше уплашена.

Наблизо прокълтяха стъпки и тя се извърна рязко, а потните ѝ пръсти сграбчиха здраво резервната ѝ аларма срещу изнасилвачи. Висок, с издължени крайници и с набиващ се на очи белег, Пищяла вървеше към нея с блокче „Марс“ в едната ръка и цигара в другата.

— Тя идва — избоботи.

— Сигурен ли си? — попита Робин и сърцето ѝ запрепуска още по-бързо. Взе да ѝ се вие свят.

— Чернокожо момиче с две деца се задава по улицата, видях я, като купувах това. — Той размаха блокчето „Марс“. — Искаш ли малко?

— Не, благодаря — отвърна Робин. — Тъ... нали не възразяваш да се махнеш оттук?

— Не искаш ли все пак да вляза с теб?

— Не — отвърна Робин. — Ела само ако видиш... него.

— А ти сигурна ли си, че гадината вече не е вътре?

— Позвъних два пъти. Няма как да е там.

— Ще чакам зад ъгъла тогава — лаконично заяви Пищяла и се отдалечи, като редуваше всмукване от цигарата с отхапване от десертчето. Зае позиция, невидима от вратата на Алиса. Междувременно Робин забърза надолу по Блондин стрийт, да не би жената да мине покрай нея на влизане у дома си. Застана под един издаден балкон на тъмночервена жилищна сграда и видя как по улицата се задава висока чернокожа жена, хванала за ръка детенце и следвана от по-голямо момиче, което Робин прецени като

приблизително единайсетгодишно. Алиса отключи външната врата и влезе вътре с дъщерите си.

Робин се върна до къщата. Днес носеше дънки и маратонки: нямаше място за препъване и падане. Прясно свързаните сухожилия пулсираха под гипсовата превръзка.

Сърцето ѝ блъскаше силно до болка, когато почука на външната врата на Алиса. Докато чакаше, през еркереен прозорец вдясно надникна по-голямата дъщеря. Робин ѝ се усмихна притеснено. Момичето се скри от поглед.

Жената, появила се след по-малко от минута, беше великолепна по всички стандарти. Висока, чернокожа, с фигура на модел за бельо, с коса на масури, стигаща до кръста. Първата мисъл, която мина през ума на Робин, бе, че след като стриптийзърски клуб се беше лишил доброволно от нея, явно имаше много труден характер.

— Да? — каза тя и се намръщи на Робин.

— Здравейте — кимна момичето с пресъхнала уста. — Вие ли сте Алиса Винсънт?

— Да. А вие коя сте?

— Казвам се Робин Елакот. Дали бихме могли да поговорим за Ноъл?

— Какво точно? — поиска да знае Алиса.

— Предпочитам да ви го кажа вътре.

Алиса имаше зоркото и предизвикателно изражение на жена, принудена непрестанно да е готова за поредния житейски удар.

— Моля ви, важно е — промълви Робин, като едва движеше езика си заради сухотата в устата. — Иначе не бих ви молила.

Очите им се срещнаха: тези на Алиса в топъл карамеленокафяв оттенък и ясните сиво-сини ириси на Робин. Момичето беше сигурно, че жената ще откаже. Тогава очите с гъсти мигли се разшириха леко и по лицето на Алиса пробяга моментно вълнение, като че току-що бе направила приятно откритие. Без да каже нито дума, тя отстъпи встрани в слабо осветеното антре и със странно преувеличен жест на гостоприемство даде знак на гостенката си да влезе.

Робин не можеше да си обясни на какво се дължи зараждащото се лошо предчувствие. Единствено мисълта за двете момиченца там вътре я тласна да прекрачи прага.

Миниатюрното антренце водеше към дневна. Мебелировката се състоеше единствено от телевизор и диван. На пода беше поставена настолна лампа. На стената висяха две снимки в евтини позлатени рамки — едната на бузестата Захара, малкото момиченце в тюркоазена рокличка със същите на цвят шноли във форма на пеперудки в косата, а другата на сестра ѝ в кафява училищна униформа. По-голямата сестра беше копие на красивата си майка. Фотографът не бе успял да изтръгне усмивка от нея.

Робин чу на външната врата да щраква ключалка. Обърна се и маратонките ѝ изскърцаха върху лъснатия дървен под. Някъде наблизко силен звън извести, че микровълновата печка е изпълнила задачата си.

— Мамо! — прозвуча пискливо гласче.

— Ейнджъл — провикна се Алиса, като влезе в стаята. — Извади ѝ го! И така — каза тя, застанала със скръстени на гърдите ръце. — Какво имате да ми казвате за Ноъл?

Впечатлението на Робин, че Алиса се наслаждаваше на някакъв известен само на нея факт, се подсили от неприятната усмивчица, загрозяваща прелестното лице. Бившата стриптийзборка стоеше със скръстени ръце и с щръкнали напред гърди като фигура, изваяна на носа на кораб, а дългите усукани кичури коса се спускаха до кръста ѝ. Беше някъде към пет сантиметра по-висока от Робин.

— Алиса, работя с Корморан Страйк. Той е...

— Знам кой е той — бавно изрече Алиса. Тайното задоволство, което изглежда извлече от вида на Робин, внезапно изчезна. — Той е мръсникът, докарал епилепсия на Ноъл! Дяволите да те вземат! Отишла си при него, нали? Действате заедно, така ли? Защо не отиде при тъпите ченгета, лъжлива кучко, ако той... наистина...

Алиса силно удари Робин по рамото и преди тя да успее да се защити, продължи да я удря с всяка следваща дума.

— ... ти... е... направил... нещо!

Чернокожата я налагаше където свари. Робин вдигна лявата си ръка да се защити, като се опитваше да пази дясната, и ритна Алиса в коляното. Жената изпищя от болка и отскочи назад; някъде зад Робин малката ревна и сестра ѝ влезе в стаята.

— Кучка проклета! — закрещя Алиса. — Да ме нападнеш пред децата ми...

И тя се хвърли към Робин, сграбчи я за косата и блъсна главата ѝ в прозореца без завеси. Робин усети как тънката и жилеста Ейнджъл се опитва да раздели двете жени. Изоставила задръжките, Робин успя да халоса противницата си по ухото, при което тя изохка от болка и се отдръпна. Робин подхвана Ейнджъл под мишниците, отместе я встрани и навела глава, блъсна Алиса и я повали върху дивана.

— Не пипай мама! — изкрещя Ейнджъл, хвана здравата ръка на Робин и я изви, така че тя на свой ред извика от болка. Захара пицеше на прага, а от наклонената чаша с капаче капеше топло мляко.

— ЖИВЕЕШ С ПЕДОФИЛ! — извика с цяло гърло Робин, за да надвика врявата, докато Алиса се мъчеше да се надигне от дивана и да поднови боя.

Робин си бе представяла как поднася съкрушителната новина шепнешком и вижда Алиса да рухва от шока. Въобще не ѝ бе хрумвало, че ще я погледне от долу нагоре и ще се озъби насреща ѝ.

— Я пък тая. Да не мислиш, че не знам коя си ти, кучко проклета? Какво удоволствие ти доставя да му съсипваш живота...

Тя отново се метна към Робин. Стаята беше толкова тясна, че момичето повторно се блъсна в стената. Вкопчени една в друга залитнаха към телевизора, който се срина от стойката си със страхотен трясък. Робин усети раната на ръката ѝ да се опъва и изкрещя от болка.

— Мамо! Мамо! — виеше Захара, а Ейнджъл сграбчи отзад дънките на Робин и ѝ попречи да отбие атаката на Алиса.

— Питай дъщерите си! — викна Робин, докато хвърчаха юмруци и лакти, а тя се опитваше да се освободи от упоритата хватка на Ейнджъл. — Питай дъщерите си дали той не е...

— Не смей... по дяволите... да намесваш... децата ми...

— Питай ги!

— Шибана лъжлива кучка... ти и проклетата ти майка...

— Моята майка? — повтори Робин и с гигантско усилие заби тъй силно лакът в корема на Алиса, че по-високата жена се преви одве и отново се срина върху дивана. — Ейнджъл, я да ме пуснеш! — викна Робин и отскубна пръстите на момичето от дънките си, сигурна, че разполага само със секунди, преди Алиса да възобнови боя. Захара продължаваше да реве на прага. — За коя ме мислиш ти? — задъхано изрече Робин, надвесена над Алиса.

— Няма що, много смешно! — изпъшка Алиса, останала без въздух. — Ти си гадната Британи, дето му звъни и го преследва!

— Британи? — изрече смаяна Робин. — Аз не съм Британи!

Тя измъкна портфейла от джоба на якето си. — Погледни ми кредитната карта, виж я! Аз съм Робин Елакот и работя с Корморан Страйк...

— Мръсникът, който му е причинил мозъчно ув...

— Знаеш ли защо Корморан е отишъл да го арестува?

— Защото шибаната му жена го е наклеветила...

— Никой не го е наклеветил! Изнасилвал е Британи и е бил уволняван от работа из цялата страна, защото е посягал на малки момиченца! Причинил го е на собствената си сестра... срещнах се с нея!

— Гадна лъжкиня! — викна Алиса и се приготви да се надигне от дивана.

— Не лъжа! — кресна Робин и отново блъсна жената към възглавниците.

— Побъркана кучка! — едва дишаща продума Алиса. — Да се махаш от къщата ми!

— Питай дъщеря си не й ли е посягал? Питай я! Ейнджъл?

— Не смей да говориш на децата ми, мръснице!

— Ейнджъл, кажи на майка си дали той не е...

— Какво става тук?

От писъците на Захара никой не беше чул превъртането на ключа в бравата.

Той беше масивен, тъмнокос и брадат, облечен в черен анцуг. Едната му очна ябълка беше хлътнала и правеше погледа му напрегнат и смущаващ. Без да откъсва очи от Робин, той се наведе и вдигна малката, която засия и се притисна към него. Ейнджъл, от друга страна, мигом се дръпна и се прилепи до стената. Много бавно, все така втрещен в Робин, Брокбанк постави малката в скута на майка й.

— Радвам се да те видя — изрече с усмивка, която не бе никаква усмивка, а обещание за болка.

Изстинала от глава до пети, Робин се опита дискретно да пъхне ръка в джоба си за алармата, но Брокбанк мигом се озова до нея, стисна китката й и опъна шевовете й.

— На никого няма да телефонираш, кучко коварна. Да не мислиш, че не те знам коя си?

Тя се опита да се изтръгне от него и изкрещя:

— Пищял!

— Трябваше да те очистя още когато можех, мърло!

Тогава се раздаде оглушителен шум от сцепено дърво и входната врата зейна разбита. Брокбанк пусна Робин и се извърна рязко, за да се озове лице в лице с Пищяла, който нахълта в стаята с нож, насочен напред.

— Не го намушквай! — изпъшка Робин, стиснала ранената си ръка.

Шестимата души, натъпкани в тясната стаичка, замръзнаха за част от секундата, дори и малката, вкопчена в майка си. И тогава се раздаде тънък глас, отчаян, треперещ, но най-сетне освободен от присъствието на мъжа с белега и златния зъб, стиснал нож в татуираната си ръка.

— Той ми го направи! Наистина ми го направи, мамо! Направи ми го!

— Какво? — втренчи се Алиса в Ейнджъл. Лицето ѝ внезапно увисна безжизнено от шока.

— Прави ми онова, което каза жената. Прави ми го!

Брокбанк се размърда конвулсивно, но мигом застина, когато Пищяла вдигна ножа си и го насочи към гърдите му.

— Свърши вече, малката — каза Пищяла на Ейнджъл, като я закриляше със свободната си ръка, а златният му зъб проблесна под лъчите на бавно потъващото зад отсрещните къщи слънце. — Няма да те пипне вече. Мършо проклета — изръмжа той в лицето на Брокбанк. — Как ми се ще жив да те одера.

— Какви ги приказваш, Ейнджъл? — промълви Алиса, все още стиснала Захара, а лицето ѝ изразяваше неподправен ужас. — Той никога...

Брокбанк внезапно наведе глава и блъсна Пищяла с обиграно движение на бивш ръгбист. Пищяла, който нямаше и половината от теглото му, отхвърча настрани като парцалена кукла. Брокбанк се втурна през разбитата външна врата, а другият с бесни ругатни хукна да го гони.

— Остави го... остави го! — закрещя Робин, като гледаше през прозореца как двамата мъже се носят по улицата. — О, боже мой... ПИЩЯЛ!... Полицията ще... Къде, Ейнджъл...?

Алиса вече беше изтичала навън от стаята да настигне дъщеря си, като остави многострадалното детенце да пици на дивана. Робин, която знаеше, че няма шанс да настигне двамата мъже, внезапно се разтрепери толкова силно, че трябваше да приклепне и хвана с две ръце главата си, разтърсвана от вълни на гадене.

Направила бе онова, което си намисли, и от самото начало знаеше, че почти неизбежно ще има поражения. Ала не бе предвидила, че Брокбанк може да избяга или да бъде убит с нож от Пищяла. Беше сигурна единствено, че не е в състояние да предотврати нито едното от двете. Пое два пъти дълбоко дъх, изправи се и отиде до дивана да се опита да успокои ужасеното момиченце. Не беше изненадващо, че след като в съзнанието ѝ Робин бе свързвана със сцени на насилие и истерия, Захара се разплака още по-силно и взе да я ритва с малкото си краче.

* * *

— Никога не съм подозирала — промълви Алиса. — О, господи. Господи. Защо не ми каза, Ейнджъл? Защо?

Вечерта се бе спуснала. Робин запали лампата, която хвърли бледосиви сенки по кремавите стени. Тройната прегърбена сянка зад дивана повтаряше всяко движение на Алиса. Ейнджъл хлипаше, сгушена в скута на майка си, и двете се поклащаха напред-назад.

Робин, която вече два пъти направи чай и сготви спагети за Захара, седеше на твърдия под под прозореца. Почувствала се бе задължена да остане, докато не дойдеше майстор по спешност да оправи вратата, разбита от Пищяла. Още никой не беше повикал полиция. Майка и дъщеря си споделяха една на друга и Робин се чувстваше като натрапница, но сърце не ѝ даваше да си тръгне, докато не се увереше, че семейството има сигурна врата и ключалка. Захара беше заспала на дивана до майка си и сестра си, засмукала палеца си и с една ръка още стискаше чашката си с капаче.

— Той каза, че ще убие Захара, ако ти каза — промълви Ейнджъл в шията на майка си.

— О, боже мили — проплака Алиса и сълзите ѝ покапаха по гърба на дъщеря ѝ. — Господи, боже мой.

Тягостното чувство, обзело Робин, беше, сякаш в корема ѝ лазеха раци с бодливи крака. Прати съобщение на майка си и Матю, че от полицията искат да ѝ покажат още фотороботи, но и двамата започваха да се тревожат от дългото ѝ отсъствие, а вече ѝ се изчерпаха доводите, с които да ги откаже да дойдат да я посрещнат. Отново и отново проверяваше телефона си да не би неволно да е заглушила звъненето. Къде се губеше Пищяла?

Майсторът най-сетне пристигна. Робин му даде номера на кредитната си карта, за да плати за поправката, и каза на Алиса, че ще си тръгва.

Алиса остави Ейнджъл и Захара прегърнати на дивана и придружи Робин до смрачената улица.

— Слушай... — промълви Алиса.

По лицето ѝ още имаше следи от сълзи. Робин се досети, че жената не е свикнала да изразява признателност.

— Благодаря ти, чу ли? — изрече почти агресивно.

— Няма защо — отвърна Робин.

— Никога не бих... Та аз го срещнах в църквата, дяволите го взели. Мислех, че най-сетне съм намерила свестен мъж... Беше добър с... с децата...

Тя отново се разплака. Робин понечи да я докосне, но се отказа. Целите ѝ рамене бяха натъртени от блъскането на Алиса, а раната ѝ пулсираше болезнено.

— Британи наистина ли му се е обаждала? — попита Робин.

— Така ми каза той — отвърна Алиса и изтри очи с опакото на дланта си. — Твърдеше, че бившата му съпруга го е наклеветила и е накарала Британи да лъже... Предупреди ме, ако някога на прага дойде русо момиче, да не вярвам на нито една от глупостите ѝ.

Робин си припомни тихия глас в ухото си: *Не те ли познавам аз теб, момиченце?*

Беше я помислил за Британи. Ето защо беше затворил и не се бе обадил повече.

— Ще тръгвам — каза Робин, притеснена колко ли време щеше да ѝ отнеме да се добере до Уест Ийлинг. Цялото тяло я болеше. Алиса здравата я беше натъртила. — Обади се на полицията, чу ли?

— Ами може — отвърна Алиса. Робин подозираше, че идеята не ѝ бе хрумвала досега. — Да.

Докато Робин крачеше в тъмнината, а юмрукът ѝ стискаше здраво втората аларма против изнасилвачи, се чудеше какво ли бе казала Британи на втория си баща. Реши, че се досеща: „Не съм забравила. Само посмей да го направиш пак и ще съобщя за теб“. Боеше се, че продължава да върши и с други това, което бе причинявал на нея, но не можеше да понесе последствията от обвинение за престъпление в миналото.

Аз твърдя, госпожице Брокбанк, че вашият втори баща никога не ви е докосвал, че тази история е стъкмена от вас и майка ви...

На Робин ѝ беше известен този механизъм. Пледирацията адвокат на защитата, срещу когото се бе изправила, беше студен и саркастичен, с лисичо изражение.

Госпожице Елакот, връщали сте се от студентския бар, където сте пили, така ли е?

Шегували сте се на всеослушание, че ви липсва... вниманието на вашия приятел, така ли е?

Когато срещнахте господин Треуин...

Аз не съм...

Когато срещнахте господин Треуин пред общежитието си...

Не съм срещала...

Казали сте на господин Треуин, че ви липсва...

Изобщо не сме говорили...

Аз твърдя, госпожице Елакот, че се срамувате, че сте приканили господин Треуин...

Не съм го приканвала...

Не се ли пошегувахте в бара, че ви липсват сексуалните ласки на...

Казах, че ми липсва...

Колко пътиета изпихте, госпожице Елакот?

Робин прекрасно разбираше защо хората се бояха да говорят, да признаят какво им е било сторено — за да не твърдят насреща им, че мръсната, срамна и мъчителна истина е плод на собственото им

извратено въображение. Нито Холи, нито Британи се бяха осмелили да понесат евентуален открит съдебен процес, а може би Алиса и Ейнджъл също щяха да си замълчат от страх. А Робин беше уверена, че единствено смъртта или затворът щяха да спрат Ноъл Брокбанк да изнасилва малки момичета. И все пак, би се радвала да научи, че Пищяла не го е убил, защото ако беше...

— Пищял! — викна тя, когато висока фигура с татуировки мина под улична лампа насреща ѝ.

— Не можах да намеря шибания мръсник, Роб! — донесе се кълтящият глас на Пищяла. Май не осъзнаваше, че Робин бе седяла два часа на твърдия под ужасена и молеща се за връщането му. — Бързо тича за толкова едър тип.

— Полицията ще го намери — каза Робин с внезапно омекнали колене. — Алиса ще им се обади. Пищял, би ли... моля те, ще ме откараш ли у дома?

[1] Ако е истина, че ти не си,/то бих могъл да съм и аз. Блу Ойстър Кълт, „Шпионин в Дома на нощта“. — Б.пр. ↑

*Came the last night of sadness
And it was clear she couldn't go on.*
Blue Öyster Cult, „(Don't Fear) The Reaper“^[1]

Страйк остана в неведение за стореното от Робин цели двайсет и четири часа. Тя не отговори, когато ѝ позвъни по обяд на следващия ден, но тъй като той се сражаваше със собствените си дилеми и вярваше, че тя е в безопасност у дома с майка си, не му се видя странно, нито си направи труда да я потърси отново. Ранената му партньорка беше сред малкото проблеми, за които вярваше, че са временно решени, и той не възнамеряваше да я насърчава в намеренията ѝ да се върне при него, като ѝ признае за прозрението, озарило го пред болницата.

Ала сега това бе основното, с което бе зает. Така или иначе вече нямаше кой да се състезава за времето и вниманието му в самотната мълчалива стая при отсъствието на клиенти, които да се обаждат или да идват лично. Единственият звук беше бръмченето на муха между отворените прозорци сред лекия дим от цигарите „Бенсън енд Хеджис“, които Страйк палеше една след друга.

Почти три месеца бяха изминали от получаването на отрязания крак и като се върна назад в спомените си, детективът съвсем ясно видя грешките си. Трябваше да се досети кой е убиецът още след като посети дома на Келси Плат. Ако беше го разкрил тогава, ако не се бе подвел от уловките му и не се беше повел по погрешните следи на други сбъркани типове, Лила Монктън още щеше да има десет пръста; Хедър Сمارт още щеше да работи в строителната фирма в Нотингам, като вероятно щеше да си е дала клетва никога вече да не се напива както на рождения ден на зълва си в Лондон.

По време на стажа си в Отдела за специални разследвания на Кралската военна полиция Страйк се бе научил да контролира емоционалните последствия от едно разследване. Предишната вечер бе изпълнена с чувство на гняв към самия него, но дори и докато се упрекуваше, че не бе видял нещо, което беше пред очите му, не можеше да отрече дръзката изобретателност на убиеца. Имаше артистичност в начина, по който бе използвал миналото на Страйк срещу него, и така бе принудил детектива да оспорва логиката си, подкопал бе доверието в собствената му преценка.

Фактът, че убиецът бе един от мъжете, заподозрян от него от самото начало, бе слаба утеха. Страйк не помнеше някога да е бил в такъв силен душевен смут заради разследване, както сега. Сам в празния си офис, убеден, че изводът, до който бе стигнал, не бе приет с доверие от полиция, подчинен на Карвър, нито бе предаден на шефа му, Страйк имаше лишеното от обективност усещане, че ако бъдеше извършено ново убийство, вината щеше да е негова.

И все пак, ако отново припареше до разследването — ако започнеше да дебне и следи този мъж — Карвър със сигурност щеше да го изправи пред съда за вмешателство в хода на полицейската работа или за възпрепятстване на действията на органите на реда. На мястото на Карвър и той би се чувствал така — само дето, помисли си Страйк в прилив на удовлетворяващ гняв, би изслушал всеки, колкото и дразнещ да бе за него, стига да разполагаше с минимално достоверно доказателство. Толкова сложен случай не се решаваше чрез отхвърляне на свидетели само на основание, че преди това са те надиграли.

Чак когато стомахът му закурка, Страйк се сети, че имаше уговорка с Елин да излязат на вечеря. Споразумението по развода и попечителството бяха финализирани и Елин бе обявила по телефона, че е крайно време да се насладят на свястно заведение за разнообразие и че е направила резервация в „Дьо Гаврош“ — „Аз черпя“.

Докато пушеше в самотния си офис, Страйк гледаше на предстоящата вечер с обективност, каквато вече не можеше да вкара в мисълта за Шакълуелския изкормвач. Положителното бе, че ще има отлична храна, а това бе примамлива перспектива, предвид, че беше безпаричен и последната му вечеря се състоеше от препечен хляб и боб от консерва. Вероятно щеше да последва и секс сред безупречната белота в апартамента на Елин, който предстоеше да стане бивш дом на

нейното разпаднало се семейство. Минусът беше — той за пръв път признаваше голия факт открито пред себе си — че трябваше да говори с нея, а разговор с Елин не беше в списъка на удоволствията му. Тя уж проявяваше интерес, но беше удивително лишена от въображение. Напълно несвойствена ѝ бе естествената и непринудена съпричастност към околните, присъща на Робин. Хумористичният му словесен портрет на Двата пъти, примерно, не я разсмиваше, а я озадачаваше.

После и тези две знаменателни думи „Аз черпя“. Нарастващият дисбаланс в доходите на двама им заплашваше да стане болезнено очевиден. Когато Страйк се запозна с Елин, сметката му поне беше на плюс. Ако тя си представяше, че той ще може да ѝ върне жеста с вечеря в „Льо Гаврош“ при следваща среща, чакаше я горчиво разочарование.

Страйк бе прекарал шестнайсет години с друга жена, много по-богата от него. Шарлот ту бе размахвала парите като оръжие, ту се бе оплаквала от отказа му да живее над възможностите си. Спомени за пристъпите на засегнато честолюбие у Шарлот, когато той не можеше или не желаше да плаща за разните ѝ капризи, се надигнаха с предупредителен сигнал, когато Елин заговори за свястно заведение „за разнообразие“. Главно той беше плащал сметките в едно или друго френско бистро или индийско ресторантче, където бе малко вероятно да ги засече бившият съпруг на Елин. Не му беше драго да бъдат подценявани така плодовете на спечелените му с нелек труд пари.

Така че душевната му настройка не беше особено благоприятна, когато се отпрати към Мейфеър в осем вечерта, облечен в най-хубавия си италиански костюм, а в преуморения му мозък все така се блъскаха мисли за серийния убиец.

По Ъпър Брук стрийт се редяха величествени сгради от осемнайсети век, а фасадата на „Льо Гаврош“ с козирка от ковано желязо и обвити с пълзяща зеленина парапети, с входната врата с много огледални стъкла по нея, внушаваща скъпа солидност и сигурност, беше в пълен дисонанс с тревожната нагласа на Страйк. Елин пристигна малко след като го настаниха в салон с интериор в зелено и червено, където светлината бе насочена изкусно към снежнобели покривки и маслени картини в позлатени рамки. Тя изглеждаше великолепно в прилепналата бледосиня рокля. Когато се

надигна да я целуне, Страйк забрави за миг постоянните си тревоги и недоволството си.

— Много приятна промяна в рутината ни — отбеляза тя с усмивка, докато седнаше на извитата тапицирана пейка пред кръглата им маса.

Поръчаха. Страйк, който копнееше за бирата си „Дъм Бар“, пи бургундско по избор на Елин и му се искаше цигара, макар да бе изпушил повече от двайсет този ден. Междувременно сътрапезничката му го засипа с приказки за имоти: отказала се от луксозната мансарда в Страта и направила оглед на къща в Камбъруел, изглеждала обещаваща. Показа му снимка на телефона си: пред очите му беше поредната разкошна бяла сграда в стила на именията от Джорджия с веранда и колони.

Елин се впусна в различните предимства и недостатъци на евентуално преместване в Камбъруел, а Страйк пиеше мълчаливо. Нервираше се дори на прекрасния вкус на виното и го гълташе като евтина помия в старанието си да укроти раздразнението си с алкохол. Не се получи: чувството му за отчуждение не само не се разсея, а се задълбочи. Какво правеше тук с тази красива, но скучна жена? Защо се преструваше, че се интересува от скъпия ѝ начин на живот, когато собственият му бизнес бе в предсмъртна агония и той единствен в Лондон знаеше самоличността на Шакълуелския изкормвач?

Храната им пристигна и невероятно вкусното говеждо филе поне малко повдигна настроението му.

— А при теб какво ново? — попита Елин, както обикновено спазваща педантично етикета.

Страйк беше изправен пред безкомпромисен избор. Да ѝ каже истината за новостите около себе си щеше да означава да признае, че не я е държал в течение на неотдашните събития. А те надминаваха житейските преживелици на повечето хора за цели десет години. Щеше да е принуден да съобщи, че момичето по вестниците, оцеляло след последното нападение на Изкормвача, беше собствената му бизнес партньорка; да сподели, че е предупреден да не се меси в разследването от човек, когото бе унижил при друг нашумял случай на убийство. Ако разправеше откровено с какво се занимаваше напоследък, трябваше да добави, че убиецът вече му е известен със сигурност. Перспективата да ѝ говори за всичко това го отегчаваше и

потискаше. Не беше ѝ се обадил нито веднъж, докато всичко това се случваше, а това казваше достатъчно само по себе си.

Печелейки време с нова глътка вино, Страйк стигна до решението, че тази връзка трябва да приключи. Щеше да намери извинение да не иде с нея в апартамента на Кларънс Теръс тази вечер, което да ѝ послужи като предварително предупреждение за намеренията му: от самото начало на интимните им отношения сексът беше най-хубавото. При следващата им среща щеше да ѝ каже, че всичко е свършило. Не само че би било невъзпитано да къса с нея по време на среща по нейна покана, а и не беше напълно изключено тя да си тръгне и да го остави със сметка, която кредитната му компания категорично щеше да отхвърли.

— Честно казано, около мен не се случва нищо интересно — излъга я.

— Ами Шакъл...

Телефонът на Страйк извънтя. Той го извади от джоба на самото си и видя, че го търсят от скрит номер. Някакво шесто чувство го подтикна да приеме разговора.

— Извинявай — обърна се към Елин, — мисля, че трябва да...

— Страйк — прозвуча в ухото му гласът на Карвър, който не можеше да бъде сбъркан при този акцент от Южен Лондон. — Ти ли я прати да направи това?

— Какво?

— Ти ли прати проклетата си партньорка при Брокбанк?

Страйк се изправи толкова рязко, че блъсна ръба на масата. Кафява течност, смесена с кървавочервена, оплиска бялата покривка, когато филето му увисна на ръба на чинията, а чашата му с вино се изля върху бледосинята рокля на Елин. Келнерът зяпна, както и изисканата двойка на съседната маса.

— Къде е тя? Какво се е случило? — попита Страйк високо, в пълно неведение за всичко наоколо си и насочил вниманието си изцяло към гласа на линията отсреща.

— Предупредих те, Страйк — заговори Карвър, чак заекващ от ярост. — Казах ти по човешки да стоиш настрана. Тоя път сериозно се осра, мамка му...

Страйк отпусна ръката с телефона си. Безпътният Карвър обсипа слуха на всички в непосредствена близост с изобилие от фрази,

включващи „шибани“ и „майната ти“. Обърна се към Елин в роклята ѝ, осеяна с морави петна, и с лице, изкривено от смайване и гняв.

— Трябва да вървя. Извинявай. Ще се чуем по-късно.

Той не се забави да види как го е приела тя, не го беше грижа.

Като накуцваше леко, защото беше усукал коляното си при ставането, Страйк излезе забързано от ресторанта и отново притисна телефона до ухото си. На Карвър вече нищо не му се разбираше от крясъците.

— Слушай, Карвър — опита се да го надвика Страйк, вече излязъл на Тъпър Брук стрийт. — Има нещо, което искам да... Ще ме чуеш ли, мамка му?

Ала сквернословията, сипани от полицаия, само станаха по-гръмки и по-грозни.

— Шибан тъп копелдак, той изчезна... Знам какво целиш, мамка ти... А тъкмо открихме връзката с църквата, гадино недна! Ако някога... Затвори си шибаната уста, аз говоря!... Ако някога отново се доближиш до мой случай...

Страйк куцукаше в топлата нощ, коляното го болеше, объркването и гневът му растяха с всяка крачка.

Отне му близо час да стигне до апартамента на Робин на Хейстингс Роуд и до този момент вече беше напълно наясно с фактите. Благодарение на Карвър знаеше, че при Робин тази вечер са пратени полицаи и вероятно още бяха там, за да я разпитват за нахлуването в дома на Брокбанк, довело до оплакване за изнасилване на дете и до бягството на заподозрения. Снимката на Брокбанк бе разпространена сред всички служители на полицията, но до този момент той не беше задържан.

Страйк не беше предупредил Робин за пристигането си. Докато вървеше по Хейстингс Роуд бързо, доколкото позволяваше коляното му, видя в сумрака, че всички прозорци в апартамента ѝ светеха. Когато наближи, двама полицаи, напълно разпознаваеми въпреки цивилните си дрехи, излязоха от външната врата. Шумът от затварянето ѝ отекна по тихата улица. Страйк отстъпи в сенките, докато полицаите пресичаха платното към колата си и тихо си приказваха. Щом отпътуваха, той отиде до бялата врата и натисна звънеца.

— Мислех, че приключихме — чу се раздраженият глас на Матю от антрето.

Според Страйк надали осъзнаваше, че е бил чул, защото годеникът на Робин отвори с угодническа усмивка, която изчезна в мига, щом видя кой стои пред него.

— Какво искаш?

— Трябва да говоря с Робин — отвърна Страйк.

Докато Матю се колебаеше и се чудеше как да възпрепятства влизането на Страйк, в коридора зад него се показа Линда.

— О — промълви тя, като го зърна.

Стори му се отслабнала и остаряла в сравнение с предишната им среща, без съмнение защото дъщеря ѝ за малко не бе убита, а после доброволно бе влязла в къщата на сексуален хищник и отново беше станала жертва на нападение. Страйк усещаше как яростта му набира мощ под диафрагмата. Ако трябваше, щеше да се развика, за да се покаже Робин и да говори с нея на прага, но веднага, след като взе това решение, тя се появи зад Матю. Изглеждаше по-бледа и слаба от обикновено. Както винаги му се видя по-хубава от плът и кръв, отколкото в спомените му, когато не присъстваше пред него. Ала това не го накара да омекне.

— О — изрече тя със същия неутрален тон като майка си.

— Искам да поговорим — каза Страйк.

— Добре — отвърна Робин с леко предизвикателно отмятане на главата, при което червеникавозлатистата коса затанцува около раменете ѝ. Погледна към майка си и Матю, а после — отново към Страйк. — Искаш ли да дойдеш в кухнята тогава?

Той я последва по коридора в малката кухня, където в ъгъла беше сместена маса за двама. Робин внимателно затвори вратата зад тях. Нито един от двамата не седна. До мивката бяха струпани мръсни съдове; очевидно бяха яли паста, преди полицията да дойде да разпитва Робин. По някаква причина това доказателство, че Робин се държеше така прозаично наред с хаоса, сътворен от нея самата, засили гнева на Страйк, който се бореше с желанието му да не губи контрол.

— Казах ти — подхвана той — да не припарваш до Брокбанк.

— Да — отвърна тя с равен глас, който го ядоса още повече. — Спомням си.

Страйк се питаше дали Линда и Матю слушат пред вратата. В малката кухня се носеше силна миризма на чесън и домати. На стената зад Робин висеше календар с английските отбори по ръгби. Трийсети юни беше ограден плътно и отдолу пишеше „У дома за сватбата“.

— И все пак си решила да отидеш — каза Страйк.

Видения на насилствени и пречистващи действия — например да грабне кофата за боклук с педал и да я метне през запотения прозорец — хаотично препускаха през ума му. Стоеше съвсем неподвижен, леко разкрячен върху протъркания линолеум и се взираше в преbledнялото ѝ упорито лице.

— Не съжалявам — отвърна тя. — Той е изнасилвал...

— Карвър е убеден, че аз съм те изпратил. Брокбанк е изчезнал. Ти си го подгонила да се скрие вдън земя. Как ще се почувстваш, ако следващата реши да я накълца на парчета, за да не се раздрънка?

— Не смей да ми излизаш с това! — повиши глас Робин. — Въобще не смей! Ти си този, който го е ударил, когато си отишъл да го арестуваш! Ако не го беше направил, можеше да иде в затвора заради Британи!

— И това прави постъпката ти правилна, така ли?

Въздържаше се от крещене, защото чуваше Матю да се навърта в коридора, колкото и тих да беше счетоводителят.

— Сложих край на тормоза над Ейнджъл и ако това е нещо лошо...

— Тласна бизнеса ми на ръба на пропастта — заяви Страйк с тих тон, който я накара да се вцепени. — Бяхме предупредени да не доближаваме тези заподозрени и изобщо цялото разследване, но ти си нахълтала там и ето че сега Брокбанк се укрива някъде. Пресата ще ме разнищи заради това. Карвър ще им каже, че аз съм провалил всичко. Ще ме съсипят. А дори да не ти мигне окото за това — додаде Страйк с вкаменено от ярост лице, — какво ще кажеш за факта, че полицията току-що е открила връзка между църквата на Келси и тази в Брикстън, която Брокбанк е посещавал?

Тя изглеждаше поразена.

— Аз... аз не знаех...

— Ама защо ти е да изчакаш фактите? — Очите на Страйк бяха като тъмни сенки под острото осветление от тавана. — Защо да не

нахълташ, та да му дадеш сигнал, преди полицията да е отишла да го прибере?

Съкрушена, Робин не каза нищо. Страйк я гледаше, сякаш никога не я беше харесвал, сякаш не бяха споделяли преживявания, създали според нея неповторима връзка. Беше се подготвила той да удря с юмрук по стената и шкафовете и дори в силния си гняв да...

— Свършено е между нас — каза Страйк.

Достави му известно задоволство трепването, което тя не можа да прикрие, внезапно побелялото ѝ лице.

— Ти не го...

— Не го казвам сериозно ли? Да не мислиш, че ми е нужна партньорка, която не приема нареждания, която върши тъкмо онова, което изрично съм ѝ казал да не върши, която ме изкарва пред полицията като нафукан простак, докарващ им неприятности заради егото си и става причина заподозрян в убийство да офейка под носа им?

Изрече го на един дъх. Робин отстъпи крачка назад и събори календара с ръгбистите от стената. Той падна шумно на пода, но тя не го чу, толкова силно бумтеше кръвта в ушите ѝ. Струваше ѝ се, че ще припадне. Представяла си го бе да крещи „Би трябвало да те уволня!“, но никога не ѝ бе минавало през ум, че наистина може да го направи, че всичко, което бе сторила за него — рисковете, раняванията, прозренията, вдъхновенията, дългите часове на изтърпени неудобства — ще бъде заличено и омаловажено от този едничък акт на неподчинение с добри намерения. Не успяваше дори да събере достатъчно въздух в дробовете си, че да спори, защото при това му изражение можеше да очаква единствено още ледени укори и изобличения как е съсипала всичко. Споменът за Ейнджъл и Алиса, прегърнали се на дивана, мисълта, че страданията на момичето бяха свършили, че майка ѝ се отнесе към нея с доверие и подкрепа, носеха утеха на Робин през часовете на напрегнато очакване на този удар. Не се бе осмелила да каже на Страйк какво е направила. Сега си мислеше, че щеше да е по-добре да го беше известила.

— Какво? — промълви глупаво, защото той я беше попитал нещо. Прозвуча ѝ като нищо незначещ шум.

— Кой беше мъжът с теб?

— Не е твоя работа — прошепна след кратко колебание.

— Казаха, че заплашил Брокбанк с нож... Пищяла! — Личеше си, че едва сега му просветва, и в този миг тя зърна в оживеното и гневно лице следа от онзи Страйк, когото познаваше. — Откъде взе номера на Пищяла, по дяволите?

Ала тя не можеше да говори. Нищо нямаше значение освен факта, че беше уволнена. Знаеше, че Страйк не се обръщаше назад, когато преценеше, че дадени отношения са достигнали до предела си. Никога вече не се чу за приятелката му от шестнайсет години, след като той бе сложил край на връзката, макар че Шарлот се беше опитвала да установи контакт с него.

Той вече си тръгваше. Тя го последва в коридора с изтръпнали и безчувствени крака. Усещаше се като бито куче, което още припка след онзи, който му е нанесъл удари, с отчаяна надежда за прошка.

— Лека нощ — подвикна Страйк на Линда и Матю, които се бяха оттеглили в дневната.

— Корморан — прошепна Робин.

— Ще ти изпратя заплатата за последния месец — каза той, без да я поглежда. — Да приключим бързо и отведнъж. Грубо провинение.

Вратата се затвори зад него. Чуваше обувките му четиридесет и шести номер да се отдалечават по пътеката. Разрида се неудържимо. И Матю, и Линда мигом се втурнаха към коридора, но закъсняха. Робин се бе затворила в спалнята, неспособна да посрещне тяхното облекчение и възторг, че най-сетне щеше да се наложи да се откаже от мечтата си да бъде детектив.

[1] Дойде последната нощ на тъга/и стана ясно, че всичко е дотук. Блу Ойстър Кълт, „(Не се бой от) Жътваря“. — Б.пр. ↑

*When life's scorned and damage done
To avenge, this is the pact.*
Blue Öyster Cult, „Vengeance (The Pact)“^[1]

В четири и половина на следващата сутрин Страйк беше буден, без реално да е спал. Езикът го болеше от цигарите, изпушени пред гетинаксовата маса в кухнята, докато разсъждаваше над съсипания си бизнес и изгледите за него. Не можеше да се накара да мисли за Робин. Фини пукнатини като онези, появяващи се в дебел лед при затопляне, започнаха да изникват в непоклатимата ярост, но онова отдолу бе също тъй студено. Той можеше да разбере импулса да спасиш дете — кой не би го разбрал? Не беше ли той самият, както тя така неуместно посочи, проснал Брокбанк в безсъзнание, след като беше видял на запис показанията на Британи? Ала мисълта, че бе предприела това с Пищяла, без да му каже, и то след като Карвър ги беше предупредил да не доближават заподозрените, накара негодуванието отново да лумне във вените му. Взе да тръска пакета си с цигари и видя, че е празен.

Изправи се, взе ключовете си и излезе от апартамента, още облечен в италианския костюм, с който беше задрямал. Слънцето изгряваше, когато пое по Чаринг Крос Роуд. Утрото караше всичко да изглежда прашно и чупливо със сивата си светлина, изпълнена с бледи сенки. Купи си цигари от магазин в Ковънт Гардън и продължи да крачи, докато пушеше и мислеше.

След два часа, прекарани в ходене по улиците, Страйк стигна до решение за следващия си ход. На връщане към офиса си видя келнерка в черна рокля да отключва вратите на „Кафе Верняно“ на Чаринг Крос Роуд, усети колко е гладен и влезе вътре.

В малкото заведение миришеше на топло дърво и еспreso. Страйк се отпусна с благодарност на твърд дъбов стол и внезапно

осъзна с неудобство, че през последните часове беше пушил непрестанно, спал беше с горните си дрехи, беше ял стек и пил червено вино, без да си измие зъбите. Мъжът в отражението до него изглеждаше омачкан и нечист. Постара се да не дава шанс на младата келнерка да подуши дъха му, докато поръчваше панини с шунка и сирене, бутилка вода и двойно еспreso.

Кафемашината с меден купол отгоре, поставена върху барплота, засвистя оживяла, а Страйк се унесе в мислите си, дирещ в съвестта си откровен отговор на смущаващ въпрос.

Беше ли той по-добър от Карвър? Дали замисляше крайно рискован и опасен курс на действие, защото вярваше, че това е единственият начин да спре убиеца? Или беше склонен на този вариант с висок залог, защото знаеше, че ако го осъществи — ако тъкмо той залови и изобличи убиеца — това ще заличи вредите, нанесени на репутацията и бизнеса му, и ще му върне славата на човек, успяващ там, където полицията се проваля? Накратко, необходимост или ето го тласкаха към мярка, която мнозина биха определили като глупава и безразсъдна?

Келнерката постави пред него сандвича и кафето и Страйк започна да се храни с отнесен поглед на човек, неусещащ вкуса на онова, което дъвче.

Това бе най-широко оповестената серия от престъпления, с която Страйк се бе сблъсквал някога: полицията би трябвало вече да е затрупана с информация и следи и те всички трябваше да бъдат обработени, но никоя (Страйк бе готов да се обзаложи) нямаше да ги отведе до хитрия и успяващ в плановете си убиец.

Още оставаше отворен вариантът да се помъчи да осъществи контакт с началниците на Карвър. Но в момента до такава степен не беше любимец на полицията, че надали би се добрал до среща с някой от големите шефове, който, естествено, най-напред дължеше лоялност на своите хора. При опит да заобиколи Карвър още повече щеше да засили впечатлението, че се опитва да саботира водещия разследването.

Нещо повече, Страйк не разполагаше с доказателство, а само с теория къде е доказателството. Вярно, съществуваше нищожен шанс някой в Централното управление на полицията да приеме достатъчно на сериозно Страйк и да тръгне да търси онова, което той гарантира,

че ще бъде открито, но детективът се боеше, че забавянето може да струва още един човешки живот.

Установи с изненада, че е изял панинито си. Все още много гладен, си поръча второ.

„Не — помисли си с внезапна решителност, — по този начин трябва да стане.“

Кръвожадният звяр трябваше да бъде спрял възможно най-скоро. Беше време да излезе за пръв път едни гърди пред него. И все пак в реверанс към съвестта си, като доказателство пред себе си, че е мотивиран преди всичко от залавянето на убиец, а не толкова от желание за личен успех, Страйк извади отново мобилния си телефон и се обади на детектив инспектор Ричард Анстис, най-стария му познат в полицията. Напоследък Страйк не беше в най-прекрасни отношения с Анстис, но искаше да е чист пред себе си, че е сторил всичко възможно да даде шанс на полицията да свърши тази работа.

След дълга пауза в ухото му прозвуча сигнал като от звънене в чужбина. Никой не вдигна. Анстис беше във ваканция. Страйк се поколеба дали да остави съобщение на гласовата му поща, но се отказа. В момента Анстис не можеше да предприеме нищо, само щеше да му развали почивката, а Страйк познаваше жена му и трите им деца и добре знаеше, че той има голяма нужда от почивка.

Затвори и разсеяно прегледа последните обаждания в телефона си. Карвър не беше оставил номера си. Няколко реда по-надолу беше името на Робин. При вида му умореният и отчаян Страйк усети сърцето му да се свива болезнено, защото едновременно ѝ беше бесен и копнееше да говори с нея. Решително остави телефона на масата, бръкна във вътрешния си джоб и извади от там химикалка и бележник.

Докато ядеше втория си сандвич също тъй бързо като първия, се залови да съставя списък.

1) Пиши на Карвър.

Това, от една страна, бе още един реверанс към собствената му съвест, и от друга — онова, което обобщаваше с термина „покриване на задника“. Съмняваше се, че имейл би стигнал до Карвър, чийто директен адрес нямаше, при това цунами от сведения, изливащо се в момента в Скотланд Ярд. Хората бяха културно обусловени да приемат сериозно хартията и мастилото, особено след като трябваше да се разпишат при получаването: старомодно препоръчано писмо със

сигурност щеше да се озове на бюрото на Карвър. Така Страйк щеше да остави диря, също както бе сторил убиецът, и да покаже ясно, че е опитал всякакъв възможен начин да съобщи на Карвър как може да бъде спрян Изкормвача. Щеше да е от полза, когато всички се озовяха в съда, а Страйк не се съмняваше, че това ще се случи, независимо дали планът, формулиран по време на сутрешната му разходка из спящия Ковънт Гардън, щеше да постигне успех.

2) Газова бутилка (пропан?).

3) Светоотразително яке.

4) Жена — коя?

Той направи пауза и заспори със себе си, вгледан намръщено в листа. След дълго мислене написа неохотно:

5) Пищяла.

Това означаваше, че следващата му точка трябваше да гласи:

6) 500 лири (откъде?).

И накрая след още минута размисъл:

Червена шапка преди целувката... Blue Öyster Cult, „Преди целувката“.

7) Обява за заместник на Робин.

[1] Щом животът е потъпкан и вредата — сторена,/да отмъщаваш е новият договор. Блу Ойстър Кълт, „Мъст (Договорът)“. — Б.пр. ↑

*Sole survivor, cursed with second sight,
Haunted savior, cried into the night.*
Blue Öyster Cult, „Sole Survivor“^[1]

Изминаха четири дни. Вцепенена от шок и страдание, Робин отначало се надяваше и дори вярваше, че Страйк ще ѝ се обади, че ще се разкае за казаното, че ще осъзнае каква грешка е допуснал. Линда си бе тръгнала, като докрай бе проявявала доброта и подкрепа, ала Робин подозираше, че тайно е доволна, задето дъщеря ѝ вече няма нищо общо с детектива.

Матю бе показал огромно съчувствие към съкрушената си годеница. Каза, че Страйк сам не е осъзнавал късмета си с нея. Изброи всички неща, които тя бе правила за детектива, като на първо място постави смехотворно малката заплата при нечовешко работно време. Напомни на Робин, че статутът ѝ на партньор в агенцията е бил напълно илюзорен и сумира всички доказателства за липсата на уважение у Страйк към нея: отсъствие на договор за партньорство, неплащане на извънредния труд, фактът, че все тя е била тази, длъжна да прави чай и да тича за сандвичи.

Седмица по-рано Робин би защитавала Страйк по всички изброени обвинения. Щеше да се обоснове, че естеството на работата изисква продължително работно време, че не е моментът да се иска повишение на заплатата, когато бизнесът се бори за оцеляването си, че Страйк също толкова често ѝ поднасяше чай, колкото тя на него. Би могла да добави, че макар и притеснен финансово, той бе похарчил пари за обучението ѝ в наблюдение и контранаблюдение, че би било неразумно да се очаква от него като старши партньор, единствен инвеститор и основател на агенцията да я постави юридически съвсем наравно със себе си.

Ала тя не каза никое от тези неща, защото последните две думи, изречени от Страйк, я съпътстваха всеки ден като звука на сърцето ѝ: „Грубо провинение“. Споменът за изражението на Страйк в този последен момент ѝ помагаше да се преструва, че вижда ситуацията също като Матю, че водещата ѝ емоция е гняв, че работата, която бе означавала всичко за нея, лесно може да бъде заменена с друга, че Страйк не притежава почтеност и чувство за морал, след като не оценява по значимост безопасността на Ейнджъл пред всякакви други съображения. Робин нямаше нито волята, нито енергията да изтъкне, че по този последен пункт Матю се бе провалил тотално, защото отначало ѝ беше много ядосан, като разбра, че е отишла в къщата на Брокбанк.

Дните минаваха без никакъв контакт от страна на Страйк и тя чувстваше безсловесния натиск на годеника си да се преструва, че предстоящата им сватба в събота не само компенсира уволнението ѝ, а ангажира всичките ѝ мисли. Нуждата да имитира възбуда в негово присъствие доведе дотам, че Робин чувстваше облекчение, докато Матю беше на работа и тя оставаше сама у дома. Всяка вечер преди връщането му изчистваше брауъра на лаптопа си от всички предприети търсения, за да не види той, че тя непрестанно издирва новини за Шакълуелския изкормвач и — със същата сила — рови из Гугъл за Страйк.

Ден преди заминаването им за Машам Матю се върна у дома с вестник „Сън“, който обикновено не четеше.

— Защо си купил това?

Той се поколеба, преди да отговори, и вътрешностите на Робин се сгърчиха.

— Да няма ново...?

Ала тя знаеше, че няма ново убийство, цял ден беше следила новините.

Той отвори вестника, сгъна го на една страница и ѝ го подаде с изражение, което ѝ бе трудно да разтълкува. Робин се озова втрещена в собствената си снимка. На нея вървеше с наведена надолу глава, облечена в шлифер, на излизане от съда, след като беше свидетелствала по много нашумелия процес срещу убиеца на Оуен Куин. В голямата снимка бяха вмъкнати две малки: една на Страйк с вид на махмурлия, и другата — на невероятно красивата манекенка, за

залавянето на чийто убиец бяха работили заедно. Отдолу се мъдреше заглавие:

ДЕТЕКТИВЪТ, РАЗРЕШИЛ СЛУЧАЯ ЛАНДРИ, СИ ТЪРСИ НОВО МОМИЧЕ ЗА РОЛЯТА
НА ПЕТКАН

Корморан Страйк, детективът, разкрил убийците на супермодела Лула Ландри и на писателя Оуен Куин, се е разделил с красивата си 26-годишна сътрудничка Робин Елакот.

Детективът е пуснал обява за длъжността онлайн: „Ако имате опит като следовател в полицията или в армията и желаете да започнете...“.

Следваха още няколко абзаца, но Робин не можа да ги прочете. Прескочи към коментара с автор Доминик Кълпепър, журналист, когото Страйк познаваше лично. Вероятно той се бе обадил на Кълпепър, често преследващ Страйк да го захранва с криминални новини, за да е сигурен, че нуждата му от нов сътрудник ще бъде възможно най-широко разгласена.

Робин не вярваше, че е възможно да се чувства по-зле, но сега установи, че е грешила. Тя наистина беше уволнена след всичко, което бе сторила за него. Беше заменяемо „момиче за ролята на Петкан“, „сътрудничка“ — никога партньор, никога равна — а сега той вече търсеше някой с опит в полицията или в армията: някой дисциплиниран, способен да изпълнява нареждания.

Обхвана я люта ярост; всичко се размаза пред очите ѝ — коридорът, вестникът, Матю, опитващ се да демонстрира съчувствие, и Робин с мъка устоя на импулса да се втурне към дневната, където на масичка лежеше телефонът ѝ, и да се обади на Страйк. Толкова пъти ѝ се искаше през последните четири дни, но тогава беше с цел да го умолява да размисли.

Вече не. Сега искаше да му крещи, да го засрами, да го обвини в долна неблагодарност, лицемерие, безчестие...

Пламналият ѝ поглед срещна този на Матю и тя видя, преди той да прикрие изражението си, колко зарадван беше, че Страйк най-сетне

се бе издънил толкова драматично. Ясно ѝ стана, че годеникът ѝ с нетърпение ѝ беше показал вестника. Нейното огорчение направо бледнееше пред неговото тържествуване от раздялата ѝ със Страйк.

Тя се извърна и тръгна към кухнята, решила, че няма да крещи на Матю. Ако се скараха, щеше да има чувството, че Страйк е спечелил победа. Нямахше никакво намерение да допуска бившият ѝ шеф да отрови отношенията с човека, за когото трябваше... за когото *искаше* да се омъжи след три дни. Като изсипа непохватно спагетите от тенджерата в гевгира, Робин се опръска с вряла вода и изруга.

— Пак ли паста? — попита Матю.

— Да — отвърна Робин студено. — Това проблем ли е?

— Боже мой, не — отвърна Матю, долепи се до гърба ѝ и обви ръце около нея. — Обичам те — продума в косата ѝ.

— И аз теб — изрече механично Робин.

* * *

Ланд ровърът беше натоварен с всичко, което щеше да им бъде необходимо за престоя на север, за първата брачна нощ в Суинтън Парк Хотел и за сватбеното им пътешествие „до едно много страхотно място“ — само толкова знаеше Робин за дестинацията им. Тръгнаха в десет часа на следващата сутрин и двамата с тениски в яркия слънчев ден. Докато се качваха в автомобила, тя си припомни онази мъглива априлска сутрин, когато подкара колата, Матю я подгони, а тя отчаяно бързаше да се махне, да иде при Страйк.

Беше много по-добър шофьор от Матю, но когато двамата пътуваха заедно, винаги караше той. Годеникът ѝ пееше „Never Gonna Leave Your Side“^[2] на Daniel Bedingfield, когато се включи на магистрала М1. Беше стара песен, от годината, когато и двамата постъпиха в университета.

— Ако обичаш, не пей това — обади се внезапно Робин, неспособна да го понесе повече.

— Прощавай — каза стреснат той. — Стори ми се уместна.

— Може би на теб ти носи щастливи спомени — отвърна Робин, като се загледа през прозореца, — но не и на мен.

С крайчеца на окото си видя, че Матю я погледна, после отново насочи очи към пътя. След някой и друг километър ѝ се прииска да не беше казвала нищо.

— Това не значи, че не може да пееш нещо друго.

— Няма нужда — отвърна той.

Температурата се бе понижила леко, когато стигнаха бензиностанцията при Донингтън Парк, където спряха за кафе. Робин остави якето си на облегалката на стола и отиде до тоалетната. Останал сам, Матю се протегна и тениската му се надигна над дънките, за да разкрие няколко сантиметра от плоския му корем. Това привлече погледа на момичето зад щанда на „Кафе Коста“. Доволен от себе си и от живота, той се усмихна и ѝ намигна. Тя се изчерви, изкиска се и се обърна към колежката си, станала свидетел на сценката.

Телефонът в джоба на якето на Робин зазвъня. Решил, че е Линда, интересуваша се на какво разстояние от дома са, Матю се протегна лениво, като знаеше, че момичетата го следят с очи, и извади телефона от джоба на Робин.

Беше Страйк.

Матю се втренчи във вибриращото устройство, сякаш неволно бе хванал тарантула. Телефонът продължаваше да звъни и да вибрира в ръката му. Огледа се: Робин не се виждаше никъде. Той отговори на обаждането и мигом прекъсна. На екрана се изписа „пропуснато обаждане от Корм“.

Грамадният грозник искаше Робин обратно, Матю бе сигурен в това. Разполагал бе с пет дълги дни да осъзнае, че няма да намери никой по-добър от нея. Може би беше провел няколко интервюта с кандидати за работата и те въобще не се бяха доближили до нивото на Робин. Или пък всичките му се бяха изсмели в лицето заради жалката заплата, която предлагаше.

Телефонът иззвъня отново. Пак беше Страйк, за да провери дали прекъсването е било умишлено, или случайно. Матю гледеше телефона, парализиран от нерешителност. Не се осмеляваше да вдигне от името на Робин и да прати Страйк по дяволите. Познаваше го: нямаше да спре да звъни, докато не говори с нея.

Обаждането се прехвърли на гласова поща. Матю си даде сметка, че записано извинение е най-лошото, което можеше да се случи: Робин

щеше да го слуша отново и отново и накрая току-виж се размекнала...

Вдигна поглед: Робин се връщаше от дамската тоалетна. С телефона ѝ в ръката си той се изправи и се престори, че говори в него.

— Татко е — излъга я, като закри апарата с длан и се молеше Страйк да не звънне отново по време на пантомимата му. — На моя му е паднала батерията... Я кажи, каква ти е паролата, трябва да проверя нещо за полета ни, за да съобщя на татко...

Тя му я даде.

— Ще те оставя за секунда, не искам да чуваш нищо за сватбеното пътешествие — каза той и се отдалечи, разкъсван между чувство за вина и гордост от бързата си реакция.

След като се озова в безопасност в мъжката тоалетна, отвори телефона ѝ. Да заличи всяка следа от обажданията на Страйк означаваше да изтрие цялата история на разговорите ѝ и той го направи. После избра гласова поща, изслуша записаното съобщение на детектива и изтри и него. Накрая влезе в настройки и блокира Страйк.

Дишайки дълбоко, погледна красивото си отражение в огледалото. В съобщението си Страйк ѝ казваше, че ако не му върне обаждането, той няма да я търси повече. Венчавката беше след четиридесет и осем часа и тревожният Матю разчиташе Корморан да удържи на думата си.

[1] Единствен оцелял, прокълнат пророк,/с бреме на спасител плаче в мрак дълбок. Блу Ойстър Кълт, „Единствен оцелял“. — Б.пр. ↑

[2] „Никога няма да се отделя от теб“. — Б.пр. ↑

DEADLINE^[1]

Беше пренапрегнат, изнервен, убеден, че току-що беше направил нещо глупаво. Влакът на метрото с тракане се движеше на юг и кокалчетата му бяха побелели от силното стискане на кожената дръжка. Подпухналите му и зачервени очи зад очилата се присвиха по посока на табелите на станцията.

Пронизителният глас на То сякаш още се забиваше в тъпанчетата му.

— Не ти вярвам. Къде са парите, след като си се хванал да работиш нощна смяна? Не... искам да говоря с теб... не... няма да излизаш отново...

Удари я. Не биваше да го прави, ясно му беше: споменът за шокираното ѝ лице с разширени очи още го преследваше, виждаше ръката ѝ притисната към бузата, където отпечатъците от пръстите му се зачервяваха върху бялата кожа.

Тя беше виновна, той не бе в състояние да се сдържи след последните две седмици, през които срещаше все по-рязко отношение от То. След като се бе прибрал у дома с очи, пълни с червено мастило, престори се, че е алергична реакция, но не намери съчувствие у студената кучка. То не преставаше да дудне с въпросите си къде е бил и — за пръв път — къде са парите, които уж бил спечелил. Напоследък не беше имал време да участва в кражби с момчетата, тъй като бе посветил цялото си време на дебнене.

Тя донесе вкъщи вестник, в който пишеше, че Шакълуелския изкормвач в момента би трябвало да има червени петна от мастило около очите си. Той изгори вестника в градината, но не можеше да ѝ попречи да прочете новината другаде. Онзи ден я изненада, докато го наблюдаваше със странно изражение. То не беше глупава, дали не беше започнала да подозира нещо? Такива тревоги бяха последното, от

което имаше нужда сега, когато опитът му срещу Секретарката се бе провалил така унизително.

Вече нямаше смисъл да преследва Секретарката, защото тя беше напуснала Страйк завинаги. Прочел го бе в интернет кафенето, където понякога се завърташе за по час просто за да се махне от То. Извличаше известна утеха от мисълта, че неговото мачете я беше подплашило, че тя вечно щеше да носи на ръката си дългия белег, оставен от него, но това не му стигаше.

Беше отдал дълги месеци на грижливо планиране с намерение да въвлече Страйк в убийство, да хвърли върху него петното на подозрение. Първо да го забърка в смъртта на малката глупачка, която искаше кракът ѝ да бъде отрязан, така че полицията да се стълпи около него и тъпият народ да реши, че той има нещо общо. И после да убие Секретарката. Да го види как ще се измъкне чист и ненакърнен от това, как ще се прави отново на прочутия детектив.

Ала мръсникът все успяваше да се измъкне. Никъде в пресата не се споменаваше за писмата, които така внимателно бе написал от името на Келси и които би трябвало да превърнат Страйк в заподозрян номер едно. После пък медиите се сдушиха с гадината да не издават името на Секретарката, да не показват връзката между нея и Страйк.

Може би беше разумно да спре сега... само дето не можеше да спре. Отишъл бе твърде далеч. Никога в живота си не беше влагал толкова подготовка в нещо, колкото в съсипването на Страйк. Дебелият сакат негодник вече беше пуснал обява за заместник на Секретарката, въобще не се държеше като човек, който ще се отказва от бизнеса.

Но имаше нещо добро: около Денмарк стрийт сега не се забелязваше никакво полицейско присъствие. Някой ги беше отзовал. Сигурно си мислеха, че вече няма нужда да пазят, след като Секретарката я нямаше.

Може би не биваше да се връща при работното място на Страйк, но се бе надявал да зърне уплашената Секретарка да си тръгва с кашонче в ръце; да види угрижения победен Страйк. Но не — скоро след като бе заел добро прикритие, за да наблюдава улицата, копелдакът се беше задал по Чаринг Крос Роуд с ослепително красива жена и имаше най-невъзмутим вид.

Момичето вероятно беше изпратено като временна помощничка, защото Страйк беше пуснал обявата съвсем скоро и нямаше как да е

наел постоянен служител. Несъмнено Великия мъж имаше нужда някой да му отваря пощата. Малкото курве беше с високи токове, които подчертаваха фигурата ѝ, и въртеше прелестно задниче. Той открай време имаше предпочитание към тъмнокожи. Ако останеше на него да избира, винаги би се спрял на нея пред Секретарката.

Тая не беше минала през обучение за наблюдение, ставаше повече от ясно. Той бе дебнал офиса на Страйк цяла сутрин, след като я зърна за пръв път, следи я, като отприпка до пощата и обратно, почти постоянно на телефона, без да забелязва нищо наоколо си. Толкова беше заета да отмята дългата си коса през раменете, че не беше способна никого да загледа за по-дълго време. Изпусна си ключовете, вряскаше на висок глас по телефона и на всеки, с когото влезеше в случаен контакт. В един часа той се вмъкна в магазина за сандвичи зад нея и чу шумните ѝ планове за ходене в „Корсика Студиос“ следващата вечер.

Той знаеше какво е „Корсика Студиос“. Знаеше къде е. По тялото му плъзна възбуда: наложи се да се обърне с гръб към нея, защото се боеше, че лицето му ще го издаде. Ако я оправеше, докато тя беше на работа при Страйк, щеше да е осъществил кроежите си: детективът щеше да е свързан с две насечени жени и всички, полиция и граждани, щяха да изгубят доверие у него.

А и колко по-лесно щеше да е този път. Секретарката беше кошмарна за следене, винаги нащрек, избираше добре осветени и многолюдни улици на път към дома си при хубавия си приятел. Докато заместничката се предлагаше на тепсия. След като съобщи на целия магазин къде ще се срещне с приятелите си, зачатка с токчетата си обратно към офиса, като веднъж изпусна по пътя сандвичите на Страйк. Когато се наведе да ги вземе, той видя, че не носи венчален или годежен пръстен. Едва съумя да потисне ликуването си, когато се отдалечи от нея и започна да съставя плана си.

Ако само не беше шамаросал То, сега щеше да се чувства добре, възбуден, с приповдигнато настроение. Шамарът не беше добър старт за вечерта. Нищо чудно, че се чувстваше нервен... Ами ако То позвънеше в полицията?

Усети някакво гъделичкане по тила си и се огледа с безумната идея, че ще зърне Страйк да го наблюдава от ъгъла на вагона, но там нямаше никой, който и бегло да напомня дебелия мръсник, само

групичка запуснати на вид мъже. Единият от тях, с белег на лицето и златен зъб, наистина го гледаше, но когато присви очи към него зад очилата си, мъжът отмести поглед и се зае да прави нещо с телефона си.

Май трябваше да се обади на То, като слезеше от метрото, преди да се отправи към „Корсика Студиос“ и да й каже, че я обича.

[1] Краен срок. — Б.пр. ↑

With threats of gas and rose motif.
Blue Öyster Cult, „Before the Kiss“^[1]

Страйк стоеше в сянката с телефон в ръка и чакаше. Дълбокият джоб на якето му, купено на старо и твърде дебело за топлата юнска вечер, се издуваше и беше увиснал от тежестта на предмет, който той много държеше да скрие. Замисълът му щеше да бъде най-добре осъществен под прикритието на мрака, ала слънцето не бързаше да залезе зад контрастиращите помежду си покриви, които се виждаха от скривалището му.

Знаеше, че трябва да се съсредоточи само върху опасната задача тази вечер, но мислите му постоянно бягаха към Робин. Не беше върнала обаждането му. Той си беше дал краен срок: ако тя не позвънеше до утре, значи никога нямаше да се обади. В дванайсет на следващия ден щеше да се омъжи за Матю в Йоркшър и Страйк бе сигурен, че това ще е фаталният край за техните отношения. Не се ли обадеше, преди онзи пръстен да се появеше на ръката ѝ, надали някога щяха отново да разговарят. Ако беше писано нещо да му отвори очите за това какво бе изгубил, то бе агресивното и шумно присъствие на жената, с която споделяше офиса си през последните дни, колкото и впечатляващо красива да беше тя.

На запад небето над сградите пламтеше в ярки багри като крила на папагал: алено, оранжево, дори бегла следа от зелено. Зад това пищно шоу се задаваше бледа виолетова ивица, рехаво осеяна със звезди. Почти бе време за действие.

Пищяла сякаш бе прочел мислите му, защото телефонът на Страйк завибрира и той погледна съобщението.

По една бира утре?

Бяха се споразумели за код. Ако всичко това стигнеше до съда, а според Страйк вероятността бе много голяма, намерението му бе да държи Пищяла далеч от свидетелското място. Не биваше да има инкриминиращи съобщения между тях тази вечер. „По една бира утре?“ означаваше „Той е в клуба“.

Страйк мушна телефона обратно в джоба си, излезе от скривалището и прекоси тъмния паркинг под празния апартамент на Доналд Лейн. Пред него се извисяваше сградата Страта, огромна и черна. Прозорците ѝ с назъбен контур отразяваха последните следи от кървавочервена светлина.

Пред балконите на Уоластън Клоуз се спускаше тънка мрежа, за да попречи на птици да кацат по тях и да влизат през отворените врати и прозорци. Страйк заобиколи към страничния вход, от който преди малко излезе група тийнейджърки. Никой не беше пипал вратата, след като я беше подпрял, за да остане отворена. Хората предполагаха, че някой с искал ръцете му да са свободни, и се бояха да не си навлекат гнева му. Тук ядосан съсед можеше да е също толкова опасен, колкото и нападател на жилището ти, отгоре на всичко се налагаше да продължиш да живееш с него и после.

На средата на стълбите Страйк свали якето си, под което се показва светлоотразителното. Като държеше първото, така че да скрива флакона с пропан вътре, продължи по пътя си, докато се озова на балкона към апартамента на Лейн. От околните апартаменти, ползващи същия балкон, струеше светлина. Съседите на Лейн бяха отворили прозорците си в топлата лятна вечер и навън долитаха гласовете и звуците от телевизорите им. Страйк безшумно се насочи към тъмния празен апартамент в дъното. Пред вратата, която толкова често бе наблюдавал от паркинга, премести флакона с газ, увит в якето, в сгъвката на ръката си. Извади от джоба си първо чифт латексови ръкавици, които си сложи, после — разнообразни инструменти, някои от които бяха негови, но повечето му бяха дадени назаем за случая от Пищяла. Сред тях имаше две връзки с всякакви ключове и набор от шперцове.

Страйк се зае с двете ключалки на външната врата на Лейн, а от съседния прозорец до слуха му долетя женски глас с американски акцент.

— Едно е законно, друго е морално редно. Аз ще постъпя както е редно.

— Какво не бих дал да изчукам Джесика Алба! — прозвуча глас на дрогиран мъж, последван от смеха на други двама.

— Хайде, дявол те взел — прошепна Страйк, като се бореше с долната от двете ключалки и стискаше здраво скрития флакон с пропан. — Помръдни... хайде...

Ключалката се превъртя с шумно изщракване. Той отвори вратата.

Както очакваше, вътре се носеше тежка воня. Страйк виждаше много малко от стаята, само че е запусната и необзаведена. Трябваше да дръпне завесите, преди да включи осветлението. Когато се обърна наляво, блъсна се в нещо като кашон. Тежък предмет, поставен отгоре му, падна с трясък на пода.

По дяволите.

— Ехо! — подвикна глас, ясно различим през тънката преградна стена. — Ти ли си, Дони?

Страйк забърза обратно към вратата, заопипва трескаво стената край касата и откри ключа за лампата. На светло се видя, че в стаята има само лекъосан двоен матрак и оранжев сандък, върху който очевидно бе стояла докинг станция за айпод, защото сега лежеше на пода, където бе паднала.

— Дони? — чу се отново гласът, сега идващ от балкона навън.

Страйк извади флакона с пропан, изпразни го и го тикна под оранжевия кашон. Стъпките по балкона бяха последвани от почукване на вратата. Детективът отвори.

Пъпчив мъж с мазна коса се втренчи в него със замъглен поглед. Изглеждаше силно дрогиран и държеше в ръка кутийка бира „Джон Смит“.

— Господи! — Взе да души шумно. — Каква е тая шибана миризма?

— Газ — отвърна Страйк с неговото светлоотразително яке, строг представител на Националната газоразпределителна компания. — Получихме сигнал от съседите отгоре. Явно оттук идва.

— Мамка му — избъбри съседът, на когото май му прилоша. — Няма да хвъркнем във въздуха, нали?

— Това съм дошъл да установя — заяви авторитетно Страйк. — Нали нямате открит пламък в съседния апартамент. Да не пуши някой?

— Ей сега ще ида да проверя — внезапно много уплашен каза съседът.

— Добре. Може да намина да погледна и у вас, като свърша тук — уведоми го Страйк. — Чакам да дойде подкрепление.

Съжали за тази фраза в мига, щом излезе от устата му, но новият му познат очевидно не се учуди на подобен термин, изречен от човек на газовата компания. Когато се обърна да си върви, Страйк го попита:

— Собственикът се казва Дони, така ли?

— Дони Лейн — отвърна нервният съсед, който очевидно отчаяно бързаше да скрие запасите си и да угаси всички открити пламъци. — Дължи ми четиридесет лири.

— Е, по този въпрос не мога да помогна — отвърна Страйк.

Мъжът отпраши навън, а детективът затвори вратата зад него и се благодари, че предвидливо си беше измислил прикритие. Само това му липсваше сега, някой да се обади на полицията, преди да е в състояние да докаже нещо...

Вдигна оранжевия кашон, запуши съскащия флакон и постави айпода в докинг станцията обратно на мястото му. Тъкмо се канеше да влезе по-навътре в апартамента, когато му хрумна внезапна мисъл и се обърна към плейъра. С едно леко почукване на показалеца му малкото екранче светна. „Hot Rails to Hell“^[2] на — това Страйк го знаеше много добре — Blue Öyster Cult.

[1] Лъх на газ и шарка с роза. Блу Ойстър Кълт, „Преди целувката“. — Б.пр. ↑

[2] „Горещите релси към ада“. — Б.пр. ↑

VENGEANCE (THE PACT)^[1]

Клубът гъмжеше от хора. Помещаваше се под две дъги на железопътен мост, също като този пред апартамента му, и имаше атмосферата на подземие, подсилвана от вълнообразната ламарина на покрива. Прожектор хвърляше сюрреалистични светлини по металните повърхности. Музиката беше оглушителна.

Охранителите никак не бяха склонни да го пуснат вътре. Държаха се нагло и презрително с него, за миг се уплаши да не го претърсят и да не усетят ножовете, скрити в якето му.

Изглеждаше по-стар от всички останали и му беше гадно от това. Ето какво му бе причинил псориатичният артрит, остави го белязан и раздут като балон от стероиди. Мускулите, които имаше като боксьор, се бяха превърнали в тлъстина; едно време в Кипър ги бе напомпвал с лекота, но вече не. Наясно бе, че няма шанс с никоя от тези лекомислени малки кучки, скупчени под искрящото кълбо. Почти никоя не беше облечена като за клуб. Повечето бяха с дънки и тениски като някакви лесбийки.

Къде беше временната служителка на Страйк с нейния разкошен задник и възхитителна разсеяност? Тук не се прескачаха високите тъмнокожи жени, би трябвало лесно да я зърне, но макар да огледа внимателно бара и дансинга, не я забеляза никъде. Видя му се като предзнаменование това, че тя спомена клуб, толкова близо до апартамента му; приел го бе като възвръщане на богоподобния му статут, вселената отново се подреждаше в негова угода, ала усещането за неуязвимост бе мимолетно и почти напълно прогонено от разправията с То.

Музиката кълтеше в главата му. Предпочиташе да си е у дома и да слуша Blue Öyster Cult, да мастурбира над реликвите си, но беше чул уговорката й, че ще е тук... По дяволите, толкова претърпано беше,

че би могъл да се притисне към нея и да я намушка, без някой да забележи или да чуе писъка ѝ... Къде беше кучката?

Простакът с тениска на Уайт Флаг се беше блъснал в него толкова много пъти, че на драго сърце би го наричал. Вместо това си пробви път с лакти, за да се отдалечи от бара и отново да огледа дансинга.

Движещите се светлини преминаха през полюшващ се килим от ръце и потни лица. Проблясък на злато... белязана хилеща се уста...

Тръгна през зяпачите, без да го е грижа колко малки мърли блъсна по пътя си.

Тоя с белега беше в метрото. Обърна се назад. Мъжът явно бе изгубил някого, оглеждаше се, надигнат на пръсти.

Нещо не беше наред. Усещаше го. Надушваше нещо гнило. Присви леко крака в коленете, за да се смеси по-лесно с тълпата, и с мъка си запробива път към противопожарния изход.

— Съжалявам, приятел, ще трябва да използваш...

— Я чупка.

Излезе, преди някой да успее да го спре, като дръпна резето върху вратата и изскочи навън в нощта. Тичешком мина покрай външната стена и зави зад ъгъл, където, съвсем сам, пое дълбоко въздух няколко пъти и обмисли вариантите пред себе си.

„В безопасност си — каза си. — В безопасност си. Никой няма нищо срещу теб.“

Но беше ли вярно?

От всички клубове, които можеше да спомене, тя бе избрала такъв, който се намиреше на две минути от дома му. Ами ако това не бе дар от боговете, а нещо съвсем различно? Ами ако някой се опитваше да го вкара в капан?

Не. Нямахше начин. Страйк беше насъскал ценгетата по него и те не проявиха никакъв интерес. Със сигурност беше в безопасност. Нищо не го свързваше с никоя от тях...

Само че онзи с белега на лицето се беше возил в метрото с него още от Финчли. Подтекстът на този факт временно блокира мисловните му процеси. Ако някой следеше не Доналд Лейн, а съвсем различен човек, спукана му беше работата...

Закрачи, като от време на време подтичваше за кратко. Патериците, този полезен реквизит, вече не бяха необходими, освен за

да печели с тях съчувствието на лековерни жени, да заблуждава службата за инвалиди и, естествено, да поддържа прикритието си на твърде болен човек, който не би могъл да иде и да издири малката Келси Плат. Артритът му беше отшумял още преди години, но все така му осигуряваше източник на доходи и възможност да поддържа апартамента в Уоластън Клоуз.

Докато прекосяваше забързано паркинга, погледна нагоре към апартамента си. Завесите бяха спуснати. Можеше да се закълне, че ги остави дръпнати встрани.

[1] Мъст (Договорът). — Б.пр. ↑

*And now the time has come at last
To crush the motif of the rose.*
Blue Öyster Cult, „Before the Kiss“^[1]

Крушката в спалнята беше изгоряла. Страйк включи фенерчето, което бе донесъл със себе си, и се насочи към единствената мебел — евтин чамов гардероб. Вратата му изскърца при отварянето ѝ.

Отвътре целият бе облепен със статии от вестници за Шакълуелския изкормвач. Над всички тях бе залепена снимка, принтирана на лист с формат А4, вероятно от интернет. Младата майка на Страйк, гола, с ръце, вдигнати над главата, с дългата ѝ, подобна на облак коса, не съвсем закриваща гърдите ѝ, изпъчени гордо, ясно видимият надпис над тъмния триъгълник срамно окосмяване: „Mistress of The Salmon Salt“.

Той погледна към дъното на гардероба, където край черна торба за боклук беше струпана купчина хард порно списания. Страйк пъкна фенерчето под мишница и отвори торбата с облечените си в латексови ръкавици ръце. Вътре имаше малка колекция от разнообразно дамско бельо, като някои от нещата бяха вкоравени от отдавна засъхнала кафява кръв. На самото дъно пръстите му напипаха тънка верижка и обеща във форма на халка. На светлината на фенерчето проблесна златна сърцевидна арфа. По обещата имаше следа от засъхнала кръв.

Страйк върна всичко в черния чувал за боклук, затвори вратата на гардероба и тръгна към кухнята, която бе очевидният източник на миризмата на разложено, плъзнала из целия апартамент.

У съседите някой беше включил телевизора. През тънката стена долетя залп от пушечни изстрели. Страйк чу приглушен наркомански смях.

До чайника имаше буркан с нескафе, бутилка уиски „Белс“, увеличително огледало и бърснач. Печката беше покрита с дебел слой мазнина и прах и личеше, че не е използвана от дълго време. Вратата на хладилника беше бърсана с мръсен парцал, оставил бледи розови дъги. Страйк посегна към дръжката му и в същия момент телефонът завибрира в джоба му.

Обаждаше се Пищяла. Бяха се разбрали да не си звънят, само да си пращат съобщения.

— По дяволите, Пищял — заговори Страйк, — нали ти казах...

Чу дишането зад себе си секунда преди до врата му във въздуха да изсвисти размахано мачето. Детективът отскочи встрани, а телефонът изхвърча от ръката му и падна върху мръсния под. Залитна назад, а острието разцепи ухото му. Извисяващата се сянка отново вдигна мачетето да нападне Страйк, озовал се на пода; детективът ритна убиеца в слабините и той изръмжа от болка, отстъпи няколко крачки назад и отново вдигна късия нож.

Страйк се изправи на колене и ритна нападателя си с всичка сила в топките. Мачетето се изплъзна от ръцете на Лейн и се стовари върху гърба на Страйк. Той изкрещя, но не се поколеба да хване убиеца през коленете и да го събори. Главата на Лейн издрънча във вратата на фурната, но дебелиите му пръсти посегнаха към врата на противника му. Страйк се опита да му нанесе кроше, но беше притиснат от сериозната тежест на мъжа. Големите яки длани на убиеца вече се ключваха около гърлото му. С гигантско усилие Страйк събра достатъчно сила да блъсне с глава Лейн, чийто череп отново изтрака, ударил вратата на фурната...

Претърколиха се и сега детективът беше отгоре. Опита се да удари нападателя си в лицето, но реакциите на противника му бяха също така бързи, както някога на ринга: с една ръка отби удара, а с другата под брадичката вдигна лицето му нагоре. Страйк замахна напосоки, удари кост и я чу да се троши...

Тогава изневиделица дойде грамадният юмрук на Лейн, блъсна се в лицето на детектива и той усети мощно сътресение в носа си; разхвърчаха се пръски кръв, когато залитна назад от силата на удара, очите му се навлажниха и всичко се размаза пред погледа му. Задъханият и пъшкащ, като някакъв фокусник Лейн измъкна месарски нож сякаш от нищото...

Почти заслепен, с течаща от устата му кръв, Страйк го видя да проблясва на лунната светлина и го ритна с протезата си. Раздаде се приглушено звънтене на метал в метал, когато ножът се удари в стоманената пръчка, служеща му за глезен, и после бе издигнат отново...

— Да не си посмял, мръснико!

Пищяла беше стиснал отзад главата на убиеца. Крайно неразумно Страйк посегна към месарския нож и дланта му беше разрязана. Пищяла и Лейн се вкопчиха един в друг, но шотландецът беше далеч по-масивен и скоро извоюва надмощие. Страйк ритна още веднъж ножа с протезата си и този път успя да го избие от ръката на едрия мъж. Сега вече успя да помогне на приятеля си да повали противника си на пода.

— Спри да се бориш или ей сега съм те заклал! — ревна Пищяла, склучил ръце около врата на Лейн, докато шотландецът се гърчеше и ругаеше, все още със стиснати масивни юмруци и с увиснала счупена челюст. — Да не мислиш, че само ти носиш нож, тлъсто говедо?

Страйк извади белезниците — най-скъпото оборудване, което бе отнесъл със себе си от Отдела за специални разследвания. Двамата с Пищяла едва успяха с общи усилия да приведат Лейн в поза, позволяваща щракване на белезниците, като извиха дебелите му китки зад гърба, докато той неспирно се съпротивляваше и сипеше мръсотии.

Освободен от необходимостта да удържа Лейн, Пищяла го ритна толкова силно в диафрагмата, че убиецът издаде продължително слабо просвирване и за малко онемя.

— Добре ли си, Горелка? Горелка, къде те уцели?

Страйк се бе отпуснал до печката. Порязаното му ухо кървеше обилно, както и дясната му длан, но най-много го тревожеше бързо подуваният се нос, тъй като кръвта от него течеше в устата му и му пречеше да диша.

— На, вземи, Горелка — рече Пищяла, като се върна след кратко издирване из апартамента и му подаде ролка тоалетна хартия.

— Благодаря — продума задавено Страйк. Натъпка ноздрите си с хартия, колкото можеха да поберат, после сведе поглед към мъжа на пода. — Радвам се да те видя отново, Рей.

Все още борещият се за въздух Лейн не каза нищо. Голото му теме лыщеше на лунната светлина, която доскоро бе осветявала ножа му.

— Мислех, че името му е Доналд — подхвърли Пищяла с любопитство и като видя, че онзи се размърдва, отново го ритна в корема.

— Така е — отвърна Страйк. — И стига го ритна, че ще му разкъсаш нещо, за което да отговарям пред съда.

— А защо го нарече...?

— Защото... Също така нищо не пипай, Пищял, не искам да си оставиш отпечатъците тук. Защото Дони използва чужда самоличност. Когато не е тук — каза Страйк, отиде до хладилника и постави лявата си ръка в латексова ръкавица върху дръжката му, — е пенсионираният пожарникар герой Рей Уилямс, който живее във Финчли с Хейзъл Фърли.

Страйк отвори вратата на хладилника и отново с лявата си ръка дръпна капака на фризера.

Вътре лежах гърдите на Келси Плат, вече съсухрени като смокини, пожълтели и вкоравени. До тях бяха пръстите на Лила Монктън с нокти, лакирани в мораво и с дълбоки белези от зъбите на Лейн. Отзад имаше две отрязани уши, на които висяха пластмасови обеци с формата на малки сладоледени фунийки и безформено парче плът с все още различими ноздри.

— Маmicата му — промълви Пищяла, който също се бе навел да погледне. — Дяволите го взели, Горелка, че това са...

Страйк затвори и камерата, и вратата на хладилника и се обърна да погледне пленника си.

Сега Лейн лежеше безмълвен. Детективът беше сигурен, че онзи напрягаше хитрия си лисичи мозък, за да обърне отчаяната си ситуация в своя полза, да уличи Страйк, че го е натопил за всичко, че е подхвърлил или замърсил уликите.

— Би трябвало да те позная, нали, Дони? — рече детективът, като увиваше тоалетна хартия около дясната си длан, за да спре кръвенето. На бледата лунна светлина, влизаща през мръсния прозорец, Страйк едва успяваше да различи чертите на Лейн. Някога якото му мускулесто тяло сега тежеше под килограмите натрупана плът в резултат на стероидите и липсата на редовни физически

упражнения. Тлъстините му, сухата му кожа, брадата, която явно бе пуснал, за да скрие белезите си, грижливо обръснатата глава и усвоената походка с тътрене на краката, го караха да изглежда поне с десет години по-стар отколкото беше всъщност. — Би трябвало да те позная в мига, когато отвори входната врата у Хейзъл. Но ти си прикриваше лицето, като все бършеше сълзи, нали така? Капнал си беше нещо в очите, за да се подуют ли?

Страйк поднесе пакета си с цигари на Пищяла, после сам запали.

— Сега, като си помисля, северняшкият акцент беше малко пресилен. Трябва да си го усвоил в Гейтсхед, нали? Дони открай време го бива в имитациите — подхвърли той към приятеля си. — Да беше го чул как докарваше ефрейтор Оукли. Личи си, че влага в подражанието сърце и душа.

Пищяла местеше изумен поглед от Страйк към Лейн. Детективът продължаваше да пуши, загледан в мъжа на пода. Носът му пареше и пулсираше и караше очите му да сълзят. Искаше да чуе как убиецът проговаря поне веднъж, преди да позвъни на полицията.

— Преби и ограби дементна старица в Корби, нали така, Дони? Горката госпожа Уилямс. Взел си грамотата за храброст на сина ѝ, а вероятно и други негови документи. Знаел си, че той е в чужбина. Не е толкова трудно да откраднеш нечия самоличност, ако разполагаш с документ, от който да тръгнеш. Оттам става още по-лесно да баламосаш самотна жена и един-двама небрежни полицаи.

Лейн лежеше на мръсния под, заключил уста, ала Страйк едва ли не физически чувстваше трескавата работа на отвратителния му отчаян ум.

— Открих в къщата „Акутан“. Това е лекарство против акне, но също и против псориазичен артрит. Още тогава трябваше да се досетя. Криеше го в стаята на Келси. Рей Уилямс не е страдал от артрит. Обзалагам се, че сте имали много споделени малки тайни с Келси, нали, Дони? Тъпчел си ѝ главата с измислици за мен, за да я докараш до нужната ти настройка. Возел си я с мотоциклет около офиса ми... наел си се да пускаш писмата ѝ по пощата... носел си ѝ обратно моите фалшиви писма.

— А бе, ти си тежък сбърканияк — ахна отвратеният Пищял. Наведе се над Лейн с огънчето на цигарата си близо до лицето му, явно изгарящ от желание да го нарани.

— Не давам и да го гориш, Пищял — предупреди Страйк и извади телефона си. — По-добре си обирай крушите, ще се обадя в полицията.

Той позвъни на 999 и събщи адреса. Версията му щеше да е, че е проследил Лейн до клуба, а после до апартамента му, че е станала разправия и Лейн го е нападнал. Нямаше нужда никой да знае за намесата на Пищяла, нито че Страйк е отворил с шперцове ключалките на апартамента. Естествено, дрогираният съсед можеше да проговори, но детективът предполагаше, че младежът ще предпочете да не се бърка, за да не се налага в съда да разнищват доколко състоянието му е било повлияно от алкохол и наркотици.

— Вземи това и се отърви от него — поръча Страйк на Пищяла, като съблече светлоотразителното си яке и му го подаде. — И от флакона с газ оттатък.

— Разбрано, Горелка. Сигурен ли си, че няма проблем да останеш с този? — добави Пищяла с поглед към счупения нос на Страйк, към кървящите му ухо и ръка.

— Да, разбира се — отвърна Страйк, трогнат донякъде.

Чу как мъжът прибра флакона от съседната стая и малко след това го видя да минава покрай кухненския прозорец на балкона отвън.

— ПИЩЯЛ!

Старият му приятел се върна в кухнята с такава скорост, че очевидно беше спринтирал. Държеше заплашително в ръка тежкия флакон от пропан, но Лейн все така лежеше окован в белезници и безучастен на пода, а Страйк пушеше, облегнат на печката.

— Да му се не види, Горелка, рекох си, че ти е скочил!

— Пищял, можеш ли да осигуриш кола и да ме откараш утре сутринта на едно място? Ще ти дам...

Страйк погледна към оголената си китка. Предишния ден си беше продал часовника, за да осигури плащането на Пищяла за тази вечер. Какво още му беше останало за продаване?

— Виж, Пищял, знаеш, че ще изкарам пари от този случай. До месеци пред вратата ми ще има опашка от клиенти.

— Нямай грижа, Горелка — отвърна мъжът след кратък размисъл. — Можеш да ми останеш длъжник.

— Сериозно ли?

— Да — потвърди Пищяла и тръгна да си върви. — Дрънни ми, като си готов за тръгване. Аз отивам да набавя кола.

— Да не вземеш да я откраднеш! — подвикна подире му Страйк. Секунди след като той мина повторно покрай кухненския прозорец, детективът чу далечния звук на полицейска сирена.

— Ето ги, идват, Дони — каза той.

И тогава Доналд Лейн проговори с истинския си глас на Страйк за пръв и последен път.

— Майка ти — изрече той със силен шотландски акцент — беше шибана курва.

Страйк се засмя.

— Може и така да е — отвърна той, пушещ и кървящ в мрака на фона на усилващите се сирени. — Но тя ме обичаше, Дони. А чух, че твоята не щяла да те знае, защото си бил полицейско копеле.

Лейн се замята по пода в безплодни старания да се освободи, но само успя да се превърти настрани с все така приковани зад гърба си ръце.

[1] Дойде часът най-сетне/за удар върху шарката на рози. Блу Ойстър Кълт, „Преди целувката“. — Б.пр. ↑

A redcap, a redcap, before the kiss...
 Blue Öyster Cult, „Before the Kiss“^[1]

Страйк не се видя с Карвър тази вечер. Подозираше, че по-скоро би си прострелял капачките на коленете, отколкото да се срещне с детектива в този момент. Разпитаха го двама служители от криминалното следствие, които никога не беше виждал преди, в странична стая в спешното отделение в промеждутъците на медицинските процедури заради нараняванията му. Ухото му беше зашито, разрязаната му длан — превързана, на гърба му, наранен от падналото мачете, беше поставена превръзка и за трети път в живота му носът му беше болезнено наместен в приблизителна симетрия. Страйк бе направил пред полицията ясно изложение на логичните си разсъждения, отвели го до Лейн. Не пропусна да отбележи, че същата тази информация бе съобщил по телефона на подчинен на Карвър две седмици по-рано и се беше опитал да я предаде лично на Карвър при последния им разговор.

— Защо не записвате това? — попита той полицаите, които седяха и мълчаливо се взираха в него. По-младият направи кратка отметка в бележника си.

— Също така — продължи Страйк, — написах писмо и го изпратих препоръчано с обратна разписка до детектив инспектор Карвър. Би трябвало да го е получил вчера.

— Изпратили сте го с обратна разписка? — повтори по-възрастният от двамата полицаи, мъж с тъжни очи и мустаци.

— Точно така — потвърди Страйк. — Искях да съм сигурен, че е получено и няма да се затрие някъде.

Този път полицаят направи по-подробна записка.

Версията на Страйк беше как поради впечатление, че полицията не е убедена в подозренията му към Лейн, не е престанал да го

наблюдава. Проследил го бе до нощния клуб, разтревожен, че ще се опита да подбере жена за убиване там, а после до апартамента му, където бе решил да се изправи пред него. Въобще не спомена Алиса, изиграла с такъв апломб ролята на временната му помощничка, нито Пищяла, чиято ентузиазизирана намеса със сигурност бе спестила на Страйк още няколко прободни рани.

— Сега номерът е — заяви детективът на полицаите — да бъде намерен този тип Ричи, понякога известен и като Дики, чийто мотоциклет Лейн е вземал назаем. Хейзъл ще е в състояние да ви каже всичко за него. Постоянно е осигурявал алибита на убиеца. Предполагам, че самият той е дребен мошеник и вероятно си е мислел, че съдейства на Лейн да кръшка на Хейзъл или да завърти изгодна далавера, свързана с получаваните помощи. Не ми звучи като много умен. Според мен бързо ще капитулира, като научи, че става дума за убийство.

Накрая, в пет часа сутринта, лекарите и полицаите решиха, че не искат нищо повече от Страйк. Той отказа предложението на двамата следователи да го откарат, за което подозираше, че е продиктувано от желание да го държат под око възможно най-дълго.

— Не искаме всичко това да се разчуе, преди да сме имали възможност да разговаряме със семействата — посочи по-младият полицай, чиято бяло-руса коса се открояваше в сивкавото утро в двора отпред, където тримата мъже се разделяха.

— Няма да хукна към репортерите — рече Страйк, прозя се широко и заопипва джобовете си да провери останала ли е някоя и друга цигара. — Днес си имам други неща за вършене.

Беше тръгнал да си върви, когато му хрумна друга мисъл.

— Каква беше връзката с църквата? Защо Карвър мислеше, че е Брокбанк?

— О — промърмори мустакатият полицай. Явно не гореше от желание да сподели информацията. — Имаше един, който работеше с младежите, прехвърлен от Финчли в Брикстън. Тази следа не доведе доникъде, но... — добави той с леко предизвикателство — така или иначе, заловихме Брокбанк. Вчера получихме сигнал от приют за бездомници.

— Много добре — отвърна Страйк. — Журналистите си умират да пишат за педофили. Започнете с това, като говорите с тях.

Нито един от двамата полицаи не се усмихна. Страйк им пожела приятна сутрин и ги остави, като се чудеше дали има у себе си достатъчно пари за такси. Пушеше с лявата ръка, тъй като местната упойка в дясната вече бе изгубила действието си, а счупеният нос му пареше в студения въздух на ранното утро.

* * *

— Чак в Йоркшър, мамка му? — възкликна Пищяла по телефона, когато се обади да съобщи на Страйк, че има кола и детективът му каза за къде ще пътуват. — Шибания Йоркшър?

— В Машам — уточнил бе Корморан. — Вече ти казах, ще ти платя колкото искаш, като се сдобия с пари. Има сватба и не искам да я пропускам. Бездруго не остава много време. Давам ти дума, Пищял, ще получиш колкото искаш, но когато мога.

— Кой се жени?

— Робин — отвърна Страйк.

— А-а — проточи доволно Пищяла. — Е, в такъв случай ще те закарам, Горелка, то се знае. Ама ти не биваше...

— Да?

— Тя Алиса ти е казала...

— Да, каза ми го. И то на много висок глас.

Страйк имаше силни подозрения, че сега Пищяла спеше с Алиса. Не можеше да измисли друго обяснение за бързината, с която предложи тъкмо нея, когато детективът беше обяснил, че им трябва жена за безопасна, но възлова роля в стъкмяването на капан за Доналд Лейн. Тя беше поискала сто лири за работата и обясни, че сумата щяла да бъде далеч по-висока, ако не се чувствала силно задължена към партньорката му.

— Пищял, можем да говорим по пътя за тези неща. Трябва да хапна и да взема душ. Голям късмет ще имаме, ако стигнем навреме.

И ето че сега се носеха с висока скорост в мерцедеса, който Пищяла бе взел назаем; откъде — Страйк не попита. Детективът, който почти не беше мигнал две нощи подред, дремеше през първите сто километра и се събуди със сумтене едва когато телефонът зазвъня в джоба на костюма му.

— Страйк — отговори сънено той.

— Отлична работа, браво, приятел — каза Уордъл.

Тонът му не съответстваше на думите. Все пак Уордъл водеше разследването, когато от Рей Уилямс бяха свалени всякакви подозрения във връзка със смъртта на Келси.

— Благодаря — отвърна Страйк. — Нали осъзнаваш, че сега си единственият полицаи в Лондон, който още е готов да говори с мен?

— Е, какво да се прави — рече Уордъл малко поободрен. — Качеството е важно, не количеството. Мислех, че ще ти е интересно да узнаеш: откриха Ричард и той пее като канарче.

— Ричард... — промърмори Страйк.

Имаше чувството, че изтощеният му мозък е опразнен от всички подробности, задръствали го в продължение на месеци. Дърветата се нижеха успокоително край стъклото до пътническата седалка в поток от лятна зеленина. Имаше чувството, че може да спи с дни.

— Ричи... Дики... мотоциклетът — припомни Уордъл.

— О, да — отвърна Страйк, като разсеяно почеса кърпеното си ухо и мигом изруга. — Мамка му, как ме заболя... Прощавай... Та, значи, е проговорил, а?

— Малко слабоумен си пада — коментира Уордъл. — Намерихме у тях и куп крадени вещи.

— Предположих, че именно така Дони се е финансирал. Винаги е бил сръчен крадец.

— Били са малка банда. Не са имали големи акции, само чести кокошкарски набези. Ричи единствен е знаел за двойната самоличност на Лейн. Мислел е, че го прави, за да получава помощи чрез измама. Лейн накарал трима от тях да го снабдят с алиби и да излъжат, че пътуването им до Шоръм бай Сий е било в уикенда на убийството на Келси. Намекнал им, че си има друга някъде и не иска Хейзъл да разбере.

— Лейн винаги е умеел да мъти главите на хората — каза Страйк и си спомни разследващият служител в Кипър, който бе готов да го оневини за изнасилване.

— Как се сети, че не са били там този уикенд? — попита любопитно Уордъл. — Имаха и снимки, и всичко... Как разбра, че не са били на мъжко пътуване в уикенда, когато тя е умряла.

— А — рече Страйк, — заради приморския ветрогон.

— Кое?

— Приморски ветрогон — повтори Страйк. — Той не цъфти през април. Само през лятото и есента. Половината си детство прекарах в Корнуол. На снимката на Лейн и Ричи на брега имаше приморски ветрогон. Още тогава трябваше да се досетя... но все се отплесвах в друга посока.

След като Уордъл затвори, Страйк се загледа през предното стъкло в крайпътните поля и дървета, докато си припомняше изминалите три месеца. Съмняваше се Лейн някога да е знаел за Британи Брокбанк, но вероятно беше изровил достатъчно информация за съдебния процес на Уитъкър и как той бе цитирал от „Mistress of The Salmon Salt“. Страйк имаше чувството, че Лейн му е оставял натрапващи се следи, без сам да е имал идея колко успешни ще бъдат.

Пищяла включи радиото. Детективът предпочиташе отново да заспи, но не възрази, само свали стъклото на прозореца и запали цигара. На засилващата се слънчева светлина си даде сметка, че италианският костюм, който бе облякъл механично, беше опръскан с малки лепенца от сос и червено вино. Взе да търка най-набиващите се на очи, когато внезапно му хрумна друго.

— О, по дяволите.

— Какво има?

— Забравих да бия дузпата на една.

Пищяла избухна в смях. Страйк се подсмихна леко, при което изпита болка. Цялото лице го болеше.

— Опитваме се да спрем тази сватба ли, Горелка?

— Не, разбира се — отвърна Страйк и извади нова цигара. — Бях поканен. Аз съм приятел. Гост.

— Ама я уволни — изтъкна Пищяла. — Из моите среди това не го броим за приятелство.

Страйк се въздържа да посочи, че в средите на Пищяла едва ли имаше работещи.

— Че тя ти е като майка — каза приятелят му след дълго мълчание.

— Коя?

— Твоята Робин. И е добра по душа. Искаше да спаси онова дете.

На Страйк би му било много трудно да оправдае отказ за спасяване на дете пред човек, който бе отгърван от смърт, намерен

кървящ в канавка на шестнайсетгодишна възраст.

— Добре де, ще се опитам да я върна, нали затова отивам. Обаче следващия път, като ти се обади... ако ти се обади...

— Да бе, да, ще ти кажа, Горелка.

В страничното огледало Страйк виждаше лице на човек, все едно претърпял автомобилна катастрофа. Носът му бе огромен и морав, лявото му ухо изглеждаше черно. На дневна светлина установи, че опитът му да се обръсне набързо с лявата ръка не е бил напълно успешен. Представи си колко щеше да бие на очи, ако се вмъкнеше в дъното на църквата, каква сцена щеше да се разыграе, ако Робин решише, че не го иска там. Не желаше да съсипва деня й. Обеща си, че при първото подканяне да си иде, ще го стори.

— Горелка! — Ентусиазираният вик на Пищяла го накара да подскочи.

Спътникът му увеличи радиото.

— ... и е извършен арест по случая с Шакълуелския изкормвач. След щателно претърсване на апартамент в Уоластън Клоуз, Лондон, полицията обвини трийсет и четири годишния Доналд Лейн в убийствата на Келси Плат, Хедър Сمارт, Мартина Роси и Сейди Роуч, в опит за убийство на Лила Монктън и сериозно нападение над неназована жена...

— Теб не те споменаха! — възкликна разочаровано Пищяла.

— Не го и очаквах — отвърна Страк с непривична за него нервност. Беше видял първата табела за Машам. — Но ще го направят. И ще е за добро, защото ми е нужна реклама, за да изправя бизнеса си на крака.

Автоматично хвърли поглед към китката си, забравил, че там вече няма часовник и вместо това провери този на таблото.

— Натисни газта, Пищял, че ще изпуснем началото.

Страйк ставаше все по-притеснен, докато приближаваха крайната си цел. Двайсет минути преди обявения начален час за службата най-сетне вече изкачваха хълма към Машам, а Страйк проверяваше на телефона си местоположението на църквата.

— Ето там е — каза той, като сочеше трескаво отсрещната страна на най-обширния пазарен площад, който беше виждал, пълен с хора около сергиите. При скоростта, с която Пищяла премина по периферията на пазара, няколко души се намръщиха, а един мъж с

латнен каскет размаха юмрук срещу шофьора с белег, каращ така лудешки из кроткия център на Машам.

— Паркирай тук, тук някъде! — каза Страйк, като зърна две тъмносини бентлита, украсени с бели панделки, спрели в далечния край на площада. Шофьорите им си приказваха, свалили фуражките си под слънцето. Огледаха се, когато Пищяла удари спирачки. Страйк мигом откопча колана си; виждаше кулата на църквата над короните на дърветата. Зави му се свят, без съмнение заради четиридесетте цигари, които трябва да бе изпушил тази нощ, липсата на сън и шофирането на Пищяла.

Страйк забързано измина няколко крачки, преди да се втурне назад към приятеля си.

— Чакай ме тук. Може и да не остана.

Отново закрачи покрай зяпналите го шофьори, като нервно оправяше вратовръзката си, а после си припомни състоянието на лицето и костюма си и се зачуди за какво ли си прави този труд.

С куцукане влезе през портата и прекоси празния църковен двор. Внушителната църква му напомни „Свети Дионисий“ в Маркет Харбъро, когато двамата с Робин бяха приятели. Тишината, надвиснала над спящото, осветено от слънцето гробище, му се стори зловеща. Мина покрай странна, почти езическа на вид колона, покрита с гравиран текст, и се приближи към тежките дъбови врати.

Хвана бравата с лявата си ръка и спря за секунда.

— Какво пък, давай — прошепна си под нос и я отвори безшумно, колкото можеше.

Посрещна го мирис на рози: бели йоркшърски рози украсяваха колоните и висяха на кичести букети в края на изпълнените с хора пейки. Ивици от яркоцветни шапки се бяха ширнали чак до олтара. Почти никой не погледна Страйк при влизането му, макар че тези, които го сториха, задържаха поглед върху него. Той пристъпи покрай задната стена и застана в далечния край на пътеката.

Робин беше с диадема от бели рози в дългата си коса на вълни. Не носеше гипсовата превръзка. Дори от това разстояние той виждаше дългия морав белег отзад на ръката ѝ над лакътя.

— Робин Вениша Елакот — прозвънтя гласът на невидимия викарий, — вземаш ли този мъж, Матю Джон Кънлиф, за свой законен съпруг да го обичаш и подкрепяш от този ден нататък...

Изтощен, напрегнат, приковал очи към Робин, Страйк не обърна внимание, че е застанал твърде близо до цветна украса, поставена върху фина бронзова стойка с форма на лале.

— ... в добро и зло, в богатство и бедност, в болест и здраве, докато смъртта...

— О, по дяволите — откъсна се от устата на Страйк.

Стойката с украсата, която бе закачил, се устреми сякаш на забавен каданс към пода и падна върху него с оглушителен трясък. Гостите и двойката пред олтара се обърнаха да погледнат назад.

— Аз... Боже мой, съжалявам — пророни отчаяно детективът.

Някъде в средата на църквата се разсмя мъж. Повечето гости веднага обърнаха обратно погледи към олтара, но неколцина останаха втренчени в Страйк, преди да си припомнят за какво са тук.

— ... ви раздели — изрече викарият с толерантност на светец.

Красивата младоженка, която не се бе усмихнала нито веднъж през цялата служба, внезапно засия.

— Да — изрече Робин с ясен глас, като гледаше не каменното лице на новия си съпруг, а право в очите мъжа с подутини и кървави драскотини, който току-що бе съборил шумно цветята ѝ на земята.

[1] Червена барета преди целувката... Блу Ойстър Кълт, „Преди целувката“. „Червена барета“ в Обединеното кралство наричат служещите във военната полиция. — Б.пр. ↑

БЛАГОДАРНОСТИ

Не си спомням да съм изпитвала по-голямо удоволствие от писане на роман, отколкото с „В служба на злото“. Странно е не само поради зловещата тематика, но и защото рядко съм бивала по-ангажирана, отколкото през последните дванайсет месеца, поради което ми се налагаше да се прехвърлям от един проект на друг, а това не е любимият ми начин на работа. Но Робърт Галбрейт винаги е бил само мое си кътче за игра и не ме разочарова и този път.

Благодаря на редовния ми екип, че се погрижи някога тайната ми самоличност да си остане толкова забавна: на несравнимия ми редактор Дейвид Шели, който вече е кръстник на четири от романите ми и постига тъй удовлетворителни резултати при процеса на редактиране; на чудесния ми агент и приятел Нийл Блеър, солиден поддръжник на Робърт Галбрейт от самото начало; на Дийби и SOBE, които ми позволиха да им чопля мозъка за разни военни детайли; на Човека от задния вход по причини, които по-добре да си премълча; на Аманда Доналдсън, Фиона Шапкот, Анджела Милн, Кристин Колингуд, Саймън Браун, Кайса Тиензу и Дани Камерън, без чиято упорита работа аз не бих имала никакво време да върша своята, на невероятния екип Марк Хъчинсън, Ники Стоунхил и Ребека Солт, защото ако не бяха те, честно казано, щях да съм развалина.

Специални благодарности дължа на член на парламента, който ми уреди много интересното посещение в Секция 35 на Отдела за специални разследвания към Британската военна полиция, помещаваща се в Единбургския замък. Заслужават признателност и двете жени полицаи, които не ме арестуваха за това, че снимах в близост до ядрено съоръжение в Бароу ин Фърнес.

На всички текстописци, работили за Blue Öyster Cult, благодаря ви, че сте написали такива великолепни песни и че ми позволихте да използвам някои от думите ви в този роман.

На децата ми Дека, Дейви и Кенз: обичам ви повече, отколкото мога да изразя с думи, и искам да ви благодаря, че проявихте такава

разбиране в моменти, когато писателският бацил ставаше особено активен.

Накрая и най-много благодаря на теб, Нийл. За тази книга никой не ми помогна повече от теб.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.